

DESIGN BY LINH TIẾP DƯ

Mỗi ngày đều phải ly hôn

TIỀN
THÀNH
NGÃ YẾU

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105](https://www.facebook.com/reviewngontinh0105)

Mục lục

Chương 1: Giấy Thỏa Thuận Ly Hôn

Chương 2: Cảm Ơn Ông Chủ

Chương 3: Hẳn Không Chịu Ly Hôn

Chương 4: Cô Có Bệnh

Chương 5: Phí Chạy Vật

Chương 6: Gặp Được Nữ Chính

Chương 7: Xem Bệnh

Chương 8: Vai Ác Cố Chấp

Chương 9: Phá Vỡ

Chương 10: Không Kiên Nể Gì

Chương 11: Tôi Không Có Bị Bệnh

Chương 12: Ký Tên

Chương 13: Uống Một Ly

Chương 14: Cổ Phần Công Ty

Chương 15: Nói Toạc

Chương 16: Mâu Thuẫn

Chương 17: Qua Đời

Chương 18: Oan Gia Ngõ Hẹp 1

Chương 19: Lễ Vật

Chương 20: Có Ý Định Câu Dẫn

Chương 21: Bị Thương

Chương 22: Ở Riêng

Chương 23: Điện Thoại

Chương 24: Đàm Phán Thất Bại

Chương 25: Xảy Ra Tai Nạn

Chương 26: Hôn Môi

Chương 27: Nghi Ngờ Bản Thân

Chương 28: Chọc Tức Nữ Phụ Hai

Chương 29: Âm Mưu

Chương 30: Vả Mặt Nam Phụ Hai

Chương 31: Hạ Được

Chương 32: Không Nỡ Bỏ

Chương 33: Em Muốn Anh Công Em

Chương 34: Hồ Giấy

Chương 35: Kiểm Tra

Chương 36: Câu Hỏi Kiểm Tra

Chương 37: Thích

Chương 38: Khuyên Giải

Chương 39: Trờ Minh Thất Bại

Chương 40: Bị Bắt Cóc

Chương 41: Cứu Người

Chương 42: Tiền Tiêu Vặt

Chương 43: Bị Vợ Quản Nghiêm

Chương 44: Keo Kiệt

Chương 45: Ghen

Chương 46: Dấu Vết

Chương 47: Hàng Đặt Theo Yêu Cầu Độc Nhất Vô Nhị

Chương 48: Xảy Ra Chuyện

Chương 49: Trờ Về

Chương 50: Chân Tướng

Chương 51: Cầu Xin

Chương 52: Mang Thai

Chương 53: Đại Kết Cục

Chương 54: Ngoại Truyện

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 1: Giấy Thỏa Thuận Ly Hôn

Edit: Quất Không Chua

"Cốc cốc cốc!"

"Cốc cốc cốc!"

Thẩm Huyền bị một trận tiếng đập cửa đánh thức, híp mắt nhìn chùm tia sáng chói mắt ngoài cửa, đột nhiên, cô ngồi bật dậy, lại đi làm muộn rồi!

Không đúng!

Giống như cảm giác được cái gì, cô liền chậm rãi cúi đầu, đem ánh mắt chạm đến một thứ có kích thước không thuộc về cô, còn không nhìn được bắt đầu sờ soạng một chút. Ông trời ơi, ngực cô gì mà trở nên lớn như vậy!

Hai bên nhìn xung quanh một vòng, đây là một căn phòng phong cách Châu Âu, chiếc giường bên dưới cũng cực kì mềm mại, nhưng mà ở trung tâm thành phố, một căn phòng lớn như vậy ít nhất phải mười vạn đi.

Yên lặng hít hà một hơi, cô vẻ mặt mộng bức ngồi ở giường, hoàn toàn không biết đây là tình huống như thế nào, mà lúc này ngoài cửa lại

vang lên một trận tiếng đập cửa.

"Phu nhân, trợ lý Chung đã chờ ngài rất lâu rồi."

Ngẩn người, Thẩm Huyền chợt lấy qua một chiếc áo khoác mặc vào, sau đó mới đi mở cửa, trời mới biết vì sao cô mặc một cái váy ngủ hai dây trễ ngực màu đen!

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một người phụ nữ ba bốn mươi tuổi, thoát nhìn coi như hòa nhã, hẳn cô ấy là người vừa mới nói chuyện, mà đứng đằng sau cô ấy còn có một người đàn ông trẻ tuổi bộ dáng giỏi giang mặc tây trang màu đen, trên tay còn cầm một phần văn kiện.

Nhìn thấy cô đi ra, người đàn ông một bên đưa văn kiện qua, không nhanh không chậm nói: "Đây là ý của Mục tổng, ngài lại cẩn thận cân nhắc lần nữa, có yêu cầu gì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào, chỉ cần không quá phạm là được."

Nhìn đối phương đưa văn kiện qua, Thẩm Huyền liếc mắt một cái liền thấy mấy chữ "Giấy thỏa thuận ly hôn" to đùng ở trên, còn chưa kịp biểu đạt sự mông bốc của cô, đầu óc lại đột nhiên đau lên, giống như bị kim châm, cô chỉ có thể tiện tay cầm lấy văn kiện, sau đó ôm đầu lui, "Tôi sẽ cân nhắc lại thật cẩn thận."

Nói xong, cô liền "ầm" một tiếng khép lại cửa, để lại người đàn ông bên ngoài đứng hình một chút, chỉ cảm thấy vị phu nhân này lại muốn giở thủ đoạn gì đây.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền cả người đều nằm trên giường, qua hồi lâu, cảm giác bị kim châm trong đầu mới dần biến mất, nhưng cả người cô giống như bị sét đánh, vẫn không nhúc nhích nằm ở chỗ đó.

Một lúc lâu sau, cô mới từ trên giường bật dậy, tiếp đó đi tới bàn trang điểm ngồi xuống, tất cả đồ trên bàn đều là một đồng đồ trang điểm hàng

hiệu, mỗi cái đều có thể sánh ngang với một tháng tiền lương của cô, mà ở trong gương, cũng hiện ra vẻ mặt đờ đẫn của một nữ sinh, cô gái trong gương thuộc loại mặt trái xoan tinh xảo, không có bất kỳ vết nào trên da thịt trắng nõn, tổ hợp ngũ quan ở cùng một chỗ còn mang theo chút ý vị thanh thuần, ngay cả bộ ngực này...

Nhìn cô gái xa lạ trong gương, Thẩm Huyền ghen một hơi, rất lâu không thể làm dịu tâm tình xao động của mình.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, mình thức đêm làm khoản thiết kế đồ, làm sao lại xuyên qua người khác!

Xem ra thân thể này rõ ràng chính là kẻ có tiền, tâm tình một đêm phát nhanh khẳng định rất dễ chịu, dù sao ba mẹ cô đều đã ly hôn, đã lâu không có nhìn qua cô, nhưng vấn đề là, thân thể này không phải là kẻ có tiền bình thường mà hình như là một nữ phụ ác độc trong một quyển cầu huyết Mary Sue tổng giám đốc văn!

Quyển sách này cô mấy năm trước đã xem qua, khi đó trẻ tuổi không hiểu chuyện, liền thích xem loại ngược thân ngược tâm bá đạo tổng giám đốc văn này, nữ chủ được sắp đặt đúng chuẩn cô bé lọ lem, không sai, chính là cái loại tiểu viên chức trong công ty lớn bình thường cực kì bình thường bị người ta thét đến uống say. Không, nữ chủ cũng không bình thường, bởi vì cô ta có hào quang Mary Sue.

Mà nam chủ vừa vặn chính là tổng giám đốc công ty đa quốc gia, trong một lần trên đường mở hội nghị, bị nữ chủ chân tay vụng về đụng phải, rất tốt, nữ nhân tươi mát thoát tục này thành công khiến cho hấn hứng thú.

Kế tiếp theo tự nhiên là một trận mạnh mẽ chiếm đoạt, nữ chủ ngoài miệng kêu không cần, nhưng thân thể thì thành thật, ngược thân sau đó lại ngược tâm, hai người hiển nhiên liền HE, mà thân thể hiện tại của cô, căn

cứ vào ký ức, chính là bên trong nữ phụ tàn nhẫn độc ác nhưng vụng về ngốc nghếch kia!

Nữ phụ sinh ra trong hào môn thế gia, cùng nam chủ là thanh mai chúc mã, đương nhiên, cô một mình cho rằng là thanh mai chúc mã, kỳ thật nam chủ không để ý tới cô, nhưng cũng không gây trở ngại tới lòng điên cuồng yêu say đắm nam chủ của cô, một lần nợ trong quá trình nam chủ du học nước ngoài, công ty gia đình nam chủ xuất hiện biến cố rất lớn, cần gấp tiền vốn quay vòng, lúc bấy giờ nữ xứng nghe trộm được chuyện này, liền điên cuồng cầu ông nội hỗ trợ, ông nội nữ phụ cũng đặc biệt yêu thương cháu gái, hiển nhiên liền mượn cơ hội cho hai nhà đính hôn, cũng coi như liên hôn thương nghiệp, cứ như vậy, nam chủ còn đang ở nước ngoài đọc sách đã bị người ta gạt định rồi hôn.

Chờ sau khi hản về nước, khi biết sự việc cũng không có phản đối, về phần có phản đối hay không cũng chỉ có mình hản biết, nhưng sau vẫn cùng nữ phụ kết hôn, có thể xem như một vụ liên hôn thương nghiệp, rốt cuộc trong giới này phần lớn đều là loại tình huống này, nên cho nữ phụ tôn trọng hản đều cho, nhưng đêm tân hôn, nữ phụ gấp gáp chờ không nổi liền quyến rũ đối phương, sau đó thành công bị nam chủ ghét bỏ.

Sau đó, đối xử với cô càng thêm lạnh nhạt, nhưng mà nữ phụ không cam lòng, vẫn luôn cuốn lấy nam chủ, kết quả sau đó nam chủ một câu cũng không muốn nói với cô. Có điều, nữ phụ này là người tàn nhẫn độc ác, sau khi phát hiện nam chủ có ý đối với nữ chủ, tạt axit gì đó, bắt cóc, vân vân, một loạt việc nào tàn cô đều đã làm, cuối cùng đương nhiên là làm bia đỡ đạn.

Theo tiến triển hiện tại, nam chủ hản là chưa gặp được nữ chủ, có thể đêm qua, nữ phụ đã không từ bỏ ý định muốn hạ thuốc nam chủ, sau đó đương nhiên không thực hiện được, lại còn bị nam chủ phát hiện, cuối cùng, trợ lý kia của nam chủ vừa mới đưa giấy thỏa thuận ly hôn, rõ ràng là, nam chủ bây giờ một câu cũng không muốn nói với cô.

Hiện tại nam chủ còn chưa có chuyển ra ngoài, nhưng sau khi gặp nữ chủ khẳng định sẽ chuyển ra ngoài, nhưng chuyển hay không chuyển cũng không sao cả, rốt cuộc, đối phương ba ngày hai đầu đi công tác, trở về liền vào thư phòng, nữ phụ cũng không nhìn đến hăn vài lần.

Nhìn giấy thỏa thuận ly hôn trước mặt, nghĩ tới những gì trợ lý Chung kia vừa nói, rõ ràng, nhất định là muốn để cô đề ra điều kiện, Thẩm Huyền nhanh chóng kiểm tra số dư trong thẻ của nguyên chủ, đến khi nụ cười trên mặt dần đọng lại.

Ông nội nguyên chủ mỗi tháng đều sẽ cho cô năm trăm vạn, nhưng với nguyên chủ còn chưa đủ dùng, thường xuyên đem một ít hàng hiệu bán trên mạng, còn bị người ta nghi ngờ bên ngoài là nữ nhân vợ vét tiền, nhưng cô vẫn là làm không biết mệt, bán túi giá trên trời cùng vòng cổ kim cương, cho nên số dư trong thẻ hiện tại chỉ còn lại có năm mươi vạn, tháng này đã tiêu tròn sáu trăm vạn, còn không bao gồm thẻ tín dụng gì đó.

Thẩm Huyền ôm ngực hít hà một hơi, cảm giác một đêm phát nhanh tuy rất thích, nhưng điều kiện tiên quyết là cô có mạng này để hưởng thụ.

Hôn chắc chắn là muốn ly, cô làm sao có thể làm chậm trễ nam nữ chủ ngược thân lại ngược tâm, nhưng cũng không thể tẩy trắng, cái danh kết hôn lần thứ hai rất khó nghe, không nói tới vợ chồng phân chia một nửa tài sản, nhưng thế nào cũng phải lấy một chút chỗ tốt về, rốt cuộc lúc trước ông nội nguyên chủ cũng là cho công ty gia đình nam chủ một cái đại ân, chỉ là mấy năm gần đây tình hình ngày một xấu đi, chỉ là dĩ vãng mà thôi.

Nhưng mà muốn nhiều mà nam chủ không cho thì làm sao bây giờ?

Vậy muốn ít đi một chút là được, đối phương là trăm tỷ thân gia đại lão, nhất định sẽ không keo kiệt như vậy.

Thu lại giấy thỏa thuận ly hôn, cô nhanh chóng đem váy hai dây màu đen trễ ngực trên người thay bỏ, sau đó đi xuống ăn bữa sáng, nhìn tòa biệt

thực xa hoa này, lòng cô liền bùm bùm nhảy dựng lên, làm kẻ có tiền cảm giác cũng thật sướng, nam chủ gì đó, cho dù lớn lên đẹp thì sao, có thể ăn sao?

Được rồi, dù có thể ăn thì cũng là cho nữ chủ ăn, cho cô ăn chính là loại độc được muốn mạng người.

"Thứ lỗi cho tôi lắm miệng, phu nhân chính là quá nóng vội, có câu nói nói rất đúng, nóng vội thì không thành công."

Bưng bữa sáng lên, dì Vương không nhịn được khuyên bảo vài câu, bà chính là cảm thấy phu nhân dùng phương pháp sai lầm, bằng không cũng sẽ không thành như vậy.

Một bên miệng uống sữa bò, Thẩm Huyền nhìn vào mắt đối phương, đều đều gật đầu, "Cảm ơn dì Vương, cháu đã hiểu."

Dứt lời, người ở sau liền nhìn chăm chăm thiếu nữ biểu tình bình tĩnh trước mắt, nhưng bà cũng không có tin tưởng lời Thẩm Huyền nói, nói cho cùng thì cô đã cố chấp lâu như vậy, sao có thể nói sửa liền sửa.

Ăn bữa sáng xong, Thẩm Huyền liền trở lại phòng kiểm tra tài sản cô sở hữu hiện tại, vốn dĩ muốn đem phòng đối phong cách trang hoàng, nhưng nghĩ đến bản thân lập tức sẽ ly hôn, đổi đi cũng vô dụng.

Nguyên chủ thật biết tiêu tiền, sau này căn bản là không có tiền mặt gì cả, nhưng có thể tín dụng vẫn có thể dùng, chẳng qua Thẩm Huyền vẫn tương đối thích tiền mặt, như vậy cô mới có cảm giác kiên định.

Một lần nữa đem tủ quần áo đầy quần áo gợi cảm nhét vào trong rương, lại nhìn từng hàng giày cao gót, có đôi thậm chí còn chưa đi qua, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đau đầu, mấy cái này khi nào thì cô đi đây.

Sửa sang phòng hồi lâu, lại đem giấy thỏa thuận ly hôn nhìn thêm lần nữa, chờ tới buổi tối khi dì Vương kêu ăn cơm thì cô mới đi ra ngoài, nhưng vừa đến cầu thang, cô liền phát hiện một việc, nam chủ đã trở lại!

Trợ lý Chung kia cũng ở đó, lúc này đang báo cáo cái gì đó, trên bàn bày bảy tám món ăn, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang ngồi trước bàn, tổ hợp ngũ quan lạnh lùng, ngực cởi một cái khuy áo, gợi cảm mà cấm dục, có lẽ do khí tràng quá mức mạnh mẽ, chẳng sợ nhắm vào liếc mắt một cái, Thẩm Huyền lập tức thu hồi ánh mắt.

Quả nhiên là mặt nam chủ, nhưng mà vẫn nên để lại cho nữ chủ hưởng dụng đi.

"Khụ khụ--"

Cô ho nhẹ một tiếng rồi cầm giấy thỏa thuận ly hôn không nhanh không chậm đưa tới.

Người đàn ông vẫn chưa ngẩng đầu lên, biểu tình vẫn lạnh lùng như cũ, trái lại trợ lý Chung đứng bên cạnh đang báo cáo công việc mắt không nhìn được nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt tay ngăn nhiều lần, chỉ cảm thấy hôm nay phu nhân dường như có chút kỳ quái, chẳng lẽ là bị chuyện giấy thỏa thuận ly hôn làm cho kích thích?

Một tay đem giấy thỏa thuận ly hôn đặt lên bàn, Thẩm Huyền nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mặt nói: "Muốn tôi ly hôn liền có thể, năm biệt thự ở trung tâm thành phố, một trăm triệu tiền mặt, khi nào chuyển tiền tới, tôi liền ký tên."

Trợ lý Chung: "..."

Giọng nữ thanh thúy vang lên trong phòng ăn, ánh đèn trên đầu hình như có chút chói mắt, trợ lý Chung vẻ mặt quái dị nhìn cô gái trước mặt.

Gặp người ta không nói lời nào, tưởng bản thân còn ra giá quá cao, cũng không nghĩ tới nam chủ cư nhiên lại nhỏ mọn như vậy, nhưng mà trong sách không gì cũng cho nữ chủ vung tiền như rác.

"Được rồi, tôi không cần là được chứ gì, giá tiền, một trăm triệu tiền mặt thì có thể chứ!" Trên khuôn mặt nhỏ của cô hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Phòng ăn vẫn vô cùng im lặng như cũ, nhưng mà người đàn ông trước bàn ăn ánh mắt sâu kín nhìn giấy thỏa thuận ly hôn trước mặt, vẫn không ngẩng đầu.

Thấy người kia không nói lời nào, Thẩm Huyền nhú nhú mày, tức khắc đập một cái lên bàn: "Sáu ngàn vạn, tuyệt đối không thể ít hơn!"

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 2: Cảm Ơn Ông Chủ

Edit: Quất Không Chua

Beta: Ethyl Ether

Trợ lý Chung có chút kỳ quái nhìn cô gái đối diện, phu nhân nhất định là bị việc Mục tổng muốn ly hôn kích thích, cơ mà phương thức lạt mềm buộc chặt này thực sự cũng quá cũ rồi.

Thấy người kia vẫn không nói lời nào, Thẩm Huyền chỉ đành kéo ghế ra ngồi xuống, một tay để lên bàn ngắm nghía chiếc bút, sắc mặt cũng không tốt mấy, "Sáu nghìn vạn đã là kịch rồi, anh còn muốn thế nào?"

Dì Vương yên lặng bưng đồ ăn lên, rồi lại yên lặng lui về phòng bếp.

"Anh tùy tiện mua một chiếc xe cũng xấp xỉ 6 nghìn vạn, số tiền tôi muốn này quá phận lắm à? Lúc trước ông nội tôi còn giúp nhà anh, tuy sau đó chúng ta cũng kết hôn, nhưng từ trước tới nay anh có coi tôi là vợ bao giờ không, anh thì không sao, còn tôi lại lãng phí cả thanh xuân, thanh danh kết hôn lần hai khó nghe lắm nhé, chẳng lẽ tôi còn chẳng được trả cho chút phí tổn thất tuổi xuân à?"

Thẩm Huyền càng nói càng đau đầu, thật sự chưa từng gặp qua nam chính nào lại nhỏ mọn đến vậy, cô còn tưởng đối phương sẽ trực tiếp xé một tờ chi phiếu xuống bảo cô rút xa ra, giờ ngay cả phí ly hôn cũng không chịu cho!

"Dù sao tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, nếu không có sáu nghìn vạn, đánh chết tôi cũng không ký!" Cô đập một cái lên bàn, rồi sau lại rút xuống yên lặng xoa xoa mấy cái vào chân bàn.

Trợ lý Chung bỗng có xúc động muốn tìm bác sĩ tâm lý đến.

Phu nhân điên rồi!

Cô gái mặc áo thun hồng nhạt rộng thùng thình, hai chân xinh xinh bắt chéo nhau, tay thì xoay bút, lớp trang điểm tinh xảo cũng không còn, giờ khuôn mặt mộc nhỏ nhắn đang ngược lên tràn ngập bất mãn

Không mẫn không nhạt liếc người đối diện một cái, Mục Đình buông đũa, vừa chỉnh cổ tay áo vừa đi thẳng lên tầng, thanh âm không chút độ ấm, "Tôi cho cô thời gian ba ngày, suy nghĩ rõ ràng."

Người kia đi rồi, còn Thẩm Huyền vẫn đang sững sốt ở dưới, cái gì mà suy nghĩ rõ ràng, là cô muốn nhiều hay muốn ít sao?

Chợt đứng dậy, cô vội vàng chạy theo, "Tôi nghĩ rất rõ rồi, đương nhiên nếu anh cảm thấy số tiền tôi muốn ít quá, cho tôi nhiều thêm chút tôi cũng đâu ý kiến, chúng ta kết hôn cũng ba năm rồi, anh thì vẫn suốt ngày lạnh lùng chuyên chế với tôi, biết tâm lý tôi có bao tổn thương không?"

"Rầm——"

Cửa thư phòng đột ngột khép lại, thiếu chút nữa đụng phải mũi của Thẩm Huyền. Cô lùi ra sau vài bước, nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt,

hận không thể cho nó mấy đạp. Sao lúc đọc truyện cô lại cảm thấy nam chính này thật đáng yêu được cơ chứ?

"Dù sao lời tôi cần nói cũng nói rồi, không có sáu ngàn vạn, anh đừng hòng ly hôn, dù có chết tôi cũng phải quần lấy anh cả đời!"

Nói ra mấy lời kiên quyết về phía cánh cửa xong rồi, cô lại trừng mắt nhìn trợ lý Chung bên kia, sau mới xuống tầng dùng cơm, còn suy nghĩ thì, có cái gì mà suy nghĩ, không trả tiền đừng hòng ly hôn!

Ho nhẹ vài tiếng, trợ lý Chung vào thư phòng, nhìn người đứng trước tủ rượu, vừa chậm rãi bước tới vừa thấp giọng nói: "Tôi lắm miệng thêm một câu, thật ra Mục tổng ngài cũng nên suy nghĩ kĩ càng, giờ tình hình lão gia tử ngày ngày đều nguy hiểm, nếu ngay lúc này ngài lại ly hôn, truyền đến tai lão gia tử, thân thể ngài ấy sẽ càng không ổn."

Dùng kẹp gấp hai viên đá bỏ vào ly, theo dòng rượu vang đỏ từ từ chảy vào, người đàn ông hơi nhú mào, bộ dạng vẫn không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Trợ lý Chung nuốt nước bọt, đánh bạo nói: "Ngài nếu không ngại thì cứ nhẫn nại một thời gian trước, chờ thân thể chủ tịch tốt lên rồi, ly hôn với phu nhân cũng không muộn."

Nhấp một ngụm rượu vang đỏ, Mục Đình xoay người nhìn mắt trợ lý Chung, người sau lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, cúi đầu, hẳn thực sự không nhận hối lộ từ chỗ phu nhân mà.

Tùy cả hai ở cùng trong một tòa biệt thự, nhưng lại cứ như hai thế giới cách biệt, Thẩm Huyền thế nào cũng không thấy nam chính đâu, sang ngày hôm sau mới nghe dì Vương nói, người kia đi công tác rồi!

Đi công tác cũng tốt, cô cũng không muốn ngày ngày dùng chung phòng với đối phương, cô suy nghĩ thật lâu mới hiểu được ý của anh ta, tốt xấu gì vẫn là nam chính, chắc hẳn là sĩ diện, cảm thấy số tiền cô muốn ít quá, nên mới bảo suy nghĩ lại cho rõ ràng.

Một khi đã thế, vậy cô sẽ đòi thêm mấy nghìn vạn nữa, cũng lấy luôn tòa biệt thự này về tay, nam chính sẽ không thấy ít nữa chứ?

Nghĩ vậy, cô lập tức bảo dì Vương tìm người tới sửa chữa phòng mình một chút, đổi thành phong cách tự nhiên, chỗ tốt của có tiền chính là vĩnh viễn không cần xem giá, tùy tâm xài tiền, hoàn toàn không có áp lực.

Cơ mà cô cũng không bị cảm giác phát nhanh này làm choáng đầu. chỉ cần một ngày chưa ly hôn, cô vẫn chìm trong nguy cơ phải làm vật hi sinh, đây vốn là tiểu thuyết Mary Sue cầu huyết tiêu chuẩn, nam một hai ba bốn năm sáu đều thích nữ chính, cuối cùng nữ phụ bị nam hai tổng vào ngục giam, tra tấn đến chết, muốn bao nhiêu thảm liền có bấy nhiêu thảm. Cũng không biết khi nào nam chính mới về, giữa lúc này, cô nhận được cuộc gọi của bạn nguyên chủ, tục ngữ nói, bên cạnh mỗi nữ phụ độc ác đều có quân sư đầu cầu, Lục Tố Tố chính là người như vậy, toàn tâm toàn ý vì nữ phụ bày mưu ra kế, nhưng cuối cùng cả hai đều thành vật hi sinh.

Điện thoại vang lên khi Thẩm Huyền đang đắp mặt nạ, có tiền là phải trang điểm mỗi ngày, đây mới là cuộc sống đẹp đẽ.

"Huyền Huyền không tốt rồi, nhà thiết kế đào được lần trước cho chúng ta leo cây rồi!"

Nghe giọng nói bên kia điện thoại truyền đến, Thẩm Huyền dựa vào ghế, thưởng thức phong cảnh vườn hoa bên dưới, "Thật à?"

Ngữ điệu nhẹ nhàng này khiến người bên kia càng thêm nóng nảy, "Cậu lại cãi nhau với Mục tổng à?!"

Thẩm Huyền: "Cậu cảm thấy hần sẽ nói chuyện với tớ sao?"

Nguyên chủ thật ra làm lên rất âm, khổ cái là đối phương chẳng thèm để ý.

Cảm thấy cũng na ná vậy, Lục Tổ Tổ lại thần thần bí bí nói: "Chẳng lẽ lần trước cậu hạ được thất bại?"

Thân là quân sư đầu cầu của nữ phụ, đối phương đương nhiên biết việc này, Thẩm Huyền chậm rãi lấy một quả nho nhét vào miệng, nhìn di động nói: "Cậu thấy bộ dáng này của tớ có giống như thành công không?"

"..."

Đầu bên kia yên tĩnh một lúc, Thẩm Huyền cũng rất bất đắc dĩ, nữ phụ thân là thiên kim hào môn, tất nhiên cũng là một người tài cao, nhưng điều khó hiểu là, nữ phụ học thiết kế trang sức, cứ gì lại đi bán quần áo?

Không sai, nữ phụ cùng Lục Tổ Tổ chung tay mở một phòng làm việc, tiến quân vào thị trường giới trẻ, đối với người đã xem toàn bộ quyển sách là Thẩm Huyền mà nói thì cô đương nhiên biết tại sao tác giả lại đặt ra tình huống kì quái này, bởi vì nữ chính người ta chính là một nhà thiết kế quần áo, cuối cùng mở ra con đường sự nghiệp, dưới sự trợ giúp của nam chính và dàn nam phụ, một mạch thăng cấp đánh quái, trở thành nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, mà nữ phụ, chính là chướng ngại vật trong quá trình thăng cấp ấy, sau này nữ phụ còn lấy trộm thiết kế của nữ chính để phòng làm việc của mình sử dụng, lúc bị vạch trần thì đương nhiên nơi nơi bị vả mặt và phỉ nhổ, lúc đọc sách thì sướng đấy, nhưng Thẩm Huyền hiện giờ chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu.

Càng nghĩ càng thấy con đường phía trước sao dài quá, cốt truyện đều xoay quanh nữ chính, có vài thứ không phải ly hôn là có thể giải quyết được, nhưng cô cũng không sợ, cùng lắm thì sống mái một phen, cùng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán!

"Lần trước đã thảo luận giá cả tốt với nhà thiết kế kia rồi mà, sao đột nhiên hắt lại không nhận nữa?"

Trong nghề này, dù vẫn chưa ký hợp đồng, nhưng loại hành vi bỏ bom này cũng vô cùng bị kiêng kỵ.

Người bên kia điện thoại cũng thờ dài, "Còn không phải do anh họ cậu à, hắt ta rõ ràng đang nhắm vào cậu."

Không nói gì, Thẩm Huyền đau đầu không thôi kéo mặt nạ xuống, thân ở trong hào môn, lục đục một hai khẳng định phải có, trong nhà nữ phụ có một anh họ, tuy anh họ này đang học quản lý công ty, nhưng ông nội nguyên chủ lại đặc biệt tốt với cô, người kia đương nhiên sợ lão gia tử khi chết giữ miếng, lúc này liền ngấm chèn ép nữ phụ, đối nghịch với cô mọi nơi.

"Vậy đi, cậu tới đây nói rõ ra, tớ cũng có một số việc nói."

Thẩm Huyền cũng nghiêm túc lên, nếu cô đã thành nữ phụ, tất nhiên không thể ngồi chờ chết.

Nghe vậy, người bên kia điện thoại bất đắc dĩ nói: "Bà cô à, cậu đùa tớ sao? Tớ đâu dám tới nhà cậu."

Dứt lời, Thẩm Huyền có chút sững sốt, nơi này cũng coi như là nhà nam chính, từ trước tới giờ hắt đều không cho nữ phụ mang bạn bè về.

Đột nhiên có chút bất đắc dĩ, quả nhiên vẫn phải ly hôn trước, nếu không làm cái gì cũng bị bó buộc. Sau khi ngắt điện thoại, Thẩm Huyền mới cùng đối phương nói chuyện phiếm trên mạng.

Thẩm Huyền cũng học thiết kế, nhưng trước kia cô vừa mới ra trường, mới làm ở một công ty còn chưa được bao lâu, không mấy chắc chắn về trình độ của mình, chỉ là gần đây người trong phòng làm việc của nữ phụ

đã vội vã muốn có bản thiết kế, để tháng sau ra mắt, giờ cần mau chóng tìm một nhà thiết kế, trì hoãn thêm sẽ lỗ thêm tiền, phải biết rằng phòng làm việc mỗi ngày cũng cần không ít tiền để hoạt động.

Sau đem sự việc cùng Lục Tố Tố thương lượng một chút, đôi phương nói thật là không thể ra mắt, chỉ vài bản vẽ sử dụng được, trước kia nữ phụ đều mặc kệ những việc này, Thẩm Huyền cũng không phát biểu phần lớn ý kiến, cô đối với việc hoạt động này cũng không rõ mấy, chỉ là thử tìm kiếm linh cảm của mình.

Hôm nay Thẩm Huyền đọc sách, kỹ năng của cô không đủ phong phú, học nhiều luyện nhiều là chân lý, cho đến khi ngoài cửa vang lên mấy tiếng bước chân, một người đàn ông mặc bộ đồ đen vừa bước đến, vừa cởi cà vạt, nhìn thấy ghế sofa mới được bày trong phòng khách thì ánh mắt dừng một chút.

Ghế sofa trắng sữa cực kì to rộng, dù hai người nằm cũng vẫn dư dả. Lúc này, một cô gái mặc đồ ngủ đen đang nằm trên đó, lật xem quyển sách trước mặt, quần ngủ rất ngắn, lộ ra một đoạn đùi trắng nõn, đôi chân nhỏ thính thoảng còn đong đưa, có lẽ là nghe được tiếng người, cả đầu sau đó mới chuyển động.

Nhìn nhau, thấy đột nhiên có người, Thẩm Huyền vội vàng kéo cái gối ôm bên cạnh qua ôm vào trong ngực, ho nhẹ một tiếng, "Tôi... Tôi thấy màu ghế sofa trước không đẹp lắm, liền trực tiếp đổi."

Người đàn ông không nói gì, hiển nhiên là vừa đi công tác trở về nên hơi mệt, tùy tay cởi áo khoác xuống cầm trên tay, lập tức đi lên tầng.

"Ai, anh đừng có đi, chúng ta nói chuyện ly hôn trước đã? Tôi đã nghĩ kĩ rồi, năm tòa biệt thự, bao gồm cả tòa này, thêm năm trăm nghìn vạn tiền mặt, yên tâm, tôi không cần cổ phần của anh, thế nào, đủ chưa?" Thẩm Huyền vội vàng hô lên với bóng lưng kia.

Người kia đi đến cầu thang bỗng nhiên bước chân ngừng lại, môi mím hé mở, "Nói sau."

Thẩm Huyền: "..."

Nói sau này có ý gì? Chẳng lẽ hẳn không muốn ly hôn nữa? Hay là cô ra giá quá cao?

"Anh đợi đã, nói sau là ý gì, tại sao phải nói sau, chẳng lẽ anh không biết thanh xuân của con gái quý giá bao nhiêu sao? Anh muợn của tôi một ngày, tôi lại già hơn một ngày, về sau nhớ không tìm được đàn ông tốt thì làm sao, anh phụ trách được chắc?"

Nghe tiếng "lộc cộc" đuổi theo đằng sau, người vừa mới lên tầng bất chợt dừng bước, xé xuống một tờ chi phiếu từ túi áo khoác, chân mày nhíu lại, "Câm miệng."

Thẩm Huyền: "..."

Nhìn tờ chi phiếu trước mắt, cô chậm rãi nín thở, tay làm dáng OK, sau đó len lén nhận lấy, "Cảm ơn ông chủ!"

Cô thích loại người một lời không hợp liền lấy tiền đập người!

Quất có đôi lời muốn nói: Đính chính lại là lịch update là thứ 7 hoặc chủ nhật nha các nàng. Cảm ơn Ethyl khả ái đã giúp ta*ôm ôm*.

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 3: Hẳn Không Chịu Ly Hôn

Edit: Quất Không Chua

Beta: Ethyl Elther

Nhìn ánh mắt trong veo của cô gái trước mặt, Mục Đình hơi nhú mày, tùy tay nói lỏng cà vạt rồi trực tiếp rời đi, bộ dáng lạnh lùng không có bất cứ cảm xúc gì, phút chốc đã biến mất nơi cuối hành lang.

Đã ôm chi phiếu trong ngực, Thẩm Huyền đương nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó liền nhanh như chớp chuồn về phòng, đóng cửa thật cẩn thận, đến khi cô nhìn thấy số tiền trên chi phiếu, đồng tử hơi co lại, trong lòng ầm ầm ầm nhảy nhót.

Sáu nghìn vạn!!!

Không ngờ lại là sáu nghìn vạn!!!

Không hổ là nam chính tổng giám đốc văn, vừa ra tay đã khác người!

Chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, Thẩm Huyền chỉ thấy tim mình đập thật nhanh, rất lâu vẫn không thể bình phục, cô cẩn thận cất kỹ

tầm chi phiếu. Hệt như đang nằm mơ ấy, cô thích loại cảm giác bị người ta dùng tiền vũ nhục này cực, thêm vài lần nữa là cô giàu rồi!

Chẳng qua, tại sao nam chính lại không muốn ly hôn?

Thoát khỏi tâm tình kích động rồi, Thẩm Huyền không nhịn được mà suy nghĩ đến đủ thuyết âm mưu, mấy hôm trước còn cho người đưa giấy tờ ly hôn đến, giờ lại đột nhiên không chịu ký tên, tuyệt đối không phải vấn đề về tiền, có gì mờ ám bên trong.

Anh ta bảo nói sau, rõ ràng đang muốn kéo thời gian, nhưng cô mà kéo cũng không nhanh nổi, không biết cốt truyện đã bắt đầu chưa, nếu không ly hôn thì sẽ bị cuốn vào cốt truyện, cũng tức là cô sẽ bị đàn nam phụ lôi ra làm bia đỡ đạn!

Chẳng lẽ thật sự không thể sửa đổi cốt truyện sao?

Bỗng có chút bất an, cô thấy đầu tiên phải đi thăm dò tiến độ phát triển của cốt truyện đã, nghĩ xong liền lập tức gửi tin nhắn cho Lục Tố Tố, đối phương nhanh chóng trả lời.

Lục Tố Tố: Tô Họa là ai?

Thẩm Huyền: Một người có khả năng uy hiếp đến hôn nhân của tớ, trong vòng một ngày, tớ muốn tất cả tư liệu về cô ta. [bộ xương khô]

Lục Tố Tố: Ok!!!

Không biết tại sao nam chính lại không muốn ly hôn nữa, nhưng tiền thì đã lấy rồi, cô đương nhiên phải thực hiện lời hứa, tuyệt đối không thể lại kéo dài thêm.

Tuy đối phương không có ý muốn nói chuyện với cô, cả ngày cũng chẳng thấy nổi bóng, nhưng tất nhiên Thẩm Huyền vẫn có cách tạo cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, cô thay đồ thể thao chờ ở nơi nào đó trong khu biệt thự, quả nhiên, không bao lâu đã thấy một người đàn ông mặc áo thun đen chạy tới, trên cổ còn vắt một cái khăn lông trắng, đường cong cơ cánh tay mượt mà rắn chắc, dáng người to lớn kia khiến mặt cô khó hiểu mà đỏ lên. Bình tĩnh, cô phải bình tĩnh, mình còn trẻ, chỉ cần có tiền, thân thể tuổi trẻ gì còn tìm không thấy!

Hệt như không nhìn thấy cô, người đàn ông vẫn chạy thẳng về trước, Thẩm Huyền vội vàng chạy theo, "Mục tổng, chúng ta nói chuyện ly hôn chút đi?"

Tốc độ người đàn ông vẫn đều đều vậy, nhưng Thẩm Huyền đuổi theo lại có hơi mệt rồi, sáng sớm vốn luôn rất mệt, chân đối phương còn dài, cô phải tăng tốc mới đuổi kịp được.

"Tiền tôi đã lấy, nhất định sẽ giữ lời, giờ chỉ cần anh ký tên vào, từ nay về sau tôi sẽ không quẩn luyến anh nữa, đường ai nấy đi, gặp nhau chỉ còn là người qua đường!"

Mặt trời chỉ vừa mới nhô lên, trong không khí vẫn còn chút hơi nước, nghe giọng nói riu rít đằng sau, Mục Đình chỉ im lặng, trên mặt cũng không có bất cứ cảm xúc gì, dường như không định nói chuyện với cô.

"Là anh nói muốn ly hôn, giờ lại nói không muốn, tôi là trò đùa của anh đấy à?"

Thẩm Huyền thở hổn hển chạy theo sau, mấy công nhân quanh đài phun nước thỉnh thoảng lại nhìn sang. Có lẽ là thật sự không thể chạy thêm nữa, cô thở dốc, vừa lau mồ hôi trên trán vừa tìm chỗ nào ngồi.

"Mục tổng, anh không thể nói mà không giữ lời chứ!"

Cô thở hổn hển gọi với về phía người đằng trước, nhưng bóng dáng cao lớn kia đã biến mất tăm luôn rồi, chỉ còn Thẩm Huyền mặt mày trắng

bệch ngồi ở ven đường lau mồ hôi, chạy một vòng, cái mạng già này của cô suýt nữa bay màu rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Huyền mới rời khỏi khu biệt thự này, chờ đến lúc cô về đến nhà, nam chính đã tới công ty, cũng chỉ còn dì Vương vội vàng chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Lúc này còn ăn sáng cái gì, Thẩm Huyền tắm rửa rồi đi ngủ luôn, cô không biết sức mạnh của cốt truyện lại đáng sợ vậy đấy, rõ ràng nam chính đã nói muốn ly hôn, giờ lại không chịu, đây tuyệt không phải dấu hiệu tốt gì.

Lại ngủ một giấc, rồi dậy ăn chút gì, Lục Tổ Tổ rất nhanh đã xuất hiện, hình như cô sợ Mục Đình có nhà, nhưng Thẩm Huyền dám kêu cô tới đây, tất nhiên là vì biết ban ngày người kia luôn ở công ty, hơn nữa dì Vương cũng đang bận làm việc trong phòng bếp.

Có lẽ nam chính không nhàm chán đến mức lắp camera giám sát ngoài biệt thự đâu, sau khi lặng lẽ mang Lục Tổ Tổ lên tầng rồi, Lục Tổ Tổ cũng thở phào nhẹ nhõm, ném túi văn kiện trong tay cho cô.

"Tớ phải mạo hiểm lắm mới dám tới đây đấy, nói đi, từ khi nào mà phong cách của cậu lại thành thế này?" Lục Tổ Tổ tò mò nhìn căn phòng gần gũi với thiên nhiên của cô.

Thẩm Huyền vừa ngồi trên giường căn tảo ngồi vừa mở túi văn kiện kia ra, thứ đầu tiên lọt vào mắt chính là ảnh chụp của một cô gái, bộ dáng khá thanh tú, tuy mới đầu nhìn qua cũng không phải quá kinh diễm, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta thấy rất gần gũi, đặc biệt là khi cười lên, trong sách viết: khi Tô Họa nhoẻn miệng cười, như có cơn gió mát thổi qua trái tim nam phụ, nhìn ảnh thì thấy cũng đúng thật.

Trên tư liệu ghi rõ nữ chính vẫn làm ở công ty nam chính, chỉ là một nhà thiết kế nhỏ, vừa mới ra trường, không chút nổi bật, vậy chắc nữ chính

chưa gặp được nam chính rồi. Bởi vì sau khi gặp được nam chính, nam chính bị khí chất thoát tục tươi mát của cô ấy hấp dẫn, nên điều Tô Họa điều đến bên mình, cũng tăng tiền lương.

Mà hiển nhiên, nữ chính cực kì không tình nguyện, người ta có sự nghiệp riêng đấy, mục tiêu của Tô Họa là trở thành nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, sao có thể bằng lòng làm thư ký cho tổng giám đốc, ngược thân lại ngược thân nam chính một hồi, nữ chính thoát khỏi nam chính rồi cùng bạn mở một phòng làm việc nhỏ, nam chính yên lặng hỗ trợ, một đường lên như điều gặp gió, tiền đồ vô hạn, sau cùng trở thành nhà thiết kế nổi danh số một thế giới.

Lúc đọc truyện thích cực, nhưng đến khi rơi vào tình cảnh éo le như giờ, Thẩm Huyền mới thấy nó đáng sợ thế nào, trời mới biết hào quang nữ chủ Mary Sue nguy hiểm bao nhiêu, hôn này cần ly ngay và luôn.

"Đúng rồi, cậu tìm được nhà thiết kế nào nữa chưa?" Cô buông tư liệu hỏi.

Lục Tổ Tổ nhún vai, nghịch lọn tóc xoắn nâu nâu dưới tai, "Anh họ cậu vẫn luôn giở trò quỷ sau lưng, nào có tìm được người nhanh thế, nhưng tên đã lên đây, nếu mấy bản thiết kế kia không sớm được phê duyệt rồi ra mắt, sau này sợ sẽ càng phiền phức."

Nghe vậy, hàng mày của Thẩm Huyền hơi nhăn lại. Mặc kệ, cô không thích chơi trò lục đục với nhau gì đó đâu, ngày mai về nhà mách ông nội nguyên chủ, để xem đẳng ấy còn táy máy tay chân thế nào, thuận tiện nói vụ ly hôn luôn, dẫu sao thì đây cũng không phải việc nhỏ.

"Đúng rồi, Tô Họa này là ai vậy, chẳng lẽ là tiểu tình nhân mới mà Mục Đình bao dưỡng?" Lục Tổ Tổ bỗng nghiêm túc sáp đầu lại gần.

Miệng cắn táo, Thẩm Huyền nhướn mày, "Giờ thì không nhưng rất nhanh thì phải."

"A, vậy thật không thể được! Mắt nhìn của Mục tổng kém thể cơ á, thứ tầm thường ngực nhỏ này, Mục tổng thấy thế nào mà lại thích cô ta?" Lục Tổ Tổ không thể tin nổi trông mắt nhìn tấm ảnh. Nhưng điều càng kinh ngạc hơn là, Thẩm Huyền chẳng hề tức giận, nếu là trước kia thì đã sớm nổi khùng.

Thẩm Huyền liếc nhìn cô, im lặng, nguyên chủ trước cũng vì nghĩ vậy mà tâm lý bất ổn, bắt đầu đi tìm chết, nên cô phải ly hôn ngay khi cốt truyện còn chưa bắt đầu, sớm sớm né xa các đám nội dung cốt truyện này.

"Tớ nói cậu nghe này, tuyệt đối đừng âm ỉ chuyện này với Mục tổng, nếu không khẳng định anh ta sẽ nghĩ cậu đang gây rối vô cớ, thế thì con tiện nhân kia sẽ càng đắc ý, cậu phải bày ra dáng vẻ chính cung, mặc kệ bọn ong bướm bên ngoài kia, chỉ cần cậu còn đó, thì bọn họ cùng lắm cũng chỉ là tiểu tam thôi."

Lục Tổ Tổ vẻ mặt nghiêm túc nói, không biết nghĩ đến chuyện gì, cô tò mò hỏi: "Đúng rồi, tớ chưa từng thấy Mục tổng qua lại với phụ nữ bao giờ, thế mà lại bao dưỡng tiểu tình nhân, Tô Họa này rốt cuộc là thần thánh phương nào thế!"

Thẩm Huyền gặm táo, thản nhiên nói: "Nhìn giờ đi, Mục Đình sắp về rồi."

Lục Tổ Tổ: "..."

Sắc mặt Lục Tổ Tổ hơi đổi, cô nhanh chóng cầm túi xách lên, chạy biến khỏi phòng như bị hồng thủy mãnh thú (*) đuổi sau không bằng.

(*) Hồng thủy mãnh thú: Con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai họa ghê gớm, đáng sợ.

Thấy vậy, Thẩm Huyền vội vàng hô lớn với bóng lưng Lục Tổ Tổ: "Cậu đừng gây phiền phức cho người ta, cứ bình tĩnh, còn vụ nhà thiết kế

tớ sẽ nghĩ cách!"

Sợ người kia không nghe được, Thẩm Huyền lại nhắn tin cho Lục Tố Tố, tuyệt đối không được gây rối với nữ chính, nếu không khẳng định sẽ bị biến thành vật hi sinh, lúc lâu sau Lục Tố Tố mới nhắn lại một chữ ok.

Ngày mai về tìm ông nội, Thẩm Huyền nhất thời có chút không biết mở miệng ra sao, nguyên chủ thích nam chính thế, giờ cô lại nói muốn ly hôn, phải tìm một cái cớ hợp lý mới được, mà cớ gì?

Vẽ đi vẽ lại, cả buổi trời vẽ bản thiết kế cũng không được ra cái gì, nam chính thì vẫn về đúng giờ. Trừ khi đi công tác, anh ta có vẽ rất ít tham gia tiệc rượu tối, có điều boss lớn mà, bao giờ chẳng tùy hứng.

Chờ tới lúc dì Vương gọi ra ăn cơm, Thẩm Huyền nhân tiện lấy đơn ly hôn ra luôn, lúc cô xuống, bên bàn ăn đã có người ngồi, quần áo thoải mái màu xám, đang thong thả ung dung dùng bữa, không hề để sự tồn tại của cô vào trong lòng.

Đặt tờ đơn lên bàn đánh "rầm" một tiếng, ánh mắt Thẩm Huyền sáng rực nhìn người đối diện, "Mục tổng, hai ta phải nói chuyện nghiêm túc chút."

Ánh đèn trên đầu rất chói mắt, dì Vương bưng một canh ra, nét mặt có chút vui mừng, cuối cùng phu nhân cũng học được cách nói chuyện với Mục tổng sao cho tốt rồi.

"Chuyện ly hôn là anh đặt ra, tiền tôi cũng lấy rồi, anh lại dây cà dây dưa, thế là ý gì? Anh đùa tôi à?" Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Huyền tràn đầy nghiêm túc.

Dì Vương ngẩn người, ly hôn???

Người kia cầm cốc nước lên, giọng nói bình tĩnh, "Khi nào ly hôn tôi sẽ nói cho cô biết."

Nhìn dáng vẻ người kia vân đạm phong khinh(**), Thẩm Huyền cau mày, "Anh nói cho tôi biết? Anh xem tôi là cái gì thế? Anh nói ly hôn thì ly hôn, nói không ly hôn thì không, nếu cả đời anh không ly hôn thì tôi còn phải chờ anh cả đời à?!"

(**) Vân đạm phong khinh: nghĩa là mây gió điềm nhiên, ý chỉ lúc nào cũng luôn bình tĩnh, thản nhiên.

Mục Đình bỗng ngược mắt nhìn cô, đầu ngón tay khẽ động.

"Không phải, ý tôi là anh đừng có khinh thường người khác vậy, với cả không phải là tôi không muốn sống chung với anh, mà là anh không muốn sống tốt với tôi." Cô ho nhẹ một tiếng.

Nói xong, cô dường như cảm thấy tính cách của mình với nguyên chủ bây giờ có hơi chênh lệch, Thẩm Huyền lập tức kéo ghế ra ngồi xuống, siết chặt tay, hai mắt đỏ hồng nhìn người đối diện, "Đúng, tôi đã từng rất say đắm anh, nhưng giờ tôi thông suốt rồi, anh căn bản không coi tôi như một người vợ, tôi trong lòng anh còn chẳng bằng một thứ đồ trang trí!"

Người đàn ông tiếp tục dùng cơm, không thèm nâng mắt nhìn luôn.

Lần tức giận này có vẻ hơi lạ, trên mặt dì Vương cũng có chút kinh ngạc, dường như cũng không ngờ phu nhân lại có thể thông suốt, "Thật ra..."

"Tôi phải rất quyết tâm lắm mới cho ra một quyết định thế này, nhưng anh tự hỏi mình xem anh có coi tôi là vợ không? Từ khi kết hôn đến giờ anh vẫn luôn lạnh lùng chuyên chế với tôi, anh thấy có cặp vợ chồng nào chia phòng ngủ không?"

Mục Đình ngẩng đầu, sâu kín nhìn người đang lải nhải phía đối diện.

Nhìn nhau rồi, khuôn mặt Thẩm Huyền bỗng đỏ lên, vội vàng giải thích, "Ý tôi không phải là muốn ngủ chung giường với anh, là ý khác! Ý khác!"

Đôi lời của Quất: Cảm ơn Ethyl khả ái đã giúp ta beta chap này!

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Có Bệnh

Dì Vương lập tức trở lại nhà bếp với ánh mắt kỳ quái, còn thỉnh thoảng nhìn lại phía sau, bà cảm thấy phu nhân khẳng định đã chịu đả kích rất lớn mới có thể thành ra như vậy.

“Mấy năm nay ta vì người trả giá không ít.....”

“Chờ ông tôi sức khỏe chuyển biến tốt đẹp, cô được không ít tiền. Sắc mặt anh bình tĩnh.

Thẩm Huyền: “.....”

Một câu này, khiến cho cô liên nghẹn lời sững sờ ngồi ở kia, người đối diện vẫn như cũ không nhanh không chậm bỏ đồ ăn vào miệng, giống như vừa nãy một mình cô đang tức giận, cùng anh không có bất luận quan hệ gì.

Rõ ràng chỉ cần anh nói một câu là rõ sự tình, vì cái gì mà anh lại không chịu nói ra sớm chứ!

Hít sâu một hơi, không biết nên nói cái gì, mất nửa ngày mới điều chỉnh lại giọng của mình nói: “Vậy được rồi, tôi cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, tuy nhiên đây là chính anh nói, thời điểm ly hôn tuyệt đối không để tôi ít tiền.”

Cô chậm rãi gắp một miếng đồ ăn vào trong bát, nếu nam chính nói là cô sẽ được không ít tiền, lấy khả năng ra tay hào phóng của đối phương vừa mới được chứng kiến, bản thân nhất định có thể hưởng được rất nhiều tiền, như thế nào cũng không thiệt.

Chính là cái tính khí này thật sự là làm cho người khác không dám khen tặng, một hai phải bắt cô nói nhiều như vậy mới bằng lòng nhả ra một câu, nói sớm một chút thì anh sẽ mất một miếng thịt hay sao?

Bất quá cô nhớ rõ ông của nam chính chết rất sớm nha, giống như chính là thời điểm nam nữ chính tương ngộ không bao lâu, lão nhân gia cả người đều là bệnh, hình như là vào một buổi tối qua đời, nam chính khi đó đang cùng nữ chính ăn cơm, kết quả đột nhiên nhận được điện thoại liền đi luôn, nữ chính còn suy nghĩ lý do miên man thật lâu, tuy nhiên sau khi biết được chân tướng lại bắt đầu tận tình an ủi nam chính, cứ như vậy chậm rãi tiến vào trái tim của nam chính.

Trong sách viết hình như là vào mùa hè, nếu là vào năm nay, thì cách mùa thu cũng liền không đến hai tháng nữa.

Trộm nhìn ánh mắt của người đối diện, thoát nhìn nam chính đối với ông của hắn tình cảm rất sâu nặng, nhưng chính mình cũng không thể nói, để cho anh quý trọng lão nhân gia trong thời gian còn lại, bằng không ngay sau đó liền bị người khác xem như bệnh nhân tâm thần mà bắt đi.

Tuy rằng hiện tại tạm thời không cần ly hôn, nhưng Thẩm Huyền cảm thấy vẫn là trước tiên cùng ông nội của nguyên chủ bàn bạc một chút, miễn cho đối phương về sau quá mức kinh ngạc.

Ăn cơm xong, cô lại tiếp tục vẽ xong bản thiết kế thời trang, nhưng mà tổng qua vẫn thấy thiếu chút gì đó, liền gửi cho Lục Tổ Tổ xem, chờ đến nửa đêm mà đối phương vẫn chưa có phản hồi, hiển nhiên đối phương đã ngủ, thẳng đến ngày hôm sau mới trả lời tin nhắn đến.

Lục Tố Tố: Thiếu ý tưởng mới, quá mức đi theo phong cách kín đáo nhìn rất nóng nực, bất quá mấy chi tiết nhỏ cũng không tệ lắm, cậu từ khi nào đã tìm được nhà thiết kế?

Không nói cho bạn tốt biết là chính cô tự vẽ, Thẩm Huyền cũng có chút thất bại, cô cũng cảm thấy thiếu điểm sáng tạo, có lẽ bản thân phải phá cách một chút.

Có lẽ là ngày hôm qua ngủ trễ, nên hôm nay cô ngủ một giấc đến tận giữa mới dậy, nghĩ đến còn phải trở về tâm sự với ông nội về chuyện ly hôn, Thẩm Huyền liền nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống lầu, vốn định nhìn xem hôm nay dì Vương lại làm món gì ngon, nhưng mà cô lại nhìn thấy trợ lý Chung, cùng một người đàn ông trung niên đeo kính ngồi trên sofa dưới đại sảnh, cũng không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Nhìn người trên lầu mặc đồ thể thao màu lam đang đi xuống, trợ lý Chung lập tức đứng lên, phát hiện gần đây phong cách ăn mặc của phu nhân chính xác là thay đổi rất nhiều, khó trách Mục tổng lại có ý tưởng tìm bác sĩ cho phu nhân, hẳn cũng cảm thấy phu nhân phi thường quý dị.

“Ông là.....” Thẩm Huyền nhìn người dưới lầu bỗng ngẩn ra.

Người đó lập tức tiến lên vài bước, quản lý Chung liền cười, rồi giới thiệu: “Vị này chính là bác sĩ tâm lý nổi tiếng quốc tế, Mục tổng lo lắng phu nhân gần đây chịu áp lực quá lớn, cho nên cố ý tìm bác sĩ đến đây cho ngài điều chỉnh một chút về tâm lý.”

Nghe vậy, bác sĩ nam cũng cười, rồi vươn tay ra, “Thẩm phu nhân, ngài khỏe.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cau mày không vui ánh mắt đảo qua hai người này, biểu tình của cô cũng không tốt đẹp gì, cái gì mà bác sĩ cố vấn tâm lý, rõ ràng chính là bác

sĩ tâm thần, nam chính đây là cảm thấy thần kinh của cô có vấn đề!?

Nghĩ đến nguyên chủ cùng mình có tính cách cùng hành động khác xa nhau, cô thay đổi chính xác là quá mức đột ngột, cho nên đối phương liền cho rằng cô bị bệnh tâm thần!

“Đợi một lát nữa tôi còn phải ra ngoài, lần sau lại nói.”

Cô nói xong liền hướng đến tiểu sảnh mà đi đến.

Phía sau bác sĩ nam bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, “Chỉ là tùy tiện hỏi mấy vấn đề mà thôi, sẽ không làm tốn nhiều thời gian của ngài.”

Quay đầu lại nhìn vào mắt đối phương một cái, Thẩm Huyền không nói gì, vẫn tiếp tục hướng tiểu sảnh đi tới, dì Vương cũng vội vàng đưa cho cô một bát cháo.

Đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, bác sĩ nam trên mặt liền mỉm cười mang theo ấm áp, làm người nhìn mặt danh có loại cảm giác hiền lành, liền như vậy bình tĩnh nhìn trước người mắt, “Bà Thẩm gần đây có thể hay không cảm thấy tâm phiền ý loạn?”

Múc lên một muống cháo rồi húp, Thẩm Huyền gật gật đầu, cô đương nhiên phiền lòng, có ai xuyên thành nữ phụ ác độc mà có thể không phiền lòng được.

“Vậy, chính ngài có hay không đang tin tưởng cái gì?” bác sĩ nam tiếp tục hỏi.

Không biết đây là cái vấn đề gì, Thẩm Huyền suy nghĩ, vẫn là tiếp tục gật đầu, thứ cô tin tưởng chính là tiền!

Thấy vậy, bác sĩ nam lại bình tĩnh cười nói: “Ngài cảm thấy ham muốn cùng tình yêu có cái gì khác nhau?”

Thẩm Huyền: “.....”

“Thật giống như cảm giác ta có một trăm vạn cùng mười vạn.”

Bên cạnh trợ lý Chung tâm tình như cũ có chút phức tạp, càng thêm cảm thấy phu nhân này tâm lý có vấn đề, tuy rằng trước kia cũng thích hàng xa xỉ, nhưng cùng hiện tại cho người ta cảm giác rõ ràng không giống nhau, khẳng định là bị kích thích đến rồi.

Tuy nhiên bác sĩ nam ở lại nói chuyện phiếm với hân, không sai biệt lắm hỏi vài phút, liền cười nói phải rời khỏi, chỉ nói cô gần nhất áp lực có chút nhiều, yêu cầu điều tiết, Thẩm Huyền không thể hiểu được nhìn hai người rời đi.

Ra khỏi biệt thự, trợ lý Chung vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía người bên cạnh, “Bác sĩ Trương, phu nhân của chúng tôi..... Có vấn đề gì không?”

Cau mày kéo cửa xe ra rồi ngồi vào, bác sĩ nam thần sắc có chút vi diệu, một bên còn quay đầu lại mắt nhìn hướng của biệt thự, “Bà Thẩm.....bị chứng rối loạn hoang tưởng, tâm lý của cô ấy phi thường mâu thuẫn, tuy rằng tính cách rất lạc quan, thật ra có chút thời điểm lại ở sợ hãi cái gì, giống như là sợ hãi người nào đó hoặc là chuyện gì đó.”

Trợ lý Chung: “.....”

Bị chứng rối loạn hoang tưởng?!

“VẬY..... Có thể hay không ảnh hưởng đến tính cách thường ngày, kiểu như là phong cách hành sự linh tinh?”

Hân liền biết phu nhân có vấn đề!

Nghe vậy, bác sĩ nam chỉ là ngưng mi suy nghĩ, “Cái này..... Tôi không dám xác nhận, tuy nhiên có đôi khi chính xác là sẽ ảnh hưởng suy nghĩ và hành động của một người, tôi kiến nghị nên đưa bà Thắm đi tư vấn tâm lý thường xuyên, miễn cho bệnh tình càng tăng thêm.”

Bác sĩ dứt lời nhìn trợ lý Chung, không biết hẳn đang suy tư cái gì, chỉ gật gật đầu đáp lại, hẳn chính là tò mò, phu nhân là lo lắng ai mưu hại cô?

Mơ màng hồ đồ như hiểu ý bác sĩ, Thắm Huyền thật đúng là sợ đối phương nói cô có bệnh tâm thần, vốn dĩ muốn đi đến nhà ông nội, cuối cùng lại trì hoãn, cô cũng chỉ có thể ở nhà vẽ thiết kế thời trang.

Chỉ là sản phẩm như cũ cũng không quá tự tin lắm, cô không có dã tâm giống như nữ chính, chỉ nghĩ làm một nhà thiết kế có trình độ là tốt rồi, đặc biệt là hiện tại có cái cơ hội tốt như vậy, bản thân có thể hoàn toàn tiếp xúc đến rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, nhất định có thể học được rất nhiều kinh nghiệm.

Thời điểm vào buổi tối đúng giờ nam chính đã trở lại, thói quen này cô đã quen thuộc nên không nói gì, chính là không biết vì sao, Thắm Huyền phát hiện đối phương mắt nhìn cô nhiều hơn, hơn nữa ánh mắt giống như có chút kỳ quái.

Tiếp tục dựa vào trên sofa đọc sách, cô quyết định ngày mai nhất định phải trở về cùng ông nội nói một chút mới được, không thể lại trì hoãn.

Thời điểm ăn cơm, trên bàn cơm không khí như cũ có chút quỷ dị, Thắm Huyền cũng chỉ ăn cơm của cô, còn chưa đến thời điểm ly hôn, nên bọn họ cũng không có chuyện gì để nói.

“Cuối tuần cùng tôi trở về một chuyến.” Giọng nam nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, Thẩm Huyền cầm chén canh lên húp, chỉ là chậm rì rì “Nga” một tiếng.

Thằng đến một tờ chi phiếu đặt lên bàn, cô nháy mắt, trước mắt liền sáng ngời, lập tức ấn ở trên bàn, nghiêm trang nhìn người phía đối diện, “Thật là, anh nói anh làm gì vậy, chúng ta là quan hệ gì chứ, còn dùng đến cái này làm gì chứ?” Lắc đầu, cô nhanh nhẹn đem chi phiếu nhét vào trong túi, liền mặt trên có mấy chữ số cũng chưa kịp xem.

Liếc mắt nhìn người đối diện, Mục Đình tiếp tục cúi đầu ăn cơm, bộ dáng lạnh lùng không có bất luận cảm xúc gì, toàn bộ bàn ăn lại lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Lại có một khoản thu nhập, Thẩm Huyền chưa từng nghĩ đến đi theo nam chính sẽ sáng khoái như vậy, cô thật sự đặc biệt thích loại người dùng tiền để giải quyết vấn đề, này!

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên buông đũa, chạy đến trên sofa cầm lấy một bản thiết kế thời trang, lại lập tức chạy trở về.

“Cái kia..... Anh..... Có thể giúp tôi nhìn xem cái này một chút hay không?”

Cô có chút chờ mong đem bản thiết kế thời trang đẩy qua cho anh, nhưng mà người sau mắt cũng chưa nâng, như là không có nghe được lời cô nói.

Cau mày, cô chỉ có thể một lần nữa đem tờ chi phiếu kia đặt lên bàn, sau đó nhin đau đẩy qua phía anh, “Giúp tôi một chút?”

Cầm ly nước lên nhấp một ngụm, xong buông ly xuống, ánh mắt chạm đến bản thiết kế thời trang, anh bỗng nhiên giơ tay tiến đến gần, cầm lấy bản thiết kế cùng với tờ chi phiếu lên.

Thẩm Huyền: “.....”

Cô thu hồi câu nói nam chính là người ra tay hào phóng kia!

Nhìn vài lần, anh chỉ là tùy tay thêm vài nét bút trên giấy, lại đẩy đến một bên, giọng nói lạnh lùng, “Loại đồ vật này sẽ không xuất hiện ở trên bàn của tôi.”

Trên mặt tươi cười dần dần đọng lại, chưa từng bị người này đả kích qua như vậy, cô một bên lấy qua bản thiết kế, lại phát hiện mặt trên tuy rằng chỉ là nhiều thêm một cái chi tiết nhỏ, lại mạo danh cho người ta một loại cảm giác rục rờ hằn lên, Thẩm Huyền không khỏi trước mắt sáng ngời, cô lúc trước cứ nhiên không nghĩ đến.

Mục Đình bỗng nhiên đứng dậy, cất bút để ở trên tấm chi phiếu, ánh mắt khác thường nhìn vào mắt cô, “Có thời gian tôi sẽ cùng cô đến gặp ông cô nói chuyện.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 5: Phí Chạy Vặt

Nhìn bóng lưng người đàn ông đi thẳng lên lầu, Thẩm Huyền ngồi một mình ở kia, trong tay còn giữ nguyên tư thế cầm hai chiếc đĩa nhỏ, biểu cảm muốn bao nhiêu kỳ quái liền có bấy nhiêu kỳ quái, cùng ông nội cô nói chuyện gì?

Nói chuyện ly hôn sao?

Vậy chuyện này khẳng định không còn gì tốt hơn, cũng miễn cho bản thân phải giải thích nhiều một phen, không đúng, vốn dĩ chính là nam chính muốn ly hôn, cô chỉ là thuận theo mà làm, ông nội cô muốn sinh khí cũng không liên quan đến cô.

Chỉ là nhìn tờ chi phiếu đặt trên bàn, cô lại nhịn không được ngó lên trên lầu, đây là đối phương đang cho mình sao?

Thẩm Huyền cảm giác chính mình rất nhanh liền có thể làm giàu, đi theo nam chính sẽ có thịt ăn, quả nhiên là không sai, thời điểm ly hôn bản thân chắc chắn lại có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Nhìn chi phiếu, cô liền phá lệ ăn cơm nhiều hơn chút, tối buổi tối lại đem bản thiết kế thời trang đưa cho Lục Tố Tố, bạn tốt vẫn đi theo sau lưng luôn miệng hỏi cô tìm ở đâu ra nhà thiết kế, nhưng mà Thẩm Huyền không nói, hiện tại phòng làm việc vừa mới bắt đầu, đến cả tiền vốn còn chưa thu

về được, về sau cũng không thể dựa vào tiền ăn trong nhà mà để bỏ thêm tiền vốn, cho nên tình huống của cô kỳ thật cũng không lạc quan, cũng không biết tài sản trong nhà chia như thế nào, cái này trong sách đều không có viết.

Thiếu chút nữa đã quên, anh họ của nữ phụ là người thừa kế, cũng thích nữ chính, nhưng cũng chỉ là nam phụ số bốn, yên lặng âm thầm giúp đỡ, trong sách cũng không có đề cập ông nội của nữ phụ, chỉ là nói cuối cùng nữ phụ bị người trong nhà đá ra ngoài đường, sau đó lại bị nam phụ thứ hai đưa vào ngục giam, ở ngục bị người khác tra tấn đến chết.

Nhưng nếu ông nội nữ phụ ở nói, như thế nào sẽ trở mặt nhìn nữ phụ bị gia tộc đá ra ngoài đường, bên trong nhất định đã xảy ra chuyện gì, mà trong sách không viết đến sự việc này mới đúng, chỉ hy vọng không phải là kết quả rồi tệ nhất, bằng không cô liền thật sự là tứ cố vô thân.

Ngày hôm sau, cô nổi hứng dậy sớm, nhưng mà mới sáng sớm đã không thấy nam chính đâu, chắc là đã đến công ty rồi, Thẩm Huyền ăn xong cơm sáng liền tự mình lái xe trở về nhà, nguyên chủ là sẽ lái xe, chính là chưa có thượng qua đường bao giờ, nhưng cô cũng không dám lấy sự an toàn của tính mạng bản thân ra làm thí nghiệm.

Khi đến biệt thự, nghĩ đến là sẽ nói ra chuyện ly hôn, cô cảm thấy có chút căng thẳng, chỉ thấy có những công nhân bên ngoài biệt thự lớn đang cắt tỉa hoa, nhìn thấy cô trở về liền chào hỏi, chờ Thẩm Huyền tiến vào cửa, lại thấy trong đại sảnh lớn như vậy mà không có một bóng người, vốn nghĩ rằng ông nội cô đang ở trên lầu, đang lúc cô chuẩn bị đi lên, lại thấy bên trên vừa vặn có một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu lam nhàn nhã đi xuống dưới.

Nhìn người đến, người đàn ông đột nhiên cười nhạt một tiếng, “Như thế nào cô bỏ đi xong rồi lại trở về, chẳng lẽ là Mục Đình rốt cuộc đã đem cô đuổi ra ngoài?”

Nguyên chủ cơ bản là rất ít khi về nhà, ngay cả khi đòi tiền thì cũng gọi điện cho ông nội gửi, lần cuối trở về đã là mấy tháng trước rồi, chỉ là nghe đối phương nói, Thẩm Huyền trên mặt như cũ mang theo mỉm cười.

“Tôi là trở về nhà của ông tôi, tìm chính là ông nội tôi, có liên quan gì đến anh sao?” Cô đến nhìn nhiều cũng không muốn cấp cho đối phương, liền như vậy lập tức lên lầu.

Khi đi ngang qua, người đàn ông chỉ là tùy tay xoay chiếc chìa khóa, giọng nói lộ ra châm chọc, “Hôm nay có cuộc họp hội đồng quản trị, ông nội đi công ty rồi.”

Nói xong, lại cười lạnh một tiếng, “Còn có, con gái gả chồng như bát nước đổ đi, cô hiện tại đã là người của Mộc gia, nơi này tất cả đều cùng cô không có quan hệ!”

Chợt dừng lại bước chân, Thẩm Huyền quay đầu nhìn vào mắt đối phương, làm sao cô có thể không nghe hiểu được mục đích trong lời nói của hắn chứ, đơn giản là chỉ, Thẩm gia hết thảy đều không phải là của bản thân cô.

“Ta là người Mộc gia, cái này nhà này không phải của Thẩm gia, anh lại là đang ở đâu đây, ngôi nhà này chính là ông nội đứng tên, không phải anh, anh cùng lắm là ở nhờ nhà của người khác, tôi không biết tư thái của chủ nhà là đến từ đâu?”

Hừ nhẹ một tiếng, không để ý đến sắc mặt khó coi của đối phương, cô vẫn đi thẳng lên lầu, nhưng là ông nội cô đúng thật là không có ở nhà, xem ra hôm nay đúng là cô đến không đúng lúc rồi.

Thời điểm Thẩm Huyền xuống lầu, Thẩm Tất còn chưa đi, Thẩm Huyền cũng không để ý đến hắn, thời điểm cô đã từng đọc sách, cô còn cảm thấy nam phụ số bốn thật si tình, hiện tại xem ra, xứng đáng là cái lớp xe dự phòng, cùng là nhà giàu giống nhau, sự nghiệp của nam chính vì cái

gì liền có vận khí lớn như vậy, vì trong mắt anh cũng chỉ có công việc, mà cố tình người nam phụ thứ tư này lại không đi lên bằng chính năng lực của mình, luôn là nhìn chăm chăm một người phụ nữ là cô, còn sợ chính cô đoạt tài sản của hắn, liền tính cho hắn công ty, cũng chỉ là sống bằng tiền dành dụm từ công ty.

“Đã gả đến Mục gia rồi, còn vẫn luôn đòi tiền từ ông nội, như thế nào, Mục Đình liền keo kiệt như vậy, đến chính cả vợ mình cũng nuôi không nổi?” Thẩm Tất ngồi dựa trên sofa, một bên hút điếu xì gà, trong giọng nói tất cả đều là trào phúng.

Tầm mắt vừa chuyển, Thẩm Huyền nhìn vào mắt người ngồi trên sofa, như cũ vẻ mặt mỉm cười, “Trời ạ... tôi lại thiếu chút nữa quên mất anh họ bây giờ đều đã hai mươi tám tuổi rồi, vẫn còn xin tiền của gia đình, chú thật là vất vả, con trai đã lớn như vậy rồi còn chưa nuôi nổi được bản thân, về sau chú muốn dưỡng lão thì làm sao bây giờ nha.”

“Thẩm Huyền!” Thẩm Tất cau mày, giọng nói lạnh lẽo, “Cô cho rằng ông nội còn có thể bảo vệ cô được bao lâu?”

Hắn rút điếu thuốc vào rồi phun ra một làn khói, biểu cảm lạnh lùng, liền như vậy gắt gao nhìn chăm chăm cô gái mặc váy liền áo màu vàng.

Cô không để ý giờ tay nhìn đồng hồ xem thời gian, giọng nói bình tĩnh, “Vấn đề này tôi sẽ hỏi qua ông nội, rồi sẽ trả lời anh sau.”

Cô giờ giờ lên di động, tiếp theo liền cất bước đi ra ngoài, phía sau sắc mặt Thẩm Tất lập tức biến đổi, có chút không xác định cô rốt cuộc có ghi âm hay không.

Ra khỏi biệt thự, Thẩm Huyền liền gọi điện thoại gấp cho Lục Tố Tố, quần áo của nguyên chủ, cô đều không quá thích, cô cần thiết phải mua lại một đồng khác mới được, đương nhiên, cô vừa này chỉ là hù dọa tên cận bã kia, sao có thể đúng thời điểm đó mà ghi âm đi được chứ.

Nhưng mà vừa thấy bộ dáng của tên cận bã kia, tất nhiên là vì tranh tài sản, chuyện gì cũng đều làm ra được, chính mình cần thiết tính toán kỹ mới được, hoặc là dứt khoát không tranh dành tài sản, chặt đứt ý niệm của đối phương, hoặc là liền tranh lấy thật nhiều, nhưng nếu như vậy thì, tên cận bã kia khẳng định sẽ càng thêm phát điên mà nhắm vào bản thân cô mất

Gia đình nhà giàu sinh hoạt áp lực cũng là rất lớn, chờ một lúc thì gặp Lục Tố Tố, cả hai liền cùng nhau đến trung tâm thương mại, đầu tiên cô liền mua mấy bộ áo ngủ, thật sự là váy ngủ của nguyên chủ cứ như làm bằng nước vậy, cô ấy còn có thể mặc như vậy mà gặp người khác, không có biện pháp, nữ phụ lúc nào cũng nghĩ đến câu dẫn nam chính, ngay cả nước hoa cũng là dùng loại kích thích dã tính của đàn ông. Dần dà tâm nam chính vẫn như cũ đều lặng như nước.

“Gần đây phong cách của cậu sao lại thay đổi nhiều như vậy? Trước kia cậu không phải là thích kiểu dáng như thế này sao sao?”

Lục Tố Tố vẻ mặt tò mò chỉ vào một cái váy ngủ trễ ngực khác, đối với sự thay đổi của cô tựa hồ rất kỳ quái.

Thẩm Huyền chọn mấy bộ giao cho nhân viên cửa hàng, một bên nghiêm túc nhìn bạn tốt nói: “Chính là Mục Đình không thích nha, tớ đương nhiên đến đây đổi phong cách khác thử xem.”

Nghe vậy, người sau bưng bình đại ngộ gật gật đầu, “Không sai không sai, tớ xem cái cô Tô Họa kia chính là loại hình thanh thuần, cậu cũng có thể đổi phong cách thanh thuần, so về nhan sắc cậu so với cô ta thì khá hơn nhiều, Mục tổng nói không chừng liền thích thì sao?”

Thẩm Huyền cười cười không nói gì, nam chính nơi nào thích phong cách thanh thuần kia, ngài ấy thích chính là nữ chính kia không giống người bình thường, lại không làm ra vẻ.

“Đúng rồi, tớ đã tìm người theo dõi cái người Tô Họa kia, tớ phát hiện người đang theo đuổi cô ta không ít, chỉ cần cô ta cùng người đàn ông khác quan hệ không rõ, cậu liền đem chứng cứ giao cho Mục tổng, cứ như vậy, Mục tổng chắc chắn liền sẽ ghét bỏ cô ta.” Lục Tố Tố thò đầu qua thấp giọng nói.

Kết quả nhân viên cửa hàng đưa túi đồ cho cô, Thẩm Huyền nhìn vào mắt bạn tốt có chút kì quái, cốt truyện liền lợi hại như vậy sao?

Trong sách viết nữ phụ cũng là như thế này cho người theo dõi nữ chính, liền chụp được tấm hình nam phụ thứ hai đang ôm nữ chính, sau đó liền giao cho nam chính, nam chính đương nhiên là phi thường tức giận, lại là một trận ngược thân ngược tâm, nữ chính như cũ một bộ dáng dù sao tôi cũng trong sạch, anh như thế nào có thể hoài nghi nhân cách của tôi, mà nữ phụ sau khi biết được nam nữ chính xảy ra mâu thuẫn, liền càng thêm tìm người theo dõi nữ chính để làm mâu thuẫn hai người trầm trọng hơn, cuối cùng bị nam phụ thứ hai phát hiện, còn cảnh cáo nữ phụ một trận.

Hiện tại chính mình không tìm người theo dõi nữ chính, Lục Tố Tố lại chủ động nổi lên cốt truyện, Thẩm Huyền có chút hoảng hốt, chẳng lẽ cốt truyện thật sự không thể sửa được?

“Làm sao vậy? Cậu cứ yên tâm đi, tớ làm rất cẩn thận, sẽ không làm cho cô ta phát hiện ra được đâu!” Cho rằng là cô đang lo lắng bị phát hiện, Lục Tố Tố lập tức lên tiếng cam đoan.

Cau mày, Thẩm Huyền lập tức nghiêm túc nhìn bạn tốt nói: “Cậu làm việc này không có ý nghĩa, về sau không cần lại tìm người theo dõi cô ta, liền tính ta đem chứng cứ đưa cho Mục Đình thì thế nào, tớ mà làm vậy anh ấy sẽ nghĩ tớ làm chuyện mờ ám, cùng giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm có cái gì khác nhau.”

Nghe vậy, Lục Tố Tố ngẩn người, nhin không được quét mắt nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới, tuy rằng cảm thấy cô nói rất đúng, nhưng tổng cảm thấy hiện tại Thẩm Huyền có chút bất đồng, nhưng không đúng chỗ nào lại không thể nói được.

Lục Tố Tố là người khá tốt, làm cái gì cũng đều là vì nữ phụ, Thẩm Huyền không thể lôi kéo cô bạn, cùng nhau đi đến con đường làm nền cho nữ chính được, đương nhiên không thể cùng nữ chính có cái gì liên quan, hơn nữa cô cảm giác, nam nữ chính rất nhanh liền sẽ gặp mặt, đến lúc đó không cần bản thân mình nói, đối phương cũng sẽ chủ động đề nghị ly hôn.

Chờ ly hôn xong, cô sẽ cách bọn họ thật xa, như vậy hẳn là liền sẽ không làm tình địch đi?

Sau khi dọn đồ tốt Lục Tố Tố, tiếp theo Thẩm Huyền liền mua quần áo, người có tiền liền không thèm để ý giá cả, cuối cùng tất cả đều cho người người đưa về biệt thự, đi dạo hồi lâu, cô mới một mình đến siêu thị mua chút đồ ăn, nguyên chủ chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt, bởi vì muốn duy trì dáng người, nhưng cô không có bản khoản nhiều như vậy, cô gầy đến như vậy, gầy đến nỗi chỉ cần một trận gió liền có thể thổi bay.

Về đến nhà, ngoài dự đoán nam chính hôm nay cũng không có trở về, cho rằng có khả năng đối phương đã đi công tác, cô nói dì Vương cũng đi xuống nghỉ ngơi, dù sao cô cũng đã ăn qua ở bên ngoài.

Tắm rửa một cái, Thẩm Huyền một bên đắp mặt nạ chạy đến trước tủ lạnh dưới lầu, quyết định đợi lát nữa xem một bộ phim kinh dị, xong lại tiếp tục vẽ, chính là thấy vụn băng cùng bánh Haagen Dazs trước mặt khiến cô phân vân, chỉ có con nít mới muốn lựa chọn, đã là một người trưởng thành đương nhiên là toàn bộ đều lấy.

Cô cắn vụn băng, cảm thấy mỹ mãn cầm bánh Haagen-Dazs liền hướng trên lầu đi, còn không lên cầu thang, không biết nhìn đến cái gì, lại

lui ra phía sau vài bước hướng trên sô pha nhìn.

Người đàn ông đã cởi xuống áo khoác tây trang, nhưng mà cà vạt như cũ không chút cầu thả, lúc này vẫn nhắm hai mắt ngồi dựa vào ghế không nhúc nhích ở kia, mày kiếm hơi hơi nhíu lại, lập thể lạnh lùng, hình dáng thanh lãnh đậm mạc, nhìn thấy liền khiến cho người cảm thấy người lạ chớ tới gần.

Ấn lớp mặt nạ trên mặt bản thân, Thẩm Huyền hướng bên kia đi đến, phát hiện nam chính giống như đã uống rượu, cũng không biết có ngủ hay không, chính là dì Vương đều đã đi ngủ, không ai nấu trà giải rượu cho anh nha.

“Mục tổng?” Cô cắn vào một vụn băng trong miệng.

Người trên sô pha như cũ vẫn không có động tĩnh, Thẩm Huyền phát hiện độ ẩm phòng khách rất thấp, nếu ngủ tại đây một đêm khẳng định sẽ cảm lạnh.

Lấy cuốn sách trên sô pha, cô thử dùng sách chọc vào cánh tay của đối phương, “Mục tổng?”

Đỉnh đầu ánh đèn có chút chói mắt, Thẩm Huyền phát hiện đối phương mi mắt tựa hồ động đậy, khóe môi nhấp một cái, đột nhiên tăng lớn âm lượng, “Lão công?”

Mục Đình chợt mở mắt ra, một đôi mắt sáng như sao, con ngươi lạnh thấu liên bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, người sau tức khắc ho nhẹ một tiếng lui ra phía sau, một bên ấn mặt nạ trên mặt: “Tôi..... Tôi chính là thấy anh có hay không bị gì, dì Vương đã ngủ, anh có thể tự mình đi pha ly trà giải rượu.”

Nói xong, cô tiếp tục cắn vụn băng hướng trên lầu đi, đi chưa được mấy bước, liền quay đầu nhìn người phía sau bỗng nhiên cúi đầu, một tay

xoa giữa trán, tựa hồ có chút không thoải mái.

Đột nhiên nhớ tới trong sách có ghi, nam chính bị bệnh đau nửa đầu rất nghiêm trọng, Thẩm Huyền lại hút vụn băng, một tay xé xuống mặt nạ đi vào phòng bếp, rót một ly nước ấm mang ra.

Thấy một ly nước ấm đặt trước mặt, Mục Đình mi mắt hơi rũ, giọng nói trầm thấp, “Thuốc trong ngăn tủ ở trong phòng, cảm ơn.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nhìn nhìn sau mặt anh, cô vẫn là lên lầu đi vào phòng của đối phương, đây là nơi mà nữ phụ đã từng tha thiết ước mơ được vào, cứ như vậy bị cô vào, kỳ thật bên trong trang trí phi thường đơn giản, cùng nam chính giống nhau, không có bất luận cái gì thú vị.

Cầm thuốc, cô lại một đường đi xuống dưới lầu, cũng không biết có bao nhiêu khó chịu, bất quá đối phương trên mặt như cũ nhìn không ra dấu vết gì, nếu không phải xem qua sách, Thẩm Huyền thật đúng là cái gì đều nhìn không ra anh ta bị bệnh.

Ngồi xổm xuống, cô cắn vụn băng, ánh mắt sáng quắc nhìn người đàn ông, một bên chậm rãi đem thuốc đẩy qua, “Có..... có thể tính phí chạy vật không?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 6: Gặp Được Nữ Chính

Lạnh nhạt chuyển tầm mắt qua gương mặt nhỏ nhắn, để mặt mộc kia, hai hàng lông mày Mực Đình bỗng nhíu lại, liền như vậy bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, lập thể hình dáng vẫn như cũ thanh lãnh một mảnh.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Thẩm Huyền lập tức ho nhẹ một tiếng, “Tôi..... Tôi chỉ đùa một chút thôi, không có vấn đề gì chứ.”

Đứng phía sau nhẹ nhàng nói một câu, nói xong liền chuẩn bị chạy lấy người, nhưng phía sau lại đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh nhạt của anh, “Cô thật sự rất thiếu tiền?”

Trước mắt bỗng sáng rực, biểu cảm của cô phá lệ nghiêm túc, “Cực kì thiếu!”

Người có năng lực đương nhiên sẽ không thiếu tiền, nhưng đối với loại người ăn bữa nay phải lo bữa mai như cô, tùy thời đều có thể không được chia tài sản mà nói, đó là vô cùng thiếu!

Nghe vậy, anh không nhanh không chậm cầm lấy hộp thuốc, mở nắp đổ hai viên thuốc ra tay, cũng không có nói gì nữa.

Thẩm Huyền còn tưởng rằng đối phương sẽ hướng cô mà vứt tiền, nhưng mà đối phương cũng không có ý tứ tính dùng tiền để vũ nhục cô,

không còn cách nào, cô chỉ có thể căn vụn bằng đi lên lầu, tiếp tục đi xem phim kinh dị của cô

Tuy nhiên cô cũng không phải là nói giỡn, hiện tại phòng làm việc vừa mới bắt đầu, về sau có thể kiếm được tiền hay không còn không biết, ông Thẩm chia tài sản cho ai cũng không rõ ràng lắm, nếu là cô tranh giành cũng chưa chắc đã được, cũng chỉ có thể dựa vào phí ly hôn được nam chính cấp mà sinh hoạt, cho nên cô thật sự là cực kì thiếu tiền

Nhưng cũng may Lục Tố Tố còn tính là nhanh nhẹn, thực nhanh liền tìm được nhà thiết kế mới, hiện tại đều là nhờ truyền thông tuyên truyền, giai đoạn trước chính là các cô tiêu không ít tiền, chỉ chờ xem hiệu quả lần này thế nào.

Thẩm Huyền mấy ngày nay cũng đều ở nhà đọc sách, chỉ có thời điểm thực hành, cô mới biết được bản thân ở phương diện này có bao nhiêu thiếu sót, đến nỗi nam chính, dù là buổi sáng hay buổi tối đều không thấy bóng dáng đâu, ngay cả ăn cơm cũng để dì Vương đưa đến thư phòng, bộ dáng giống như rất vội vàng.

Thẳng đến một buổi sáng, cô xuống lầu thì phát hiện nam chính cư nhiên còn chưa đi làm, đột nhiên nhớ lại mấy hôm trước đối phương nói muốn mang cô đi ra ngoài một chuyến, nghĩ vậy, cô lập tức đi rửa mặt, thay một bộ đồ khác.

Tiền đều đã nhận, cô khẳng định không chỉ nói cho có lệ, người lái xe chính là tài xế Triệu, theo nam chính đã nhiều năm, Thẩm Huyền cũng là lần đầu tiên ngồi cùng xe với nam chính, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không khí quý dị khác thường.

“Chúng ta..... Là về Mục gia sao?”

Có lẽ thật sự là quá mức xấu hổ, cô nhịn không được liền tìm đề tài, mà người ngồi bên cạnh chỉ nhắm mắt lại chợp mắt, âu phục màu đen

không chút cầu thả, cùng con người của anh giống nhau, tìm không thấy một cái gì chê được.

Trả lời cô là một mảnh trầm mặc, Thẩm Huyền chỉ có thể yên lặng xoay đầu ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, sau đó lẳng lặng cắn bánh mì kẹp, khi đi vội quá, nên cô chưa có kịp ăn cơm.

“Khụ khụ ——”

Bên tai đột nhiên vang lên một trận âm thanh ho khan khó chịu, mí mắt anh vừa nhấc lên, đảo qua bên cạnh, sắc mặt liền trở nên khó coi, dừng lại trước mặt cô, tiếp theo từ bên cạnh lấy ra một chai nước lọc đưa qua cho cô.

Nhìn bàn tay to có khớp xương rõ ràng kia, Thẩm Huyền ngẩn người, thực nhanh liền nhận lấy chai nước rồi mở ra, chờ bánh mì bị mắc trong cổ họng trôi xuống, cô hít thở mới có cảm giác thoải mái chút.

“Cảm ơn.” Cô nghiêm trang nhìn vào mắt của người bên cạnh.

Anh vẫn như cũ nhắm hai mắt không nói một lời, bộ dáng lạnh lùng của anh không thể giải thích được mang đến cho người khác cảm giác áp bức. Tuy nhiên Thẩm Huyền vẫn tiếp tục ăn bánh mì kẹp của cô, thật là chưa bao giờ gặp qua người lời ít mà ý nhiều như thế, ở trong sách anh đối với nữ chính không phải là nói rất nhiều sao?

Thiếu chút nữa đã quên, cô lại không phải là nữ chính, nhưng mà điều đó không quan trọng, chỉ cần phí lý hôn đủ nhiều là tốt rồi.

Một đường không nói chuyện, Thẩm Huyền còn tưởng rằng đối phương sẽ mang cô tham gia cái gì mà yến hội của gia đình, nhưng cuối cùng xe lại dừng trước cửa bệnh viện, thật rõ ràng, đối phương là mang cô đến gặp ông của mình.

Nghĩ đến ông của nam chính thời gian không còn nhiều nữa, tâm tình Thẩm Huyền liền rất phức tạp, tuy rằng chỉ là liên hôn thương nghiệp, nhưng ông của nam chính đối với nữ phụ vẫn là rất tốt, nhưng không có biện pháp, sinh lão bệnh tử là chuyện thường, dù do y học rất phát triển cũng không thay đổi được.

Bệnh viện này nổi tiếng là có phòng bệnh rất xa hoa, toàn bộ một tầng cũng chỉ có đúng một phòng cho bệnh nhân, còn các phòng khác đều là cho y tá và vệ sĩ nghỉ ngơi, chờ bọn họ đi đến bên ngoài phòng bệnh, nơi đó đã đứng vài bác sĩ, chờ nhìn thấy Mục Đình lại đây, sau đó lập tức liền đi qua vây quanh, Tuy nhiên đối với sự có mặt của Thẩm Huyền lại có chút kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thấy Mục tổng mang phụ nữ đến đây.

“Mục tổng, thật không dám dấu diếm, hôm nay chúng tôi lại đưa chủ tịch đi kiểm tra sức khỏe, thật sự là cơ thể của ngài ấy hồi phục rất kém, ngay cả dùng thuốc tốt nhất trên thế giới cũng không kéo dài được bao lâu, vẫn là câu nói đó, hy vọng ngài có thể chuẩn bị tâm lý sớm”. Bác sĩ chính thở dài, thật sự là không còn cách nào.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng không khỏi cúi đầu, biểu tình mang theo thở dài, quả nhiên, trong sách ghi thời gian không có sai, đại khái cũng chính là qua hai tháng.

Nghe bác sĩ nói, Khóe môi Mục Đình nhấp một cái, mất nửa ngày, mới nói tiếp: “Tôi không hy vọng ông tôi chịu quá nhiều đau đớn.”

“Cái này là nhất định, chúng tôi hiện tại trừ khi cần thiết, chúng tôi đều sẽ không lại đưa chủ tịch đi làm kiểm tra nữa, cũng là hy vọng chủ tịch có thể ra đi nhẹ nhàng hơn.” Bác sĩ vội vàng bảo đảm nói.

Nghe xong, Mục Đình tùy tay sờ lông cà vạt trên cổ áo, lập tức cất bước đi vào phòng bệnh, Thẩm Huyền cũng lập tức theo vào.

Phòng bệnh lớn như vậy nhưng rất yên tĩnh, chính là mùi nước sát trùng có chút nồng, bên trong chỉ có một ông lão, mặc đồ bệnh nhân nằm ở trên giường bệnh, trên người cũng không cầm quá nhiều dụng cụ, chỉ đơn giản cầm mỗi ống dưỡng khí, thoạt nhìn tinh thần vẫn không tốt như cũ.

Có lẽ là nghe được tiếng động, ông lão mới hơi hơi mở mắt, dù cho bệnh tình nguy kịch nhưng ánh mắt ông vẫn minh mẫn, chờ nhìn rõ một cô gái mặc váy màu lam liền áo nhỏ xinh, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hòa ái, “Ông mà không nói, chắc tên tiểu tử này cũng không thêm mang con đến đây thăm cái lão già này rồi.”

Nghĩ đến đối phương không còn bao nhiêu thời gian, Thẩm Huyền mặc danh có chút thương cảm, vừa đi qua liền nắm tay ông lão, “Thực xin lỗi ông, đáng lẽ con phải sớm một chút đến thăm ngài mới đúng.”

Cô đang tự hỏi nam chính như thế nào sẽ đột nhiên mang chính mình tới nơi này, hóa ra đây là ý tứ của lão gia tử.

“Làm sao có thể trách con được, khẳng định là tiểu tử này không chịu mang con đến.” Lão nhân gia híp mắt vỗ vỗ mu bàn tay của cô, “Ông biết con chịu ủy khuất, cũng chỉ có con mới có thể chịu đựng nổi tính cách kì quái này của tiểu tử đó”.

Chậm rãi cúi đầu, Thẩm Huyền ra vẻ ngượng ngùng không nói gì, không muốn nhịn cũng phải nhịn nha, ai kêu nam chính ra tay hào phóng như vậy, chỉ cần có tiền, dù cho tính cách của anh cực kì ác độc cũng không có vấn đề.

Mục Đình nhìn đồng hồ đeo tay, tiếp theo mới nhàn nhạt đảo qua hai người, “Giờ con phải đi rồi.”

“Ai! Con... cái tên tiểu tử thú vị này!” Lão nhân hít khí tựa hồ muốn mắng người.

Thẩm Huyền cũng có chút muốn nói cái gì, “Cái kia.....”

“Năm trăm vạn.”

Nhìn vào người đã đi tới cửa, cô lập tức nghiêm sắc mặt, “Tôi nhất định sẽ chăm sóc cho ông thật tốt!”

Lại có một chi phiếu thu vào, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy nam chính tựa như cái cây rụng tiền vậy, con đường chính mình làm giàu đã không xa.

Nhìn, đã không thấy người, ông lão vẫn còn thở dốc trong bình oxy, “Cái tên tiểu tử thú vị này, nếu là thời điểm ông còn trẻ.....”

Thẩm Huyền vội vàng đảo qua chén nước, liền cầm đưa cho ông lão uống để thuận khí, chờ ổn định hơi thở, mới híp mắt nhìn cô nói: “Cái gì mà năm trăm vạn?”

“.....”

Cô ra vẻ trấn định, đem ly nước đặt ở một bên, cô giả bộ ngại ngần cúi đầu, “Con chính là nhìn trúng một bộ lễ phục.....”

Nghe vậy, ông lão liền ngẫm hiểu vỗ vỗ tay cô, “Tiểu tử này đích xác là rất kỳ cục, ngay cả một bộ quần áo cũng không chịu mua cho con, từ khi nào mà nó lại trở nên không phóng khoáng như vậy, nếu vậy, đợi lát nữa ông sẽ làm chỗ dựa cho con, nếu con đã gả cho người Mục Gia chúng ta rồi, vốn dĩ nên dùng tiền của tên tiểu tử kia.”

Thẩm Huyền trong lòng nhảy dựng, tiếp theo vội vàng lắc đầu, “Không cần đâu ông, đây không phải là vấn đề tiền bạc, ông có biết.....”

Thấy cháu gái nhỏ lại đỏ mặt, lão nhân còn có cái gì không rõ, ông đương nhiên biết cháu trai cùng cháu dâu lúc nào cũng trong trạng thái đối đầu nhau, nhưng mà xem ra hôm nay, vẫn là có chút cải thiện, ít nhất bây

giờ tên tiểu tử này không còn mang khuôn mặt đen thui đó nữa, có một số việc phải để bọn trẻ tự mình giải quyết, chính mình nhúng tay ngược lại sẽ biến khéo thành vụng.

Tuy rằng ông định ra cuộc liên hôn thương nghiệp này, nhưng ông vẫn là rất thích cô cháu dâu này, ít nhất là con bé toàn tâm toàn ý thích tên tiểu tử này, chủ yếu là ông thấy tên tiểu tử thúi này cũng không có thích con bé, kết quả chỉ có một bên yêu đơn phương, chính là đáng tiếc, xem bọn họ như vậy, chính mình không còn sống đến khi ôm chặt rồi.

"Ông nội của con gần đây sao rồi?" Ông lão đột nhiên hỏi cô.

Nghe vậy, Thẩm Huyền tự nhiên là vội vàng trả lời: "Sức khỏe ông con rất tốt, chỉ là thích uống chút rượu, người khác nói đều không chịu nghe."

Phòng bệnh thực yên tĩnh, ông lão thở dài, "Đúng là đáng tiếc thật, với sức khỏe của ông hiện giờ thì không thể uống một chén với ông con rồi."

Khỏe môi khế nhấp một cái, Thẩm Huyền lập tức lên tiếng an ủi, "Ông không nên nói như vậy, hiện tại y học phát triển như vậy, ông nhất định sẽ không có việc gì, Mục Đình tuy rằng không nói, nhưng anh ấy thật ra là rất quan tâm đến ông, chỉ là công việc quá bận, bằng không cũng sẽ không để cho con ở lại chăm sóc cho ông".

Nhìn cháu dâu nhỏ trước mắt này, không biết có phải ảo giác của ông hay không, tổng cảm thấy đối phương hiểu chuyện không ít, tuy rằng trước kia cũng rất ngoan ngoãn, nhưng lại không giống bây giờ biết quan tâm đến người khác, quả nhiên là đã trưởng thành lên không ít.

Lại bởi ông hàn huyền thêm một lúc, nếu đã nhận tiền, Thẩm Huyền đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành, cô cũng không sợ bị lộ, nữ phụ ở trước mặt ông của nam chính tuyệt đối là một cô gái ngoan ngoãn, rất cuộc nữ phụ cũng biết trước tiên nên lấy lòng ông của nam chính.

Mãi cho đến thời điểm buổi chiều cô mới bị ông thúc giục về nhà, không có biện pháp, cô chuẩn bị trở về hỏi nam chính một chút là ngày mai có cần cô qua đây nữa hay không, nhận nhiều tiền của đại gia như vậy, cô vẫn là nên ông thêm mấy ngày nữa đi, chính là không thấy những người khác trong Thẩm gia đến thăm ông thì có chút kỳ quái.

Bệnh viện trong đại sảnh như cũ có rất nhiều người, thang máy Thẩm Huyền đi xuống dưới chính là thang máy VIP, cái này chuyên dành cho những người có nhiều tiền, chỉ là khi chờ cửa thang máy mở ra, cô liền nghe được chỗ ngoặt gần đó truyền đến từng trận âm thanh nói chuyện.

“Có cái gì mà phải sợ, thang máy bên kia nhiều người như vậy, nếu mà chờ thì đến khi nào, lá gan của cậu thật sự là quá nhỏ!”

Nghe chỗ ngoặt có tiếng nói chuyện, ngay sau đó là thân ảnh lập lờ hấp tấp lao đến, dù cho Thẩm Huyền đi chính là giày đế bằng vẫn là bị đâm khiến cho lão đảo vài bước, đến khi đỡ được vách tường mới đứng vững được thân mình.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Nhìn thấy mình đụng vào cô gái mặc váy liền áo màu trắng, cô gái lập tức cúi đầu lên tiếng xin lỗi, trên mặt mang theo hoảng loạn, nhưng thật ra trên tay cô gái đó đã bị hộp nước canh đổ ra khiến da bị đỏ một mảng.

Cô gái tóc ngắn bên cạnh thấy vậy lập tức sắc mặt biến đổi, “Tiểu Họa, cậu không sao chứ?”

Đầu óc Thẩm Huyền bỗng dừng lại một chút, ánh mắt khác thường nhìn cô gái váy trắng này, khi nhìn đến gương mặt thanh thuần kia, liền cũng nhìn đến đối phương cả người phát ra hòa quang giống Mary Sue, cả người đều không thích hợp.

Cô cứ nhiên lại đụng phải nữ chính?!

“Là cậu bị thương, cô ta nhìn thấy có người vào trong, lại không tránh đường một chút, chính là không phải cậu làm sai.” cô gái tóc ngắn có chút không vui nhìn Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền: “.....”

Cô ta liền nóng nảy!

Cô bỗng nhiên cười thản nhiên, cô nhìn hai người không nhanh không chậm nói: “Vậy tôi đây thật xin lỗi các người, nhưng mà cái thang máy này phải có thẻ vip mới có thể đi vào, các người..... Có sao?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 7: Xem Bệnh

Nghe vậy, cô gái tóc ngắn đột nhiên cả người cứng đờ, nhưng trên mặt lại là một bộ đương nhiên nhìn về phía Thẩm Huyền, “Chúng tôi đương nhiên là có, cô đây là có ý gì?”

“Thất Thất.....” Tô Họa kéo tay người bên cạnh, một bên đem cánh tay bị phỏng dấu sau lưng, mặt lộ vẻ xin lỗi nhìn người trước mặt “Thật xin lỗi, vừa mới này là do tôi không cẩn thận.”

Trong sách viết nữ chính, chính là một đóa bạch liên hoa, cho dù bị những nữ phụ khác thuê người thiếu chút nữa là đã bị XXX, bị như vậy nữ chính còn có thể tha thứ cho đối phương, đương nhiên, Thẩm Huyền cũng không nghĩ muốn phát biểu ý kiến gì, rốt cuộc đối phương bây giờ đã xin lỗi, chính là cô nhìn không quen cái cô bạn tốt này của nữ chính, thời điểm đọc sách cô còn cảm thấy Chu Thất Thất chính là người thẳng thắn nghĩ gì sẽ nói đó, bây giờ....Bây giờ chính cô đã trải nghiệm thử đúng là báo ứng mà.

“Cũng do tôi không thấy rõ, khách thang máy bên kia đúng thật là rất nhiều, tôi vốn đang nghĩ giúp hai người, nhưng mà nếu các người có thể, vậy tôi đây đi trước vậy.” Cô mỉm cười yếu ớt, xách theo túi xách Hermes lập tức rời đi.

Nhìn cô gái kia nói xong liền rời đi, Chu Thất Thất nhin không được tức giận bất bình nói thầm một tiếng, “Giả vờ làm người tốt cái gì, rõ ràng chính cô ta đã nhận ra, có tiền thì có gì ghê ghớm chứ, có tiền liền thích khinh thường người khác sao chứ!”

Tô Họa đứng bên cạnh lập tức bất mãn nói: “Rõ ràng là chúng ta sai, sao cậu lại nói như vậy chứ, may mắn là cô tiểu thư ấy không so đo với chúng ta, còn có cậu căn bản là không thể, chúng ta như thế nào đi tiếp đây?”

Hơn nữa cô còn cảm thấy vị tiểu thư lúc này, rõ ràng rất dễ nói chuyện, nếu Thất Thất không tranh cãi với vị tiểu thư kia, nói không chừng cô ấy còn giúp bọn cô, còn bây giờ đợi đi thang máy bên kia chắc phải hơn hai mươi phút nữa.

“Được rồi được rồi, cậu là người tốt, còn tớ là tội nhân, có thể đi được chưa?” Chu Thất Thất lẩm bẩm, sau đó nghiêng đầu, nào bắt đầu hoạt động, hướng bốn phía nhìn xem làm như thế nào mới có thể đi vào.

Ra khỏi bệnh viện, Thẩm Huyền lái xe về biệt thự, âm thầm nhớ một bãi nước bọt, chính mình được cái vận khí gì thế này, còn gặp nữ chính sớm hơn so với nam chính nữa, vừa nhìn nữ chính liền thấy tính cách rất giống như trong sách đã miêu tả, tất nhiên cô ta càng như vậy, thì người xung quanh đều cho rằng cô ta chịu nhiều ủy khuất, cho nên không cần nữ chính ra tay, những nữ phụ đã bị nhóm người theo đuổi nữ chính biến thành vật hy sinh làm nền cho nữ chính hết, vừa nhìn liền thấy việc ly hôn của cô phải tiến hành nhanh mới được.

Trên thực tế, bọn họ có thể ly hôn trước, cùng lắm thì gạt ông của nam chính, nhưng mà cô thật không nỡ rời xa cái cây rụng tiền nam chính này, đi theo anh ta quả thực so với trúng vé số còn kiếm được nhiều tiền hơn, tuy nhiên không biết như thế nào, cô luôn có cảm giác đối phương nhìn cô như nhìn người nghèo, cho nên mới hay cho cô tiền.

Vì là giờ cao điểm có nhiều người tan sở về, nên kẹt xe mãi đến khi chiều tối Thẩm Huyền mới về được đến biệt thự, lúc trưa ở bệnh viện cũng không ăn vừa miệng cái gì, không biết hôm nay dì Vương sẽ nấu món ngon gì đây, chỉ là khi Thẩm Huyền vào biệt thự, liền nghe được bên trong truyền đến một một trận ồn ào tiếng chửi bậy.

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy có một cặp vợ chồng trung niên đang đứng trong đại sảnh, người đàn ông mang mắt kính bộ dạng dạ dạ vâng vâng, người phụ nữ mặc váy hoa, với một lớp trang điểm đậm, nhưng không che dấu được nếp nhăn trên khóe mắt, lúc này bà ấy đang chỉ tay lên lầu mà mắng.

“Mục Đình cậu rốt cuộc là có ý gì, vì sao tiểu Tề không thể đến công ty làm? Nó cũng là cháu của ông, cha tôi còn chưa có chết đâu, cậu đừng nghĩ mình có thể một tay che trời!”

Thẩm Huyền vừa đi vào đã bị tiếng chửi kia khiến cho hoảng sợ, cô đương nhiên nhận ra hai người kia là chú hai và thím hai của nam chính, những gia đình giàu có đều có tranh chấp để dành quyền lợi, đương nhiên Thẩm gia cũng vậy, không tính ông của nam chính, thì công ty đã bị nam chính nắm gọn trong tay, những người khác cho dù có chút bất mãn cũng chỉ dám âm thầm gây một chút rắc rối, tuy nhiên Thẩm Huyền đối với hai người này rất có ấn tượng, bởi vì trong sách ghi hai người này hay gây khó dễ cho nữ chính, vì cảm thấy nữ chính không xứng gả đến Mục gia, nhưng rất nhanh bị nam chính chèn ép nên không dám nói gì nữa.

Bỗng trên lầu có một thân ảnh cao lớn thẳng tắp chậm rãi đi xuống, anh đã thay một bộ quần áo thoải mái màu xám, nhưng cả người thoát nhìn vẫn lạnh lùng như cũ, đối với tiếng chửi rủa của người phụ nữ trung niên, liền ngay cả mi mắt cũng không nâng.

“Sao nào, tại sao không nói gì? Tiểu tề cũng là người thừa kế của Mục gia, trong công ty nó cũng có cổ phần, cậu dựa vào cái gì mà không cho nó

vào công ty làm, nếu hôm nay cậu không nói rõ chuyện này với tôi, tôi sẽ cáo trạng với cha, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Người phụ nữ trung niên lập tức đề cao âm lượng.

Nghĩ việc này không liên quan đến mình cô hướng trên lầu liền đi, Thẩm Huyền yên lặng đi qua hai người kia, tính lên lầu thay quần áo rồi xuống dưới ăn cơm, tuy nhiên đối với câu nói của người thím hai này cô cũng không ủng hộ, nam chính cũng không nói lời nào, nên cô căn bản là không nghĩ muốn nói chuyện.

Có lẽ là chú ý tới cái gì, người phụ nữ trung niên đột nhiên chuyển tầm mắt, “Hôm nay cậu còn mang một người ngoài đến gặp ông, có phải hay không nghĩ muốn ra oai phủ đầu?”

Thẩm Huyền: “.....”

Không nghĩ tới lửa lớn sẽ cháy đến chính mình, cô như cá trong chậu vậy, liền lập tức quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt của người phía sau, sắc mặt trầm xuống, “Thím hai à, con cùng Mục Đình chính là vợ chồng hợp pháp, việc này cũng là lúc trước ông đã định hôn, như thế nào vào trong mắt thím hai lại biến thành người ngoài rồi?”

“Đi thôi...đi thôi.” Người đàn ông trung niên lập tức kéo kéo cánh tay của vợ mình hăn vốn dĩ không nghĩ tới, con lại là người buôn bán cũng chẳng giỏi giang gì, dù cho được vào công ty thì cũng có ích lợi gì.

Người phụ nữ trung niên lập tức hất tay của hăn ra, hung tợn trừng mắt với hăn, tiếp theo liền cười lạnh nhìn về phía Thẩm Huyền, “Chỉ cần không phải là họ Mục đương nhiên đều là người ngoài, cô cùng Mục Đình kết hôn cũng đã mấy năm, đến bây giờ bụng một chút động tĩnh cũng không có, nếu sinh không được thím hai có thể giới thiệu cho cô vài bác sĩ, đừng có không ị phân mà cứ chiếm lấy bồn cầu, chặt đứt hương khói của Mục gia chúng tôi.”

Chưa từng gặp qua người nào mắng ác độc như vậy, Thẩm Huyền cũng tức giận, tùy tay đem túi xách đặt trên sô pha, giọng nói lạnh lùng, “Chúng con đang còn trẻ tuổi, hưởng thụ một chút thế giới của hai người thì có vấn đề gì sao? Nhưng mà nếu thím hai đã quen nhiều bác sĩ như vậy, như thế nào không thấy thím giới thiệu cho chị Đường, chị Đường cũng kết hôn đã mấy năm rồi, cũng không có động tĩnh, thiếu chút nữa đã quên, ở trong mắt cô hai đây chính là không ị phân mà cứ chiếm bồn cầu rồi, vậy vẫn là nhanh chóng ly hôn đi, miễn cho chặt đứt hương khói nhà chồng chị Đường.”

“Cô...” Người phụ nữ trung niên tức đến cả mặt đều xanh mét, “Đây là thái độ cô nói chuyện với người lớn hay sao?!”

Vừa vặn bên ngoài đi vào vài người vệ sĩ, lập tức đem tầm mắt hướng vào người đàn ông đang từ trên lầu đi xuống, giọng nói anh bình tĩnh, “Kéo đi.”

Nghe vậy, mấy người vệ sĩ kia lập tức đi qua kéo người, Thẩm Huyền cũng chỉ là trơ mắt nhìn hai người bị kéo đi, thầm than chính mình thật là lãng phí miệng lưỡi, nên giao cho nam chính giải quyết mới đúng.

Lúc này dì Vương vừa vặn nấu cơm xong, chờ cô thay xong quần áo liền xuống dưới rửa tay ăn cơm, đối phương vẫn chưa có động đũa, hình như là đang đợi cô, Thẩm Huyền phát hiện, nam chính thật ra rất lịch sự.

Dù là như thế, cô vẫn nhìn không được nói xấu hai người kia, “Cũng không biết mấy người bảo vệ ở ngoài cửa làm ăn ra sao, mà loại người này còn dám cho vào đây, nếu còn có lần sau nhất định sẽ trừ tiền lương của họ.”

Trên bàn năm món ăn cùng một tô canh, đều là món ăn thanh đạm, chỉ có một mâm cua lớn mà Thẩm Huyền yêu thích nhất tương đối dầu mỡ, cô

một mình mang bao tay ngồi xuống ăn ngon lành, bởi vì nam chính không ăn loại đồ ăn này.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh, giống như chỉ có một mình cô nói chuyện, tuy nhiên Thẩm Huyền đã quen với hoàn cảnh như vậy, vẫn như cũ nghiêm trang nhìn Mục Đình liếc mắt một cái, “Tôi nói này, thật ra.....anh có thể dành nhiều thời gian đến thăm ông, hoặc là trò chuyện cùng ông nhiều một chút, dù là không có gì để nói, nhưng ông chỉ cần nhìn thấy anh nhiều chút chắc chắn ông cũng sẽ rất vui vẻ.”

Rốt cuộc cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa, bác sĩ nói còn nửa năm, nhưng cô biết thật ra không quá hai tháng nữa, cô không nghĩ đến lúc đó nam chính sẽ hối hận.

Nghe vậy, Mục Đình vẫn như cũ thong thả ung dung ăn đồ ăn, không nói một lời, chỉ là ngửi thấy mùi cua thì chau mày lại.

“Thứ sáu tôi có cuộc họp, cô có thể đi trước.” giọng nói anh đậm bạc.

Thẩm Huyền chậm rãi buông con cua lớn của cô ra, trên mặt có chút nghi hoặc, nhưng suy nghĩ cẩn thận, trong lòng bỗng nảy dựng, cô thiếu chút nữa đã quên, cuối tuần này là kỷ niệm hai mươi năm thành lập của công ty Mục Thị, phải tổ chức tiệc để xây dựng hình ảnh cho công ty, cô là phu nhân của tổng tài chắc chắn là phải đi, chỉ là Thẩm Huyền đột nhiên nhớ tới một sự kiện, dựa theo thời gian này, vậy trong hai ngày tới nam chính liền sẽ gặp được nữ chính nha!

Bởi vì bị tính cách tươi mát thoát tục của nữ chính hấp dẫn, khiến cho nam chính vẫn luôn nhớ mãi không quên, sau đó không quá hai ngày liền gặp nữ chính ở ngày kỷ niệm hai mươi năm của công ty, đương nhiên, nữ chính chỉ là một nhân viên nhỏ chắc chắn là không đến được loại địa phương này, nữ chính còn bị quản lý làm khó, cực khổ hoàn thành bản thiết kế đưa đến cho đối phương, sau đó quản lý còn gây khó dễ cho nữ chính,

đúng lúc bị nam chính nhìn thấy, tự nhiên là một trận anh hùng cứu mỹ nhân.

Không nghĩ tới cốt truyện tới nhanh như vậy, yên lặng nhìn người đàn ông đối diện bình tĩnh không gợn sóng, Thẩm Huyền nhin không được cầm ly nước lên uống, thật ra cô còn có chút chờ mong, chính là muốn nhìn một chút nam chính bị hào quang Mary Sue của nữ chính hấp dẫn sau đó sẽ có bộ dạng thất thố, nói chung tốt hơn so với bây giờ mất nửa ngày dùng gậy gõ đập cũng không chịu nói ra câu nào tốt cả.

Có lẽ là nhìn thấy ánh mắt cô đang nhìn trộm mình, Mục Đình mi mắt hơi rũ, nhàn nhạt nói: “Cuối tuần sẽ có bác sĩ đến đây.”

“À...” Không biết nghĩ đến cái gì đột nhiên tinh thần cô chấn động, ngay cả cua lớn đang cầm trên tay cũng không ăn, “Bác sĩ? Cái gì bác sĩ?”

Khuôn mặt nhỏ biến đổi, cô lập tức không dám tin tưởng trừng lớn mắt, “Anh cho rằng tôi bị bệnh tâm thần sao?!”

Tầm mắt đảo qua, anh bình tĩnh nhìn cô, môi mỏng khẽ mở, “Không cần cô trả tiền.”

“.....”

“Đối với việc này thì vấn đề không phải là tiền, vấn đề là....”

Tùy tay đẩy qua một tờ chi phiếu, anh tiếp tục thông thả ung dung ăn cơm, biểu tình không có bất kỳ gợn sóng nào.

Thẩm Huyền tầm mắt dừng lại ở tờ chi phiếu, lập tức một tay chụp đến tờ chi phiếu kia, mày nhăn lại, “Một khi đã như vậy, tôi đây liền cố gắng xem xét lại.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 8: Vai Ác Cố Chấp

Ông chủ muốn cô khám bệnh, dù không bị bệnh cũng phải khám nha, đặc tội với ai cũng không thể đặc tội với cây thần tài của cô, dù sao nhìn một cái cũng sẽ không mất miếng thịt nào

Ngửi mùi cua từ người phụ nữ đang ăn ngon lành đối diện, Mục Đình hơi nhú mày, quét mắt qua con cua lớn đầy dầu mỡ, sau đó cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Dùng bữa xong, Thẩm Huyền liền cầm ly kem Haagen-Dazs tiếp tục ngồi trên sofa đọc sách, thuận tiện hỏi một chút chuyện về ông của anh, ngày mai có đến thăm ông hay không, đối phương không nói gì, tất nhiên đó là tùy cô.

Nghĩ đến ông đối với cô cũng không tồi, còn cho cô tiền để dùng, Thẩm Huyền quyết định vẫn nên đến thăm ông nhiều hơn, rốt cuộc lúc này người của Mục Gia chỉ quan tâm đến chuyện phân chia tài sản, trong lòng ông chắc chắn đang rất thương tâm, hơn nữa tưởng tượng đến đối phương chỉ còn thời gian không đến hai tháng, Thẩm Huyền chỉ biết thở dài.

Cuộc sống quá ngắn ngủi, cho nên tại thời điểm còn sống vẫn là phải hưởng thụ một chút.

Đến ngày hôm sau, cô cố ý kêu dì Vương nấu canh gà, để mang theo đưa đến bệnh viện, cô cảm thấy bản thân nếu có thời gian nên luyện tập lái xe một chút, sau đó bản thân sẽ mua một chiếc xe thể thao mới để lái, dù sao cô cũng được nam chính cung cấp tiền tiêu mà, cũng coi như là có chút tài sản.

Ở hành lang bệnh viện dù là ngày hay đêm đều có vệ sĩ canh gác, vì lần trước đã đến, cho nên những người đó đều không ngăn cản cô, chỉ là khi cô vừa đi đến bên ngoài phòng bệnh liền dừng lại, nghe được một giọng nói oán giận quen thuộc, chỉ là so với ngày hôm qua thì đỡ hơn rất nhiều.

“Ba, người không thể bắt công như vậy, tiểu Tề năm nay cũng đã hơn hai mươi tuổi, vì cái gì nó không được đến công ty để giúp đỡ chứ? Còn có cái thằng Mục Đình kia, bây giờ nó hoàn toàn đem công ty trở thành thiên hạ của một mình nó, ba người không thể không quan tâm được đâu!”

Người nói chuyện đúng là cặp vợ chồng thím hai ngày hôm qua đã đến biệt thự làm loạn, chú hai tính cách thì yếu đuối, vẫn luôn ngồi ở bên cạnh không có hé răng, còn Lưu Mỹ Vân vẫn luôn ở đó mặt ủ mày chau oán giận, nhưng so với tính cách đánh đá của hôm qua, thì hôm nay hiển nhiên là ôn hòa không ít.

Toàn bộ phòng bệnh đều là tiếng oán giận của bà ta, ông lão nằm trên giường bệnh chỉ là tùy tay giơ lên ngăn lại những lời ai oán của bà ta, giọng nói bình tĩnh, “Tiểu Tề thích học vẽ, cô là mẹ của nó đã từng suy nghĩ đến ước mơ của nó chưa?”

“Con....” Lưu Mỹ Vân nghẹn lời, tiếp theo lập tức lại mềm mại hạ giọng, “Học vẽ có thể có tương lai gì chứ? Con không phải là vì muốn tốt cho nó hay sao?”

“Vì muốn tốt cho nó?” sắc mặt của ông bỗng trầm xuống, “dừng lại tham vọng của cô đi, tôi còn chưa già đến mức hồ đồ đâu, nếu mấy người

đến đây để khiến cho tôi đau đầu, vậy thì tất cả đều hết đi cho tôi!”

Tuy rằng bệnh tình nguy kịch, nhưng khí thể trên người của ông vẫn không giảm, hai người kia sợ tới mức sắc mặt tái mét, Thẩm Huyền lúc này mang theo canh gà đi vào, nhìn thấy cô, Lưu Mỹ Vân lập tức liền không vui.

“Huyền Huyền cũng thật là hiếu thảo, trước kia cũng không thấy con thường xuyên tới thăm ông.” Âm dương quái khí nói một câu, khiến ông tức giận ném cho bà ta một ánh mắt cảnh cáo, bà ta sợ tới mức lập tức ngậm miệng hậm hực ra khỏi phòng bệnh, nhưng biểu hiện có chút bất mãn, cảm thấy ông chắc chắn là bị bệnh đến hồ đồ, tình nguyện thân thiết với một người ngoài cũng không muốn tin tưởng người trong nhà như bọn họ.

Thẩm Huyền coi như cái gì cũng chưa nghe được, đem canh gà lấy ra đặt trên bàn bên cạnh, cười nói: “Đây là canh gà mà hồi sáng dì Vương mới vừa nấu xong, vẫn đang còn nóng, ông muốn thử một chút hay không?”

Nhìn ánh mắt sạch sẽ của cô gái trước mặt, ông không khỏi thàn than một tiếng, một bên ho khan lên tiếng: “Dù ông có mười năm tuổi thọ, cũng sẽ bị những người này làm cho tức chết mà.”

Nghiêng người qua lấy một ly nước ấm đưa qua cho ông, Thẩm Huyền nghiêm túc nói: “Nơi nào nha, Mục Đình rất hiếu thảo, nhưng mà anh ấy không giỏi quan tâm tới người khác, cho nên mỗi ngày mới không qua đây thăm ông, nhưng anh ấy không phải kêu con qua đây bởi ông sao, trong lòng của anh ấy kỳ còn lo lắng cho ông hơn bất kỳ người nào khác.”

Nể tình kim chủ là người hào phóng như vậy, cô đương nhiên phải nói chuyện giúp kim chủ rồi.

Uống miếng nước cho bình tĩnh lại, vẻ mặt của ông từ ái nhìn cô gái trước mặt, “Tên tiểu tử thú vị này chính là không biết quý trọng con, ông biết

tính của nó thế nào, con nếu bị ủy khuất cái gì liền nói cho ông biết, ông nhất định sẽ làm chủ cho con.”

“Nếu là chuyện này thì ông yên tâm, nếu anh ấy bắt nạt cháu, cháu chắc chắn sẽ tìm ông cáo trạng.” Cô cười múc một muống canh gà đưa qua cho ông.

Vẻ mặt ông vẫn như cũ hòa ái vui vẻ, dù cho khí sắc không tốt lắm, nhưng mắt của ông như cũ vẫn sáng ngời và có thần, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt tức khắc dừng ở ngăn kéo thứ hai trước tủ.

“Ông thiếu chút nữa thì quên, hôm nay công ty có cuộc họp hội đồng quản trị, lát nữa con thuận tiện thì giúp ông đem tài liệu bên trong đưa đến công ty.”

Có vài con sâu bọ vẫn nên phải trừ khử, không thể tiếp tục mềm lòng được.

Nghe vậy, Thẩm Huyền ngẩn người, tiếp theo gật gật đầu, dù sao buổi chiều cô cũng không có việc gì.

Nữ phụ vẫn rất biết chừng mực, dù cho rất thích dính lấy nam chính, nhưng cùng lắm chỉ giới hạn ở nhà, thời điểm ở bên ngoài tuyệt đối là một tiểu thư khuê các hào phóng, cho nên cơ bản đều không có đi qua công ty của nam chính, Thẩm Huyền cũng là lần đầu tiên đi, một cao ốc to lớn sừng sững nằm trong trung tâm thành phố, có thể thấy được tòa nhà này rất nổi bật.

Lúc này trong đại sảnh vẫn như cũ người đến người đi, Thẩm Huyền tiến về phía trước quầy lễ tân hỏi văn phòng của tổng tài ở tầng thứ mấy, đối phương cũng rất khách khí dẫn đường cho cô, tất nhiên, cũng là được thư ký nữ của nam chính báo trước tình huống.

Đám người vừa đi, mấy người phụ nữ trước quầy nhin không được liền tò mò nói thầm với nhau, “Nghe thư ký Lý nói, người này chắc chắn chính là phu nhân của tổng tài.”

“Cô không nói tôi cũng thiếu chút nữa đã quên tổng tài đã có vợ, nhưng mà phu nhân của tổng tài lớn lên thật đúng là rất xinh đẹp, nghe nói là tiểu thư Thẩm thị.”

“Gia đình đương nhiên là môn đăng hộ đối, cô xem chiếc đồng hồ trên tay của cô ấy, đây chính là bản giới hạn còn muốn hơn ba trăm vạn!”

Lên đến tầng chín, hành lang không có một bóng người nào, nhưng thật ra điều hòa phả vào người có chút lạnh, Thẩm Huyền liếc mắt một cái liền thấy được bên ngoài phòng làm việc có một cô thư ký mặc đồng phục công ty, cô nhớ rõ trong sách viết cô gái này là thư ký Lý, bởi vì khinh thường nữ chính, nên nhanh chóng bị nam chính thay người.

“Hôm nay mọi người đều bận hết, đáng ra tôi phải xuống đón ngài mới phải.”

Nhìn thấy có người tới, thư ký Lý lập tức mang về mặt xin lỗi đi tới, Thẩm Huyền cũng chỉ cười nhạt, “Không sao, tôi chỉ đến phòng chủ tịch của các cô để đưa ít đồ mà thôi, Mục tổng có ở đây không?”

Bởi vì rất ít khi thấy vị phu nhân của tổng tài này, cho nên đối với tính cách của cô ấy cũng không quá hiểu biết, tuy nhiên thư ký Lý lại cảm thấy vị tổng tài phu nhân này rất có phong phạm của một quý phu nhân, rất khách khí còn chừa cho mình một con đường đi, “Mục tổng có chút việc nên không ở đây, đợi lát nữa còn có một cuộc họp, ngài có thể ở trong phòng nghỉ chờ một chút, tôi đi pha cho ngài một ly cà phê.”

Trong cuộc họp hội đồng quản trị chắc chắn là những người Mục gia cũng ở đấy, trong sách thật ra không có miêu tả quá nhiều về các thành viên trong Mục gia, nhưng dựa vào ký ức của nguyên chủ, Mục gia chính là một

đại gia tộc, tuy nhiên chuyện này không liên quan đến cô, cô chỉ mong ước một điều là phí lý hôn mà thôi.

Ngồi trong phòng nghỉ nhằm chán lười điện thoại ra chơi trò chơi, Thẩm Huyền phát hiện mạng ở nơi này tốc độ quả thực có thể so với vận tốc ánh sáng, nhanh đến khủng khiếp, trải nghiệm trò chơi cũng càng tăng lên.

Thẳng đến khi nghe bên ngoài truyền đến từng trận âm thanh nói chuyện, giống như nghe được giọng nói của trợ lý Chung, nghĩ nam chính đã trở lại, Thẩm Huyền liền cắt điện thoại cầm lấy văn kiện chạy nhanh ra khỏi phòng nghỉ, chỉ thấy đầu kia của hành lang đúng là có hai người đang tiến lại đây, chính là trợ lý Chung, đi cùng còn có một người đàn ông mặc âu phục màu xám, thấy vậy, Thẩm Huyền sợ tới mức chạy nhanh quay về phòng nghỉ, giống như nhìn thấy một thứ vô cùng đáng sợ vậy.

Như là phát hiện cái gì, người đàn ông đó bỗng nhiên hướng về phía phòng nghỉ nhìn thoáng qua.

“Phu nhân đến đây để đưa đồ cho chủ tịch, đang đợi ở phòng nghỉ.” Thư ký Lý hướng trợ lý Chung nói một câu.

Nghe vậy, trợ lý Chung chỉ cung kính lên tiếng, nói gì đó với người đàn ông bên cạnh, người kia mi mắt chỉ rũ xuống, che khuất một tia không cam lòng hiện lên trong ánh mắt.

Ba năm, cô tình nguyện dùng đủ thủ đoạn dành lấy cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này ba năm, cũng không muốn ly hôn, người anh trai này của mình rốt cuộc là có cái gì tốt?!

Thẩm Huyền ở trong phòng nghỉ tâm trạng rất thấp thỏm, không biết có nên ra ngoài hay không, bởi vì cô vừa mới thấy em trai của nam chính, so với nam chính, thì anh ta cùng nữ phụ chính là thanh mai trúc mã, bởi vì từ nhỏ anh ta đã thích nữ phụ, nhưng mà nữ phụ không để ý nên căn bản là

không hề thích anh ta, càng đáng sợ chính là, người này chính là nhân vật phản diện lớn nhất trong tiểu thuyết!

Bởi vì khi nữ phụ bị nam phụ thứ hai đưa vào ngục giam, khi đó vai ác đang ở nước ngoài nên không biết chuyện, chờ sau khi về nước, lập tức bắt đầu bị đả kích, hận tất cả mọi người, vì muốn trả thù nam chính, còn cố ý phản bội công ty của gia đình mình rồi giả họa cho nữ chính, cuối cùng còn thuê lính đánh thuê đặt bom vào xe để sát hại nam chính cùng nữ chính. Mục đích muốn họ bị nổ chết, đương nhiên, cuối cùng chắc chắn là thành vật hy sinh làm nền cho vai chính rồi.

Một cái lốp xe dự phòng bình thường thì không sao, nhưng lốp xe dự phòng loại này thì rất nguy hiểm, không cẩn thận liền sẽ nổ mạnh, chắc chắn là không nên tiếp cận.

Cảm thấy bản thân trước tiên tốt nhất là không nên đi ra ngoài, trước hết vẫn nên chờ nam chính đến đây rồi nói chuyện.

Bỗng lúc này bên ngoài phòng nghỉ bỗng nhiên vang lên một đạo tiếng bước chân, Thẩm Huyền tâm cũng nhảy dựng theo, thẳng đến trước cửa bỗng xuất hiện một thân ảnh quen thuộc mà lại xa lạ, hô hấp của cô liền dừng lại.

Cô mặc một chiếc váy không tay màu lam nhạt, da thịt trắng nõn, thân hình phật phồng quyến rũ, khuôn mặt tinh xảo nhỏ bé, đã ít đi mấy phần kiêu ngạo, ngược lại mang theo vẻ mặt ôn nhu, Mục Dịch nhíu chặt mày, trong lòng tất cả đều là không cam lòng, bởi vì nét mặt ôn nhu này không phải dành cho anh ta.

“Đã lâu không gặp.” khóe môi nhếch lên nói một câu, “Chị dâu.”

Thẩm Huyền: “.....”.

Cô ngồi ở kia ra vẻ bình tĩnh, cười nhạt, “À đã lâu không gặp, sau khi về nước em đã đi thăm ông rồi sao?”

Vai ác bởi vì khi nhìn thấy nữ phụ kết hôn, liền rất thương tâm nên đi ra nước ngoài phát triển, bây giờ quay về chắc chắn là vì biết ông không qua khỏi.

Không nghĩ là cô thay đổi nhiều như vậy, trong lòng của Mục Dịch càng thêm tối tăm, liền từng bước một hướng cô đi tới, dáng người tuấn mỹ tất cả đều mang theo âm lãnh, “Tôi là muốn đi gặp em, nhưng lại không dám, tôi sợ chính mình sẽ nhịn không được, em bây giờ căn bản là sống không tốt, vì cái gì còn không chịu ly hôn, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt!”

Bốn mắt nhìn nhau, bả vai chợt bị người ta nắm, trong lòng Thẩm Huyền nhảy dựng, chẳng lẽ cô nên học nguyên chủ đánh anh ta một bạt tai?

Hành lang vang lên từng trận tiếng bước chân, mới vừa sắp xếp tốt xong tư liệu, nhìn đến người kia vừa ra khỏi thang máy, trợ lý Chung liền lập tức đi qua đón, “Mục tổng, tài liệu kia chủ tịch giao cho phu nhân đưa đến đây.”

Tùy tay tiếp nhận tư liệu lật xem, Mục Đình vẫn không nói chuyện, mất nửa ngày, khi khép văn kiện đưa lại cho trợ lý Chung, bộ dáng toàn bộ đều là lạnh lùng không mang theo bất luận cảm xúc nào, “Người đâu?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 9: Phá Vỡ

Không khí trong phòng nghỉ liền có chút quỷ dị, Thẩm Huyền chỉ có thể học theo tính cách của nguyên chủ, đem một tay đẩy người đàn ông này ra, trên mặt không dấu được vẻ lạnh nhạt, “làm sao cậu biết tôi sống không tốt, hơn nữa, tôi sống như thế nào thì liên quan gì đến cậu, cậu là gì của tôi chứ?”

Nữ phụ trừ đối với nam chính là một mặt nhu tình ra, còn đối với mấy gã đàn ông khác đều là ngạo mạn và lạnh nhạt, tuy nhiên vai ác tất nhiên đã quá quen với sự lạnh nhạt của cô, chỉ cần nhìn thấy cô thoáng cười một cái, anh ta liền vui vẻ thật lâu, nhưng mà Thẩm Huyền đối với loại phần tử nguy hiểm này rất không có hảo cảm, vì có cảm giác tính mạng của bản thân rất không được đảm bảo.

“Đúng vậy, mặc kệ chuyện của tôi đi.....”

Mục Dịch cười tự giễu, tiếp theo đột nhiên cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt âm trầm, “Nhưng em kết hôn cùng với anh ta căn bản là không có hạnh phúc, anh ta trước nay liền không có thích qua em, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn em một cái, em vì cái gì còn muốn theo anh ta, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt chứ!”

Trong lòng Thẩm Huyền có chút hoảng sợ, nhưng trên mặt lại là một bộ dáng lạnh nhạt, chẳng qua là ra sức giãy cánh tay nhằm thoát khỏi anh

ta, “Cậu buông tôi ra, tôi chính là chị dâu của cậu đấy!”

“Chị dâu.....Chị dâu.....” Khóe miệng Mục Dịch nở một nụ cười phức tạp, trong mắt lóe lên hai ngọn lửa, “Chị dâu.....”

“Cậu...”

Thẩm Huyền vừa muốn nói cái gì, nhưng dư quang bỗng nhiên nhìn tới một người đang đứng trước cửa, ba hồn bảy vía lập tức bị dọa muốn bay một nửa.

Mục Đình chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn người bên trong, biểu cảm không biến đổi, tùy tay nói lỏng cổ áo liền cất bước rời đi, không có bất kì phản ứng gì.

Trợ lý Chung cũng yên lặng cúi đầu theo sau, trên trán không tự giác nổi lên một tầng mồ hôi, không nghĩ tới a! không nghĩ tới a!, phu nhân này rõ ràng còn có dính dáng đến em trai của Mục tổng, tuy nhiên còn may là Mục tổng cũng đang tính muốn ly hôn, bằng không thì đỉnh đầu đã bị đội nón xanh rồi.

Như là phát hiện cái gì, Mục Dịch cũng quay đầu lại nhìn lại, khi nhìn thấy thân ảnh ở cửa vừa rời đi, cũng không hoảng hốt, chỉ khẽ nhếch lông mày rồi nói với Thẩm Huyền: “Tôi sẽ nghe theo lời chị dâu, đến thăm ông.”

Nói xong, liền lập tức hướng ngoài phòng rời đi, chỉ là trong mắt tất cả đều là tàn nhẫn, cậu ghét nhất chính là tính cách của người anh trai này lúc nào cũng mang bộ dáng bình tĩnh không một gợn sóng, giống như chuyện gì cũng đều không có liên quan đến mình, chờ xem, một ngày nào đó, cậu sẽ đem đối phương hung hăng dẫm dưới chân, xem anh ta nằm phía dưới còn bình tĩnh được hay không.

Chờ đến khi phòng nghỉ chỉ còn một mình Thẩm Huyền, cô đã hoàn toàn tỉnh mộng, cũng không biết nam chính đã đứng đó nhìn bao lâu, nhưng vấn đề là, anh ta rõ ràng lại có sở thích nghe lén người khác nói chuyện!

Tuy nhiên nghĩ đến nam chính vốn dĩ sẽ cùng bản thân ly hôn, Thẩm Huyền lúc này mới thoáng bình tĩnh lại, đúng rồi, bọn họ không phải vợ chồng thật sự, có cái gì phải sợ chứ?

Nghĩ như vậy, cô tiếp tục cầm tài liệu đi ra ngoài, đang chuẩn bị gõ cửa, vừa đúng lúc trợ lý Chung lại từ bên trong đi ra, nhìn cô với ánh mắt có chút kỳ quái, Thẩm Huyền tự nhiên cũng có chút ngượng ngùng, giống như là mình đã làm sai chuyện gì mà bản thân không nhận ra vậy.

Ho nhẹ một tiếng, cô gõ cửa hai cái, tiếp theo liền ra vẻ bình tĩnh đi vào, phòng làm việc rất lớn trang trí đơn giản, cửa sổ sát đất bên kia có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh của thành phố, nếu được nhìn vào buổi tối chắc chắn phong cảnh sẽ rất đẹp.

Trước bàn làm việc có một người đang lật xem tài liệu, biểu cảm vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như sự việc khi nãy không một chút bận tâm, thấy vậy, Thẩm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đem tập tài liệu đặt trên bàn làm việc của anh, “Đây là ông nhờ tôi đưa đến đây cho anh, vậy..... nếu Không có việc gì thì tôi đi trước.”

Đưa đồ xong, thấy đối phương không nói gì, Thẩm Huyền lập tức xoay người liền rời đi.

Cho đến khi người đã ra khỏi phòng làm việc, người đàn ông ngồi trước bàn hơi nâng mắt, mang ánh mắt theo phức tạp nhìn hướng cô vừa rời đi.

Ra khỏi công ty, Thẩm Huyền lập tức lái xe trở về, chỉ cảm thấy chuyển đi này của bản thân thật đúng là kinh tâm động phách, cảm giác bản

thân sống cũng không dễ dàng gì, lấy cái tính cố chấp của vai ác cái này, rõ ràng chính là muốn dây dưa cùng mình cả đời nha.

Nhưng cô rất lo lắng nếu bị vai ác kia phát hiện bản thân thật ra không phải Thẩm Huyền, chắc chắn sẽ rất tức giận, rốt cuộc đối phương rất thích nguyên chủ, nếu phát hiện bản thân mình không phải là cô ấy, vậy đến lúc đó bản thân phải đi đâu tìm nguyên chủ về cho anh ta chứ.

Chờ về đến nhà, cô nhện không được rảnh rồi liền nhắn tin cho Lục Tố Tố về những chuyện đã xảy ra hôm nay, đối phương lại không thèm quan tâm, cảm thấy chỉ cần bản thân cô không để ý tới anh ta là được rồi, dù sao trước kia cũng làm như vậy mà.

Thẩm Huyền phiền lòng, vấn đề là chờ đến lúc cô cùng nam chính ly hôn, vai ác chắc chắn sẽ lại tìm cô dây dưa, hơn nữa cũng không biết khi nam chính cùng nữ chính gặp nhau, trong trường hợp đối phương phát hiện vai ác có ý với cô, sẽ cho là cô có hành vi không đúng mực, rồi trừ phi ly hôn của cô thì làm sao bây giờ?

Đến buổi tối nam chính lại về nhà đúng giờ, dì Vương cũng bắt đầu nấu ăn, Thẩm Huyền ngồi trên sofa trong phòng khách nhàm chán xem phim hoạt hình, trộm liếc nhìn người vừa đi lên lầu, dù đã quen với tính cách vô vị của đối phương, nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, từ đầu tới cuối, những lần đối phương nói thật sự là so với vàng còn hiếm hơn.

Hôm nay dì Vương lại làm món cô thích đó là tôm hùm đất, dù sao nam chính không thích ăn, Thẩm Huyền ngồi một mình đeo găng tay lột vỏ tôm, trên bàn ăn vẫn yên tĩnh như mọi ngày, chỉ là so với ngày thường thì hôm nay bầu không khí có chút kỳ lạ, một mình cô nghiêm túc ngồi lột vỏ tôm, nhưng mắt lại liếc trộm người ngồi bên cạnh đang thong thả ung dung ăn đồ ăn.

“Chuyện đó..... Tôi cùng Mục Dịch không có làm gì hết, chỉ là một mình anh ta có ý với tôi mà thôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với cuộc hôn nhân giữa tôi và anh, vậy cho nên phí ly hôn tuyệt đối không thể không có!” cô nhịn không được liền nhấn mạnh thêm lần nữa.

Tuy nhiên, anh không có phản ứng, Thẩm Huyền cũng không nói tiếp nữa, cảm thấy nam chính hẳn là không quan tâm đến mấy chuyện thế này, anh ta chỉ quan tâm nữ chính có hay không sẽ cho anh ta đội nón xanh.

Bữa ăn kết thúc trong bầu bầu không khí yên tĩnh, Thẩm Huyền lại lấy kem Haagen-Dazs ngồi trong phòng khách ăn, tiếp theo liền đi tắm rửa, chiều nay sẽ vẽ vài bản thiết kế, cô vẫn có vài điểm không hài lòng, nhưng luôn tìm không thấy cái điểm đó nằm ở đâu.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn là mang theo đồ, rồi dọc theo hành lang đi đến bên ngoài thư phòng, gõ nhẹ cửa hai cái, tiếp theo liền hít sâu một hơi rồi đẩy nhẹ cửa, lộ ra một cái khe nhỏ, nhìn vào bên trong khi thấy anh cô liền nói: “Mục tổng..... Tôi có thể nhờ anh xem giúp tôi một bản thiết kế thời trang được hay không?”

Tốt xấu gì thì hôm nay cô cũng đến tận công ty để đưa tài liệu cho anh ta, đến cả tiền công cũng không có đòi.

Trong phòng không có động tĩnh gì, đối với Thẩm Huyền không nói gì chính là không từ chối, ngay sau đó lập tức đóng cửa lại, cầm theo bản thiết kế lập tức đi vào.

Người ngồi trước bàn làm việc đã thay một bộ quần áo màu đen thoải mái, lúc này đang ngồi lật xem mấy tập tài liệu, toàn bộ thư phòng đều cẩn thận tỉ mỉ đến đáng sợ, cũng giống như con người của anh, không dậy nổi chút gợn sóng nào.

Sau khi đến gần, Thẩm Huyền mới đem bản thiết kế thời trang trong tay đẩy qua, “Anh cảm thấy cái này thế nào?”

Không công mà có một lão sư ở đây, có thể chỉ điểm bản thân mình một chút để kiếm tiền, hơn nữa lại còn không cần tiền.

Trong lúc nhất thời thư phòng bỗng lâm vào yên tĩnh, tựa hồ chỉ nghe được mỗi âm thanh lật tài liệu, Thẩm Huyền đứng đến nỗi chân đều đã tê rần, người trước mặt bỗng xoay tầm mắt nhìn xuống, cô lập tức lấy lại tinh thần.

Quét mắt nhìn bản thiết kế thời trang trước mặt, Mục Đình nhíu mày, “Cô cảm thấy thế nào?”

Thẩm Huyền: “.....”

Dường như đã làm rất tốt lại bị đả kích, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, liền kéo ghế nhỏ bên cạnh ngồi xuống đối diện với anh, chỉ nhìn chăm chăm vào hai bàn tay to với khớp xương rõ ràng của anh khẽ cử động, ngòi bút di chuyển trên bản vẽ, cô lập tức tập trung tinh thần xem.

“Tôi không nhìn thấy điểm mới.” giọng nói anh trầm thấp.

Thẩm Huyền: “.....Tôi... Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Ở trên bản vẽ tùy tay sửa lại vài nét bút, người đàn ông tiếp tục nhìn tài liệu của mình, chỉ có một mình Thẩm Huyền cảm thấy trước mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào bản vẽ, lão sư quả nhiên là lão sư, ánh mắt so với cô sắc bén hơn.

Cô mặc một bộ đồ ngủ màu lam, chỉ lộ ra một đoạn cánh tay mảnh khảnh, mái tóc dài xỏa xuống che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, Mục Đình tùy tay ở trên tài liệu ký vài cái, mi mắt hơi rũ, “Trước khi ly hôn, tôi không muốn nhìn thấy còn có lần sau.”

“.....”

Vừa mới bắt đầu có một chút hảo cảm liền lập tức bị dập tắt, Thẩm Huyền ngẩng đầu lên vẻ mặt quái dị nhìn người đối diện, “À...”

Quả nhiên, đàn ông đều thích sĩ diện, mặc kệ là thích hay không đều là như thế này.

“Vậy phí ly hôn tuyệt đối không thể thiếu.” Cô lại một lần nữa nhấn mạnh.

Nghe vậy, khóe mắt Mục Đình thoáng nhìn cô, ánh mắt tối sầm dừng lại trên người đối diện.

Trong lòng liền nhảy dựng, Thẩm Huyền chạy nhanh rót một ly nước bên cạnh nghiêm trang đặt lên bàn trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ tròn đầy nghiêm túc: “Ý của tôi không phải nói anh keo kiệt, ở trong lòng của tôi, Mục tổng đối với tôi chính là người lớn nhất trên thế giới!”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 10: Không Kiêng Nể Gì

Lời Thẩm Huyền nói tuyệt đối chính là lời trong lòng, nam chính chính là kim chủ của cô, cô còn hận không thể từng giây từng phút cung phụng cái chủng loại này.

“Nhớ đi khám bác sĩ.” anh bỗng nhiên lạnh nhạt lên tiếng.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Huyền bỗng cứng đờ, cái vị bác sĩ kia rất thích nói hươu nói vượn, vì muốn kiếm tiền cái gì cũng đều nói, nhìn qua bộ dáng của cô giống như mắc bệnh tâm thần lắm sao?!

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên tò mò hỏi: "Dạo gần đây anh..... Có gặp qua cô gái nào rất thú vị hay không?"

Lúc này nam chính hẳn là đã gặp phải nữ chính rồi mới đúng!

Mục Đình nhú mày lại, thấy vậy cô vội vàng cầm lấy bản vẽ yên lặng hướng cửa phòng mà đi, cô cảm thấy bản thân quá ngây thơ rồi, dù cho khi nam chính có hứng thú với nữ chính, thì sao có thể sẽ nói cho mình biết chứ, nói không chừng còn để phòng mình có âm mưu nào khác.

Người vừa đi khỏi, thư phòng lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, người ngồi trước bàn làm việc bỗng nhiên lấy một phần tài liệu bên cạnh, tùy tay lật, tầm mắt mờ mịt tức khắc đảo qua mặt trên của tài liệu.

Bây giờ anh mới biết, thì ra đứa em trai ruột này của mình lại có tâm tư riêng.

Khi trở về phòng, Thẩm Huyền sửa lại bản thiết kế một chút, nhưng cũng không giao cho Lục Tổ Tổ xem, cô cần thiết phải nỗ lực để tiến bộ hơn mới được, bằng không về sau thật sự cũng chỉ có thể dựa vào phí lý hôn mà sống.

Đến cuối tuần, vị bác sĩ tâm lý họ Trịnh kia lại đến đây, dù sao cũng đã nhận tiền, dù cho không bệnh, cũng đến nghe cách “Điều trị” của đối phương, đơn giản chính là trả lời một ít vấn đề kỳ quái của đối phương, còn nói lần sau sẽ thôi miên cho cô.

Đương nhiên Thẩm Huyền sẽ không đồng ý, nếu như thời điểm cô bị thôi miên liền đem chuyện bản thân không phải là nguyên chủ nói ra, vậy chắc chắn sẽ bị coi như quái vật đưa đi viện nghiên cứu quốc gia, cũng may là vị bác sĩ Trịnh kia cũng không có làm khó, hiển nhiên đều do cô tự nguyện.

Trò chuyện cùng với đối vương một lúc, Thẩm Huyền cũng nhận ra tâm lý của mình có vấn đề, cảm thấy mình quá lo lắng, rốt cuộc đây là thế giới thực, nói không chừng nội dung cốt truyện có phát sinh hay không cũng chưa chắc.

Tuy nhiên có thể dựa theo cốt truyện phát triển hay không, chỉ có thể dựa vào sự kiện kỉ niệm lần này.

Nam chính có nói qua tối nay anh ấy sẽ quay về, Thẩm Huyền cũng không muốn đi một mình, liền dứt khoát ở trong nhà chờ anh, mới mua một bộ lễ phục, liền xài mất ba trăm vạn của cô, khiến lòng cô giống như rỉ máu vậy, cảm thấy bản thân sau này nếu không có việc gì thì không cần tham gia mấy cái yến hội này, nếu đi nhiều thêm vài lần, toàn bộ tài sản chắc chắn sẽ bị tiêu rụi.

Không sai biệt lắm thì đến thời điểm bảy giờ nam chính quay về, lần này lái xe chính là trợ lý Chung, cảnh đêm ở thành phố được đèn đường chiếu sáng rực, xe lưu thông chạy trên đường cao tốc, Thẩm Huyền ngồi ghế sau chơi trò chơi, nhưng mà tốc độ mạng rất không tốt.

“Ngày hôm qua tôi đi thăm ông, bệnh tình của ông giống như là lại chuyển biến xấu đi rồi.” Giọng nói Nhẹ tênh vang lên trong không gian yên tĩnh bên trong xe, người đang ngồi bên cạnh gõ laptop mi mắt chỉ rũ xuống, vẫn chưa nói lời nào.

Lại thua thêm một ván trò chơi, Thẩm Huyền cực kỳ buồn bực, đang đi trên đường cao tốc, xe chợt dừng lại, khiến cả người cô hướng bên cạnh mà ngã, đầu đập mạnh vào đầu vai người đàn ông ngồi bên cạnh, cơn đau truyền đến khiến cô hít sâu một hơi.

“Xin lỗi, con đường phía trước hình như là xảy ra tai nạn.” Trợ lý Chung lập tức quay đầu lại nhìn anh, cũng không biết nhìn thấy cái gì, ánh mắt lập tức khẽ biến.

Di động không biết rớt ở trong góc nào, Thẩm Huyền vừa xoa gáy vừa nhắc đầu liền nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm của đối phương, lập tức lùi lại phía sau, “Tôi.....Thật sự không có cố ý.”

Tuy rằng người bị thương chính là bản thân, nhưng hoàn cảnh bức bách, cô không thể đắc tội kim chủ của chính mình được.

Cô mặc một chiếc váy bằng vải voan mỏng màu xanh ôm sát eo, trong không gian tối đen, ánh đèn chiếu vào làn da trắng nõn của cô giống như phát sáng vậy, Mục Đình nhìn lướt qua liền cúi xuống nhìn laptop của mình, chỉ là mùi hương nhàn nhạt của cô như cũ vẫn quanh quẩn trong hơi thở của anh, khóe môi khẽ nhấp, bộ dạng của anh như cũ vẫn hoàn toàn lạnh lùng đậm đặc, chỉ là tùy tay vội vàng nới lỏng cà vạt ở cổ.

Cái trán còn có chút đau, Thẩm Huyền chỉ có thể lấy một cái kính nhỏ từ trong túi xách ra soi, cũng may sự cố ở phía trước xử lý tương đối nhanh, chỉ mất vài phút liền có thể đi tiếp, xe cuối cùng dừng lại ở một khách sạn tráng lệ huy hoàng, trợ lý Chung đi đỗ xe, cô lập tức liền theo anh cùng nhau đi vào.

Trong khách sạn người có rất nhiều ra vào, ở cửa còn có mấy người đang chờ, khi nhìn thấy hai người vừa đến, liền lập tức tiến lại vây quanh nói về công việc hôm nay.

“Vừa xong có Ngô tổng cũng đến đây, ngài tránh mặt khiến ông ấy hơn một tháng không gặp ngài, hôm nay sợ là tránh không được, tuy nhiên đêm nay ngài cùng Tưởng tiên sinh còn có một bữa tiệc, thời gian chỉ còn lại khoảng mười lăm phút, muốn tôi tìm Ngô tổng để hẹn gặp vào ngày khác hay không?”

Người nói chuyện chính là thư ký Lý, trên tay cô ấy còn cầm một tập tài liệu ghi lịch trình, biểu cảm rất nghiêm túc, còn có vài người theo sau tựa hồ cũng có chuyện muốn nói, Thẩm Huyền đi theo vào thang máy, phát hiện bọn họ đã đến muộn, vậy nên chỉ còn mười mấy phút để dự tiệc kỷ niệm.

“Hẹn vào ba giờ chiều, ngoài ra, đem lịch trình của chiều mai hủy hết, tôi muốn đến bệnh viện.” Giọng nói anh trầm thấp.

Nghe vậy, thư ký Lý lập tức gật đầu, rồi nhìn lên Thẩm Huyền đang đứng bên cạnh.

Chờ đến khi thang máy đến tầng năm, bên ngoài vẫn nhiều người đi lại như cũ, tuy nhiên các cặp đôi đều khoác tay nhau, Thẩm Huyền nhìn người bên cạnh, quyết định gạt phắt cái ý định này ra khỏi đầu.

Mục Đình quét mắt nhìn người bên cạnh, bỗng nhiên cánh tay khẽ nhúc nhích, khiến cô sững sốt một lúc, sau đó mới chậm rãi vươn cánh tay

nhỏ khoác lên tay anh.

Đối với Thẩm Huyền mà nói, cũng chỉ có ở bên ngoài, nam chính đối với cô mới biểu hiện hơi giống vợ chồng một chút.

Vài người đang đứng phía sau đều hai mặt nhìn nhau, đương nhiên đã nghe qua tin đồn quan hệ của tổng tài cùng phu nhân không tốt, tuy nhiên bây giờ xem ra, cũng không giống như lời đồn đãi bên ngoài.

Ra khỏi thang máy, bên trong đã ngồi đầy người, tuy nhiên khi nhìn thấy Mục Đình đến đây, vẫn là có không ít người tiến lại vây quanh.

“Nghe nói chủ tịch Mục sức khỏe không tốt, dạo này công việc rất nhiều nên tôi bận quá, chưa qua bệnh viện thăm lão chủ tịch được, hy vọng Mục tổng không trách.”

Người nói chuyện chính là người đàn ông trung niên đầu hói mặc tây trang, đi giày da, mà những người đi theo cũng vội vàng phụ họa theo, “Đúng đúng đúng, Mục tổng ngàn vạn lần đừng trách, về việc lần trước, tôi còn có rất nhiều chuyện chưa nói xong, cũng không biết khi nào Mục tổng có thời gian.”

Không lâu sau liền có mấy vệ sĩ tiến lại đây vây quanh, Mục Đình chỉ cười lạnh nhạt với mọi người, “Các vị có tâm là được.”

Có vệ sĩ mở đường, đoàn người cuối cùng cũng vào được đại sảnh của yến hội, Thẩm Huyền cũng theo sát phía sau, cảm nhận được tầm mắt của mọi người từ bốn phương tám hướng đang nhìn mình, cô chỉ có thể cẩn thận cầm theo làn váy rồi đi, nhưng khi xuống bậc thang vẫn là thiếu chút nữa dẫm phải váy, còn may là cô vẫn luôn nắm chặt cánh tay của đối phương mới bình ổn được.

Nhưng đến bậc thang cuối cùng, tà váy phía sau đột nhiên được người khác nâng lên, nhưng thật nhanh liền thả xuống, giương như tất cả đều là ảo

giác của cô.

Thư kí Lý đi phía sau ánh mắt có chút quái dị, không nghĩ tới lúc còn sống có thể nhìn thấy Mục tổng nâng váy giúp người khác, thế nhưng trước kia Mục tổng nói cô xử lý thủ tục ly hôn, bây giờ lại thân mật như vậy rốt cuộc là thế nào?

Tất cả đều xem như là ảo giác, cuối cùng Thẩm Huyền đi theo anh ngồi ở bàn duy nhất đặt chính giữa đại sảnh, chưa từng ngồi qua vị trí này, nên cô chỉ có thể giả vờ bình tĩnh nhìn trên đài, càng mong chờ chính là hôm nay nữ chính có xuất hiện hay không.

Bởi vì vốn dĩ đã đến muộn, cho nên không bao lâu yến tiệc liền bắt đầu, đầu tiên là người chủ trì nói một đoạn về hành trình phát triển của công ty, tiếp theo liền có một ca sĩ nữ mặc đồ hồng lên đài biểu diễn.

Thẩm Huyền vừa định hỏi có thể về trước hay không, ai biết vốn dĩ bên trái không có ai ngồi đột nhiên có một người ngồi xuống, còn là một người quen!

“Lần trước trở về vội vàng, tôi liền quên mất tặng quà cho chị dâu.”

Mục Dịch cười nhẹ, bỗng nhiên từ trong túi áo vest lấy ra một cái hộp nhỏ, cũng không biết là cái gì, Thẩm Huyền ngồi bên cạnh sắc mặt đã có chút không đúng, theo bản năng nhìn người bên cạnh là Mục Đình.

Người sau dư quang đảo qua, tầm mắt lạnh lùng vẫn không làm cho Mục Dịch thu liễm, ngược lại ánh mắt càng sáng quắc nhìn chằm chằm Thẩm Huyền, ánh mắt tham lam cố định ở trên người cô, đặc biệt là mùi hương nhàn nhạt, điên cuồng kích thích dây thần kinh của cậu ta, khiến cậu ta hưng phấn.

Có lẽ là bị ánh mắt của cậu ta làm cho có chút sợ, Thẩm Huyền không khỏi nhích lại gần Mục Đình, giọng nói lạnh băng, “Cảm ơn ý tốt của cậu,

chị dâu đã biết.”

Như đã sớm quen với việc cô hay lạnh nhạt với mình, trên mặt Mục Dịch như cũ vẫn mang theo nụ cười nhạt, đem hộp nhỏ mở ra, bên trong lẳng lẳng nằm một chiếc vòng ngọc, đúng lúc vừa với cổ tay mảnh khảnh của cô, “Không sao cả, chị dâu có thể thử một chút.”

Ngồi ở hàng phía trước đều là người của Mục gia, đang nhìn chăm chăm hành động của Mục Dịch, một đám người lông mày khê dựng, chỉ cảm thấy cậu ta chắc chắn là điên rồi, phụ nữ trên đời thì thiếu gì, cứ nhiên lại đi dành vợ của anh trai mình, còn không biết thu liễm như vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài vậy người Mục gia bọn họ chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ hay sao.

“Tôi nói rồi, tôi không cần!” Thẩm Huyền nhú chặt mày.

“Vậy chị dâu thích cái gì?” Tầm mắt cậu ta như cũ vẫn tham lam gắt gao dừng ở trên người cô, bao gồm cả từng tấc da thịt đang lộ ra của cô.

Cho đến khi Mục Đình đem tầm mắt đen sâu thăm lạnh băng ném qua, Mục Dịch mới thu liễm một chút, tùy tay cất cái hộp vào túi, rồi rời đi vì cái vị trí này vốn dĩ không thuộc về cậu ta, sau khi xoay người lại, trong mắt lập tức hiện lên một tia tàn nhẫn, nguyên lai người anh trai này của cậu cũng sẽ để ý đến thế diện sao?

Người rốt cuộc cũng chịu đi rồi, Thẩm Huyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô vốn đang không tin trên đời này sẽ có loại người nhân cách phản xã hội này, mà khi nhìn thấy ánh mắt kia của vai ác, nếu nói đối phương có ý tưởng hủy diệt thế giới cô cũng tin.

Cô cảm thấy bản thân nhất định phải cần tìm vài người vệ sĩ đi theo, vạn nhất đối phương phát điên thuê người bắt cóc cô rồi nhốt lại thì làm sao bây giờ!?

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, không biết có phải độ ẩm bên trong phòng quá thấp hay không, mà cô cảm thấy hơi lạnh, có chút đứng ngồi không yên, đến khi một cái thảm mỏng màu vàng bỗng nhiên dừng ở trên người, cô không nhịn được liền ngẩng đầu nhìn thư ký Lý, mỉm cười gật đầu ý bảo cảm ơn.

Liền liếc qua người bên cạnh, Thẩm Huyền thò đầu qua nhẹ giọng nói: "Anh thấy rồi đấy, chuyện này không liên quan đến tôi, anh cũng không nên trách tôi."

Trên đài lại đổi thêm một ca sĩ nam, hát tiếng Anh, tuy nhiên dưới đài toàn bộ đều là âm thanh nói chuyện, chỉ có hàng phía trước tương đối yên tĩnh, tất cả mọi người đều quan sát phản ứng của Mục Đình, khi bị em trai đoạt vợ, thật là một trò hay.

"Tôi sẽ nói Chung Lâm, giúp cô tìm vài vệ sĩ." đáy mắt anh hiện lên một tia âm lãnh.

Bản thân không cần tốn tiền tìm vệ sĩ, Thẩm Huyền đương nhiên là ra sức gật đầu nhỏ đồng ý.

Không biết nghĩ tới cái gì, lại thò đầu lại gần anh thấp giọng nói: "Anh có đói không? Từ khi ra ngoài đến giờ tôi đều chưa có ăn cái gì, đợi lát nữa tôi có thể về sớm một chút hay không?"

Mùi hương nhàn nhạt lại quanh quẩn ở đầu mũi, bỗng nhiên anh quay đầu đi, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ tinh xảo kia, nhớ rõ là thời điểm trước khi cô ra khỏi cửa chỉ uống mỗi một chén canh.

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 11: Tôi Không Có Bị Bệnh

“Mục tổng, điện thoại của chủ tịch.”

Đúng lúc này trợ lý Chung bỗng nhiên khom người đi tới, Thẩm Huyền vừa muốn nói cái gì, liền thấy người bên cạnh đứng dậy rời đi, cô cũng không dám lớn tiếng gọi đối phương quay lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng người dần dần biến mất.

Lúc này trên đài lại thay đổi thành tiết mục múa, một mình cô nhàm chán ngồi chờ di động, nam chính chưa có nói cho cô biết là có thể đi trước được hay không, chẳng lẽ bản thân phải ngồi đây chờ đến khi tiệc kỷ niệm này kết thúc?

Không biết là nhìn thấy ai, cô lập tức vẫy tay hướng thư ký đứng cách cô không xa đang bàn công việc cùng nhân viên, nhìn thấy cô vẫy tay với mình thư ký Lý lập tức đi tới, khách khí hỏi: “Nếu ngài cảm thấy nhiệt độ thấp quá, thì tôi có thể kêu người ở đây chỉnh nhiệt độ lên cao một chút.”

“Không phải.” Thẩm Huyền lập tức hạ giọng, cười nói: “Tôi chính là muốn hỏi một chút, đợi lát nữa sau khi lễ mừng kết thúc còn có chuyện gì hay không?”

Đều là tinh anh của công ty, thư ký Lý đương nhiên trong nháy mắt liền hiểu được ý của cô, đưa mắt nhìn đám đông dày đặc ở phía sau, thấp

giọng nói: “Yến hội kỷ niệm này đến khoảng mười giờ rưỡi mới có thể kết thúc, ngài cũng không cần nhất thiết phải đợi đến khi kết thúc, tuy nhiên tôi vừa nhìn thấy Thăm lão tiên sinh đến đây, ngài..... Mau đến đó xem sao?”

Nghe vậy, ánh mắt Thăm Huyền lập tức biến đổi, hai nhà là thông gia, lại cùng hợp tác với nhau, ông của cô đến đây cũng là bình thường, chỉ là vì cái gì lại chưa từng có tới tìm chính mình?

“Thăm lão tiên sinh đang cùng vài người bằng hữu nói chuyện, đang ở phòng 503, đợi lát nữa Mục tổng hẳn là cũng sẽ đi qua.” thư ký Lý giải thích.

Nghe thư ký Lý nói xong, Thăm Huyền chỉ gật đầu nói câu cảm ơn, cô cảm thấy hôm nay hẳn là một cơ hội tốt, nói không chừng đợi lát nữa nam chính liền cùng ông cô nói về việc ly hôn, nói trước cũng tốt, miễn cho đến lúc đó chính mình lại phải đến mở miệng.

Nghĩ vậy, cô nhìn xung quanh một vòng, lấy cái thảm mỏng trên người xuống, đứng dậy liền rào bước chậm rãi rời đi, phần lớn trong đại sảnh đều là nhân viên của công ty, cùng người nhà của các công ty khác, còn có một ít phóng viên, cùng so sánh với nhà cô đang càng ngày càng xuống dốc thì có chút bất đồng, Mục gia hiện tại chính là công ty bất động sản đứng đầu, dù là chỉ có một ít cổ phần của công ty cũng liền đủ cho cô cả đời không cần lo việc ăn uống, nhưng Thăm Huyền tự mình hiểu được, cô chỉ cần đợi đến thời điểm nhận phí ly hôn đã không tồi rồi.

Hành lang của khách sạn rất dài, cô đang tìm phòng 503, bỗng nhiên cánh tay bị người khác túm chặt, còn chưa đợi cô lấy lại tinh thần, liền bị người đó kéo vào một gian phòng, theo sau là tiếng "Phanh" cửa phòng bị đóng lại, tiếp theo là lưng cô bị ép sát vào tường.

Hơi cúi người, nhìn cô gái đang lộ vẻ mặt hoảng sợ trước mắt, Mục Dịch nhíu mày lại, “Em sợ tôi?”

Trước kia cô chưa bao giờ như vậy, chỉ biết trào phúng cậu ta rằng có ghê mà đòi ăn thịt thiên nga.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền chợt lấy lại tinh thần, nâng tay lên liền giáng một cái tát “Bang” qua, trên mặt tất cả đều là lạnh nhạt, “Tôi nói rất nhiều lần rồi, không cần thiết thì đừng có đến làm phiền tôi, cậu nghe không hiểu tiếng người sao?!”

Dù cho trong lòng đang rất sợ hãi, nhưng trên mặt cô như cũ tất cả đều là tức giận, bởi vì đây là tính cách của nguyên chủ, cô phát hiện vai ác này giống như có khuynh hướng thích bị ngược, nữ phụ ngược cậu ta trăm ngàn lần, nhưng cậu ta vẫn mê luyện nữ phụ như lúc ban đầu, cô lại càng sợ hãi bị người này phát hiện bản thân không phải nguyên chủ.

Trong căn phòng rộng như vậy, lại sạch sẽ và yên tĩnh, giơ tay lên sờ vào gương mặt của chính mình, khóe miệng Mục Dịch khẽ nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, ánh mắt tham lam vẫn đảo quanh trên người cô, “Mục Đình không thích em, nhưng em lại vẫn thích anh ta? Nếu một khi đã như vậy rồi, tôi lại vì cái gì mà không thể thích em chứ?”

Sau lưng lại bị ép sát đến gần gao ở trên tường không có đường lui, nhìn người điên cuồng lại cố chấp trước mắt, Thẩm Huyền thật sự là rất sợ cậu ta xúc động sẽ làm ra việc gì mất kiểm soát, chỉ có thể tiếp tục lạnh lùng nói: “Cho nên tôi đã quyết định ly hôn, tuy nhiên dù như vậy, tôi cũng sẽ không thích cậu!”

“Em muốn ly hôn?” sắc mặt Mục Dịch khẽ biến.

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt Thẩm Huyền sáng quắc nhìn cậu ta nói: “Đây là việc của tôi, cậu biết vì cái gì mà tôi lại không thích cậu không?”

Hai người nhìn nhau, cô tiến lên một bước môi đỏ hé mở, “Bởi vì tôi ghét nhất là loại người bám dai như đĩa như cậu vậy.”

Dứt lời, cô trực tiếp cầm tay nắm cửa đẩy cửa bước ra, tuy nhiên trên mặt lại là một mảnh bình tĩnh cùng lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại loạn thành một đoàn, rất sợ đối phương điên cuồng lên liền muốn làm chuyện gì.

Tuy nhiên cũng may cho cô, thuận lợi đi ra khỏi phòng, nhưng mà tầm mắt nóng rực phía sau vẫn làm cho cô cảm thấy rất không khoẻ, cảm giác bản thân còn chưa chết vì làm nền cho nữ chính bởi cốt truyện, sợ là sẽ chết trước trong tay của vai ác.

Cho đến khi thân ảnh yếu điệu mảnh mai kia dần dần biến mất trong tầm mắt, Mục Dịch lập tức nện một quyền lên tường, cho đến khi các khớp xương trắng bệch.

Cậu ta nghĩ muốn chúc phúc cho cô, nhưng chính là cô căn bản là không hạnh phúc, một khi đã như vậy, vì cái gì mà chính mình không thể tranh thủ?!

Mất nửa ngày mới tìm được phòng 503, nhưng trong lòng Thẩm Huyền vẫn còn có chút sợ hãi, hít sâu một hơi mới gõ cửa, không lâu sau cửa phòng liền được người bên trong mở ra, nhưng mà người mở cửa cư nhiên lại là Thẩm Tất!

"Không phải là ông thương cô nhất sao? Như thế nào, ông đến đây lại không có nói cho cô biết?" Trên tay còn cầm một điều xì gà, Thẩm Tất liền quét mắt nhìn cô cười trào phúng.

Cười nhạo một tiếng, Thẩm Huyền trực tiếp đi vào, "Không biết Đường ca học ai cái tính bụng dạ hẹp hòi này, nhưng thật ra là so với phụ nữ như tôi còn thích tính toán chi li hơn."

Phòng khách không có người, tuy nhiên cửa phòng ngủ lại đang đóng, nếu vậy chắc chắn ông của cô hẳn là đang ở bên trong.

"Tôi không so đo với cô, dù sao cái chức Mục phu nhân này của cô cũng không làm được bao lâu nữa." hắt phả ra một vòng khói, bỗng nhiên thò đầu qua nhướng mày, "Đừng tưởng rằng tôi không biết, là Mục Đình không cần cô có phải hay không?"

Gần đây hắt vừa nghe được tin tức mới rằng hai người chuẩn bị ly hôn, không có Mục gia chống lưng, chờ đến khi lão già này chết, xem hắt đem cái đứa em họ này chinh chết như thế nào!

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền cũng không lộ ra biểu tình ngạc nhiên nào, chỉ nhắc túi xách lên vỗ vỗ vào mặt đối phương vừa thò đầu qua, hơi mỉm cười, "Không phiền đến anh họ lo lắng, trước tiên anh vẫn nên nuôi sống bản thân đi rồi tính, rốt cuộc mỗi ngày tìm chú đòi tiền cũng không phải là biện pháp tốt."

"Cô..." sắc mặt Thẩm Tất trầm xuống, nhìn gương mặt tươi cười như hoa còn có lúm đồng tiền trước mặt, đột nhiên giơ tay lên cao.

"Khụ khụ!"

Trong phòng bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh ho khan, chỉ thấy có hai người đi ra từ trong phòng, Mục Đình nhìn một màn trước mắt, trong mắt hiện lên một tia âm u.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, một ông lão mặc trang phục thời nhà Đường màu đen trên tay còn cầm quả trượng gỗ mạnh xuống sàn, trên mặt phủ đầy những nếp nhăn, trên gương mặt già nua tràn đầy tức giận, "Cái tên tiểu tử thú vị này người muốn làm cái gì!"

Không nghĩ đến người bên trong đột nhiên sẽ ra, Thẩm Tất có chút hoảng loạn lùi lại phía sau vài bước, một bên cười mỉa mai nói: "Con cùng Huyền Huyền chỉ đùa một chút thôi, vì đã lâu không gặp, thật là có chút nhớ em ấy."

Nhìn xuống cảm giác muốn ói nơi cổ họng, Thẩm Huyền lập tức đi qua dìu ông lão, sau đó khoác cánh tay đối phương bủi môi nói: “Ông người không nhìn thấy, con nói cho anh về chuyện của công ty, đừng có hờ ra là lại đi tìm chú đòi tiền, anh ấy nghe xong liền muốn đánh con!”

“Anh chỉ đùa một chút, nơi nào có đánh người, đừng có nói hươu nói vượn!” Thẩm Tất cũng nóng nảy, chỉ là ngữ khí có chút nhẹ mà thôi.

Thẩm lão híp mắt bình tĩnh nhìn cháu trai của mình, đang lúc muốn giáo huấn đối phương một chút, bỗng nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói đậm mạc của đàn ông, “Vậy có cần tôi đến gặp Thẩm tiên sinh nói chuyện đùa này một chút hay không.”

Căn phòng lập tức lâm vào một mảnh yên tĩnh, sắc mặt Thẩm Tất khể biến, nhìn biểu tình lãnh đạm của người đàn ông đang đứng bên kia, nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, cũng chưa từng nghĩ tới Mục Đình sẽ nói giúp cho con nhỏ này, không phải nói muốn ly hôn sao?!

“Cái tên hỗn trướng này! Còn không mau lăn đi cho ta!” Thẩm lão lại gõ quai trượng mấy cái xuống sàn, mặt đất phát ra từng trận tiếng vang.

Giống như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng Thẩm Tất cũng chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Huyền, rồi mới xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm Huyền cũng nhìn trộm người bên cạnh, cảm thấy thế giới này quá huyền ảo, tuy nhiên chắc chắn là bởi vì đang ở bên ngoài nên anh mới coi mình như vợ mà thôi

Lâu rồi không gặp được đứa cháu gái này, con bé cũng không tới tìm mình, trong mắt Thẩm lão tất cả đều là từ ái, đặc biệt là sau khi vừa mới nghe xong lời của Mục Đình nói, lúc này trong lòng liền càng áy náy, như thế nào cũng không nghĩ tới cháu gái cư nhiên sẽ bị bệnh này, khẳng định là cô ở Mục gia không có cảm giác an toàn, chỉ là ông có cảm giác, tiểu tử Mục gia này thái độ đối với cháu gái tựa hồ có điểm không đúng.

Vỗ nhẹ mu bàn tay cô, ông ôn tồn nói: “Con cũng không về thăm ông, ngày thường ngay cả một cú điện thoại cũng không có, biết ông nhớ con biết bao nhiêu hay không?”. Ứng hộ chính chủ vào ngay ~ TRUMtruyen.me ~

Đột nhiên có chút chột dạ, Thẩm Huyền lập tức cúi đầu, “Không phải vì con... con... rất bận sao.”

“Nếu hết tiền có thể nói với ông, không cần khiến cho bản thân chịu áp lực quá lớn, còn có con nhất định phải nhớ rõ đi khám bác sĩ, nếu có cái gì không vui đều có thể nói cho ông biết, ngàn vạn không cần một mình giấu ở trong lòng.” ông than thở, nhìn cô càng thêm thương tiếc, ông cũng không ngờ được đứa cháu gái ngoan ngoãn này, như thế nào lại mắc phải cái bệnh này.

Thẩm Huyền: “.....”

“Mục tổng, đã đến lúc đến phiên ngài phát biểu.” Lúc này trợ lý Chung bỗng nhiên đi đến.

Thấy vậy, ông mới quay đầu đem tầm mắt hướng Mục Đình, “Các con đi đi thôi, ta ngồi đây chờ mấy người lão Lý một chút, đã lâu rồi cũng chưa có gặp qua.”

“Ông à, kỳ thật con căn bản là không có bệnh, con rất khỏe, đều là cái vị bác sĩ kia nói hươu nói vượn!” Thẩm Huyền lập tức nóng nảy.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, Mục Đình hơi gật đầu với ông, “Vậy hôm nào lại uống một ly cùng ngài.”

Nói xong, đưa mắt nhìn Thẩm Huyền bên cạnh, sau đó cất bước liền hướng cửa phòng bước ra ngoài, cô vẫn còn vội vã giải thích, nhưng thấy anh đi nhanh như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể chạy nhanh theo sau.

Chỉ còn lại Thẩm lão thử dài thật sâu, nếu Thẩm gia bọn họ có người thừa kế như vậy, công ty cũng không có sa sút nhanh như vậy, chỉ tiếc tên tiểu tử Mục gia này lại không thích Huyền Huyền, nếu không.....

Cuối bữa tiệc kỷ niệm thường là sẽ có chủ tịch lên phát biểu, nhưng với sức khỏe hiện giờ của ông nam chính chắc chắn là không đến đây được, chỉ có thể để đích thân nam chính đến kết thúc, tuy nhiên Thẩm Huyền vẫn đang bất bình đuổi theo sau nam chính.

“Tôi nói lại lần nữa, tôi không có bệnh! Anh nhìn tôi như vậy thì có bộ dạng nào giống bị bệnh tâm thần chứ?” Cô quay đầu qua bất mãn trừng mắt với người bên cạnh.

Trợ lý Chung đang đi đằng sau chỉ yên lặng cúi đầu, hẳn cảm thấy bệnh tình của phu nhân càng ngày càng nghiêm trọng.

Anh không nói gì, chỉ là hơi nhíu mày nhưng vẫn tiến về phía trước.

“Tôi sẽ không đi khám bác sĩ nữa!”

Thấy anh không có phản ứng gì, Thẩm Huyền ném xuống một câu liền vượt lên phía trước, tiền tuy rằng rất quan trọng, nhưng cô cũng có giới hạn cuối cùng!

Có lẽ là đi quá nhanh, không chú ý phía trước, chỉ thấy chỗ ngoặt đột nhiên xông ra một người, khiến cô sợ tới mức lui lại phía sau mấy bước, vì đi giày cao gót nên có chút chập choạng, thẳng đến khi cánh tay đột nhiên được người khác bắt lấy mới thoáng ổn định thân mình.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi!” Cô gái chạy nhanh cúi đầu xin lỗi.

Thẩm Huyền trừng lớn mắt, vẻ mặt khác thường nhìn cô gái váy trắng, với vẻ mặt đang hoảng loạn trước mặt, đây..... Đây không phải nữ chính sao?!

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 12: Ký Tên

Thời gian gần đến rồi, nhìn cô gái lỗ mãng trước mặt, trợ lý Chung lập tức nhăn mày lại, "Nhớ nhìn đường trước khi đi."

Trên khóe mắt cô gái váy trắng còn có chút ướm át, tựa hồ vừa mới chịu phải ủy khuất gì đấy, ngũ quan thanh tú tuy không kinh diễm, nhưng lại phá lệ dễ nhìn, khí chất khiến người khác có một loại cảm giác nói không nên lời, có lẽ là cũng biết bản thân đụng vào người khác, lúc này trên mặt cô gái tất cả đều là xin lỗi.

"Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý!"

Người có thể tới nơi này, thì có người nào mà mình có thể đắc tội được chứ, nghĩ đến đây, trên mặt Tô Họa liền hiện ra một chút hoảng hốt.

Thẩm Huyền cũng thực khiếp sợ, chẳng lẽ đây là sức mạnh của cốt truyện sao?!

Đột nhiên nhớ tới người phía sau, cô không khỏi chậm rãi quay đầu lại, nhưng ngay sau đó liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn từ bên người cô đi qua, sau đó mắt nhìn thẳng liền như vậy rồi đi rồi!

Đi rồi?!

Thẩm Huyền cả người đều kinh ngạc!

“Cô.....” Tô Họa bỗng nhiên chú ý tới người trước mặt, chỉ cảm thấy rất quen mắt.

Lấy lại tinh thần, Thẩm Huyền lập tức cười với Tô Họa một cái, “Thật có duyên.”

Nói xong, liền lập tức đi trước, trong lòng tất cả đều là khiếp sợ, chắc chắn là chỉ có mình cô là người ngoài nên không cảm nhận được tình yêu sét đánh giữa hai người nam nữ chính, chỉ là..... Nam chính này đi cũng quá nhanh, chẳng lẽ không để lại câu nói gì đó?

Nhìn người kia nói xong liền rời đi bóng hình xinh đẹp, Tô Họa cũng đột nhiên nhớ tới đối phương là ai, không nghĩ tới chính mình lại không cẩn thận như vậy, còn may là đối phương không so đo, kỳ thật, cũng không phải là người có tiền nào cũng đều không nói đạo lý như vậy.

Tô Họa đưa ánh mắt đảo qua bóng lưng cao ngất đã đi xa kia, trên mặt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, cô đã từng nghe nói qua tổng giám đốc đối với trợ lý chung rất coi trọng, nên người có thể khiến cho trợ lý Chung khách khí như vậy, chẳng lẽ người này chính là Mục Tổng trong truyền thuyết sao?

Trở lại hiện trường lễ kỷ niệm, có người dẫn chương trình đang nói chuyện trên sân khấu, có lẽ là nhìn thấy bọn họ cùng Mục tổng đến đây, lập tức kết thúc bài phát biểu kéo dài thời gian lại, ngay sau đó, Mục Đình liền không nhanh không chậm đi lại, phía dưới phần lớn đều là người của tổng công ty cùng các công ty con, lúc này đương nhiên là sôi nổi vỗ tay, toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt liền tràn ngập tiếng vỗ tay như sấm, những người đó đương nhiên là thời điểm lúc xem biểu diễn cũng không có nhiệt tình như vậy.

Kỳ thật kết thúc buổi lễ cơ bản đều là giống nhau, đơn giản chính là sự phát triển của công ty, cùng khích lệ nhân viên gì đó, tuy rằng đều là câu

nói phổ biến, nhưng phía dưới một đám người lắng nghe một cách thích thú, hoàn toàn đem chuyện vuốt mông ngựa hoàn thành.

Tuy rằng là nói không nhiều lắm, nhưng đây tuyệt đối chính là câu nói dài nhất mà Thẩm Huyền nghe được từ nam chính, tin tưởng những người khác cũng đều như vậy.

Chờ sau khi lễ kỷ niệm kết thúc, trợ lý Chung nhanh chóng tiến lại chỗ cô, “Mục tổng còn có một bữa tiệc, ngài ấy kêu tôi đưa ngài về trước.”

Ngồi đến đau thắt lưng, nghe vậy Thẩm Huyền lập tức cười một cái, “Không cần, có tài xế đưa tôi về là được rồi.”

Nghe vậy, trợ lý Chung đành phải gật đầu đồng ý, lại kêu vài vệ sĩ hộ tống cô đi xuống, rốt cuộc bên ngoài phóng viên cũng rất nhiều.

Sợ đụng phải vai ác, Thẩm Huyền lập tức liền hướng dưới lầu đi, đối với vòng tròn bát quái của hào môn thế gia, một ít phóng viên thậm chí cảm thấy so với bát quái của giới giải trí còn có lợi ích nhiều hơn, cũng may là đi xuống tương đối thuận lợi, chỉ là bị vài phóng viên chụp lén được mấy tấm ảnh mà thôi.

Chờ về đến nhà đã hơn mười một giờ, Thẩm Huyền đi tắm rửa, để dì Vương làm ít đồ cho cô ăn, hôm nay là món nướng chân dê, rắc thì là lên, quả thực là mỹ vị!

Có lẽ là ăn quá nhiều, đêm khuya căng bụng có chút khó chịu, cô chỉ có thể mang tai nghe đi qua đi lại trong phòng khách để tiêu hóa thức ăn, cho đến khi không sai biệt lắm rạng sáng, cửa lớn mới đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra.

Nhìn người trở về, Thẩm Huyền tiếp tục đi qua đi lại trong phòng khách, một bên liếc người đứng bên kia, “Anh đã có bệnh, còn uống rượu?”

Có thể đây là một kiểu trả thù, nên cô đem hai chữ “Cố bệnh” này nhấn thật mạnh, tuy nhiên vốn dĩ cô nói cũng không có sai, một phần là vì vốn dĩ nam chính cũng bị đau đầu.

Quét mắt nhìn người ở phòng khách chuyển động không ngừng, Mục Đình tùy tay tháo cà vạt, rồi cởi áo khoác tây trang xuống đặt ở trên sô pha, sau đó lập tức đi vào phòng bếp rót một ly nước.

Khi quay lại phòng khách, chỉ thấy trên bàn đã đặt một lọ thuốc, tựa hồ là vừa mới được lấy tới, anh nhìn mắt đối phương, không nhanh không chậm uống thêm ngụm nước, “Cảm ơn.”

Dựa người trên sô pha, Thẩm Huyền hơi do dự, nhưng vẫn lên tiếng một bên thì nghịch tóc của mình: “Tôi có một ý tưởng, không biết có nên nói hay không.”

Nuốt thuốc, anh không nói gì.

“Chính là..... Tôi cảm thấy... Kỳ thật chúng ta có thể ly hôn trước, chỉ cần không nói cho ông biết là được, cũng có thể tạm thời ở cùng một chỗ, dù sao cũng không có người biết, anh cảm thấy thế nào?” giọng nói cô thanh thúy.

Mục Đình không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn cô chăm chú, thẳng đến đem người nhìn đến hết hoảng, mới nhàn nhạt lên tiếng: “Cô cảm thấy sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền tròn mắt xoay tròn, lấy cái gối bên cạnh gắt gao ôm vào trong ngực, “Tôi..... Cũng là vì tốt cho anh, rốt cuộc..... Anh không phải là rất chán ghét tôi sao?”

Hơn nữa hiện tại nữ chính đều đã ra tới, vì sự an toàn, vẫn là ly hôn trước mới bảo đảm, như vậy đến thời điểm lúc đó rời đi cũng thuận tiện.

Đột nhiên đứng dậy, anh bước lại gần cô, hơi cúi người, biểu tình toàn bộ đều là lạnh lạnh lùng không mang theo bất luận cảm xúc gì.

Thấy anh càng ngày càng gần, Thẩm Huyền thậm chí còn có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên người của đối phương, sợ tới mức gắt gao ôm gối lui lại phía sau, thẳng đến khi cánh tay của anh vươn ra, khiến cô sợ tới mức lập tức rụt cổ lại, “Anh..... anh muốn làm gì!?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang hoảng loạn cùng bất an, anh chỉ tùy tay cầm lên áo khoác âu phục bên cạnh cô, môi mỏng hé mở, “Cô tưởng tôi làm cái gì?”

Thẩm Huyền: “.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ lên một mảnh, cô có cảm giác chính mình không còn mặt mũi để gặp người, dứt khoát cúi đầu tùy ý để tóc che khuất mặt của chính mình.

Cầm theo áo khoác của mình, khoe môi anh mang theo một độ cong khó nhìn thấy, tiếp theo liền bước lên lầu.

“Đi theo tôi.”

Nghe được thanh âm, đang ngồi trên sofa cô trộm ngẩng đầu lên, thấy đối phương đã lên lầu, lúc này mới ra vẻ trấn định đi theo lên, nếu không phải biết nam chính đối với chính mình không có hứng thú, khuya khoắt thế này cô cũng không dám cùng đối phương thân cận dựa vào quá gần.

Đến khi tiến vào thư phòng, anh bỗng nhiên lấy một phần văn kiện từ bàn ra đưa cho cô, thần sắc lãnh đạm, “Có ý kiến gì thì có thể nói cho tôi.”

Nói xong, liền ra khỏi thư phòng, chỉ còn lại một mình Thẩm Huyền, nhìn chăm chăm phần văn kiện kia, bởi vì mặt trên có vài chữ to, giấy thỏa

thuận ly hôn!

Không nghĩ tới nam chính thật sự đồng ý với ý kiến của cô, không đúng, đối phương chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiển nhiên là đã sớm có ý định này, khẳng định là hôm nay gặp nữ chính, nên lúc này mới cố ý lấy tới đưa cho cô ký tên!

Nhưng mà như vậy cũng tốt, Thẩm Huyền lập tức cẩn thận nhìn, không thèm chờ nhìn đến mặt trên tờ ly hôn mà trực tiếp nhìn phí ly hôn, cô lập tức trừng lớn mắt, trái tim nhỏ tức khắc “Bùm bùm” nhảy dựng lên.

Vẫn luôn biết nam chính rất hào phóng, nhưng trước nay cô đều không có nghĩ tới anh sẽ hào phóng như vậy!

Có phí ly hôn này, chỉ cần bản thân không tiêu xài lung tung, thì tuyệt đối đủ cho cô hưởng thụ cả đời!

Sợ đối phương đổi ý, cô chạy nhanh tìm cây bút liền ký tên trên giấy, nhưng đột nhiên lại có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ loại giấy thỏa thuận ly hôn này tốt nhất là phải cần tìm luật sư làm chứng.

Nghĩ vậy, cô lại lập tức cầm theo giấy chạy đến phòng của đối phương, nhưng gõ vài cái mà bên trong đều không có hồi báo, cô chỉ có thể chậm rãi đẩy cửa ra, thò đầu vào nhìn bên trong, nhưng cũng không có nhìn thấy người nào.

Nghĩ thầm đối phương chẳng lẽ không ở trong phòng?

Thẩm Huyền chỉ có thể hướng bên trong đi vào vài bước, “Mục tổng...”

Tâm mắt bỗng dừng lại, nhìn người mặc độc một cái quần ở nhà bước từ phòng tắm ra, thấy được cơ bụng chắc khỏe đường cong rõ ràng kia, cô nhìn không được khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, lập tức hoảng loạn xoay

người đi ra ngoài, “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi cái gì cũng chưa có nhìn thấy!”

Theo sau là tiếng cửa phòng lại bị người đóng lại, Mục Đình hơi nhú mào, lấy áo sơ mi mặc vào.

Một lần nữa quay lại phòng khách ngồi xuống, Thẩm Huyền nhìn không được uống vào mấy ngụm nước để bình phục lại nhịp tim đang đập rất nhanh, tuy rằng thân hình nam chính rất tốt, nhưng chỉ cần ly hôn, mấy tên tiểu thịt tươi như vậy còn tìm không thấy sao!?

Không bao lâu sau, người trên lầu chậm rãi đi xuống, anh đã mặc thêm áo, nhưng Thẩm Huyền vẫn có chút mất tự nhiên, chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh ho nhẹ một tiếng, “Chuyện này..... Cái giấy thỏa thuận ly hôn này có phải hay không còn cần thêm một việc quan trọng là tìm người làm chứng một chút?”

Không để ý đến lời nói của cô, rót một ly trà, xong anh mới bưng chén trà chậm rãi đi tới, không mẫn không nhạt nhìn cô, “Cô cảm thấy tôi sẽ quấy lấy cô sao?”

“Không có! Không phải là tôi có ý này!” Thẩm Huyền lập tức giải thích nói: “Thế thì... Không làm chứng..... Liên không cần tìm người làm chứng vậy.”

Dù sao cô tin tưởng nam chính cũng sẽ không quấy nợ.

Uống xuống ngụm trà, anh giơ tay xoa nhẹ giữa trán, thanh âm trầm thấp, “Còn có ý kiến gì nữa không?”

Nghe vậy, Thẩm Huyền nhìn giấy thỏa thuận ly hôn hơi sửng sốt, tiếp theo mới tính hỏi thử: “Toàn bộ biệt thự này..... Có thể cho tôi không?”

Hiện tại nhà ở rất quý, đặc biệt là nằm trong trung tâm thành phố, nếu lại phải tiêu tiền đi mua nhà khẳng định lại phải mất một khoản chi tiêu lớn.

Nghe vậy, Mục Đình chỉ nhàn nhạt nhìn vào mắt người đối diện, ánh mắt tối sầm lại, “Được.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 13: Uống Một Ly

Thẩm Huyền cảm thấy nếu mọi người đều hào phóng giống như nam chính như vậy, thế thì trên đời này chắc chắn hơn phân nửa người đều muốn ra tòa ly hôn, tuy nhiên đáng tiếc là, không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn gặp được Thần Tài như cô.

Chờ sau khi đối phương ký tên lên giấy xong, Thẩm Huyền lập tức cầm lấy bản thỏa thuận của cô, rồi liền đứng dậy, “Anh yên tâm, việc này tôi nhất định sẽ không tiết lộ cho người thứ ba biết!”

Dứt lời, liền gắt gao ôm bản thỏa thuận ly hôn kia lên lầu, hơn nữa còn đi nhanh như bay, tựa hồ giống như là rất sợ người phía sau đuổi ý.

Nhìn cô nói xong liền nhanh như chớp đã không thấy người đâu, Mục Đình khẽ cười một tiếng, tùy tay nâng lên chung trà nhấp một ngụm, ánh mắt chậm rãi dừng lại bản thỏa thuận còn lại ở trên bàn.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh chắc chắn sẽ không tin tính cách của một người lại có thể biến hóa lớn như vậy.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền rất nhanh liền đem bản thỏa thuận ly hôn bỏ vào két sắt của cô, phải biết rằng đây chính là đồ còn quan trọng hơn toàn bộ tài sản của cô, tuy rằng không có người làm chứng, nhưng mà nếu nam chính chịu đưa tiền, đương nhiên cũng sẽ không lừa chính mình.

Mà sự thật chứng minh cô cũng không có nhìn lầm người, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau cô liền nhận được một tin nhắn của ngân hàng, vốn dĩ chỉ muốn xem mấy giờ, nhưng khi nhìn mặt trên có số tiền được chuyển khoản, nháy mắt tinh thần cô chấn động!

Trừng mắt cẩn thận đếm vài lần, sau khi xác nhận chính mình không có nhìn lầm, lại lên mạng kiểm tra số riền còn lại, phát hiện đúng thật là không phải nằm mơ, vừa mới ký thỏa thuận, cư nhiên nam chính liền đưa tiền cho cô!

Trong chớp mắt bản thân liền trở thành một phú bà sở hữu hàng trăm triệu, Thẩm Huyền nào còn có cảm giác muốn ngủ, nghĩ lại bản thân từng là thực tập sinh mỗi tháng cũng chỉ cầm được mấy ngàn tiền lương, đến cả nhà để ở cũng chỉ là nhà lâu đã cũ, bây giờ liền trở thành một phú bà ở biệt thự cao cấp!

Giống như là đang nằm mơ vậy, nghĩ đến ngày hôm qua bản thân còn đang hoài nghi anh không tìm luật sư làm chứng có phải còn có âm mưu gì khác hay không, bây giờ Thẩm Huyền cảm thấy chính mình đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà!

Đột nhiên có được một khoản tiền khổng lồ, cô quyết định mở thêm một vài thẻ để tiết kiệm, ban đầu muốn gửi tin nhắn cho anh để cảm ơn, nhưng mà Thẩm Huyền phát hiện bản thân lại không có số điện thoại của nam chính, đành phải từ bỏ cái ý định này.

Hôm nay ra ngoài rất sớm, hơn nữa tinh thần của cô còn thập phần sáng láng, chờ sau khi đem tiền chuyển vào các thẻ khác xong, Thẩm Huyền mới gọi điện cho Lục Tổ Tổ rủ đi dạo phố, hôm nay tâm tình rất tốt, chỉ cảm thấy không khí liền tươi mát hơn rất nhiều.

Trong trung tâm thương mại người đến người đi, ánh đèn trong tiệm quần áo thật loá mắt, nhìn người vẫn đang còn chọn quần áo, Lục Tổ Tổ

nhìn không được khẽ cười một tiếng, “Hôm nay thoát nhìn tâm tình cậu thật không tồi nha, chuyện gì thế, chẳng lẽ rốt cuộc Mục tổng cũng nói chuyện với cậu?”

“Cái này..... Còn có cái này nữa..... Đều gói lại hết cho tôi.”

Thẩm Huyền giơ tay lên chỉ, nhân viên cửa hàng đang đi đằng sau về mặt lập tức mỉm cười gật đầu, “Vâng, xin ngài chờ một chút.”

Đi đến quầy lễ tân thanh toán hóa đơn, Thẩm Huyền quay đầu lại nhìn đối phương, nhướn mày, “Chờ sau khi sự tình thành công, là cậu có thể nhìn thấy chuyện vui.”

Đến lúc đó chờ các cô công bố tin tức ly hôn, Lục Tố Tố chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, nhưng không có biện pháp, lúc này chắc chắn là cô không thể nói được.

Cho rằng quan hệ của bọn họ thực sự có tiến triển rất lớn, Lục Tố Tố liền cười ái muội tháo kính râm xuống đẩy cánh tay của cô, “Tốt tốt tốt, mình chắc chắn sẽ chờ chuyện vui của cậu.”

Sau khi tính tiền xong, hai người cùng nhau rời khỏi cửa hàng, không biết nghĩ đến cái gì, Lục Tố Tố bỗng nhiên nắm lấy cánh tay cô, cười nói: “Đúng rồi, trước đây cậu tìm được cái người thiết kế là ai vậy? Nếu như có thể mà nói, nếu cậu ký được hợp đồng với người đó, lúc đó cửa hàng chúng ta như được thay máu mới vậy, cái gì cậu cũng đều không quan tâm, cũng không biết bây giờ cửa hàng đang bận biết bao nhiêu, tất cả đều đề lên một mình mình, thật là đồ không có lương tâm.”

Nghe vậy, Thẩm Huyền chỉ cười mĩa một tiếng, “Không phải người tài giỏi thường rất nhiều việc sao, nếu như cái bản thiết kế đồ kia.....Mình nói là mình vẽ thì cậu có tin không?”

“Cậu!?” Lục Tố Tố lập tức quét mắt khắp người cô từ trên xuống dưới, “Không phải là cậu học thiết kế trang sức sao?”

Như là đã sớm dự đoán được bạn tốt sẽ hỏi như vậy, Thẩm Huyền lại vào một cửa hàng khác, một bên lại chọn chọn lựa lựa, “Thời điểm ở nước ngoài có học luôn thiết kế thời trang, cũng chỉ là tùy tiện vẽ mà thôi, về điểm này trình độ của mình như thế nào mà so được với người khác.”

Dứt lời, Lục Tố Tố lập tức nhăn mày lại chụp xuống bả vai Lục Tố Tố, “Lại nói, mình cũng cảm thấy rất không tòi, không còn gì tốt hơn bây giờ, chúng ta có thể lại bớt được một khoản tiền mời nhà thiết kế.”

“Đúng rồi thiếu chút nữa đã quên nói với cậu.” Liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, Lục Tố Tố lập tức thò đầu qua nghiêm túc nói: “Cậu nói cái người Tô Họa kia, lúc trước cứ nhiên còn tới cửa hàng của chúng ta xin việc, nhưng mà mình đã từ chối cô ta rồi, tuyệt đối sẽ không cho cậu cảm thấy ngọt ngọt!”

Đang chọn quần áo, Thẩm Huyền nghe vậy tức khắc ánh mắt liền dừng lại, không nghĩ tới nữ chính còn tới chỗ các cô để xin việc, cũng đúng, trong sách có ghi nữ chính chịu không nổi hoàn cảnh của công ty lớn, rất sớm đã muốn từ chức, như vậy cũng tốt, cô cũng không muốn có liên quan quá nhiều với nữ chính, đường của ai người đó đi cho khỏe.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi ngài yêu cầu giới thiệu gì không?”

Lập tức lúc này liền có một nhân viên trong tiệm lại đây, Thẩm Huyền vừa định nói lấy cái này cho cô thử xem, nhưng khi nhìn thấy người trước mặt, liền sửng sốt một lúc lâu.

Ánh mắt Chu Thất Thất cũng biến đổi, trí nhớ của cô rất tốt, đặc biệt đối phương lớn lên còn xinh đẹp thế này, cho nên Chu Thất Thất tất nhiên sẽ nhớ rõ người trước mặt chính là người lần trước đựng Tiểu Họa ở bệnh viện, chỉ là, càng khiến Lục Tố Tố kinh ngạc hơn chính là, cái người bên

cạnh này không phải là chủ của cửa hàng lần trước tiểu Họa đến xin việc hay sao?

“Các người biết nhau?” Tự nhiên Lục Tố Tố phát hiện hai người không thích hợp.

Ho nhẹ một tiếng, Thẩm Huyền vừa định nói không quen biết, lại thấy đối phương đột nhiên tỏ ra vẻ mặt phần uất lui lại phía sau vài bước, “Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu lấy năng lực của Tiểu Họa sao có thể sẽ bị từ chối, còn không phải là lần trước không cẩn thận đụng phải cô một chút thôi sao? Liên phải nhắm vào cậu ấy như vậy sao?!”

Thẩm Huyền: “.....”

Chẳng lẽ nữ phụ ác độc trời sinh liền khiến cho người khác cảm giác làm chuyện xấu sao?

“Không phải, cô là ai.” Lục Tố Tố nhìn Chu Thất Thất như người bị bệnh tâm thần, tùy tay vẩy chủ cửa hàng tới đây, “Nhân viên của cửa hàng mấy người đều có phẩm chất kém như vậy à?”

Cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng chủ cửa hàng vẫn rất tự nhiên lập tức tiến lại cười làm lành, “Xin lỗi xin lỗi, Chu Thất Thất, còn không xin lỗi khách hàng!”

Cô vừa thấy đồng hồ và túi xách trên tay hai người liền biết không phải kẻ có tiền bình thường, người mới này thật đúng là không hiểu chuyện.

“Được rồi, đi thôi.” Thẩm Huyền trực tiếp lôi kéo người liền hướng bên ngoài đi, thật sự là không muốn nói quá nhiều cùng đối phương, dù sao cô ta cũng đã nhận định là chính mình ở sau lưng giở trò quỷ rồi.

Không tình nguyện rời khỏi cửa hàng, Lục Tố Tố vẫn là một bộ không vui giật tay ra, chau mày, “Cậu kéo mình làm cái gì, mình còn chưa có gặp qua loại bệnh tâm thần như vậy, mình hỏi cậu làm sao có thể quen biết được với loại người này chứ?”

“Tốt rồi tốt rồi, đừng so đo cùng với loại người này, mình mời cậu ăn cơm được không?” Thẩm Huyền lập tức vỗ vai Lục Tố Tố.

Nghe thấy vậy, Lục Tố Tố liền nở nụ cười, nhưng như cũ một bên vẫn nói xấu người lúc nãy, và không có dấu hiệu dừng lại.

Thẩm Huyền cảm thấy chắc chắn Chu Thất Thất sẽ nói cho nữ chính, là chính mình đang nhắm vào nữ chính, không có biện pháp, thân là nữ phụ ác độc cho dù làm cái gì cũng đều là sai.

Đi dạo cả ngày, xong lại đi làm đẹp, chờ quay về biệt thự thì trời cũng đã tối, vốn dĩ hôm nay tâm tình của Thẩm Huyền thật không tồi, nhưng nguyên bản tâm tình đang tốt cũng bị bạn tốt của nữ chính khiến cho ảnh hưởng, vốn định đi ngủ sớm một chút để giữ gìn nhan sắc, nhưng khi quay về chỉ thấy mỗi một mình trợ lý Chung đang ngồi trong phòng khách, nghe điện thoại.

Có lẽ là nhìn thấy cô trở về, trợ lý Chung liền nhanh chóng cúp điện thoại, biểu tình tựa hồ có chút nghiêm túc, “Chủ tịch..... Hôm nay lại được cấp cứu thêm một lần nữa.”

Rót ly nước đi vào phòng khách, nghe xong thần sắc của Thẩm Huyền cũng ngưng trọng lên, “Tại sao lại như vậy?”

Nói xong, cô đột nhiên cũng nhớ đến, trong sách ghi là ở mùa hè mới xảy ra sự việc này, cũng không có ghi thời gian cụ thể, nói cách khác ông của nam chính tùy thời đều có khả năng qua đời.

“Hôm nay vợ chồng chú hai của Mục tổng đến bệnh viện, cũng không biết nói chuyện cùng chủ tịch thế nào, đến khi chủ tịch mắng bọn họ rồi đuổi đi, thời điểm buổi chiều đột nhiên liền phát bệnh, vừa mới được cấp cứu xong, tuy nhiên..... Bác sĩ nói tình huống của chủ tịch rất nguy hiểm, tùy thời đều sẽ.....”

Chung Toàn thở dài, “Cho nên nếu ngài có thời gian cũng nên đến thăm lão gia, rất cuộc..... Chủ tịch vẫn là rất thích ngài.”

Hơn nữa, chủ tịch nhiều lần nhấn mạnh không cho Mục tổng ly hôn với phu nhân, ngay cả di chúc cũng để lại không ít tiền cho phu nhân, Chung Toàn cảm thấy chủ tịch chắc chắn cũng biết Mục tổng sẽ ly hôn, cho nên liền nghĩ muốn bồi thường cho phu nhân một ít.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cúi đầu trầm mặc hồi lâu, không nói gì, mà chỉ yên lặng đi lên lầu, còn không có mở điều hòa trong phòng, nhưng trời cũng không nóng lắm.

Năm nay mùa thu tựa hồ phá lệ đến sớm.

Vốn dĩ muốn đi tắm rửa, cũng không biết nghĩ đến cái gì, cô liền ra khỏi phòng, và đi theo hướng khác.

Gõ cửa hai cái, không có tiếng động của người bên trong, cô đành phải tự mình đẩy cửa ra đi vào, trong phòng không có người, nhưng mà cô lại nhìn thấy một bóng người cao lớn ở hướng ban công.

Thở dài, cô chậm rãi đi đến, gió đêm thổi qua, trong trời đêm trên bầu trời điểm vài ngôi sao, trên ban công có một chai rượu vang đỏ đang đặt trên bàn, người đàn ông mặc một bộ đồ ở nhà màu đen, trên tay bưng một ly rượu vang màu sắc đỏ thẫm, bộ dạng lạnh lùng so với ngày thường tựa hồ còn có thêm một chút ý vị khác lạ, lúc này ánh mắt sâu kín đang nhìn xa xăm vào bầu trời đêm vô tận.

“Tôi..... Sẽ đến chăm sóc cho ông thật tốt.” Giọng nói cô phá lệ nhẹ nhàng.

Vì đã xem qua sách, cho nên Thẩm Huyền biết nam chính tuy rằng không hay biểu đạt cảm xúc ra ngoài, nhưng tình cảm của anh đối với ông rất sâu đậm, rốt cuộc anh vẫn là do được ông nuôi lớn, làm sao lại không có cảm tình được.

Dù cho đã gạt ông ly hôn, nhưng ông rất quan tâm đối với chính mình, Thẩm Huyền vẫn là có thể cảm nhận được, cô cũng biết tâm nguyện của ông là nhìn thấy cô cùng nam chính hạnh phúc mỹ mãn, chỉ là việc này tựa hồ là không có khả năng.

Cô chỉ biết thở dài, cũng không biết an ủi người khác, cô rót một ly rượu, nhẹ giọng nói: “Có cần tôi bồi anh uống một ly không?”

Mục Đình không nói gì, chỉ giơ tay đem ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, ánh mắt vẫn dừng ở bầu trời đêm như cũ.

Thẩm Huyền cũng nhấp miệng, phát hiện cũng không phải rượu mạnh, cũng không biết là có phải do tửu lượng của anh kém hay không.

Cảm thấy đối phương cũng không cần mình an ủi, cô buông ly xuống, nhàn nhạt nói: "Nếu anh uống nhiều rượu sẽ đau đầu, vậy nên không cần uống quá nhiều, ông đã nói qua, cái gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe."

Biết chính mình lảm miêng, nhưng đối phương cho cô nhiều tiền như vậy, coi như an ủi Thần Tài, nói xong, cô liền xoay người rời đi.

Gió đêm khẽ thổi, bầu trời đêm vô biên điểm vài ngôi sao, người đàn ông bỗng nhiên hé mở môi mỏng, “Không phải muốn uống một ly.”

Dừng lại bước chân, Thẩm Huyền chớp chớp mắt, đột nhiên có loại cảm giác bản thân đang gặp ảo giác, không khỏi lùi lại phía sau vài bước nhìn đối phương, “Tôi..... Tửu lượng không tốt, chỉ là nói vui mà thôi, nếu anh muốn tôi có thể giúp anh kêu trợ lý Chung lên đây được không?”

Hơn nữa sau khi dính rượu dễ dàng loạn tính, cô tuyệt đối không thể dính!

Khóe mắt thoáng nhìn, tựa hồ là nhận thấy được sự đề phòng của cô, người đàn ông bỗng nhiên hơi cúi người đối diện với hai tròng mắt đen láy của cô, giọng nói trầm thấp, “Cô cảm thấy tôi sẽ làm cái gì đối với cô?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 14: Cổ Phần Công Ty

Edit: Chovay-HVHT

Nhìn nhau, Thẩm Huyền không tự giác lùi lại phía sau một bước, tiện đà cười mĩa một tiếng, “Mục tổng thật biết nói đùa, tôi chính là sợ bản thân sẽ làm cái gì đối với ngài.”

Nói xong, cô liền dứt khoát ngồi xuống, nhìn rượu vang đỏ thẩm nằm trong ly, bưng lên miệng rồi nhấp một hớp, rượu cũng không phải mạnh lắm.

Nghĩ đến cái gì, biểu tình của cô bỗng nhiên trào phúng, chống cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác nhìn vào bầu trời đêm vô tận, thanh âm nỉ non, “Nếu là trước đây, anh có thể đối với tôi như vậy, tôi nghĩ là tôi nhất định sẽ cao hứng đến điên luôn rồi.”

Giọng nói nhẹ tênh theo gió đêm thổi qua, Mục Đình hơi hơi rũ mắt, đối với anh mà nói, mặc kệ là cùng ai kết hôn đều như nhau, chỉ cần tôn trọng nhau như khách là được.

“Tôi biết trước kia hành vi của tôi thật sự rất cực đoan, tất cả bọn họ đều nói rằng đây chỉ là thú tính của các cặp vợ chồng mà thôi, cho nên tôi cũng cho rằng chuyện này cũng không có gì.” Thẩm Huyền cười tự giễu,

“Nhưng tôi đã sai rồi, nếu hai người không yêu nhau, làm sao có thể tính là vợ chồng được chứ?”

Cô biết nếu như đêm tân hôn đó nữ phụ không hạ được nam chính, nói không chừng nam chính sẽ không chán ghét nữ phụ như vậy, nhưng không có biện pháp, nữ phụ rất không có tự tin, luôn cảm thấy nếu không làm như vậy nam chính chắc chắn sẽ không chạm vào cô, đương nhiên, trên đời không có nếu như, việc cấp bách bây giờ cô phải làm chính là tìm một cái cớ cho việc thay đổi tính cách của mình.

“Tôi cho rằng đây là yêu, không nghĩ tới đây chỉ là một loại chấp niệm mà thôi, cho đến khi nhìn thấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn kia, tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm, điều gì nên đến cũng sẽ đến, không thích chính là không thích, cho dù tôi làm bất cứ cái gì anh cũng sẽ không thích tôi, tôi có thể hiểu được anh có cảm giác gì đối với tôi, cũng giống như là tôi đối với Mục Dịch vậy, luôn cảm thấy hằn bắm lấy mình không buông, hận không thể làm cho hằn vĩnh viễn không còn xuất hiện ở trước mặt mình.”

Cúi đầu mất nửa ngày mới nặn ra được một giọt nước mắt, Thẩm Huyền bỗng nhiên cười, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó mang theo ánh mắt phức tạp dừng lại trên người anh, “Chúc mừng anh, rốt cuộc cũng được giải thoát rồi.”

Dư quang yếu ớt đảo qua, toàn bộ ban công chỉ được một cái đèn chùm trong nhà chiếu sáng, nhìn vẻ mặt tự giấu của cô, anh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chân ly, con người màu đen hiện lên một tia thâm thúy, cho nên cô mới bị bệnh hoang tưởng, chính là vì vẫn luôn sợ hãi chính mình đề nghị ly hôn sao?

Vì muốn xây dựng một bầu không khí vui vẻ cô đành miễn cưỡng cười tươi, Thẩm Huyền chỉ có thể một ly lại một ly nuốt xuống, không có biện pháp, lúc này đương nhiên là cô muốn nắm bắt cơ hội để giải thích, cô thật sự không nghĩ muốn người khác cho rằng mình bị bệnh.

“Cô đây là đang trách tôi không quan tâm đối với cô?” đuôi lông mày anh khẽ nhúc nhích.

Thẩm Huyền chớp chớp mắt, vừa định nói từ khi nào mà bản thân lại từng có ý tứ này, nhưng ngay sau đó chén rượu trước mặt bỗng nhiên bị người lấy đi, trên đầu bỗng nhiên nhiều ra một bàn tay lớn.

“Có lẽ tôi cũng có sai.” Anh sờ đầu cô, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trước mặt, “Trở về nghỉ ngơi.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cảm thấy chắc chắn là do bản thân uống nhiều quá nên xuất hiện ảo giác, cơ thể cô cứng ngắc đứng dậy về mặt quái dị đi ra khỏi phòng, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn người đằng sau cánh cửa, nghĩ thầm từ khi nào mà mình lại có năng lực tẩy não lợi hại như vậy, cư nhiên nam chính còn xin lỗi với cô?

Cô cảm thấy chắc chắn là ảo giác, liền chạy nhanh trở về phòng tắm rửa, lại dùng tay hất nước lạnh lên mặt vài cái, dần dần liền phát hiện rượu này có tác dụng chậm thật đúng là rượu mạnh, đột nhiên có chút choáng váng, cô nằm trên giường chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Thật ra trợ lý Chung vẫn chưa rời đi, đột nhiên đi lên lầu, trong thư phòng đèn vẫn còn sáng, nhìn người ngồi trước bàn làm việc, lập tức cúi đầu nghiêm túc: "Mấy ngày này Mục Hoa vẫn luôn âm thầm liên lạc với các ban quản trị, đúng như kế hoạch của ngài, bọn họ đều giả vờ đáp ứng đem cổ phần bán cho Mục Hoa, nếu hắn không có hành động nào thì tốt, nhưng nếu một khi hắn muốn làm cái gì, lão gia cũng đã nói, mọi chuyện đều không cần phải nghe theo ý của hắn."

Thư phòng thật yên tĩnh. Người ngồi trước bàn làm việc tùy tay mở một tập tài liệu, thanh âm trầm thấp, “Mục Dịch đâu?”

“Chuyện này...” vừa muốn trả lời mọi chuyện đều tốt, cũng không biết nghĩ đến cái gì, thần sắc trợ lý Chung lập tức có chút ngoài ý muốn, đi theo đối phương đã nhiều năm như vậy, Chung Toàn đương nhiên biết một ít thói quen của người thân Mục tổng.

Gần nhất cái người Mục Dịch này tuy rằng thoát nhìn phi thường bình tĩnh, nhưng trên thực tế vẫn luôn liên lạc với những người khác của Mục gia, có thể suy đoán là những người này đang âm mưu chuyện gì đó.

“Tôi biết rồi.” Chung Toàn tựa hồ đã đoán ra được cái gì, còn tưởng rằng Mục tổng không có đặt đứa em trai này ở trong lòng.

- -----

Không nghĩ tới rượu này lại có tác dụng chậm mạnh đến như vậy, mới uống hai ba ly mà thôi, Thẩm Huyền liền ngủ một giấc tới tận giữa trưa, hơn nữa đầu còn phi thường đau, quả nhiên cô vẫn là không nên uống rượu, nếu đổi thành một người đàn ông khác, vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua nam chính còn xin lỗi với cô, Thẩm Huyền cũng không biết có phải do uống nhiều rượu nên sinh ra ảo giác hay không, quả thật cô cảm thấy, nếu hai người yêu nhau, thời điểm hạ được có thể là tình thú, nhưng nếu như không quen có thể là có chút khác biệt, không có biện pháp, đây là tính cách do tác giả tạo nên, ác độc nữ phụ đương nhiên là sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, đến nỗi có logic hay không người ta cũng chẳng thèm để ý.

Sau khi rửa mặt xong liền đi xuống ăn cơm, Thẩm Huyền lại nhờ dì Vương nấu cháo trắng, đợi lát nữa chuẩn bị đi bệnh viện thăm ông của nam chính, kỳ thật hai ngày nữa cô có một show thời trang muốn ra nước ngoài xem, nghe nói có rất nhiều nhà thiết kế quốc tế nổi tiếng đều ở đấy, nhưng

không có biện pháp, lúc này cô vẫn nên dành nhiều thời gian bồi ông của nam chính nha!, rốt cuộc thật sự cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Khi mang theo cháo đi vào bệnh viện, bên ngoài hành lang đã có đầy người đứng sẵn, cơ hồ đều là người của Mục gia, dù sao cũng là đại gia tộc, nhân số tự nhiên nhiều, lúc này khẳng định đều nghĩ muốn thể hiện sự hiếu thảo, không nghĩ muốn bỏ qua một chút xiu chỗ tốt nào.

Có lẽ là nhìn thấy Thẩm Huyền, trong đám người Lưu Mỹ Vân lập tức âm dương quái khí đứng dậy, “Một ông còn thương cô ta như vậy, cư nhiên lúc này cũng quá đáng đến đây xem ông, phái cái người ngoài tới có ích lợi gì, tôi thật sự là vì ông mà cảm thấy không đáng.”

“Hơn nữa lại chính là cái loại phụ nữ lăng lơ câu tam đáp tứ, cũng không biết người Thẩm gia dạy dỗ con gái như thế nào, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Mục gia chúng ta liền chẳng phải là trở thành trò cười trong mắt mọi người sao!”

“Còn hông phải sao, chuyện này nếu như bị ông biết, không biết sẽ tức giận đến chừng nào!”

Mọi người cứ người một câu ta một câu, biết bọn họ đang nói chuyện ngày đó của cô cùng Mục Dịch, Thẩm Huyền chỉ bình tĩnh đi đến trước phòng bệnh chuẩn bị đẩy cửa, tuy nhiên rất nhanh đã bị người nhanh chóng ngăn cản.

“Cha tôi còn đang nghỉ ngơi, cô cư nhiên còn muốn đi quấy rầy ông ấy!” Vẻ mặt Lưu Mỹ Vân không vui trừng mắt với cô.

Liếc mắt một cái đảo qua mọi người, Thẩm Huyền hơi mỉm cười, “Như vậy sao? Vậy các người ở bên ngoài la to như vậy, chẳng lẽ là không nghĩ muốn để ông nghỉ ngơi sao?”

“Cô...”

“Còn có, người Thẩm gia bọn tôi liền tính là có gia giáo kém, cũng sẽ không giống như mấy con chó điên gặp người liền cắn.” Cô hơi mỉm cười, “Vẫn là cả đàn đều có bệnh chó dại chó điên.”

“Đúng là không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì cô nói lại lần nữa xem!”

Một đám phu nhân lúc này nào còn giống như ngày thường ưu nhã hào phóng, lúc này cái gì ô ngôn uế ngữ đều mắng ra tới, Thẩm Huyền cũng không để ý đến, nhóm người này không có đi vào, chắc chắn là bởi vì ông của nam chính không nghĩ muốn nhìn thấy bọn họ mà thôi, nhưng lại không vui khi rời đi, cho nên toàn bộ đều đứng ở bên ngoài.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, những người đứng phía sau lập tức im lặng, cô mang theo cháo trắng đi vào, liền đóng cửa lại, ngăn cách mấy người đang nhìn lén bên ngoài.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, ông lão vốn dĩ đang nhắm mắt bỗng nhiên chậm rãi mở ra, chờ sau khi nhìn rõ là cô, trong mắt mới lộ ra vẻ nhẹ hòa ái, “Đáng tiếc ông không có cháu gái tri kỷ giống như cháu, vẫn là lão Thẩm có phúc khí.”

Giọng nói yếu ớt tựa hồ tiết lộ trạng thái sức khỏe của ông lão, tâm tình Thẩm Huyền cũng trầm trọng hơn, nhưng vẫn lộ ra vẻ nhẹ nhàng rót một ly nước ấm, dùng cái muỗng đút cho ông uống, “Lời này của ông cháu liền không thích nghe, chẳng lẽ cháu dâu không tính là cháu gái sao?”

“Khụ khụ.....” Ông lão cười đột nhiên ho khan lên, trên người đã không thể cầm nhiều dụng cụ được nữa, cuối cùng chỉ có thể cố sức nâng tay lên, “Là ông không có cái này phúc khí này, không nhìn được cháu trai chào đời.....”

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay già nua giống như vỏ cây của đối phương, Thẩm Huyền cảm thấy cái mũi liền đau xót, “Thật xin lỗi, cháu.....”

“Ở thời điểm năm đó nó mới ba tuổi, ba mẹ nó đi máy bay liên xảy ra chuyện, Mục gia liên rối loạn, mấy năm nay ông vội vàng xử lý mọi chuyện cũng không có không chú ý nó trưởng thành, cho nên ngay cả người làm ông này cũng không hiểu được nó đang suy nghĩ cái gì, ông biết là muốn con thông cảm cho nó rất khó, nếu..... Thật sự nhẫn nhịn không được, vậy ly hôn đi.”

Ông Mục tháo bình dưỡng khí ra, giọng nói suy yếu, “Là ông có lỗi với ông của con, không thể chăm sóc tốt cháu gái của hân, hân chắc chắn sẽ hận chết lão già thúì như ta.”

Hốc mắt nóng lên, Thẩm Huyền gắt gao nắm chặt tay ông, giọng nói nghẹn ngào, “Sao có thể chứ, ông tốt như vậy, đều là do cháu lúc trước một mực đòi gả cho Mục Đình, nếu không..... Có lẽ là ông đã sớm có cháu đích tôn để bế rồi.”

Đáng tiếc trên đời không có nếu. Có lẽ là do nói chuyện lâu nên có chút mệt mỏi, ông Mục chỉ vỗ nhẹ tay cô, “Nếu tên tiểu tử kia nói muốn ly hôn, ông còn vì con để lại 3% cổ phần, coi như là ông bồi thường cho con đi.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 15: Nói Toạc

Edit: Chovay-HVHT

Giọng nói yếu ớt như tơ nhện khiến cho trái tim Thẩm Huyền nhói đau, không dám tin nhìn ông lão trước mặt, hiện giờ ngoài thị trường cổ phần của công ty Mục gia có giá trị nhiều bao nhiêu cô cũng không dám suy nghĩ, 3% cổ phần, cho dù là tính về lợi nhuận hằng năm hay chia hoa hồng, đều đủ cho cô tiêu xài cả đời.

Coi như là người của Mục gia cũng không phải là ai cũng có cổ phần của công ty, cho nên những người đang ở bên ngoài đó mới để mắt trông mong canh giữ ở kia, hy vọng một chút xíu chỗ tốt cũng đủ rồi, chính là đồ vật quý trọng như vậy, đối phương liền nhẹ nhàng băng quơ cho cô như vậy.

“Ông ơi..... Cháu.....”

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, chỉ thấy bỗng nhiên bên ngoài có một bóng dáng quen thuộc đi vào, Biểu cảm vốn đang nghiêm túc nhưng sau khi nhìn thấy Thẩm Huyền, lập tức liền có một chút biến hóa.

“Sao chỉ có mình cậu..... Ba mẹ cậu đâu?” Ông Mục đang nằm trên giường bỗng nhiên thở gấp nói.

Khép lại cửa phòng bệnh, Mục Dịch mang theo đồ ăn đặt lên trên bàn, khi ánh mắt đảo qua Thẩm Huyền thì hơi dừng lại, “Ba mẹ nghe tin của ngài vẫn còn ở nước ngoài không có hồi âm, hạng mục đang tiến hành thuận lợi, chỉ kêu cháu đến bồi ngài nhiều hơn.”

Thẩm Huyền ngồi một bên không có lên tiếng, tình thân của hào môn đều là mong manh như vậy, quan hệ của vai ác cùng với người thân đều giống nhau, phải nói rằng, quan hệ của hãn cùng với mọi người đều thật không tốt, duy nhất quyến luyến chính là nguyên chủ nữ phụ này, cho nên sau đó mới tình nguyện huỷ hoại công ty nhà mình cũng muốn báo thù cho đối phương.

Nếu là thật tình yêu nhau, có người bạn trai đối tốt với bản thân như vậy, quả thật là rất tốt, nhưng nếu không phải thật tình yêu nhau, đối phương cố chấp như vậy chỉ trở thành gánh nặng cho người khác, thậm chí làm cho người đó cảm thấy sợ hãi.

Ho khan vài tiếng, ông Mục bỗng nhiên quay đầu đem tầm mắt hướng về phía Thẩm Huyền, “Ông muốn ăn cháo thịt nạc.”

Ánh mắt dừng lại, biết ông đang mở đường cho chính mình, Thẩm Huyền cũng cười gật gật đầu, “Vậy ông chờ cháu một chút.”

Nói xong, cũng không nhìn qua Mục Dịch liền lập tức ra khỏi phòng bệnh, những người đang giữ cửa bên ngoài luôn dõi mắt nhìn chăm chăm động tĩnh bên trong, sau khi nhìn thấy Thẩm Huyền đi ra, tự nhiên lại lên tiếng mĩa mai châm chọc.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, rèm cửa che khuất một nửa ánh sáng mặt trời bên ngoài, ông Mục hơi híp mắt, ánh mắt phức tạp nhìn đứa cháu đang ở trong phòng bệnh, thanh âm suy yếu, “cậu cùng anh họ của cậu đều giống nhau, từ nhỏ đều không phải ta nuôi lớn, tuy nhiên cậu so với anh họ thì may mắn hơn rất nhiều, ít nhất cậu còn có ba mẹ, ta đặt tay lên ngực tự hỏi,

chưa bao giờ bất công quá với bất luận người nào, chỉ cần năng lực của ai tốt, thì vị trí này chính là của người đó, đồng dạng, chỉ cần năng lực của cậu tốt hơn so với anh họ của cậu, thì ông cũng sẽ ủng hộ cho cậu như vậy, cậu là một người thông minh, ít nhất là hơn so với mấy người chú và bác của cậu.”

Kéo chiếc ghế dựa mà Thẩm Huyền vừa mới ngồi qua rồi ngồi xuống, sắc mặt Mục Dịch rất bình tĩnh, chỉ bình tĩnh nhìn ông Mục đang nằm trên giường bệnh nhàn nhạt nói: “Cho nên từ trước đến nay tôi đều không tranh dành đường đi với anh ta, nhưng cho dù không thích, anh ta cũng không muốn đem đồ vật mà anh ta không cần cho tôi, tôi chỉ là muốn có được món đồ mà tôi thích thôi, tôi có cái gì sai chứ.”

Trong mắt của hắn hiện lên một tia sắc bén, kết hợp với lòng bàn tay đang xiết chặt của hắn.

“Thứ mà cậu thích, không nhất định phải thuộc về cậu, cũng không nhất định là sẽ phù hợp với cậu.”

Ngược ông Mục hơi phập phồng, “Huyền Huyền là người, không phải là đồ vật mà tự ý di chuyển, nếu các người là thật tình yêu nhau, lúc trước ông khẳng định sẽ cho các người kết hôn, nhưng nếu Huyền Huyền không thích cậu, thì dù cậu có cưỡng cầu như thế nào cũng đều phí công, ngược lại sẽ khiến cho con bé khó xử, chẳng lẽ cậu không nghĩ muốn con bé vui vẻ sao?”

“Thế nhưng bây giờ cô ấy không vui!” Biểu cảm

Mục Dịch đột nhiên bất mãn, ngay cả thanh âm cũng đề cao theo, “Mấy năm gần đây, anh ta luôn phớt lờ cô ấy, nếu anh đã không thích, vì cái gì mà không để tôi cho cô ấy hạnh phúc?!”

“Vậy cậu cảm thấy cậu có thể cho con bé hạnh phúc sao!” Ông Mục đột nhiên thở gấp, tức giận nói.

Nghe vậy, Mục Dịch chỉ cười lạnh sửa lại quần áo, “Không thử một chút thì làm sao biết được? sợ là ông không biết, bọn họ đã muốn ly hôn rồi, chẳng qua là lo lắng bệnh tình của ngài mới chậm chạp kéo dài mà thôi, một ngày nào đó, tôi sẽ chứng minh cho ngài xem tôi rốt cuộc có thể làm cô ấy vui vẻ hay không!”

Nghe được lời hằn nói, đột nhiên ông Mục bỗng hô hấp dồn dập lên, máy đo điện tâm đồ ở một bên cũng dao động, “Mày..... Mày.....”

Thẩm Huyền vẫn còn đang ở bên ngoài mua cháo, chỉ là chờ khi cô trở lại, trước cửa phòng bệnh cư nhiên đã không còn người nào, còn nghĩ rằng nhóm người này khẳng định là bị ông đuổi về, dù sao mỗi ngày đều có người làm ồn ở bên ngoài cũng cảm thấy đau đầu.

Chỉ là chờ khi cô đi vào phòng bệnh, lại phát hiện bên trong không có một bóng người, trong lòng liền căng thẳng, cô lập tức giữ chặt một y tá hỏi: “Bệnh nhân bên trong phòng này đâu rồi?”

Y tá đang ở trong phòng dọn dẹp lại dụng cụ của phòng bệnh, nghe vậy cũng nghiêm túc nói: “Vừa mới này chủ tịch Mục đột nhiên phát bệnh, cho nên đã đưa đi cấp cứu, cũng vừa mới đi thôi.”

Nghe xong, Thẩm Huyền liền buông đồ vật trong tay ra lập tức hướng tới phòng phẫu thuật đuổi theo, quả nhiên, bên ngoài hành lang vẫn như cũ có rất nhiều người Mục gia đứng, thoát nhìn bộ dạng của một đám người tựa hồ thập phần sốt ruột, tuy nhiên là gặp cái gì thì không ai biết.

Có lẽ là nhìn thấy cô, Lưu Mỹ Vân liền hắng giọng nói: “Mục Dịch cháu nói nhanh, có phải cái người lăng lơ dâm loạn này khiến cho ông tức giận hay không!?”

Lưu Mỹ Vân vừa dứt lời, những người khác cũng đều bắt đầu nhao nhao chỉ trích cô, tựa hồ đều quên mất Thẩm Huyền đã sớm rời đi trước khi sự việc xảy ra.

"Cô hai, nếu không biết nói chuyện, vậy đem miệng ngậm lại, hoặc có thể khâu miệng lại cũng được." Trong mắt hắc hiện lên một tia u ám, tiếp theo liền hướng tới phương hướng của Thẩm Huyền mà đi.

Nhìn bóng lưng của hai người, khuôn mặt Lưu Mỹ Vân tái nhợt, nhin không được liền mắng: "Đôi cậu nam nữ!"

Đi đến chỗ an toàn không có ai, Thẩm Huyền hít sâu một hơi, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía người phía sau đã theo kịp, "Cậu đã nói chuyện gì cùng ông?"

Thời điểm khi cô rời đi còn rất tốt, sao có thể nói phát bệnh liền phát bệnh.

Nghe vậy, đường nét khuôn mặt tuấn mỹ của hắc hiện lên một tia phức tạp, "Tôi nói cho ông biết về chuyện các người muốn ly hôn."

Thẩm Huyền: "....."

"Cậu điên rồi sao?! Vốn dĩ sức khỏe của ông đang không tốt, cậu lại còn nói chuyện này cho ông sao?!" Cô bị chọc tức không khỏi đưa tay lên xoa nhẹ mi tâm.

Dừng một chút, Mục Dịch bỗng nhiên tiến lên kéo tay cô, đôi mắt sáng rực, "Ông ta nói tôi không thể cho em hạnh phúc, tôi chỉ phản bác một hai câu mà thôi, tôi cho rằng ông ta đã biết chuyện các người muốn ly hôn."

Lùi lại phía sau vài bước, Thẩm Huyền ra sức muốn tránh thoát khỏi tay hắc, nhưng như thế nào cũng tránh không được, biểu tình đi theo liền trầm xuống, "Nếu là cậu thật sự tốt với tôi, thì sẽ không làm tôi khó xử như vậy, những người đó đều cho rằng tôi và cậu có cái gì, một truyền mười mười truyền trăm, tôi sẽ trở thành trung tâm cho mọi người chê cười, đây là hạnh phúc mà cậu cho tôi sao?"

“Tôi.....”

“Mục Dịch, tôi đã chọn từ bỏ Mục Đình, vì cái gì mà cậu lại không hiểu đến từ bỏ chứ?” Khóe môi cô khẽ nhấp một cái, ánh mắt thập phần phức tạp.

Cô thật sự là không nghĩ đến đối phương lại cố chấp như vậy, vì cái gì liền không thể đường ai nấy đi cho khỏe chứ.

“Đó là bởi vì em yêu anh ta không đủ sâu đậm, nếu thật lòng yêu một người thì sao có thể nói buông tay liền buông.” Mục Dịch gắt gao nắm lấy cổ tay cô, từng bước một tới gần, trong mắt tất cả đều là tham lam, “Tôi buông tay không được, cả đời này cũng không có khả năng!”

Sau lưng chợt bị áp sát vào lan can, Thẩm Huyền lập tức điên cuồng giãy giụa, “Cậu buông tôi ra! Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không thích cậu!”

“Nhưng tôi....” Mục Dịch nhăn mày lại, đang muốn nói cái gì, lại nhìn thấy người trước mặt đột nhiên bị kéo sang một bên, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy bên cạnh không biết từ khi nào mà có một người quen xuất hiện.

Thẩm Huyền bị dọa sợ vội vàng nấp ở sau lưng nam chính, trong lòng vẫn còn sợ hãi hít sâu vài hơi, ngay cả khi bị đối phương cầm tay cũng không nhận ra.

Trợ lý Chung vội vàng phất tay ra hiệu cho một đám bác sĩ trước tiên rời đi, chính mình cũng lui ra phía sau đến ngã rẽ, chính là thần sắc có chút xấu hổ, vốn dĩ Chung Toàn chỉ nghe được bên trong cửa thoát hiểm có âm thanh, sao có thể nghĩ đến cư nhiên lại là phu nhân cùng Mục nhị thiếu gia.

Nhìn người anh trai trước mặt, Mục Dịch nhướng mày, “Nghe nói anh trai muốn ly hôn, tuy nhiên đúng là hôm nay đích thực là lỗi của tôi, không nên nói cho ông biết sớm như vậy mới đúng.”

Nói xong, ánh mắt không tự giác đảo qua bàn tay đối phương đang nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Mục Đình hơi nhíu mày, toàn bộ biểu cảm vẫn lạnh lùng hờ hững như cũ, ánh mắt tối sầm lại, giọng nói hơi trầm xuống, “Đừng khiến cho tôi nhìn thấy còn có lần sau.”

Dứt lời, liền lập tức kéo người bên cạnh rời đi, chỉ còn lại Mục Dịch đứng phía sau nắm chặt tay tạo thành nắm đấm.

Đi ở trên hành lang yên tĩnh không tiếng động, đây cũng không phải là hướng đi đến phòng cấp cứu, một đám bác sĩ đi theo phía sau giống như cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là không nghĩ tới bên trong hào môn lại loạn như vậy, lúc này đương nhiên là không dám lên tiếng nói chuyện cùng Mục tổng.

Đi mất một lúc, Thẩm Huyền mới phát hiện mình bị người khác nắm tay, ngẩn người, lập tức liền rút tay lại, một bộ muốn nói lại thôi nói: “Ông ông..... ông ấy.....”

“Ngày mai bắt đầu bệnh viện sẽ cho chủ tịch dùng một loại thuốc mới, hy vọng có thể khống chế được bệnh tình của chủ tịch.” Trợ lý Chung đang đi phía sau lập tức nói.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng không nói gì nữa, chỉ đi theo anh vào thang máy, đám người bác sĩ kia thì rẽ vào một thang máy khác dành cho nhân viên của bệnh viện, xem ra bọn họ đều là bác sĩ chuyên khoa não bộ, chắc là muốn đi mở cuộc họp để thảo luận về bệnh tình của ông thì phải.

Trong thang máy thật yên tĩnh, cô đưa mắt nhìn trộm người đàn ông đứng bên cạnh, giọng nói dè dặt, “Hiện tại..... Ông đã biết chúng ta muốn ly hôn bây giờ phải làm sao?”

Cũng là cô sai, lúc trước đáng lẽ không nên nói chuyện này cho vai ác biết mới đúng.

Anh giơ tay nhìn đồng hồ, môi mỏng hé mở, “Không có công chứng, không tính ly hôn.”

Thắm Huyền: “.....”

Cô vốn đang nghĩ muốn nói chưa đi công chứng để ly dị, thì không được tính là ly hôn, nhưng vừa nghe lời này của đối phương, luôn cảm thấy là lạ.

Trầm mặc một lát, lại nhin không được nhìn người bên cạnh nói: “VẬY..... Chúng ta khi nào đi công chứng?”

Tuy rằng lúc này nói lời này không thích hợp, nhưng trước tiên vẫn nên chọn một ngày tương đối tốt, hơn nữa, cô cũng không muốn 3% cổ phần kia, nam chính cấp đã đủ nhiều, làm người phải biết đủ, cô không thể tiêu xài sự áy náy của người khác đối với cô.

“Cô rất gấp?” Ánh mắt anh sâu kín.

Chớp chớp mắt, Thắm Huyền lập tức ho nhẹ một tiếng, “ Tôi không có ý này.....”

Thang máy đột nhiên “Đình” một tiếng rồi cánh cửa chậm rãi mở ra, Mục Đình đi trước, giọng nói lãnh đạm, “Tái hôn đúng là không dễ nghe, tôi cũng không thích.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 16: Mâu Thuẫn

Edit: Chovay-HVHT

Lông mày trợ lý Chung nhảy dựng, không khỏi lặng lẽ nhìn người trước mặt, trong lòng tất cả đều là kinh ngạc, là mình nghe lầm, hay do bị ảo giác?

Thẩm Huyền cũng là vẻ mặt chưa tỉnh mộng ngẩng đầu, có loại cảm giác bản thân gặp ảo giác, nam chính nói lời này là có ý gì?

“Chuyện đó..... Tiền tôi sẽ không giảm.” Cô nhin không được nhấn mạnh.

Đồ đã ăn vào miệng nào có đạo lý nhổ ra, cuộc hôn nhân này bất luận như thế nào cũng phải ly hôn, bằng không ai biết đằng sau cốt truyện có thể đem cô biến thành vật hy sinh hay không.

Khóe mắt thoáng nhìn, đảo qua gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, Mục Đình lập tức đi về phía trước không nói gì, trong trí nhớ, Thẩm gia đối với cô không tồi, như thế nào mà bây giờ trong mắt cô tất cả đều là tiền.

Không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đến phòng họp, một đám bác sĩ đang ở đó nghiên cứu tình trạng bệnh tình của ông, Thẩm Huyền nghe không hiểu các thuật ngữ chuyên nghiệp này nọ của các bác sĩ, quyết định

đi ra bên ngoài ăn ít đồ trước, thuận tiện xem tình hình của ông nam chính nói với ông mình một chút.

Khách ở thang máy bên kia quá nhiều người, lại không có mang thẻ theo, Thẩm Huyền chỉ có thể đi theo một vài bác sĩ vào thang máy của nhân viên y tế, gọi điện thoại cho ông của cô, chờ đợi, sau khi đối phương nghe xong cũng rất thốn thức.

“Lão già Mục gia này đối với cháu không tồi, ở khoảng thời gian cuối cùng này thì cháu dành nhiều thời gian bồi ông ấy một chút, còn ông thì không qua đó được, gần đây công ty xảy ra chút chuyện, cái người anh họ không nên thân kia của cháu lại không dùng được, bây giờ ông đã một đồng tuổi rồi cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu, nói không chừng cũng muốn đi theo cùng lão Mục.”

Nghe giọng nói già nua trong điện thoại, Thẩm Huyền vội vàng lên tiếng an ủi, “ông đang nói linh tinh gì đó, cũng không biết nói lời tốt đẹp nào dễ nghe, còn luôn nói cháu không biết giữ miệng, cháu xem ông cũng không khá hơn chút nào.”

Nói xong, Thẩm Huyền cũng rất lo lắng, trong sách viết cuối cùng nữ phụ bị nam phụ thứ hai đưa vào ngục giam, nhưng còn ông của nữ phụ cũng không có xuất hiện, cho dù là trách mắng nữ phụ cũng không có, thế sự vô thường, cô cũng sợ kết quả tồi tệ nhất, bây giờ người duy nhất bản thân có thể dựa vào cũng chỉ có ông, nếu đối phương cũng xảy ra chuyện, vậy cô liền thực sự trở thành một người cô độc.

“Nha đầu thúì, bây giờ lá gan của cháu càng ngày càng lớn, mỗi ngày đều chạy đây chạy đó, cũng không thấy cháu quay về đây nhìn ông một chút, ông thấy cháu đối với lão Mục còn thân hơn một chút.” Thanh âm trong điện thoại có chút không vui.

Bất đắc dĩ cười, vừa lúc này cửa thang máy mở ra, Thẩm Huyền chỉ có thể hướng bên ngoài đi ra, “Rõ ràng là chính ông kêu cháu dành nhiều thời gian bồi ông ấy, bây giờ lại A.....”

Có lẽ là bị cái gì nóng văng tới, cô vội vàng lui ra phía sau vài bước, lại thấy trên váy đột nhiên xuất hiện chất lỏng màu nâu, mà trước mặt còn đứng hai cái người quen.

Vốn đang muốn xin lỗi, nhưng nhìn thấy là cô, Chu Thất Thất lập tức hừ nhẹ một tiếng, “Thật là ngại ngùng, tôi còn tưởng rằng đại tiểu thư chỉ đi thang máy VIP bên kia, không nghĩ tới người có địa vị cao như thế cũng sẽ chịu đi thang máy của nhân viên y tế.”

Hít sâu một hơi, Thẩm Huyền cắt đứt điện thoại, cúi đầu nhìn chiếc váy bị làm dơ, hơi hơi mỉm cười, “Đối với tôi mà nói, tất cả thang máy đều giống nhau, như thế nào, ở trong mắt của cô chẳng lẽ thang máy đều phân chia cao thấp hay sao?”

Tô Họa đang đứng một bên lập tức kéo tay Chu Thất Thất lắc đầu, tiếp theo lại hướng Thẩm Huyền cúi đầu xin lỗi, “Thật xin lỗi, Thất Thất không có ý gì khác.”

“Tiểu Họa!” Chu thất thất vẻ mặt phản uất nói: “Mình đã nói với cậu rồi, lần trước hồ sơ của cậu bị đánh trượt chính là do người phụ nữ này giờ trò quỷ, cậu bất quá cũng chỉ đụng phải cô ta một chút, cô ta liền cứ như vậy nhắm vào cậu, cậu còn cùng loại người lòng dạ hẹp hòi này nói xin lỗi!”

Nói xong, Chu Thất Thất bỗng nhiên hơi hất cằm lên, chinh thanh âm nói: “Mới này là do chính cô đi ra không nhìn đường, chuyện này có thể trách ai?”

Nghe được lời nói của Chu Thất Thất, trên mặt Tô Họa tất cả đều là không đồng tình, đáng tiếc là Chu Thất Thất cũng không có để ý tới, nhưng

thật ra Thẩm Huyền lại âm thầm cười, cô phát hiện nữ phụ ác độc như vậy không phải là không có lý do gì, mà bởi vì là có một số ít người tốt đích thật là vô cùng đáng ghét

“Vậy sao? Hay là tìm người ở phòng giám sát điều khiển hỏi một chút?” Thẩm Huyền cười nhẹ, ánh mắt đảo qua các bác sĩ vừa đi chung thang máy với cô, “Bác sĩ Hứa, các vị thấy có được không?”

Nghe cô nói xong, mấy vị bác sĩ kia đều là hai mặt nhìn nhau, tiếp theo từ trong đám đó có một bác sĩ nữ hơi lớn tuổi cười nói: “Mới nãy thật ra là do vị tiểu thư này lao đến, người giám sát chắc là cũng nhìn thấy vậy mới đúng.”

Trước không nói đến thân phận của vị Thẩm tiểu thư này, huống chi lời của các bà nói cũng là lời nói thật, thật sự là do đối phương lao tới.

Tuy nhiên vẻ mặt của Chu Thất Thất xanh mét, cho rằng mấy người bác sĩ này đều là vì thấy Thẩm Huyền có tiền nên mới nói chuyện thay cô.

“Vị tiểu thư này, tôi rất bận, cũng không thích nói lời vô nghĩa với người khác, cái váy này của tôi cũng không đắt, cô muốn trả tiền mặt hay chuyển khoản?” Thẩm Huyền cánh tay lên nhìn đồng hồ.

Nghe vậy, Tô Họa đang đứng một bên lập tức lấy ví tiền ra, vẻ mặt xin lỗi nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, chúng tôi bồi thường.”

Chuyện này vốn dĩ là do bọn họ không đúng, hơn nữa cô đã hỏi thăm qua, vị này chính là phu nhân tổng tài của công ty mà cô đang làm, đối phương sao có thể tính toán chi ly cùng cô chứ, nhất định là có hiểu lầm.

“Không phải do cậu đụng, để mình bồi thường cho cô ta.” Thẩm Huyền nhàn nhạt quét mắt qua Chu Thất Thất, nhướn mày nói, “Bất quá không quan hệ, tôi cũng không phải là người keo kiệt, nếu cô là người không có tiền thì bỏ đi, tôi không thích làm khó người khác.”

“Ai nói tôi không có tiền!”

Như là bị chạm vào chỗ đau, Chu Thất Thất lập tức lấy một cái ví hồng nhạt có họa tiết phim hoạt hình từ trong túi ra, sắc mặt căng chặt, “Bao nhiêu tiền cô nói là được! Đừng ở chỗ này mắt chó nhìn người thấp!”

Khóe môi khẽ nâng, Thẩm Huyền cũng không tức giận, “Không đắt, chỉ có năm mươi nghìn vạn mà thôi, vừa vặn là trang phục mới nhất mùa thu năm nay, đúng rồi, vị Tô tiểu thư này học thiết kế, chắc là hiểu rõ hơn so với tôi mới đúng.”

Tô họa vốn dĩ cũng không có chú ý, hiện tại vừa thấy sắc mặt cũng trắng bệch, cô ta đương nhiên nhận ra được đây là thiết kế mới nhất của Đan Lệ, mới được đưa ra thị trường chưa đến nửa tháng.

Sắc mặt của Chu Thất Thất cũng biến đổi, nhìn Tô Họa như vậy liền biết lời của cô nói khẳng định là sự thật, trong lúc nhất thời, ví tiền đang cầm trên tay cũng nắm thật chặt, năm mươi nghìn vạn, toàn bộ tiền tiết kiệm của cô cũng không được nhiều như vậy.

“Tôi nói rồi, tôi không thích làm khó người khác, nếu cô xin lỗi tôi, việc này liền bỏ qua.” Thẩm Huyền dùng ánh mắt sáng quắc cứ như vậy nhìn chăm chăm người trước mặt.

Phải nói thật, đúng là làm nữ phụ ác độc cảm giác thật sự rất sáng khoái! Cô liền thích nhìn thấy một số người tự cho mình là thanh cao phải cúi đầu!

“Tôi có thể đưa thay cô ấy.”

Một giọng nam dịu dàng bỗng nhiên truyền tới, chỉ thấy trên hành lang có một người đàn ông mặc áo blouse trắng tiến lại đây, hắn đeo cặp kính gọng đen, thoạt nhìn lịch sự văn nhã, ánh mắt khi liếc qua Tô Họa hơi nhu hòa, tiếp theo lại cười mỉm nhìn về phía Thẩm Huyền.

“Tôi thay các cô ấy xin lỗi, tiểu thư đem tài khoản gửi cho tôi là được, đợi lát nữa tôi sẽ chuyển tiền sang cho cô.” Trên mặt hần mang theo xin lỗi.

“Bác sĩ Từ.” Mấy cái bác sĩ đang đứng phía sau đồng loạt kinh ngạc, không nghĩ tới hần cư nhiên còn có quen biết hai người kia, tuy nhiên nếu đắc tội vị Thẩm tiểu thư này cũng không phải là lựa chọn sáng suốt gì, đối phương chính là phu nhân của tổng tài Mục thị.

“Anh Lâm... sao em có thể lại làm phiền đến anh nữa chứ.” Trên mặt Tô Họa tất cả đều là kháng cự.

Quét mắt nhìn tấm thẻ nhân viên trước ngực của đối phương, trong lòng Thẩm Huyền không biết là cái gì tư vị gì, không nghĩ tới cư nhiên còn có thể đụng phải nam phụ thứ ba Từ Mộc Lâm, cô thiếu chút nữa đã quên, khi bà của nữ chính sinh bệnh yêu cầu giải phẫu thuật, vẫn luôn được nam phụ ba là thanh mai trúc mã giúp đỡ, tuy nhiên nam ba vẫn là nam ba, cuối cùng vẫn bị nữ chính bỏ qua một người tốt.

Cũng không rảnh xem hai người này làm trò, Thẩm Huyền trực tiếp đi qua mấy người bên cạnh, “Đem tiền mặt để ở quầy phục vụ là được rồi, một lúc nữa tôi sẽ đi lấy.”

Ngu gì mà không lấy, dù sao nam ba thích làm anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, đương nhiên là cô phải đến thành toàn cho đối phương.

Ra khỏi bệnh viện, cũng không có tâm tư ăn cái gì, Thẩm Huyền lập tức liền đến cửa hàng gần đây mua một bộ quần áo thay, cảm giác hôm nay chắc chắn là mình có vận khí không tốt, không chỉ có tin tức muốn ly hôn bị lộ, còn làm hại ông Mục phải vào phòng cấp cứu, bây giờ lại gặp nữ chính cùng nam phụ, vận khí năm nay quả thật là không may mắn.

Chờ sau khi trở lại phòng phẫu thuật, phát hiện ca phẫu thuật dường như đã kết thúc, rốt cuộc ông Mục đang hôn mê lại đưa vào phòng làm phẫu thuật, chỉ có thể tạm thời được cứu, tuy nhiên bên ngoài hành lang của

phòng bệnh vẫn vây quanh nhiều người như cũ, chính là một đám đều dùng ánh mắt khinh thường như trước nhìn cô, nhưng lại không có lên tiếng nhạo báng nữa.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, chỉ thấy Mục Đình bỗng xuất hiện ở bên trong, đang cùng ông Mục nói cái gì đó, có lẽ là vừa làm xong ca phẫu thuật nên còn chưa thanh tỉnh hoàn toàn, người nằm trên giường bệnh chỉ mở hé mắt, trên người vẫn cắm đầy dụng cụ như cũ.

Nhìn thấy cô tiến vào, trợ lý Chung liền đi ra ngoài, Thẩm Huyền rất nhanh liền đứng trước giường bệnh không biết nên nói cái gì, lúc này, giống như nói cái gì cũng đều vô ích.

“Mục Dịch..... Nói có phải sự thật hay không?” chốc lát sau, dù đang nằm trên giường bệnh nhưng tinh thần ông Mục vẫn rất minh mẫn, chỉ là hô hấp có chút khó khăn.

Chuyện nên đến vẫn sẽ đến, Thẩm Huyền cúi đầu ấp úng không biết nên giải thích như thế nào, cô đương nhiên là nghĩ muốn nói không có, chỉ là đối phương cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao có thể tin.

“Cháu sẽ nghe lời ông.” thần sắc Mục Đình lãnh đạm, thanh âm trầm thấp, “Trước kia..... Là cháu không đúng

Ông Mục vốn đang mệt mỏi sau khi nghe xong liền lập tức trợn mắt, bình tĩnh trừng mắt nhìn hai người, hô hấp càng thêm dồn dập.

Thẩm Huyền ngây ngốc đứng ở kia, nghĩ rằng đối phương chắc chắn là đang an ủi ông, cô cũng cười tiến lên cầm tay ông Mục, “Ông yên tâm đi, hiện tại chúng cháu rất là tốt, cho nên ông nhất định cũng phải khỏe mạnh, không phải là ông còn muốn nhìn thấy cháu trai chào đời hay sao?

Nói xong, không khỏi đỏ mặt cúi đầu, cảm giác bản thân vì muốn an ủi người bệnh, thật là cái gì cũng nói được.

Mục Đình đưa mắt nhìn cô, bàn tay to bỗng nhiên giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt dừng ở trên người ông, “Huyền Huyền nói rất đúng.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nam chính à đừng như vậy mà! trái tim nhỏ của cô thật sự chịu không nổi!

Có lẽ thật sự là không còn sức để chất vấn, ông Mục chậm rãi cười hai tiếng, tiếp theo liền có một y tá tiến vào kiểm tra, nói không thể ở lại đây lâu được.

Nghe vậy, Thẩm Huyền tự nhiên là vội vàng đi ra ngoài, cảm giác da gà toàn thân nổi lên đều muốn rơi mất.

Nhìn thấy các cô đi ra, Lưu Mỹ Vân nhin không được lên tiếng trào phúng, “Không phải tôi nói, cái loại phụ nữ lẳng lơ như thế này sao có thể xứng tiến vào cửa Mục gia chúng ta.”

Đừng tưởng rằng bà ta không biết, lão nhân gia cư nhiên còn giữ lại đồ cho con nhãi này, chỉ là một người ngoài dựa vào cái gì chứ!

“Chính là, còn cùng tiểu tử Mục Dịch kia câu kết làm bậy, thật là làm cho danh dự của gia đình nhục nhã!”

Hơi dừng lại bước chân, ánh mắt Mục Đình lạnh lùng liếc mắt đảo qua mọi người, tiếp theo nhìn về phía mấy người vệ sĩ đang đứng ở hành lang, “Những người này về sau không cần cho vào đây.”

Nghe vậy, một đám người tức khắc náo loạn lên, “Cậu có ý gì, có người nào đối xử với trưởng bối như cậu không?!”

Thẩm Huyền tranh thủ chạy nhanh theo, mấy người vệ sĩ nghe xong lập tức đi qua kéo người, Mục Đình bước chân không ngừng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Toàn bộ kéo đi.”

- - - - -

P/s: Cảm ơn bạn QuỳnhQuỳnh đã ủng hộ mình>< không nhiều nhưng mình vui lắm nên ráng thêm một tập nè <3

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 17: Qua Đời

Edit: Chovay-HVHT

Khi quay về biệt thự thì đã là buổi tối, lo lắng mất một ngày quả thật là có chút mệt mỏi, nhưng mà Thẩm Huyền lại càng đói hơn, tắm rửa xong liền chạy xuống dưới lầu ăn cơm, kỳ thật cô muốn ăn lẩu, nhưng mà nam chính chắc chắn không thích cái mùi vị này, vẫn là chờ thời điểm ban ngày anh không có ở nhà thì ăn là được rồi.

Một mình ăn hết một con tôm hùm lớn, Thẩm Huyền đã sâu sắc như thế nào là sau một đêm liền trở thành người giàu có, có tiền liền có thịt cá tươi ngon thật thoải mái, quả thật là trước đây cô cũng không ngờ con tôm hùm này lại to đến thế.

“Đúng rồi, trong cuộc họp hôm nay mấy người bác sĩ đó nói thế nào, bệnh của ông làm thế nào mới có thể kéo dài?” Cô bỗng nhiên nhìn người bên cạnh hỏi.

Anh thông thả ung dung ăn cơm, nghe vậy cũng không ngẩng đầu, môi mỏng chỉ hé mở, “Phẫu thuật.”

“A? Nhưng cơ thể của ông.....” Nói đến đây, Thẩm Huyền lại nhin không được thở dài, không làm phẫu thuật thì không kéo dài được mấy

ngày, làm phẫu thuật tuy rằng nguy hiểm, nhưng mà ít nhất còn có một con đường sống.

Tâm trạng đột nhiên trở nên phức tạp, ông của nam chính cho cô 3% cổ phần, chuyện này nếu như bị những người khác của Mục gia biết, chắc chắn sẽ sống chết với cô vì người ngoài như cô không thể, nhưng cô cũng đâu có muốn, dù sao nam chính cũng đã cấp đủ cho cô cả đời không lo ăn mặc.

“Cuối tuần cùng tôi ra ngoài một chuyến.” Mục Đình bỗng nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Thẩm Huyền sửng sốt, cuối cùng chỉ có thể không tình nguyện “Ồ” một tiếng. Chắc chắn lại là tham gia cái yến tiệc gì đó, cô lại phải tiêu tiền mua lễ phục, hơn nữa mấy bộ lễ phục này nọ đều chỉ có thể mặc một lần, quả thực là hút máu mà.

“Dì Vương, ngày mai cháu muốn ăn bào ngư, muốn loại bào ngư lớn.” Cô lập tức hướng người đang bưng thức ăn lên, nói.

Người sau nghe vậy chỉ cười một cái, “Vậy phải đợi đến ngày mốt, vì máy bay cũng cần một ít thời gian.”

Thẩm Huyền gật đầu không nói gì nữa, chỉ là nhin không được lại cảm thán sự xa xỉ của đại gia lần nữa, không sai, giống như con tôm hùm cô mới ăn sáng nay đều là từ nước ngoài vận chuyển bằng đường hàng không đến đây, nếu không phải đang ở trong đó, cô khó có thể tưởng tượng được người giàu có lại có thể xa xỉ đến như vậy, ngay cả thức ăn cũng có nhân viên chuyên môn chọn lựa, tuy nhiên chờ sau khi ly hôn, cô chắc chắn sẽ không được hưởng thụ loại đãi ngộ này nữa.

Nói đến ly hôn, cô nhin không được trộm nhìn người đối diện, “Chúng ta..... Khi nào mới đi công chứng?”

Không đi công chứng khiến cô luôn không an tâm.

“Xem tình huống.”

Thẩm Huyền: “.....”

Buông đĩa xuống, cô bình tĩnh nhìn chăm chăm vào người nào đó vẫn đang dùng bữa, trái ngược với thịt cá bên cô, cô phát hiện đối phương dường như tương đối thích ăn rau xanh, hơn nữa ngay cả khi ăn cơm cũng đẹp hơn so với cô.

Thò đầu qua, mà cô nhận lại, “Anh..... Không phải là nghĩ không muốn ly hôn đó chứ?”

Tầm mắt vừa nhắc, bốn mắt liền nhìn nhau, Mục Đình cũng hơi cúi người, ánh mắt âm trầm, “Nếu tôi nói đúng cô sẽ làm thế nào?”

“!!!”

Thẩm Huyền: “Tiền tôi sẽ không giảm!”

Đưa mắt lườm cô một cái, thần sắc anh lãnh đạm quay qua nhìn ly nước bên cạnh, “Chờ ông làm phẫu thuật xong lại nói.”

Như là tới điểm cực hạn, Thẩm Huyền cảm giác chính mình bị dọa đến muốn mắc bệnh tim, cô đã nói nam chính làm sao có thể không muốn ly hôn, cô lại không phải là nữ chính.

Xiên nửa ngày mới tách được một miếng thịt tôm hùm, Thẩm Huyền một ngụm nuốt vào, đột nhiên tò mò nói: “Anh nói bào ngư ở dưới biển sâu cùng bào ngư bình thường có cái gì khác nhau? Nếu đến thời điểm vận chuyển bằng đường hàng không có thể mang theo tôi đến đó thì tốt quá, vừa vận tôi còn có thể đi Châu Úc một chuyến, còn không mất tiền vé máy bay.”

Càng nghĩ càng thấy tốt đẹp, cô biết phía sau khu biệt thự có một chiếc máy đang đậu ở đó, nếu cô cũng có một chiếc máy bay tư nhân như vậy, chẳng phải là có thể bay được khắp nơi sao, vừa thuận tiện lại còn tiết kiệm tiền.

Để đưa xuống, nhân nhạ quét mắt nhìn cô, uống lên một hớp nước Mục Đình đứng dậy trực tiếp đi lên lầu, chỉ còn một mình Thẩm Huyền ở lại ăn con tôm hùm Châu Úc của cô.

Nếu lúc này có một tiểu thít tươi ở cùng, thì thật là tốt biết bao, Thẩm Huyền đột nhiên nhớ tới, chờ sau khi ly hôn, cô có nên vào giới giải trí bao dưỡng một tiểu tình nhân hay không nhỉ, mỗi ngày còn có thể đến xem đối phương ca hát với nhảy, cuộc sống thật tốt đẹp biết bao.

Có cái ý tưởng này, ăn cơm xong cô nhịn không được liền bày tỏ suy nghĩ này với Lục Tổ Tổ, đối phương cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

Lục Tổ Tổ: Phụ nữ cũng có dục vọng, mình có thể lý giải, yên tâm, dù cho cậu có tìm tiểu bạch kiểm Mục tổng cũng sẽ không phát hiện, anh ta sao có thể sẽ chú ý tới sinh hoạt cá nhân của cậu.

Vừa đúng lúc trợ lý Chung lại đến đây, Thẩm Huyền lập tức dựa lưng vào ghế sofa, ra vẻ trấn định xem phim thần tượng cùng dì Vương, người vừa đi khỏi liền lập tức trở về bộ dạng ban đầu.

Thẩm Huyền: Cậu có thể nói chuyện dễ nghe hơn một chút được không [khuôn mặt mỉm cười]

Lục Tổ Tổ: Hiểu rồi, cậu chính là cô đơn [cười trộm]

Lục Tổ Tổ: Cũng đúng, cậu sống cùng Mục tổng nhiều năm như vậy cũng là làm khó cậu, yên tâm, cậu thích thân hình dạng nào, mình đều sẽ thay cậu giặt dây bắc cầu, kỹ thuật tuyệt đối cực tốt lại không bám người.

Không nghĩ lại nói chuyện cùng người này, Thẩm Huyền quyết định vẫn nên tiếp tục xem phim thần tượng của cô, cô chính là muốn tìm một người nghe lời, bởi cô ăn cơm, xem phim điện ảnh, đi dạo phố, ai nói nhất định phải phát sinh quan hệ thân thể!

Dặn dò đi Vương bữa trưa ngày mai ăn lẩu, Thẩm Huyền liền cầm một hộp Haagen-Dazs hưởng trên lầu đi, tuy rằng còn có rất nhiều chuyện đang lo lắng, nhưng mỗi ngày cứ ăn xong lại ngủ như vậy không cần đi làm quả thật là vô cùng thoải mái, dã tâm của cô không lớn, chỉ cần cả đời có thể mãn nguyện như vậy thì tốt rồi.

Thế nhưng chờ sau khi cô vừa mới lên lầu, liền nhìn thấy trợ lý Chung vội vàng vàng từ thư phòng đi ra, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Có chuyện gì vậy?” Cô dừng lại bước chân hỏi.

Người sau tựa hồ rất gấp, nhìn thấy cô cũng chỉ cau mày chỉnh giọng nói: “Chủ tịch..... Vừa mới qua đời.”

Thẩm Huyền: “.....”

Hô hấp bỗng ngừng lại, mắt thấy trợ lý Chung vội vã đi xuống lầu, cô cũng lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng trở về phòng thay quần áo, cả trái tim cũng đập nhanh theo.

Buổi chiều còn rất tốt, sao có thể nói qua đời liền qua đời!

Thay quần áo xong đi xuống lầu, đèn xe vẫn còn sáng, dường như là đang đợi cô, Thẩm Huyền cũng chạy nhanh tới kéo cửa xe ra ngồi xuống, Mục Đình ngồi ở bên trong nhắm hai mắt dưỡng thần, thần sắc so với ngày thường nhiều hơn nói không rõ cảm xúc.

Xe rất nhanh liền lăn bánh rời đi, mắt Thẩm Huyền hồng lên nhìn ngoài cửa sổ, cũng không có hỏi tình huống như thế nào, bởi vì cô biết, tất

cả mọi người còn gấp hơn so với cô.

Cảnh đêm của thành phố vẫn rực rỡ phồn hoa như vậy, nhưng ẩn sâu bên trong màn đêm ấy chính là sóng gió sắp sửa ập đến.

Chờ sau khi xe ngừng lại ở bên ngoài bệnh viện, không giống với hồi trước, bên trong ngược lại có rất nhiều vệ sĩ, còn có những bác sĩ và y tá không tan làm, khi họ đi đến bên ngoài phòng bệnh, hành lang hẹp dài đã chật kín người, có người Mục gia, cũng có các cổ đông của công ty, một đám đều lộ vẻ mặt đau buồn.

Có lẽ là nhìn thấy Mục Đình, một đám người vội vàng tránh ra nhường một con đường, vào đến phòng bệnh, một đám bác sĩ ở bên trong đang nói cái gì đó, nhưng mà rất nhanh về mặt liền tiếc hận cúi đầu, "Thật xin lỗi Mục tổng, là chúng tôi không để ý đến chủ tịch, ngài ấy nói muốn một mình nghỉ ngơi, ai biết sau đó liền tự mình tháo bình dưỡng khí ra, các máy theo dõi đều có thể nhìn thấy, tuy nhiên một phần cũng là do chúng tôi thất trách."

Bên ngoài phòng bệnh đều có một phần là người Mục gia, cùng cổ đông công ty, Lưu Mỹ Vân và những người đó bị ngăn ở bên ngoài không vào được, nhưng cũng không lâu nữa, những phóng viên săn tin tức rất nhanh sẽ chạy đến đây.

Thẩm Huyền bước từng bước tiến lên, nhìn ông lão xanh xao trên giường bệnh, cuối cùng nhịn không được trong lòng chua xót, hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống, ngồi xổm xuống bên cạnh giường bệnh gặt gao nắm chặt tay ông lão.

“Ông.....”

Bất kể là do buổi chiều cô cùng Mục Đình có diễn hay không, ông của nam chính chắc chắn cũng cảm thấy mỹ mãn, cho nên mới không còn nghĩ muốn ra đi thống khổ như vậy nữa.

Mục Đình trầm mặc một lát, bỗng nhiên giơ tay vỗ nhẹ đầu cô, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trợ lý Chung, “Ngày mai tuyên bố tin tức, đêm nay tôi không muốn nhìn thấy có bất kỳ phóng viên nào tiến vào.”

“Vâng!” Trợ lý Chung lập tức đi xuống phân phó.

Mục Dịch đứng dựa vào cửa, ánh mắt phức tạp nhìn người phụ nữ đang thương tâm bên trong, không hiểu rằng sao cô lại quan tâm đến ông mình nhiều như vậy, vì cái gì lại lạnh lùng đối với mình như thế.

“Cái kia Mục tổng..... Ngày mai có cần mở cuộc họp hội đồng quản trị hay không?” Một cổ đông của công ty thần sắc cũng có chút ngưng trọng lên tiếng.

Trong chốc lát, những người khác biểu tình cũng trở nên nghiêm túc lên, thật ra cũng không có trì hoãn bao nhiêu, trừ cổ phần trong tay chủ tịch ra, chính là cổ phần trong tay của Mục tổng bọn họ nhiều nhất, dù cho chủ tịch có đem toàn bộ cổ phần cho một người khác, bọn họ cũng có thể phân tán cổ phần bán cho Mục tổng, bất kể như thế nào công ty vẫn là do Mục tổng cai quản.

Tiến lên đắp tấm vải trắng lên giúp ông mình, Mục Đình nhíu mày lại, nửa ngày, mới quay đầu lại nhìn những người khác, “Vào lúc hai giờ chiều ban giám đốc nên chú ý thị trường chứng khoán.”

“Hiểu rồi, về vấn đề dư luận chúng tôi cũng sẽ khống chế.” Cổ đông ban này lên tiếng lập tức gật đầu.

Thật ra trong một góc có một luật sư mặc tây trang luôn ngồi đó bỗng nhiên đứng dậy, có lẽ là thấy đã đến thời điểm, lúc này mới mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía mọi người, “Các vị, căn cứ vào ý nguyện của mục lão tiên sinh, vào ngày thứ bảy tổ chức tang lễ tôi sẽ công bố di chúc, mong các vị đều có mặt đúng giờ.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 18: Oan Gia Ngõ Hẹp 1

Edit: Chovay-HVHT

Rốt cuộc cũng nhắc đến di chúc, tuy rằng trên mặt những người khác đều là một mảnh đau thương, nhưng trong lòng đều nhìn không được so đo, không nói đến cổ phần, mấy năm nay lão gia tử đầu tư không ít vào các sản nghiệp khác, đây chính là một miếng mỡ lớn, cũng không biết sẽ phân chia như thế nào.

Biết rõ lúc này nơi đây chắc chắn sẽ rất loạn, nên Thẩm Huyền cũng không có ở lại đây lâu, liền một mình quay về biệt thự trước, trợ lý Chung còn cố ý phái hai vệ sĩ đi theo cô, cô biết là bởi vì Mục Dịch cũng ở đây, cho nên đối phương mới cảnh giác như vậy, lúc này Mục gia tuyệt đối không thể lại xảy ra chuyện gì được.

Trở lại biệt thự, cũng không ngủ được, không bao lâu trời liền tờ mờ sáng, dường như cả một đêm nam chính đều không có trở về, trong lòng Thẩm Huyền có rất nhiều cảm xúc, nhưng lại tìm không được điểm phát tiết, tuy rằng không phải là người sinh ra mình, nhưng ông của nam chính lại đối với cô thật sự rất tốt.

Tang lễ sẽ được diễn ra vào ba ngày sau, mấy ngày nay Thẩm Huyền cũng không gặp lại Mục Đình, bởi vì đối phương thật sự là rất bận, đi sớm về trễ đã là chuyện bình thường, tuy nhiên những người khác của Mục gia

lại đều rất yên tĩnh, như là bình yên trước cơn bão, dường như là đang chờ đến ngày công bố di chúc.

Thằng đến ngày diễn ra lễ tang, bên ngoài nhà tang lễ toàn bộ đều là xe, toàn bộ người Mục gia chi thứ cùng trực hệ cũng có cả đông người, tuy nhiên chỉ có vài người dòng trực hệ mới có thể đứng trong linh đường, Thẩm Huyền cũng theo Mục Đình đứng ở hàng đầu tiên, trên mặt không có biểu tình gì nhìn những người đến đây chia buồn.

Bầu không khí áp lực bao phủ toàn bộ nhà tang lễ, có rất nhiều người đến đây chia buồn, dường như đều là nhân vật nổi tiếng trong giới, vẻ mặt ai nấy cũng đều đau buồn được bộc lộ rõ trong lời nói, người đọc diếu văn* chính là chú của nam chính, là một họa sĩ không để ý gì ngoài nghệ thuật.

“Thật sự cảm ơn các vị vì hôm nay đã đến đây, cha tôi, ông Mục Quốc Hoa bởi vì bất hạnh nên bị nhồi máu não, đã được điều trị tích cực, nhưng thật sự tuổi đã già, cuối cùng ông vẫn vĩnh biệt cõi đời ở bệnh viện vào ngày ba.....”

Toàn bộ linh đường đều phi thường yên tĩnh, chỉ có vài người Mục gia đứng đó yên lặng lau nước mắt, bao gồm cả Lưu Mỹ Vân, khóc y như thật.

Có lẽ là bị nhiễm bởi bầu không khí bi thương trong linh đường, nhìn ảnh chụp ông Mục treo bên trên, Thẩm Huyền cũng không nhịn được hốc mắt liền đỏ hoe, yên lặng cúi đầu lắng nghe từng câu trong diếu văn.

Cô mặc váy màu đen tuyền, tóc được búi lên cao, chỉ là gương mặt nhỏ nhắn để mặc đã bị che kín bởi nước mắt, hàng lông mi cong vút như lông vũ đang run run rẩy rẩy bỗng rơi xuống một giọt nước mắt to bằng hạt đậu, giống như đang phải chịu đựng cái gì, vẫn luôn gắt gao cắn chặt môi không lên tiếng.

Mục Đình bình tĩnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua thư kí Lý phía sau, người sau lập tức chạy nhanh tiến lên đưa cho Thẩm

Huyền một gói khăn giấy.

Thấp giọng nói câu “Cảm ơn”, xong Thẩm Huyền mới lau nước mắt, mà bên trong đám người Mục Dịch vẫn luôn nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ bé của cô không rời mắt, chỉ là lúc này, đứng bên cạnh cô lại không phải là bản thân hẳn.

Chờ sau khi điều văn được niệm xong, Thẩm Huyền đột nhiên phát hiện người bên cạnh di chuyển.

“Thật cảm ơn các vị hôm nay đã đến, tâm thái của ông rất thanh thản, ông không để lại quá nhiều tiếc nuối, ông dành cả đời để làm từ thiện, vì tiếp tục tâm nguyện của ông, tập đoàn chúng ta sẽ tặng 1 tỷ làm quỹ từ thiện dưới danh nghĩa của ông, cũng đem 1% lợi nhuận hàng năm cùng làm từ thiện.”

Bỗng chốc, phía dưới lập tức vang lên từng trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Thẩm Huyền cũng sợ ngậy người, vậy thì sẽ là bao nhiêu tiền nha, nam chính tuyệt đối là người xa hoa nhất mà cô từng gặp.

Tuy nhiên, lúc này còn có thể trực tiếp tạo dựng hình tượng tốt cho công ty, còn nữa, cũng có khả năng đây là ý của ông nam chính khi còn sống, ông Mục có thể nói tuyệt đối chính là một doanh nhân chân chính.

Thật rõ ràng, nam chính nói rất ít, sau khi nhận được một tràng pháo tay, liền kết thúc bài diễn văn của buổi lễ tưởng niệm, tuy nhiên đối phương vẫn rất bận như cũ, ngay sau đó liền cùng vài người rời đi, Thẩm Huyền sợ gặp phải Mục Dịch, nên liền tìm tài xế chạy nhanh đưa cô trở về.

Bảy ngày sau cô phải đến nghe di chúc, Thẩm Huyền đã muốn mở nó trước, nếu bên trong thực sự có cho cô 3% cổ phần kia, cô vẫn sẽ trả lại nam chính, cũng miễn cho bị đám chó điên người Mục gia thương nhớ.

Nghĩ rằng hôm nay nam chính lại đến khuya mới trở về, Thẩm Huyền liền một mình ở trong phòng ăn bật lửa nấu lẩu, hơi nóng từ trong nồi lẩu bay ra toàn bộ trong phòng, tuy rằng gần đây hai chân giống như béo ra, nhưng mà căn bản là cô không khống chế được chính mình, xem ra về sau cũng nên dậy sớm cùng nam chính chạy bộ giảm béo mới được.

Thời điểm Mục Đình bước vào liền ngửi thấy một mùi vị gay mũi của ớt cay, nhúu mày, tùy tay đem áo khoác đặt trên sofa, vừa đi vừa xắn tay áo lên hưởng phòng ăn trong đại sảnh đi đến, chỉ thấy trên bàn bày đầy đồ ăn, nước màu đỏ bên trong nồi vẫn đang sôi sùng sục, mà cô vẫn ngồi đó ăn vui vẻ cay đến nỗi hai mắt đỏ bừng vẫn ở đó một ngụm lại một ngụm, bên cạnh còn đặt ly nước chanh đá.

Có lẽ là cảm nhận được trước mặt có bóng người, Thẩm Huyền yên lặng quay đầu, chờ khi nhìn đến người đứng phía sau, cả người liền cứng đờ.

“Có phần của tôi không?” Ngữ khí của anh bình tĩnh.

Thẩm Huyền chậm rãi gật đầu, “Anh..... Muốn ăn mỗi canh thôi sao?”

Thanh âm anh trầm thấp, “Hay thêm một ly kem nữa đi”.

“.....”

Mắt nhìn ly nước chanh đá của chính mình, cô lặng lẽ bưng lên đi vào phòng bếp đổ hết rồi rửa sạch, tiếp theo lại chạy nhanh tìm dì Vương dọn hết đồ trên bàn một lượt, chờ sau khi bàn ăn đã đổi món mới, nam chính đã không để ý tới cô.

Cho rằng đối phương chỉ là chịu không nổi mùi vị của lẩu, chính là, quả nhiên, còn chưa có bắt đầu ngủ bụng của cô liền bắt đầu đau.

Lúc ăn có bao nhiêu sáng khoái, thì thời điểm đau liền có bấy nhiêu thống khổ, nhưng rất nhanh dì Vương đã đưa thuốc đến, giống như là đã sớm đoán được trước, quả nhiên là uống thuốc xong liền thoải mái hơn rất nhiều, cô lại lần nữa thêm quết tâm sau không thể lại ăn nhiều như vậy nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô dậy sớm rời giường đi xuống lầu, chỉ thấy nam chính đang ở dưới ăn bữa sáng, cô cũng lập tức đi qua tiếp theo liền cùng nhau ăn, cho đến khi đối phương ra cửa lại lập tức đi theo.

Buổi sáng có chút lạnh, ven đường đều là sương sớm, người làm vẫn như cũ sớm đã ở đó chăm sóc hoa cỏ, Thẩm Huyền vẫn luôn chạy vội theo sát phía sau anh, do dự hồi lâu, vẫn là cảm thấy muốn đem chuyện này nói một chút.

“Chuyện này..... Khi nào chúng ta ly hôn?”

Bây giờ ông của nam chính đã qua đời, các cô cũng không còn cố kỵ cái gì nữa.

Người đàn ông đang chạy phía trước, tốc độ không nhanh không chậm, đường cong trôi chảy cánh tay rắn chắc mà hữu lực, thật lâu sau, môi mỏng mới hé mở, “Tôi sẽ báo cho cô sau.”

Thẩm Huyền: “.....”

Không còn chút sức nào để chạy, cô liền ngồi xuống một bên thở hổn hển, trong khi đó vẫn ngồi phía sau tiếp tục nói với theo, “Nhưng mà..... Tôi không nghĩ lại muốn kéo dài tiếp.”

Dứt lời, cô bỗng nhìn thấy tốc độ của đối phương liền tăng lên mắt thường có thể thấy, cô liền bị bỏ lại một khoảng cách lớn, Thẩm Huyền tức giận đến nổi tim muốn tắc nghẽn, ngay cả sức lực từ khi còn bú sữa đều lấy ra tới, nhưng vẫn không đuổi không kịp đối phương như cũ.

“Anh..... Anh chậm một chút..... Tôi còn chưa nói xong mà.....”

Cô thở hổn hển theo phía sau, quả nhiên người phía trước chậm lại không ít, nhưng lại giống như đang muốn trêu đùa cô, không cho cô đuổi theo kịp lại không ném rớt chính mình, Thẩm Huyền tức đến nỗi không nói nên lời, ngày mai cô mang xe đạp điện đến đây, xem ai chạy trốn nhanh!

Có lẽ thật sự là chạy không nổi rồi, cô liền một mình ngồi ở ven đường lau mồ hôi, chạy một đoạn cảm giác giống như muốn cái mạng già này của cô vậy, đầu liền truyền đến từng trận choáng váng, quả nhiên cô vẫn nên tăng cường rèn luyện, không thể còn đi xuống như vậy nữa.

Mãi cho đến khi trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái bóng, lại thấy anh cư nhiên đã chạy xong một vòng quay trở lại, đang từ trên cao nhìn xuống chính mình.

"Ông mới vừa qua đời, nếu lập tức ly hôn mặt khác đối với công ty sẽ có ảnh hưởng." Anh nhàn nhạt giải thích một câu.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cư nhiên không thể phản bác, chỉ cúi đầu tiếp tục lau mồ hôi trên trán, cô cũng có chút nóng nảy.

Đã nói là rất nhanh sẽ ly hôn, bây giờ lại một lần nữa kéo dài, người làm ăn không phải đều rất coi trọng chữ tín sao? Nếu còn kéo dài tiếp như vậy thì đến khi nào mới ly hôn chứ.

Nhìn gương mặt nhỏ đang bất mãn kia, ánh mắt Mục Đình tối sầm lại, “Rất muốn được ở bên nhau với Mục Dịch như vậy sao?”

“.....”

Thẩm Huyền ngẩng đầu lên ánh mắt quái dị nhìn anh, cô lập tức đứng dậy chạy quay lại, còn quay đầu hướng người phía sau hô: “Mặc kệ như thế nào, tôi nhất định phải ly hôn!”

Nói xong, lại chạy nhanh như bay rời đi, giống như sức lực đều đã quay lại.

Đảo qua thân ảnh màu lam đang dần dần biến mất, khóe môi Mục Đình khẽ nhấp, rất nhanh lại tiếp tục chạy về phía trước, chỉ là giữa ấn đường nhú chặt.

Thẩm Huyền không biết nam chính lại phát điên cái gì, cô lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra được đối phương đang muốn kéo dài thời gian, không cần nói với cô là lâu ngày sinh tình gì đó, dù sống ba năm cũng chưa chắc đã sinh nổi, trừ khi cô cũng có hào quang của Mary Sue thì may ra.

Hai ngày sau đó đối phương vẫn đi sớm về trễ như trước, cho đến buổi tối trước ngày đọc di chúc một ngày mới mang theo cô cùng ra ngoài, lại tiêu hai nghìn vạn mua lễ phục, tuy nhiên lần này cô mua váy dài đến đầu gối, đi đường cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay cũng không có nói chuyện nhiều, Thẩm Huyền vẫn luôn nghĩ muốn kiểm tra bản thân xem có phải thật sự có quang hoàn của Mary Sue hay không, vừa vặn lúc này chính là một cơ hội tốt.

Chiếc ô tô chạy nhanh xuyên qua cảnh đêm của thành phố, trong xe vẫn rất yên tĩnh như cũ, người đàn ông bên cạnh đang xem sổ tay, không biết đang xem tài liệu gì, đèn đường bên ngoài chiếu vào lúc sáng lúc tối lộ ra hình dáng xa cách của anh với những con người xa lạ bên ngoài.

Hôm nay Thẩm Huyền mặc bộ váy bằng lụa mỏng màu xanh lục một vai, âm thầm quan sát người bên cạnh một lúc lâu, đột nhiên, cô giơ tay kéo váy xuống, cố tình kéo thấp phần cổ, dịch đến ngồi sát người đàn ông bên cạnh, cả người đều dựa vào trên người anh.

“Ông xã..... Hôm nay chúng ta đi đâu nha?”

“Khụ khụ ——”

Trợ lý Chung đang ngồi phía trước lái xe thiếu chút nữa là đem tay lái đánh lệch, dù như vậy, biểu tình của cậu ta vẫn căng thẳng như cũ, giống như nhìn thấy quỷ.

Ánh mắt Mục Đình cũng dừng lại, theo đó là một mùi hương quanh quẩn ở đầu mũi, vừa quay đầu là anh có thể nhìn thấy xương quai xanh trắng nõn, còn mơ hồ lộ ra một tia cảnh xuân, mà khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn kia ánh mắt lại còn tràn đầy vô tội.

“Có phải là tôi không thể kêu anh như vậy hay không?” Thanh âm Thẩm Huyền dịu lại, còn cô tình ôm lấy cánh tay anh, ngay cả đầu cũng đều dựa vào trên vai anh.

Trợ lý Chung ngồi phía trước biểu tình thập phần quái dị, nếu như phụ nhân chữa hết bệnh xong lại giống như trước đây, hẳn tình nguyện đối phương vĩnh viễn cũng không cần tốt, ít nhất như vậy còn có thể bình thường nói chuyện, đâu giống trước kia cứ đi theo Mục tổng nói gì cũng không chịu nghe.

Người đàn ông bỗng nhiên giơ tay cản lại đầu cô, giọng nói trầm xuống, “Tuần này có đi khám bác sĩ không?”

“Tôi không có bệnh!” giống như là phản ứng theo bản năng, cô lập tức ngồi thẳng dậy.

Bốn mắt nhìn nhau, có lẽ là ý thức được bản thân đang kiểm tra còn chưa có kết thúc, cô lại mềm mại dựa vào vai đối phương, nhưng mà người bên cạnh lại không có bất kì phản ứng gì, Thẩm Huyền có chút luống cuống, anh không phải nên cực kì chán ghét rồi đẩy mình ra sao?

“Ông xã.....” Cô lại phóng âm lượng lên. Anh vẫn như cũ nhìn cuốn sổ, cũng không để ý đến cô.

Chẳng lẽ nam chính tức giận nên không nghĩ muốn quan tâm tới cô sao?

Thẩm Huyền lập tức buông cánh tay anh ra, rồi ngồi cạnh cửa sổ, chính là biểu tình có chút quái dị, hay là do nam chính cảm thấy trước kia không nên bỏ mặc cô, cho nên mới không nghĩ ly hôn?

Nhưng mà mới này cô đều đã đến gần như vậy rồi, đối phương cũng không có phản ứng, này nếu đổi lại là nữ chính, nam chính khẳng định sẽ không nhịn được làm một tràng thiếu nhi không nên xem, rốt cuộc chính là tổng tài trong ngôn tình, đối phương bình tĩnh như vậy, rất rõ ràng là đối với cô không có dục vọng, chỉ là miễn cưỡng chịu đựng bản thân mình tiếp cận mà thôi.

Giống như nhận ra được ánh mắt tò mò cô, Mục Đình giơ tay vội kéo nhẹ cà cà vạt xuống, vừa quay đầu lại nhìn cô, “Tuần này nhớ đi khám bác sĩ.”

“.....” Không gặp.

Quay đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, Thẩm Huyền hoàn toàn đánh mất ý tưởng cùng đối đối phương nói chuyện, dù sao thì bất luận như thế nào cô cũng muốn ly hôn, phí ly hôn cũng lấy, nào có đạo lý không ly hôn.

Suốt quãng đường không nói chuyện, chờ khi xe dừng ở bên ngoài khách sạn, Thẩm Huyền đi theo lên tầng năm, thì ra đây là nơi tổ chức buổi đấu giá từ thiện, cô phát hiện nam chính là thật sự rất thích làm từ thiện.

“Mục tổng, nén bi thương, ông Mục ở thiên đường nhất định sẽ mạnh khỏe.”

Vào lúc này, đột nhiên có một người đàn ông trung niên bụng bìa đi tới, trên mặt vẫn là một bộ đau buồn, theo sát sau liền có rất nhiều người lại

đây chào hỏi, một đám đều nói nén bi thương.

Thẩm Huyền thức thời liền đi theo trợ lý Chung vào hội trường, hơn nữa vẫn là ngồi ở hàng đầu tiên, tuy nhiên không biết có phải nghiệt duyên hay không, cô cứ nhiên ở hàng đầu tiên nhìn thấy một người quen!

Nữ sinh mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng ôm ngực, lộ ra vóc dáng cũng đẹp hơn, gương mặt thanh thuần được trang điểm tinh xảo khiến cho gương mặt trở nên thành thực, cùng nhan sắc lúc bình thường quả thật như hai người, có lẽ là nhìn thấy cái gì, ánh mắt của Tô Họa cũng quay lại.

“Tô tiểu thư, thật trùng hợp.” Thẩm Huyền cười ngồi xuống, thật ra các cô cũng chỉ cách nhau ba chỗ ngồi.

Hiển nhiên là không nghĩ tới ở tại đây có thể gặp được cô, trên mặt Tô Họa có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại chuyển thành áy náy, “Thật xin lỗi tổng tài phu nhân, lần trước là do Thất Thất không đúng, tôi thay cô ấy xin lỗi ngài.”

Thấy trên mặt Tô Họa tất cả đều là áy náy, Thẩm Huyền không nói gì, cảm thán cốt truyện quả nhiên không có chỗ nào sai, đúng vậy, hôm nay cũng là nội dung quan trọng trong cốt truyện, nếu cô đoán không sai hẳn là nam hai mang nữ chính tới đây mới đúng, bởi vì ở trong sách nam chính cùng nam hai vì muốn tạo niềm vui cho nữ chính, nên vung tiền như rác, tuy nhiên cuối cùng nữ chính lại nhận đồ của nam hai, lại không muốn nhận của nam chính, nói là không thể nhận đồ quý trọng như vậy, đối với nam hai thì cảm thấy đó chỉ là một món quà được một người bạn tặng mà thôi.

Quả thật cô cảm thấy nữ chính rất phù hợp, tuy rằng thánh mẫu không có ý xấu, nhưng mà Thẩm Huyền chỉ nghĩ muốn cách đối phương càng xa càng tốt, rốt cuộc không có ác độc nữ phụ như cô hỗ trợ, thì nữ chính làm

sao có thể biểu hiện được tính cách thiện lương của mình khác với những người phụ nữ khác chứ.

“Trí nhớ tôi rất kém, rất nhiều chuyện đều đã quên.” Thanh âm cô bình tĩnh.

Thấy cô cư nhiên không so đo với mình, Tô Họa lập tức cười ngời gần lại, thập phần hào hứng nói: “Thật sự rất xin lỗi, nếu có cơ hội tôi muốn mời cô dùng bữa, có thể chứ?”

Không rõ nữ chính vì cái gì lại nhiệt tình như vậy, Thẩm Huyền là thật sự không muốn có liên lụy gì với đối phương, mặt lạnh xuống dứt khoát liếc Tô Họa, “Tôi đã nói, là tôi không nhớ, cũng không cần cô mời tôi ăn cơm.”

Nghe vậy, Tô Họa cũng không cảm thấy mất mát, chỉ cảm thấy là do bản thân làm phiền đối phương, quả thật Tô Họa cảm thấy vị tổng tài phu nhân này là thật sự rất tốt, so với những người luôn nói chuyện hai mặt, thật sự là rất thẳng thắn.

“Chắc đây là phu nhân Mục tổng đi? Như thế nào không thấy cô đi cùng Mục tổng?”

Tầm mắt Thẩm Huyền vừa chuyển, chỉ thấy bên cạnh Tô Họa bỗng nhiên có một người đàn ông mặc tây trang màu xám ngồi xuống, tuy trên mặt treo ý cười ôn hòa, nhưng lại khiến người khác cảm giác không có một chút thiện ý nào, dù cho đối phương lớn lên có dạng chó hình người nhưng đáy lòng Thẩm Huyền lại sinh ra một cổ chán ghét.

Nếu cô đoán không sai thì, đối phương hẳn chính là người đã đem nguyên chủ đưa vào ngục giam, khiến nữ phụ bị tra tấn đến chết chính là nam hai!

Nhìn móng tay của bản thân mới làm xong, thanh âm Thẩm Huyền bình tĩnh, “Vị tiên sinh này tìm ông xã của tôi có việc sao? Ngại quá, gần đây ông xã của tôi rất bận, không giống với vị tiên sinh này, có thể đi cùng phụ nữ mỗi ngày.”

Trên gương mặt tuấn lãng của Phương Khâm vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, một bên nắm tay Tô Họa, trong mắt tất cả đều là nhu hòa, “Đến thời gian rồi người phụ nữ của mình cũng không có, vậy còn tính là đàn ông sao?”

Mặt Tô Họa liền đỏ lên, lập tức rút tay mình về, “Phương tổng thỉnh ngài tự trọng.”

Dần dần các chỗ trống đều ngồi đầy người, mọi người cũng đều chú ý đến bạn gái của Phương Khâm, thoát nhìn còn rất trẻ người này chính là người Phương Khâm luôn thích, không nghĩ tới Phương tổng vẫn còn thích người phụ nữ này.

Nếu không phải là có nhiều người nhìn lên, Thẩm Huyền thật muốn mắng lại, xứng đáng cả đời làm lớp xe dự phòng, tuy rằng nam chính chán ghét nữ phụ, nhưng chưa bao giờ vũ nhục cô, nhưng cái người nam hai này cư nhiên còn trào phúng một người phụ nữ như cô, nữ chính thích hẳn mới là lạ.

Thằng đến thời điểm hội đấu giá sắp bắt đầu, vị trí bên cạnh mới có một người ngồi xuống, Thẩm Huyền vừa muốn nói gì, trợ lý Chung liền đưa cho cô một cái áo choàng, cô lập tức nói tiếng cảm ơn, ở đây nhiệt độ quả thực rất thấp.

Thấy người bán đấu giá đang lên đài, cô lập tức kéo ống tay áo người bên cạnh, tiếp theo liền thò đầu qua nói: “Người có quen biết với cái người Phương Khâm kia sao?”

Mục Đình liền sâu kín nhìn cô, cùng với xương quai xanh trắng nõn tinh xảo đang lộ ra của cô.

Hạ giọng, Thẩm Huyền nghiêm trang nói: “Anh không biết đâu, mới vừa nãy cậu ta cứ nhiên mắng anh không phải là đàn ông.”

- -----

*Là bài văn đọc khi làm lễ tang để bày tỏ lòng thương tiếc đối với người chết.

P/s: sr mọi ở chương trước đoạn cuối cùng luật sư nói "bảy ngày sau tang lễ mà mình dịch nhầm vào ngày thứ bảy tổ chức lễ tang", mình đã sửa lại mong các bạn đọc tập này sẽ không thắc mắc [ngàn lần xin lỗi:(]]

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 19: Lễ Vật

Edit: Chovay-HVHT

Lúc này người bán đấu giá đã lên đài, anh nhàn nhạt nhìn cô, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, mới này mọi người xung quanh đều nghe thấy.”
Vẻ mặt Thẩm Huyền nghiêm túc nói: “Có phải trên phương diện làm ăn anh đã nảy sinh mâu thuẫn với anh ta hay không?”

Trong sách viết nam chính cùng nam hai chính là đối thủ một mất một còn, bởi vì hai bên gia tộc chính là kẻ thù của nhau, vì tranh dành nữ chính lại càng là một phen gió tanh mưa máu, đương nhiên, cuối cùng nam hai chắc chắn là thua.

Lúc này hội đấu giá đã bắt đầu, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh, Thẩm Huyền cũng không dám nói nữa, lại nhìn người bên cạnh như cũ vẫn là bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng, rõ ràng là không đem lời của cô để ở trong lòng.

Cũng không mong đợi anh sẽ tin tưởng chính mình, Thẩm Huyền cũng tiếp tục nhìn lên đài vật phẩm đầu tiên đã được mang ra đấu giá, cứ chờ xem, một ngày nào đó bọn họ chắc chắn sẽ vì nữ chính mà trả giá rất nhiều.

Hội đấu giá phần lớn đều là một ít trang sức cùng đồ cổ và một ít tranh chữ linh tinh, không có chút đồ mới lạ nào, cho đến khi một chiếc bát vàng cổ xuất hiện, được giới thiệu là đã có một ngàn năm lịch sử, mà lúc này Thẩm Huyền lại phát hiện người bên cạnh động tay.

“Tiên sinh số ba hai mươi nghìn vạn!” Người bán đấu giá đột nhiên hô.

Chốc lát sau, những người khác đều dùng ánh mắt khác lạ nhìn về phía cái người Mục tổng kia, không nghĩ tới đối phương lại có sở thích độc đáo như vậy.

Thẩm Huyền cũng là một bộ tò mò hỏi: “Thì ra Mục tổng còn thích loại đồ vật tục khí này.”

Cô còn tưởng rằng đối phương sẽ thích mấy cái tranh chữ gì đó hoặc là mấy cái linh tinh giống vậy.

Hơi nghiêng đầu, giọng nói anh bình tĩnh, “Cảm thấy chắc là thích hợp với cô.”

Thẩm Huyền: “.....”

“Có vẻ như cô không thích.” Anh buông bảng xuống.

“Thích!” Thẩm Huyền hít sâu một hơi, lập tức treo lên vẻ mặt tươi cười, “Tôi rất thích mấy loại đồ tục khí như này!”

Trời sinh cô ra đã là người thô thiển* như vậy rồi! Chỉ cần là đồ đáng giá thì cô đều thích!

Khóe môi Mục Đình nâng lên một độ cong mờ nhạt, rất nhanh bát vàng đã bị năm nghìn vạn của anh mua xuống dưới.

Không nghĩ đến là đi cùng anh đến đây còn có lễ vật, Thẩm Huyền cảm thấy đi một chuyến này cũng không mệt, ít nhất là tiền lễ phục đã được gỡ lại, đúng là đi theo nam chính không bao giờ thiệt cả.

“Đây là một chiếc vòng cổ được một nhà thiết kế mất mười năm để hoàn thành, chính giữa được khảm chín mươi chín viên kim cương hồng.....”

Là phụ nữ đều thích trang sức, cho dù khởi điểm là ba nghìn vạn, nhưng rất nhanh đã có người hô giá kêu tới tám nghìn vạn rồi, Thẩm Huyền cũng không muốn những thứ này, nhưng dù sao bất cứ ai mỗi ngày ra cửa đều mang theo cái này, còn là vàng, lại không bị mất giá.

“Mười nghìn vạn.” Phương Khâm bỗng nhiên giơ bảng số.

Tô Họa bên cạnh lập tức hướng hân khê lắc đầu, trên mặt tất cả đều là kháng cự, tuy nhiên đối phương có vẻ là vẫn cố chấp như cũ.

“Tiên sinh số sáu mươi nghìn vạn lần thứ nhất!”

Người bán đấu giá nhìn xuống phía dưới, đột nhiên lại tiếp tục hô: “Phu nhân số hai mươi, mười một nghìn vạn!”

“Phu nhân số mười hai, mười ba nghìn vạn!”

“Mười tám nghìn vạn.” Phương Khâm lại giơ bảng.

Trong chốc lát, số người giơ bảng cũng giảm xuống, cũng biết đối phương nhất định phải có được món đồ này, chỉ có sắc mặt Tô Họa là không tốt lắm.

Hơi mỉm cười, Phương Khâm nhìn Tô Họa càng thêm nhu tình, “Nếu em không nhận chính là không xem anh là bạn.”

Cách đó không xa, nhìn nữ chính cùng nam hai đang tình tứ ở bên kia, Thẩm Huyền rất nhanh liền dời tầm mắt, được rồi được rồi, cho dù nữ chính cùng nam hai ở bên nhau cũng không liên quan đến cô, chẳng qua là cốt truyện như thế nào lại lệch thành như vậy, lực hấp dẫn của nữ chính đối nam chính đều đã đi đâu?

“Mười tám nghìn vạn! Chúc mừng vị tiên sinh số 6!”

Tiếp theo liền giải quyết dứt khoát, rất nhanh lại có một món đồ khác được đưa lên, là một bức tranh chữ, Thẩm Huyền nhìn cũng không hiểu, tuy nhiên cô biết giá của món hàng này rất cao.

Nhưng cô phát hiện người bên cạnh dường như rất ít khi xuất bảng, từ đầu đến cuối chỉ mua cái bát vàng, những món đồ nổi bật đều bị nam hai cướp sạch.

“Đây là món đồ cuối cùng của buổi đấu giá, vòng tay ngọc bích thủy tinh màu xanh ngọc lục bảo, giá khởi điểm là ba nghìn vạn!”

Người bán đấu giá vừa dứt lời, mọi người phía dưới liền sôi nổi giơ bảng lên, giá cả rất nhanh đã kêu tới sáu nghìn vạn rồi, Thẩm Huyền bình tĩnh nhìn vòng tay trên đài, loại ngọc phỉ thúy này quả thật là rất hiếm, đồ cuối quả nhiên là khác biệt.

“Tám nghìn vạn.”

Trong chốc lát, toàn bộ hội trường đều là một mảnh yên tĩnh, mọi người thấy người ra tay lại là Phương tổng, đây là vì mỹ nữ mà vùng tiền như rác sao.

“Tiên sinh số mười mười nghìn vạn!”

“Tiên sinh số hai chín mười nghìn vạn!”

“Tiên sinh số mười lăm chín mươi lăm nghìn vạn!”

Dù cho thế nào, vẫn còn có mấy người có vẻ nhất định muốn có được, dù sao thì phi thúy tốt như vậy ở trên thế giới đều rất hiếm thấy.

Phương Khâm lại muốn giơ bảng, sắc mặt Tô Họa lập tức biến đổi, “Phương tổng, anh còn như vậy chúng ta đến bạn bè cũng không cần làm.”

Sao cô có thể vô duyên vô cớ nhận món đồ quý giá như vậy của người khác được chứ!

Nghe vậy, Phương Khâm chỉ cười, cũng không giơ bảng nữa, mà trong sân lại bắt đầu tiến vào giai đoạn gay cấn.

“Tiên sinh số mười một trăm nghìn vạn!”

“Tiên sinh số mười lăm một trăm hai mươi nghìn vạn!”

Lúc này chỉ còn lại hai người cạnh tranh, rất nhiều người đều đang chờ đợi giá cuối cùng sẽ nâng cao đến bao nhiêu, người bán đấu giá đứng trên đài vẫn không biết mệt tiếp tục kêu, giá càng cao, đương nhiên tiền hoa hồng của hắn càng nhiều.

“Tiên sinh số mười một trăm hai mươi nghìn vạn lần thứ nhất!”

Thấy không ai ra giá tiếp, người bán đấu giá nhìn một vòng, đột nhiên trước mắt sáng ngời, “Tiên sinh số ba một trăm ba mươi nghìn vạn!”

Trong chớp mắt, tất cả lại sôi nổi xem náo nhiệt, trong lòng Thẩm Huyền cũng nhảy dựng, đưa mắt nhìn bảng số trong tay của nam chính, phát hiện chính là số 3!

“Tiên sinh số mười một trăm bốn mươi nghìn vạn!”

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn!”

Lòng bàn tay của người bán đấu giá cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Thẩm Huyền vụng trộm nhìn người bên cạnh sắc mặt vẫn không đổi, nhìn không được xích lại gần hạ giọng nói: “Đây cũng là cho tôi sao?”

Khóe mắt thoáng nhìn, người đàn ông môi mỏng hé mở, “Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

“.....”

Thật sự là do cô muốn nhiều!

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn lần thứ nhất!”

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn lần thứ hai!”

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn lần thứ ba! Chúc mừng vị tiên sinh số ba đã đạt được vật phẩm đấu giá lần này!”

“Hội đấu giá đến đây là kết thúc, tất cả số tiền của buổi đấu giá hôm nay sẽ được gửi đến tổ chức từ thiện của chính phủ, cảm ơn các vị đã đến và ủng hộ!”

Tim Thẩm Huyền vẫn đập bình bịch càng ngày càng tăng nhanh, giống như người kêu giá chính là cô vậy, tuy nhiên thế giới của kẻ có tiền thật sự không phải là loại người như cô có thể hiểu được.

“Gần đây có nghe nói Mục chủ tịch đã qua đời, chưa đến thăm hỏi, thật sự là không thỏa đáng.”

Phương Khâm bỗng nhiên đi tới, trên mặt còn mang theo một bộ xin lỗi, mà Tô Họa lập tức liền đi theo phía sau hắn, cúi đầu tựa hồ có chút khó xử.

Không nghĩ tới cư nhiên hẳn còn dám lại đây, Thẩm Huyền cũng chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng lúc trước còn ở đây nói nam chính không phải là đàn ông, tuy rằng có một chút khoa trương*, nhưng ý tứ chắc chắn chính là như vậy!

“Phương tổng có tâm.” Mục Đình cười nhẹ, thần sắc thanh đạm, “Tuy nhiên gần đây đúng là không có đến thăm phương lão tiên sinh, lúc ông tôi còn sống còn là bạn tốt.”

Dứt lời, mọi người xung quanh đều hậm hực* đưa mắt về phía này, ai mà chẳng biết quan hệ của Phương gia cùng Mục gia không tốt, với lại bây giờ ông Phương còn ở nước ngoài dựa vào thuốc để kéo dài sinh mệnh, nói không chừng ngày nào đó liền đi.

“Cảm ơn Mục tổng đã lo lắng, nhưng lần này Mục tổng quyên góp từ thiện quả là một tấm gương sáng cho tôi.” Ánh mắt Phương Khâm đảo qua Thẩm Huyền đang đứng bên cạnh.

Người sau lập tức nhìn thẳng vào tầm mắt đang đánh giá của hắn, đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Làm việc thiện sao, nhưng mà cũng thật là trùng hợp, tôi cùng Tô tiểu thư gần đây cũng có quen biết nhau, không nghĩ tới Phương tổng lại là bạn trai của Tô tiểu thư, trái đất này cũng thật là nhỏ.”

“Không có, tôi cùng Phương tổng chỉ là bạn bình thường mà thôi.” Tô Họa lập tức lên tiếng giải thích.

“A? Bạn bình thường sao?” Thẩm Huyền làm bộ đáng tiếc nhìn về phía Phương Khâm, “Đúng đúng đúng, tôi thiếu chút nữa đã quên, Phương tổng còn có vị hôn thê, lớn lên lại còn rất xinh đẹp.”

Nghe vậy, trong mắt Phương Khâm hiện lên một tia âm trầm, có chút khẩn trương nhìn Tô Họa, tiếp theo lại cười nhìn về phía Thẩm Huyền, “Phu nhân của Mục tổng dường như đối với những người đàn ông khác đặc biệt quan tâm.”

Những người xung quanh đều giả vờ như cái gì cũng đều không thấy, nhưng một bên lại dựng lỗ tai lên nghe, chờ xem trò hay.

“Cô ấy đối với mấy con chó canh cửa cũng đều quan tâm, phụ nữ đều là như vậy.” Mục Đình sửa lại cổ tay áo, khước môi mang theo độ cung nhân nhật, “Tôi còn có việc, cáo từ.”

Trong chốc lát liền rời đi, không quan tâm tới sắc mặt khế biến của nam hai, Thẩm Huyền cũng lập tức cười nói: “Con người của tôi luôn thích lo chuyện bao đồng, ngay cả mấy con chó hay con mèo dưới lầu cũng đều rất quan tâm, đúng rồi, tôi còn nghe nói tháng sau Phương tổng muốn đính hôn có phải hay không?”

Dứt lời, cô liền lập tức đi theo phía sau Mục Đình, cũng không quay đầu lại, chỉ cảm thấy nam ba so với nam hai đều thích hợp với nữ chính hơn, còn vai ác tuy rằng cực đoan, nhưng ít ra thẳng thắn, sẽ không âm độc giống như cái người nam hai này, đem nữ phụ đưa vào ngục giam, khiến cô bị người khác tra tấn đến chết.

Thiếu chút nữa đã quên, hình như nam hai cuối cùng vì cứu nữ chính, bị vai ác dùng súng bắn trúng trúng ngực nên chết, nữ chính còn khóc rất thương tâm, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là hả dạ.

Trở lại xe, trợ lý Chung đưa cho cô một cái hộp màu đỏ, Thẩm Huyền lập tức mở ra vừa nhìn, liền thấy bên trong thỉnh thoảng xuất hiện một cái bát vàng, còn phát ra một ít hào quang trong không gian tối tăm trong xe, dưới đế bát còn khắc mấy chữ cổ, cầm ở trên tay còn nặng trĩu.

Thẩm Huyền nhin không được cầm trong tay quan sát hồi lâu, quả thật cô muốn quan sát cái vòng ngọc giá trên trời của nam chính hơn, tuy nhiên cô lại ngại mở miệng hỏi nam chính.

Xe chạy với tốc độ cao xuyên nhanh qua các tòa nhà cao ốc, và hòa vào bóng đêm, một ít tòa nhà cao tầng ánh đèn vẫn sáng lộng lẫy như cũ,

cất bát vàng đi, vẻ mặt Thẩm Huyền bỗng nhiên nghiêm túc nhìn về phía người bên cạnh đang chớp mắt, “Tôi nói không sai a, cái người Phương Khâm kia chính là có thù oán với anh, chính tai tôi nghe được anh ta mắng anh không phải là đàn ông.”

Trợ lý Chung đang ngồi phía trước lái xe nhin không được ho nhẹ một tiếng, quyết định ngày mai vẫn nên mời bác sĩ đến đây một chuyến thì tốt hơn.

Mi mắt khẽ nâng, nhìn bộ dạng nghiêm túc của người bên cạnh, ánh mắt Mục Đình tối sầm lại, “Cô muốn biết rõ?”

Thẩm Huyền: “.....!!!”

“Về sau đừng hạ được, tôi không cần nữa.” Anh lại nhắm mắt lại lần nữa, thanh âm lạnh nhạt.

Thẩm Huyền đỏ mặt ấp a ấp úng nửa ngày cũng không biết nên giải thích như thế nào, cảm giác Đậu Nga còn không oan bằng cô, nhưng không có biện pháp, nỗi oan này chắc chắn là cô phải cống trên lưng rồi.

Trợ lý Chung sợ ngây người, Mục tổng không phải muốn ly hôn sao?

Một đường cũng không dám nói chuyện, chờ khi xe búng lại bên ngoài biệt thự, Thẩm Huyền lập tức lao nhanh như chớp ra khỏi xe, tiếp theo liền chạy nhanh như bay lên lầu, cất kỹ cái bát của cô xong liền đi tắm rửa, cô cảm thấy bản thân nhất định phải nhanh chóng ly hôn mới được, nam chính hình như đã không còn để ý đến chuyện nguyên chủ hạ được anh ta nữa, tuy nhiên rất có khả năng là trong khoảng thời gian này bản thân đã tẩy trắng không ít, làm nam chính cho rằng cô chỉ là nhất thời xúc động mà thôi.

Việc này không thể được, ai biết được quan hệ của nam chính cùng nữ chính còn có thể tốt hơn hay không, một tấm bia đỡ đạn như cô mà đánh

cuộc sẽ không dậy nổi mất, vẫn là ly hôn đáng tin cậy hơn, chính là nếu đối phương không nói ly hôn, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Sớm biết như vậy, cô không nên giúp bản thân tẩy trắng, vẫn nên tiếp tục học con đường xưa của nguyên chủ, khiến nam chính tiếp tục chán ghét chính mình, anh ta mới có thể ly hôn?

Cảm giác đây là một ý hay, tắm xong, cô lập tức đi xuống dưới lầu tìm chút đồ ăn, hơn nửa đêm rồi nên cô không dám lại ăn đồ dầu mỡ, cô chỉ có thể ăn chút trái cây liền đi lên ngủ, rốt cuộc ngày mai là tuyên bố di chúc, chắc chắn lại là một hồi gió tanh mưa máu.

Mà sau khi trở lại phòng, lại thấy trên tủ đầu giường đột nhiên nhiều ra một cái hộp đen, cũng không biết là xuất hiện từ khi nào, chờ cô mở ra khi vừa nhìn thấy, dưới ánh đèn, đập vào mắt là một màu xanh biếc thuần túy trong suốt.

Hô hấp dừng lại, cô lập tức thật cẩn thận duỗi tay sờ vào vòng ngọc, cảm xúc cực kỳ bóng loáng lạnh lẽo, tưởng tượng tới trong tay là một đồ vật hơn một trăm nghìn vạn, Thẩm Huyền rất nhanh liền đẩy hộp lại, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Chờ khi đứng trước cửa phòng nam chính, gõ hai cái vào cửa, bên trong cũng không có động tĩnh gì truyền đến, Thẩm Huyền chỉ có thể tự mình đẩy cửa ra, lại sợ nhìn thấy cái gì không nên xem, híp mắt lại nhìn vào trong phòng quét một vòng, nhưng cũng không có nhìn thấy người, chính là vì cái gì trong phòng đèn lại sáng?

“Tìm cái gì?”

Trong lòng nhảy dựng, đột nhiên có giọng nói truyền đến dọa cho Thẩm Huyền nhảy dựng, nhin không được ôm ngực xoay người, lại thấy anh đã thay bộ đồ thoải mái ở nhà, trên tay còn cầm cuốn sổ, dường như mới từ thư phòng qua đây.

“Cái này..... sao lại ở phòng của tôi?” Cô lập tức trở lại chuyện chính giờ hộp đồ ra, biểu tình phá lệ nghiêm túc, "Không phải là anh nói không cho tôi sao?”

Cô vốn đang cho rằng nam chính hào phóng, muốn ly hôn còn đưa đồ vật quý trọng cho cô như vậy, kết quả là cô đã bị đối phương vả mặt, chính là bây giờ vì cái gì lại có ở trong phòng cô?

Mục Đình không mẫn không nhạt nhìn cô, bỗng nhiên hơi cúi người, ánh mắt sáng rực, “Chẳng lẽ cho tôi?”

- -----

Chú thích

*Thô thiển: quá đơn giản và nông cạn, kém tinh tế, không sâu sắc

*khoa trương: cường điệu hoặc phóng đại quá sự thật

*Hậm hực: có điều bức tức, khó chịu trong lòng mà không thể nói ra, không thể làm gì được

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 20: Có Ý Định Câu Dẫn

Edit: Chovay-HVHT

Nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ tỏ ra khó hiểu của Thẩm Huyền bỗng đỏ lên, đột nhiên lui lại phía sau hai bước, “Nhưng.....”

Bốn mắt nhìn nhau, không biết nghĩ đến cái gì, cô chậm rãi mỉm cười, “Một khi đã như vậy, nếu tôi đây từ chối thì bất kính.”

Nói xong, cô lập tức cầm theo hộp hướng đối phương gật gật đầu, “Cảm ơn sếp.”

Cô không phải nữ chính, không có tính cách cao thượng như vậy, không thích nhất chính là đẩy tới đẩy lui, dù sao cũng cho mình ngu gì mà không lấy.

Nhìn thân ảnh kia rời đi, lông mày Mục Đình khẽ nhúc nhích, còn chưa thấy qua người nào còn ham món lợi nhỏ như cô.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền thử lại cái vòng tay kia, phát hiện dường như là có hơi to một chút, tuy nhiên cũng còn tốt, chắc chắn không thể thường xuyên mang ra ngoài, nếu như bị va chạm vậy thì lố nặng.

Nhưng nam chính đột nhiên tặng đồ cho cô, cái này thật là quá kì lạ, chuyện ly hôn tuyệt đối không thể lại tiếp tục kéo dài, bằng không cũng

không biết sẽ có biến cố gì xuất hiện, xem ra cô cần thiết phải làm nam chính tiếp tục chán ghét bản thân mới được.

Ngày hôm sau là tuyên đọc di chúc, Thẩm Huyền rất sớm liền rời giường, thuận tiện đem vòng tay đeo trên tay, chỉ là thời điểm khi ăn cơm đều phải cẩn thận, cảm thấy quá phiền toái, cuối cùng cô vẫn tháo xuống, miễn cho cả ngày phải lo lắng đề phòng.

Địa điểm tuyên đọc di chúc là ở nhà cũ Mục gia, cô đương nhiên là đi cùng Mục Đình, bởi vì trợ lý Chung cùng thư ký Lý đều ở đây, nên cô không nhắc lại chuyện ly hôn, chỉ có thể một mình ngồi sát cửa sổ xe nhìn phong cảnh bên ngoài, đương nhiên, chỉ cần cô không nói lời nào, nam chính sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện cùng cô.

Nhà cũ của Mục gia là một tòa nhà tương tự như trang viên địa phương, nghe nói đã có từ lâu đời, chờ sau khi xe tiến vào, đường dẫn vào trong đều có hoa cỏ trồng ở hai bên đường, đợi khi xe dừng lại bên ngoài một tòa nhà tứ hợp viện lớn, Thẩm Huyền mới đẩy cửa xe ra rồi đi xuống.

Diện tích đất khu vực ở đây cùng đoạn đường vừa mới đi qua, cô không dám tưởng tượng tòa trang viên này có giá bao nhiêu tiền, tuy nhiên cẩn thận nghĩ lại, khu biệt thự kia của nam chính cũng rất lớn, hơn nữa anh đã đáp ứng sau khi ly hôn rồi sẽ cho mình, về sau chắc chắn có thể đáng giá rất nhiều tiền.

Không nghĩ tới chính mình lại có thể dựa vào việc ly hôn để làm giàu!

Vào cửa chính, chỉ thấy trong đại sảnh đã đến rất nhiều người rồi, hầu như tất cả người Mục gia trực hệ cùng chi thứ đều tới, ít nhất cũng có hai ba mươi người, còn có vài vị luật sư cũng ở đây, có lẽ là nhìn thấy Mục Đình, luật sư Vương lần trước đã gặp ở bệnh viện lập tức cười đi tới vươn tay ra, “Mục tổng ngài khỏe.”

Thấy vậy, trong lòng của những người khác đang có mặt trong phòng đều có chút hụt hẫng, bọn họ mới thân thiết cùng cái người luật sư Vương này gần nửa ngày, nhưng đối phương vẫn như cũ cái gì cũng không chịu tiết lộ, nhưng thật ra là bây giờ sẽ xem đĩa để bỏ đồ ăn.

Đơn giản bắt tay cùng đối phương, Mục Đình liền vỗ nhẹ lên đầu Thẩm Huyền, xong trực tiếp đi đến bàn dài trước mặt ngồi xuống, bên cạnh đều là người trực hệ của Mục gia, một đám thoạt nhìn đều rất bình tĩnh, chỉ là trà đặt ở trên bàn cứ uống hết ly này đến ly khác.

Thẩm Huyền đương nhiên là đi theo nam chính ngồi ở bên cạnh, bởi vì cô thấy Mục Dịch đang ngồi trên sofa, nên lập tức liền trở nên khẩn trương, sợ đối phương lại muốn làm cái gì.

“Các vị, chắc hẳn mọi người đã đến đông đủ, hy vọng chút nữa tất cả mọi người đều có thể giữ yên lặng, không nên tùy ý nói chen vào.” Luật sư Vương thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Trong chốc lát, toàn bộ phía dưới đại sảnh đều yên tĩnh, một đám đều đưa ánh mắt trông mong nhìn chăm chăm tờ di chúc trong tay đối phương.

"Phần di chúc này được thực hiện khi ý thức của Mục lão tiên sinh đang thanh tỉnh, cũng có tôi cùng hai vị đồng nghiệp trong văn phòng làm chứng và lập ra, và có hiệu lực pháp luật."

Quét mắt nhìn mọi người một lượt, luật sư Vương mới chậm rãi mở tờ di chúc ra, “Tôi Mục Quốc Hoa tuyên bố rằng tài sản được viết trong di chúc này đều là tài sản cá nhân hợp pháp của tôi, và có toàn quyền xử phạt. Nội dung di chúc của tôi như sau: Một, tất cả bất động sản dưới tên của tôi, bao gồm nhà cũ là tổng cộng hai mươi căn, toàn bộ để lại cho con trai lớn của tôi là Mục Nghiệp thừa kế, tại sau khi tôi chết sẽ tiến hành sang tên.”

Dứt lời, trong lúc nhất thời rất nhiều người đều không nhịn được nhìn về phía anh lớn của bọn họ, không nghĩ tới ngày thường đối phương im

lặng như vậy, lão gia tử thoát nhìn cũng không thích bộ dạng hăn, hiện tại lại giao tất cả nhà ở sở hữu đều cho hăn, phải biết rằng bất động sản của ông Mục trên thế giới cộng lại, vậy tuyệt đối là khối mỡ lớn.

“Hai, tất cả xe cộ dưới tên của tôi sẽ được trao lại cho con gái thứ ba là Mục Viện thừa kế!”

“Ba, tài khoản trong ngân hàng của tôi, tổng cộng có ba tỷ vạn, sẽ được bàn giao cho cháu trai Mục Tề cùng cháu trai Mục Dịch thừa kế.”

Trong chốc lát, Lưu Mỹ Vân vẫn luôn lo lắng đề phòng nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm, còn may lão gia tử đối với tiểu tề không tồi.

Chỉ có Mục Dịch lười nhác dựa vào sô pha nhắm hai mắt, giống như là cái gì cũng không thèm để ý, nhưng lại một mình chăm điếu xì gà lên hút, chỉ là dư quang luôn nhìn không được quét về người phụ nữ phía bên kia, nhìn bộ dạng cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh trai mình, trong lòng Mục Dịch lập tức liền lộ ra một hồi không cam lòng.

“Bốn, ngoài ra dưới danh nghĩa của tôi còn có tổng cộng mười hai công ty và cổ phần của công ty, sẽ được giao lại cho cháu trai Mục Đình quản lý, 70% lợi nhuận phải dùng làm từ thiện, ngoài ra 30% do cháu trai Mục Đình toàn quyền xử lý.”

Nghe vậy, mọi người cũng không ngạc nhiên, lão gia tử vốn dĩ thiên vị với đứa cháu này, bây giờ lại càng hơn thế, cũng không biết cổ phần công ty nhà mình sẽ chia như thế nào.

Năm, 40% cổ phần trong công ty của tôi được phân chia như sau, 10% giao cho con trai Mục Hoa thừa kế, 25% giao cho cháu trai Mục Đình thừa kế, 5% giao cho cháu dâu Thẩm Huyền thừa kế.”

Dứt lời, không chỉ có Thẩm Huyền kinh ngạc, những người khác cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi, đặc biệt là Lưu Mỹ Vân, vì cái gì tất cả mọi người

có, duy chỉ có mình bà cùng chồng thì cái gì cũng đều không có?

“Dựa vào cái gì mà một người ngoài có thể thừa kế cổ phần của cha tôi?!” Lưu Mỹ Vân lập tức đứng lên.

Luật sư Vương hơi mỉm cười, “Đây là ý nguyện của Mục chủ tịch, hơn nữa, chủ tịch phân chia tài sản của chính mình, hợp tình hợp lý, và có hiệu lực pháp luật.”

Ai chẳng biết cổ phần rất đáng giá, 5% cổ phần, bọn họ đều không có, một người ngoài lại có thể nhận được, điều này làm cho bọn họ sao có thể cam tâm!

“Cha tôi nhất định là hồ đồ! Con nhỏ Thẩm Huyền này kết hôn ba năm cũng chưa sinh nổi được cái trứng, còn lả lơi ong bướm không biết liêm sỉ, như thế nào xứng có được cổ phần!” Lưu Mỹ Vân không được thừa kế tài sản gì, lúc này cũng có chút cảm giác điên cuồng.

Những người khác cũng đều không lên tiếng, rốt cuộc việc đã đến nước này, nói nhiều thì có lợi ích gì, còn sẽ đắc tội với người.

“Luật sư Vương.” thanh âm Mục Đình hơi trầm xuống.

Luật sư Vương lập tức nhìn Lưu Mỹ Vân với ánh mắt nghiêm túc, “Lưu phu nhân, ngài bị nghi ngờ đã xúc phạm hoặc bịa đặt sự thật một cách trắng trợn phỉ báng danh dự của Thẩm tiểu thư, đã nghiêm trọng mắc vào tội phỉ báng danh dự của người khác, những lời ngài vừa nói đã được ghi âm lại, vài ngày nữa luật sư Hàm sẽ đưa tới, ngoài ra, nếu ngài không tìm Thẩm tiểu thư xin tha thứ, căn cứ theo luật pháp, tùy mức độ nghiêm trọng của sự việc sẽ bị giam dưới ba năm có thời hạn, hoặc giam ngắn hạn.”

Nghe vậy, Lưu Mỹ Vân vừa mới còn tức giận lập tức sắc mặt liền biến đổi, Mục Đồng bên cạnh cũng lôi kéo cánh tay bà ta, ý bảo bà ta không cần nói gì nữa.

Không nghĩ tới còn có cái luật pháp này, Thẩm Huyền lập tức hừ nhẹ một tiếng, “Giải quyết riêng có thể, không có ba mươi nghìn vạn thì không cần bàn nữa.”

“Chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi, Huyền Huyền cũng đừng so đo với cô hai cháu.” Mục Nghiệp Thân là con cả liền lập tức đứng ra hòa giải.

Mục Đình bỗng nhiên đứng dậy, nhàn nhạt đưa mắt đảo qua mọi người một lượt, “Di chúc của ông cũng đã đọc xong, vậy tôi đi trước một bước.”

Nói xong, đột nhiên bước chân dừng lại, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía Lưu Mỹ Vân, “Gia đình cùng mọi người không biết, nếu cô hai cũng không hiểu, làm cháu trai có thể dạy cho người.”

Sắc mặt trắng bệch, Lưu Mỹ Vân đứng đó một lúc lâu cũng không lên tiếng, nhưng thật ra những người khác nhìn ánh mắt của bà ta giống như một kẻ ngốc vậy, khó trách lão gia tử tình nguyện giao cho hai đứa cháu ngoại, cũng không muốn giao cho cái người ngu xuẩn này.

Thẩm Huyền đột nhiên có cảm giác sáng khoái, rất nhanh liền đi theo nam chính, chỉ là không nghĩ tới ông của nam chính sẽ cho cô 5% cổ phần, cô còn tưởng rằng chỉ có 3%.

Tuy nhiên nam chính cũng không đi chung xe với cô, mà là đi hướng công ty, cô được tài xế đưa về biệt thự.

5% cổ phần này chắc chắn là cô không thể nhận, rốt cuộc ông nam chính lại không thiếu cô cái gì, chính là hiện tại nam chính vẫn luôn kéo dài không chịu ly hôn, cô lại không thể cưỡng ép người khác cùng cô đi công chứng.

Trở lại biệt thự, Thẩm Huyền đột nhiên nhận được tin nhắn, là một số lạ, bên trên viết để cô ra ngoài nói chuyện, vừa thấy tin nhắn này cô liền

biết là vai ác, quả thật là cô cũng rất buồn bực, không biết nên làm thế nào vai ác mới có thể buông tay, chẳng lẽ cô sẽ bị đối phương quấn cả đời sao?

Gọi điện thoại cho ông nội, đối phương lại nói nếu Mục gia cho cô cổ phần, dù sao thì cô cũng là cháu dâu của ông Mục, lấy ít cổ phần cũng không có gì, với lại ban đầu Thẩm gia cũng giúp Mục gia ít nhiều, cổ phần này cũng là hợp tình hợp lý.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng sinh ra hoài nghi đối chính mình, chẳng lẽ cô thật sự nên nhận hay sao?

Không dám nói chuyện ly hôn, nhưng Thẩm Huyền biết, nếu chính mình nói những lời như vậy với ông, đối phương nhất định sẽ hỏi nguyên nhân, nhưng việc này sớm hay muộn cũng phải nói.

Đột nhiên có chút buồn bực, nam chính như thế nào đột nhiên lại không muốn ly hôn?

Chuyện tối nước này, xem ra cô chỉ có thể khiến cho đối phương chán ghét chính mình!

Thời điểm ăn cơm tối nam chính không về, thẳng đến tối muộn cô mới nhìn thấy bên trong thư phòng đèn sáng.

Tắm rửa một cái, Thẩm Huyền lập tức đem quần áo trước kia của nguyên chủ lấy hết ra, càng nhìn càng xấu hổ, bởi vì váy ngủ của nữ phụ đều là thấp ngực hoặc là trong suốt, một cái so một cái càng bại lộ, cô muốn tìm một bộ bình thường, chính là cuối cùng khế căn môi vẫn là lựa chọn một bộ váy ngủ trong suốt.

Chỉ có như vậy mới có thể biểu hiện là cô chủ động, mà nam chính ghét nhất chính là loại phụ nữ chủ động câu dẫn anh!

Vì tự do, Thẩm Huyền bất cứ giá nào cũng phải làm, cô cũng không tin đối phương bị như vậy còn có thể không ly hôn!

Thời điểm ra khỏi cửa phòng cảm giác trước ngực trống rỗng, Thẩm Huyền chỉ có thể ra về trấn định làm chính mình thoát nhìn bình tĩnh, chỉ là chờ khi cô lấy hết can đảm đi đến thư phòng, bên trong lại không có người, ngay cả đèn trong phòng cũng tắt.

Lúc này đối phương còn có thể đi đâu?

Lại chạy xuống dưới lầu nhìn một vòng, Thẩm Huyền rốt cuộc phát hiện có người ở trước tủ rượu trong phòng khách nhỏ!

Đem tóc vén ra sau tai, hồi tưởng bộ dáng nữ phụ chủ động câu dẫn nam chính, cô bỗng nhiên từng bước đi qua, người đàn ông đang rót rượu vang đỏ, trên người còn mặc áo sơ mi trắng, cổ áo bung vài nút, hình như nhận thấy được cái gì, nhưng cũng không có quay đầu lại.

Thẳng đến một đôi tay tinh tế trắng nõn nhỏ nhắn dần dần quấn lấy eo anh, sau lưng chợt dán lên một cơ thể mềm mại, và một mùi thơm nhàn nhạt cũng bỗng nhiên quanh quẩn đầu mũi.

Đầu ngón tay chậm rãi ở trước ngực đối phương vẽ vài vòng, Thẩm Huyền cố tình đem thanh âm phóng nhu, “Anh thật sự không có ý định ly hôn ư?”

Dì Vương mới từ phòng bếp đi ra lập tức lại quay lại phòng bếp, chỉ coi như cái gì cũng không có nhìn thấy.

Đầu ngón tay hồng nhạt vẫn như cũ không an phận ở trước ngực vẽ vài vòng, Mục Đình khẽ nhú mày, bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người phụ nữ mặc trên người một bộ váy đen hai dây, trước ngực lộ ra một chút cảnh xuân, cùng trước kia bất đồng chính là, trên người không có mùi nước hoa gay mũi.

Thấy đối phương nhìn chính mình không nói lời nào, Thẩm Huyền nói với bản thân nhất định phải bình tĩnh, nam chính chắc chắn đã bắt đầu chán ghét mình!

Khóe môi mang theo ý cười, cô lại tiếp tục tiến lại gần giật nhẹ áo anh, thanh âm yêu kiều, “Tôi đã nghĩ thông suốt, nếu anh nói không muốn ly hôn, vậy chúng ta liền bắt đầu lại từ đầu một lần nữa anh thấy sao?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 21: Bị Thương

Edit: Chovay-HVHT

Dưới ánh đèn chói mắt, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo đã mất đi nét quyến rũ của quá khứ, nhưng lại nhiều thêm mấy phần trẻ trung, người đàn ông đột nhiên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của cô, ánh mắt âm trầm, “Cô nghĩ làm như vậy sẽ ly hôn sao?”

Đột nhiên lui về phía sau một bước, Thẩm Huyền bị ánh mắt của đối phương làm cho hoảng sợ, vì cái gì nội dung cốt truyện cảm giác giống như có chút không đúng.....

Cúi đầu chống lại cặp mắt sáng ngời của cô, thanh âm của Mục Đình hơi trầm xuống, “Muốn cùng Mục Dịch ở chung một chỗ đến vậy sao?”

Thẩm Huyền: “!!!???”

Cô từng bước một lùi lại phía sau, trong khi đó thử cố rút tay chính mình về, trong lúc nhất thời cả người đều ỉu xù, cái nội dung cốt truyện này so với mình tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau a!

Liếc nhìn mồ hôi lạnh trên trán cô, Mục Đình đột nhiên buông tay cô ra, cầm ly rượu lên rồi lập tức đi lên lầu, không nói thêm gì với cô.

Vẻ mặt Thẩm Huyền ngờ ngác đứng tại chỗ, sững sốt hồi lâu, không biết đây là có chuyện gì xảy ra, thoát nhìn đối phương hình như là thật sự tức giận, nhưng làm thế nào mà anh ta biết cô làm vậy là vì muốn ly hôn?

Hoàn toàn không hiểu đối phương rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, Thẩm Huyền trước hết chỉ có thể tự mình đi lên lầu, cảm giác chính mình muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này quả thật là không phải khó khăn bình thường, sớm biết sẽ thế này lúc trước ký giấy thỏa thuận ly hôn nên đem đi công chứng cho xong, bằng không bây giờ cũng sẽ không phiền phức như vậy.

Cô có thể cảm nhận được là nam chính thật sự không so đo với chuyện trước kia, nhưng mà chính mình không thể đánh cuộc nha, tuy rằng đối phương có tiền lớn lên lại còn đẹp mắt, nhưng có quá nhiều yếu tố không chắc chắn, nếu về sau quan hệ của đối phương cùng nữ chính tốt hơn, cô muốn khóc cũng không có chỗ nào khóc, cho nên cô chắc chắn phải ly hôn.

Nhìn thân ảnh đang đi lên lầu, dì Vương đứng ở cửa phòng bếp nhìn không được lắc đầu, bà biết chắc phu nhân sẽ thất bại mà, một người ngoài như bà còn nhìn ra được, Mục tiên sinh rõ ràng không thích phụ nữ chủ động.

Thẩm Huyền cảm thấy vẫn nên giải thích một chút, rốt cuộc cô ly hôn là vì chính mình, chứ không phải là vì Mục Dịch, cũng không biết tại sao nam chính lại nghĩ đến vai ác, hay là do thoát nhìn mình rất giống sẽ cho anh ta đội nón xanh?

Vừa rạng sáng ngày hôm sau cô đã rời giường, khi cô đang ăn bữa sáng rõ ràng nam chính không có ý định phản ứng lại cô, tuy nhiên Thẩm Huyền cũng không có thất vọng, chờ lúc đối phương chạy bộ vào lúc sáng sớm, liền lập tức lái xe đạp đuổi theo, đây là do đích thân cô mượn từ ông Lý tưới hoa cho biệt thự, thật ra đây là một chiếc xe đạp kiểu cũ.

Đạp nửa ngày mới đuổi kịp anh, Thẩm Huyền ho nhẹ một tiếng, chỉnh lại tốc độ của xe nhìn về phía người bên cạnh nói: “Cái kia..... Đêm qua là do tôi không đúng, tôi thừa nhận chính mình quá mức cực đoan, và không nên làm như vậy để đạt được mục đích của mình, tôi cũng biết là anh đã không còn quan tâm tới những gì tôi đã làm trước đây, nhưng mà..... Có một số việc... Tôi không thể coi như bất cứ cái gì cũng chưa xảy ra, quay lại không được chính là quay lại không được.”

Mục Đình vẫn nhìn phía trước, vẻ mặt không thay đổi, giống như không nghe thấy gì, chỉ là tốc độ có chút nhanh hơn.

“Chúng ta đã kết hôn được ba năm, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến làm thế nào để tạo niềm vui cho anh, không sai, anh chịu bỏ qua chuyện trước kia khiến tôi thật sự rất vui, thế nhưng tôi đã quá mệt mỏi rồi, tôi không muốn cứ phải suy nghĩ lo được lo mất như vậy nữa, cũng không muốn mỗi ngày mong mỏi anh nhìn mình nhiều thêm một chút, ly hôn đối với chúng ta là lựa chọn tốt nhất, thành toàn cho tôi, cũng như là giải thoát cho anh, có được không?”

Thẩm Huyền trừng mắt nhìn nửa ngày cuối cùng mới nặn ra một giọt nước mắt, cảm giác bản thân đều bị mình làm cho cảm động, nhưng mà cô nói cũng không có sai, vốn dĩ chính là như vậy, ly hôn là tốt cho tất cả mọi người.

Đang lúc cô chuẩn bị quay lại để ăn tiếp canh gà, xe đột nhiên lắc lư một cái, có lẽ là lúc này vẫn luôn nhìn Mục Đình không có nhìn đường, xe đụng phải vòng sỏi ở khúc cua cũng không hay biết, cả người lập tức “Ai nha” một tiếng kết hợp với chiếc xe cũng bị văng lên trên mặt cỏ.

“A! eo của tôi!”

Thẩm Huyền khóc không ra nước mắt chống tay lên cỏ ngồi dậy, trong khi đó lại cố hết sức đem xe đạp đang đè trên người mình đẩy ra, cảm giác

chính mình hôm nay ra cửa chắc chắn không xem hoàng lịch!

Mục Đình dừng lại bước chân, bỗng nhiên tiến lên vài bước, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống người đang lăn trên bãi cỏ, lông mày khẽ nhíu lại.

Cảm giác giống như anh đang cười nhạo mình, Thẩm Huyền cảm thấy mặt mũi của mình đều bị ném sạch, hơn nữa phát hiện bàn tay đã bị xước da, vừa muốn đứng lên, nhưng đầu gối lại truyền đến một trận nóng rát đau đớn.

Da thịt trắng nõn trên đầu gối đã bị trầy một mảng lớn, tơ máu đang từ từ thấm ra bên ngoài, Mục Đình ngồi xổm xuống, mi mắt khẽ nhấc, “Cô còn có gì muốn nói, tôi nghe.”

Thẩm Huyền: “.....”

Người này quả nhiên là đang cười nhạo cô! Thẩm Huyền bĩu môi, anh duỗi tay ra đem cô chặn ngang bế lên, đường cong cơ bắp cánh tay rõ ràng, cho dù mỗi ngày cô ăn nhiều như vậy, nhưng mà người lại rất nhẹ, cũng không biết đồ cô ăn đều đã đi đâu.

Đột nhiên bị nhấc bổng lên Thẩm Huyền theo bản năng bám chặt lấy vai anh, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lại ngơ ngác nhìn hành động của đối phương, cả người cứng đờ.

Anh ta..... anh ta đang làm gì vậy?!

Khiếp sợ đi qua lại là ngưỡng ngừng, tuy rằng rất biết cách nói chuyện, nhưng cô cũng chỉ nói ngoài miệng mà thôi, rất nhanh liền nhắm mắt lại, coi như cái gì cũng không có xảy ra.

Hàng lông mi cong vút hơi hơi rung động, cảm nhận được người trong ngực cứng đờ, khóe môi Mục Đình khẽ nhếch lên khó nhìn ra độ cong,

bỗng nhiên nhớ tới trước khi cô gả cho anh vẫn chưa từng có bạn trai, tuy nhiên có thể nhận ra khi cô dỡ thủ đoạn câu dẫn vụng về đó.

Thẩm Huyền không dám mở mắt, bởi vì chuyện xảy ra bây giờ nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Cảm con thấy con đường quay về biệt thự đặc biệt dài, quả thật là sống một giây giống như một năm, cho đến khi cả người được đặt trên sofa, cô vừa mở mắt liền thấy dì Vương ngây ngốc đứng gần đó, Thẩm Huyền cũng bị dọa ngốc trừng mắt lên thần sắc đặc biệt quái dị.

Liếc nhìn miệng vết thương của cô, Mục Đình lấy hòm thuốc từ trong ngăn tủ ra, thấy vậy Thẩm Huyền lập tức vội vàng chống tay ngồi dậy, “Để..... Để cho dì Vương băng bó là được rồi!”

Thản nhiên nhìn vào mắt cô, Mục Đình lập tức đi thẳng lên lầu, làm cho Thẩm Huyền nhẹ nhàng thở ra, mà dì Vương vẫn còn khiếp sợ không thôi đứng đó, có loại cảm giác chính mình bị hoa mắt, vừa nãy thật sự là Mục tiên sinh ôm phụ nhân về đây sao?

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, bà lại chạy nhanh qua giúp Thẩm Huyền băng bó, trong khi đó vẫn không quên dò hỏi chuyện sao cô lại bị thương, không lâu sau Mục Đình mặc tây trang mang giày da từ trên lầu bước xuống, dường như đã tới thời gian đến công ty.

Sau khi được băng bó kỹ, Thẩm Huyền khập khiễng bước lên cầu thang, hiện tại cả người đều hỗn loạn, nam chính không chịu ly hôn, cô nên làm cái gì bây giờ?

Do dự hồi lâu, cô vẫn gọi điện thoại cho ông mình, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm đem chuyện muốn ly hôn nói ra.

“Cháu nói lại lần nữa xem nào? Có phải người Mục gia khi dễ cháu hay không?!”

Nghe âm thanh lo lắng trong điện thoại truyền đến, Thẩm Huyền biết rõ sẽ như thế này mà, sau đó vội vàng nằm trên giường lên tiếng giải thích, “Không có, chỉ là cháu cảm thấy hơi mệt mà thôi, rốt cuộc ông cũng biết Mục Đình anh ấy từ lúc bắt đầu đã không thích cháu, cháu cho rằng chúng cháu có thể lâu ngày sinh tình, nhưng ông cũng thấy đấy, đây căn bản là chuyện không có khả năng.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, mới vang lên giọng nói bất đắc dĩ của ông Thẩm, “Đây là con đường do chính cháu chọn, ông cũng không dám nói gì, nhưng mà cháu phải suy nghĩ thật kỹ, đừng để về sau lại nói không buông cậu ta được, nếu cháu thật sự muốn ly hôn, ông đương nhiên sẽ làm chủ cho cháu, cháu gái của ta cũng không phải là không có người muốn.”

Không hiểu sao cái mũi bỗng đau sót, Thẩm Huyền bỗng nhiên cảm thấy có chút cảm động, kỳ thật cô nên sớm nói ra mới đúng, bất luận như thế nào đi nữa, ông của cô chắc chắn là vì muốn tốt cho cô.

“Cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, tuy nhiên..... Cũng không biết liệu anh ấy có đáp ứng hay không.” Cô thở dài.

Nghe vậy, người ở đầu bên kia điện thoại lập tức nói: “Cháu chưa có làm chuyện gì có lỗi với người Mục gia bọn họ, sao lại không dám nói, vậy đi, hôm nào ông sẽ tự mình nói chuyện cùng tiểu tử Mục Đình.”

“Đừng đừng đừng, vẫn nên để tự cháu nói đi.” Cô lập tức khẩn trương lên, rốt cuộc đây là chuyện riêng của bọn họ, để trưởng bối nhúng tay quá thật là không tốt.

Cũng không biết tiểu nha đầu này suy nghĩ cái gì, ông Thẩm đương nhiên cũng không có kiên trì, chỉ để cho cô tự mình quyết định, ông cảm thấy nha đầu này chỉ là nhất thời xúc động, ngoài miệng nói chơi, sao có thể thật sự muốn ly hôn.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Huyền một mình nằm liệt trên giường ngâ ngốc nhìn trần nhà, đến khi dì Vương ở bên ngoài gõ cửa, nói là cái vị Trình bác sĩ kia lại đến đây.

Nghĩ đến cái người này nói mình có bệnh, Thẩm Huyền liền có chút tức giận, chờ sau khi cô khép khiễng bước xuống lầu, đối phương vẫn một bộ ôn văn nho nhã như cũ ngồi ở kia, giống như không cảm nhận được sự khó chịu của cô.

“Thẩm tiểu thư, tôi biết ngài không muốn điều trị, nhưng đây cũng là vì tốt cho ngài, nếu không kiểm soát bệnh tình của ngài kịp thời, việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt thường ngày của ngài.” Bác sĩ nghiêm túc nói.

Thẩm Huyền ngồi đối diện ông ta, nhờ dì Vương lấy đĩa trái cây lại đây, trong lúc đó vẫn nhìn đối phương hơi mỉm cười, “VẬY sao? VẬY ông nói xem, tôi rốt cuộc là có bệnh gì?”

Giơ tay đẩy mắt kính, biểu cảm của bác sĩ nghiêm trọng, “Ngài bị rối loạn hoang tưởng rất nghiêm trọng, nếu ngài không tin lời tôi nói, ngài có thể mời chuyên gia khác đến chuẩn đoán, tuy nhiên từ lúc hành nghề đến nay, tôi chưa bao giờ phạm sai lầm nào.”

Thẩm Huyền: “.....”

Vừa định nói đối phương thật là ăn nói lung tung, nhưng người đối diện lại đột nhiên lên tiếng: “Ngài cảm thấy người chồng của mình không chung thủy với ngài hay không, và cùng người khác phái có quan hệ không chính đáng?”

Lời muốn nói bị ghen lại, cô nhịn không được đưa tay qua cầm lấy cái gối gặt gao ôm vào trong ngực, thần sắc bỗng nhiên quái dị lên, việc này sao có thể nói là do cô nghi ngờ, trong sách nam chính cùng nữ chính chính là một đôi, tuy rằng bây giờ còn chưa phải, nhưng ai biết về sau có

thể có hay không? “Có phải đôi khi ngài cảm thấy rất bất an, cần dùng tiền để lấp đầy khoảng trống bất an đó hay không?”

“.....”

Sắc mặt Thẩm Huyền có chút không đúng, cô không có cảm giác an toàn chỉ là bởi vì cô không có nguồn thu nhập, cho nên mới muốn tiết kiệm nhiều tiền chút, như vậy cuộc sống về sau mới được đảm bảo, cho người khác làm việc còn chính mình là bà chủ đương nhiên là không giống nhau.

“Được rồi được rồi, ông không cần nói nữa, tôi chấp nhận điều trị được chưa? Nhưng tôi vẫn phải nói với ông, là tôi không có bệnh!” Cô nhin không được nhấn mạnh lần nữa.

Bác sĩ chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, những bệnh nhân mắc bệnh về tâm lý, có ai sẽ tự nhận mình có bệnh đâu?

Thẩm Huyền cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chính cô cũng nghi ngờ chính mình, quả nhiên mấy bác sĩ tâm lý này có năng lực tẩy não cho người khác không phải là mạnh bình thường.

Buổi tối nam chính trở về Thẩm Huyền vẫn còn cảm thấy rất xấu hổ, bây giờ cô hoàn toàn không biết nên nói về chuyện ly hôn như thế nào, cũng không biết rốt cuộc phải làm thế nào nam chính mới bằng lòng ly hôn.

Bởi vì chân bị thương nên không thể ăn đồ dầu mỡ, cho nên bữa ăn buổi tối có chút thanh đạm như bữa sáng, không có thịt có thể chịu được, không có ớt cay liền có điểm khó chịu, nhưng cô vẫn là chịu đựng nuốt xuống rau xanh nhạt nhẽo.

“Có thoa thuốc hay chưa?”

Giọng nói đột ngột vang lên dọa Thẩm Huyền nháy dưng, nhìn người bên cạnh, cô gật gật đầu nhỏ, tiếp theo lại yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Không khí trên bàn cơm có chút quỷ dị, bây giờ Thẩm Huyền hoàn toàn không biết nên nói gì với đối phương, chỉ có thể chờ đối phương ra ngoài.

“Đúng rồi, tôi nhớ là qua mấy ngày nữa là đến sinh nhật của anh, anh có thích đồ gì không?” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

Đối phương tặng cho cô một cái vòng tay quý giá như vậy, chính mình đương nhiên cũng phải có qua có lại.

Buông ly nước xuống, Mục Đình không mặn không nhạt quét mắt nhìn cô, “Không có.”

Thẩm Huyền: “.....”

Ăn xong một chén cơm, cô liền khập khiễng muốn lên lầu, còn Mục Đình bưng chén trà đi ở phía trước, liếc mắt nhìn người đang chật vật đi phía sau, vẫn là dừng lại bước chân giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô.

Cảm giác giống như có người đang xách mình đi theo, cô không khỏi lặng lẽ đưa mắt nhìn người bên cạnh, “Cảm ơn.” Cúi đầu, thanh âm cô nhẹ tênh, “Tôi muốn ly hôn không phải vì Mục Dịch.”

Cô chỉ là vì chính mình mà thôi.

Đưa cô đến cửa phòng anh liền buông lỏng tay, tiến sát gần cô hơi hơi cúi người, thanh âm trầm thấp, “Đừng để tôi nghe thấy hai chữ này nữa.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 22: Ở Riêng

Edit: Chovay-HVHT

Dưới chân mất thăng bằng, cả người Thẩm Huyền đột ngột dựa vào cánh cửa, tay nhỏ còn gắt gao nắm chặt tay nắm cửa, vẻ mặt ngơ ngác nhìn đối phương xoay người rời đi.

Mím môi, cô lập tức khập khiễng quay lại giường, sau đó ngậy ngốc trừng mắt nhìn trần nhà, cảm thấy nam chính thật là càng ngày càng không được bình thường, cả người cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ anh thật sự có ý định muốn chung sống tốt cùng mình?

Nhưng vấn đề là, mặc kệ có nguyện ý ly hôn hay không, anh cũng không trả lời chắc chắn, ai biết là anh có ý gì.

Đột nhiên có chút mệt, vì cái gì mà nam nữ chính đều đã gặp nhau, tình yêu sét đánh còn chưa có cháy đến chứ?

Một đêm trằn trọc, Thẩm Huyền không nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ bởi vì chuyện ly hôn mà phiền não, nhưng bất ngờ là sáng hôm nay luật sư Vương lại đến đây, còn cầm một tập tài liệu chuyển nhượng cổ phần, chờ ký tên, là cô có thể nhận được 5% cổ phần kia, đối mặt với số tiền chói mắt này, Thẩm Huyền ngược lại có chút do dự.

“Đúng rồi, Mục tổng có dặn, ngôi biệt thự này cũng sẽ nhanh chóng sang tên cho ngài.” Luật sư Vương cười nói.

Thẩm Huyền: “.....”

Nếu không chịu ly hôn, thì cho cô ngôi biệt thự này làm cái gì?!

Nếu là trước đây, khẳng định là cô sẽ cao hứng đến nhảy dựng lên, rồi cuộc cãi biệt thự này về sau chắc chắn sẽ đáng giá rất nhiều tiền, nhưng bây giờ Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đặc biệt sốt ruột, lần đầu tiên cảm nhận được sự đau khổ của kẻ có tiền, hóa ra trên đời này còn thật sự có chuyện mà tiền không thể giải quyết được.

Buông tài liệu xuống, cô dựa lưng vào sofa ngừng mi suy nghĩ, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Tôi có một vấn đề, giấy thỏa thuận ly hôn nếu không công chứng sẽ thế nào?” Hiện tại cô hối hận nhất chính là ngày đó nhất thời hồ đồ, lại không đi công chứng!

“Thẩm tiểu thư thật biết nói đùa, việc công chứng hay không chẳng qua là bước tiếp theo, chỉ cần không có giấy chứng nhận ly hôn, cho dù có công chứng cũng vô dụng, như vậy thì đơn ly hôn sẽ không có hiệu lực.” Vương luật sư chỉnh lại mắt kính, không rõ phu nhân của Mục tổng này sao lại hỏi mấy vấn đề kì lạ như vậy, hắn nhìn thấy Mục tổng đối với vị phu nhân này cũng khá tốt nha.

Nghe vậy, Thẩm Huyền không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy thật đau đầu, nếu là như vậy thì cô sao có thể đấu lại nam chính!

“Cái này để tôi xem lại một chút, khi nào ký sẽ nói với ông.”

Nghe vậy, luật sư Vương cũng gật đầu, “Vậy được, nếu ngài có chỗ nào không hiểu thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.”

Cười gật đầu, chờ sau khi nhìn thấy đối phương đi khỏi, cô mới cầm tập tài liệu trên bàn lên, khập khiễng đi lên lầu thay quần áo, cô chuẩn bị quay về Thẩm gia một chuyến, cổ phần này thật sự vẫn nên cẩn thận hỏi ông nội một chút mới được, ký cái này, điều đó có nghĩa là cô và người Mục gia vẫn sẽ luôn có dính líu, về sau nếu họp hội đồng quản trị chắc chắn là cô cũng phải đi.

Lúc trước gọi điện thoại cho ông không biết có phải là ảo giác của cô hay không, luôn cảm thấy giọng của ông nội có chút không đúng, cảm giác như là không có chút sức lực, sau đó hỏi mới biết được gần đây bệnh dạ dày của ông lại tái phát.

“Lão Mục kia đối với cháu cũng không tệ lắm, đương nhiên là ông hy vọng cháu có thể nhận, rốt cuộc đối với cháu về sau đó cũng là một sự đảm bảo, nhưng cổ phần này ở trong tay cháu cũng là một phiền toái, hơn nữa ông bảo hộ cháu cũng không được bao lâu, nếu cháu thật sự không muốn thì thôi, đều phụ thuộc vào chính cháu.”

Nghe được thanh âm hữu khí vô lực ở đầu dây bên kia, Thẩm Huyền có chút không đành lòng, nghiêm túc nói: “Cháu sẽ tự mình suy nghĩ kỹ, còn nữa cháu muốn dọn về nhà, đã lâu rồi cháu chưa về gặp ông.”

Lại nói, nếu nam chính không chịu ly hôn, vậy thì bọn họ trước hết nên ở riêng thì tốt hơn, dù sao sống cùng một chỗ hay không cũng không khác biệt lắm.

“Đương nhiên có thể, phụ nữ vẫn nên rụt rè một chút, cháu luôn là người theo đuổi, nên tiểu tử Mục gia đương nhiên không biết quý trọng, cháu dọn về đây sống cũng tốt, xem phản ứng của cậu ta ra sao.” Ông Thẩm trầm ngâm nói.

Không nghĩ tới ông nội còn biết chiêu lạt mềm buộc chặt này, Thẩm Huyền cười có chút bất đắc dĩ, đương nhiên là gật đầu phụ họa.

Nghĩ đến việc muốn dọn về nhà, cô lập tức nhờ dì Vương chuẩn bị cho cô vài cái vali lại đây, sau đó một mình khập khiễng thu dọn quần áo, nghĩ đến về sau mỗi ngày phải thấy cái bản mặt cặn bã kia của Thẩm Tất trong lòng cô liền có chút không thoải mái, vẫn nên tự mình mua một căn hộ đi.

Nếu nam chính thích kéo dài, vậy bọn họ cứ tiếp tục kéo dài đi, đến lúc đó nếu cô tìm được bạn trai, vậy thì đừng trách cô cho anh đội nón xanh, dù sao cũng là do anh không chịu ly hôn.

Thu dọn đồ vật linh tinh mất một buổi trưa, còn có một ít đồ không cần thiết Thẩm Huyền tính bán hết, dù sao cô cũng không cần những trang sức quý giá đó, còn về chuyện nhà ở vẫn nên nhờ Lục Tổ Tổ xem giúp một chút đi, lớn quá cũng không tốt, chỉ cần đơn giản có hai phòng ngủ và một phòng khách là được, đến lúc đó lại nuôi thêm con mèo, quả thật chính là cuộc sống hoàn hảo.

Chuẩn bị chờ nam chính trở về thì sẽ đem chuyện cô muốn dọn ra ngoài sống nói một chút, Thẩm Huyền ngồi ở phòng khách đọc sách, thế nhưng không chờ được nam chính, cô lại chờ một người khách không mời mà đến!

“Cậu vào bằng cách nào!” Cô bị dọa lập tức ngồi thẳng thân mình.

Câu môi cười, Mục Dịch quét mắt dễ dàng nhìn khắp căn phòng rộng lớn, dần dần ánh mắt mới dừng lại ở người đang ngồi trên sofa, cô mặc một bộ váy ngủ màu lam, tuy rằng phong cách không giống trước kia, nhưng trên mặt kháng cự cùng bài xích lại một chút cũng không có thay đổi.

“Tôi gọi điện thoại cho em, tại sao em lại không bắt máy?” Ánh mắt Mục Dịch phức tạp từng bước một đi qua.

Thẩm Huyền lập tức đứng lên, đưa mắt nhìn dì Vương trong phòng bếp, nhin không được lớn tiếng nói: “Chúng ta không có gì để nói hết, nếu cậu muốn tốt cho tôi, thì không nên tiếp tục đến đây quấy rầy tôi, còn nữa nếu cậu không chịu đi, vậy tôi sẽ kêu vệ sĩ!”

Cũng không biết vệ sĩ ở biệt thự này làm việc thế nào, lần trước cho bọn người Lưu Mỹ Vân vào đây, lần này lại cho Mục Dịch vào đây tiếp, rõ ràng cô đã thường xuyên nhắc nhở là đừng cho bất kì kẻ nào tiến vào mà.

“Tôi đương nhiên là vì muốn tốt cho em, nếu em đã nói muốn ly hôn, vậy thì vì sao bây giờ ông cũng đã chết, các người vẫn chưa chịu ly hôn? Chẳng lẽ em còn luyến tiếc anh ta sao?!”

Mục Dịch đột nhiên tiến lên một bước túm chặt cánh tay cô, gương mặt tuần mi âm trầm, “Tôi có thể không làm phiền em, nhưng em phải ly hôn với anh ta!”

Hắn phát hiện, người anh trai này của mình rõ ràng có chút không thích hợp, từ trước đến nay đều chưa từng bảo vệ cho ai, vì anh ta sợ phiền phức.

“Cậu buông ra!” Thẩm Huyền cau mày dùng sức đẩy vai hắn, thanh âm đề cao, “Tôi ly hôn hay không là chuyện của tôi, coi như tôi cầu xin cậu, buông tha cho tôi có được không, trên đời này không có đồ gì là không bỏ xuống được! Nói không chừng về sau cậu sẽ gặp được một cô gái tốt thì sao?!”

Khác với cách trang điểm tinh xảo trong quá khứ, hiện tại người trước mắt dường như luôn để mặt mộc, càng không có thái độ khinh thường đối với hắn, ngược lại có chút sợ hãi, Mục Dịch có thể cảm nhận được trong ba năm này cô đã thay đổi rất nhiều, cũng biết là tất cả điều này đều là bởi vì anh trai của hắn mà thay đổi.

Ánh mắt như là lộ ra một cổ âm trầm, hằn năm cánh tay cô cũng càng ngày càng chặt, “Tôi chỉ muốn một cơ hội, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt!”

“Phu nhân.....”

Nghe được âm thanh phát ra trong phòng khách, dì Vương bỗng nhiên đi ra, chờ nhìn thấy một màn này ở bên ngoài cũng bị làm cho hoảng sợ.

“Cậu không đi đúng không? Dì Vương mau gọi điện thoại kêu vệ sĩ!”
Thẩm Huyền chỉ cảm thấy cánh tay của mình bị nắm chặt sinh đau.

Thấy vậy, dì Vương lập tức gạt đầu lấy di động ra, sắc mặt Mục Dịch âm trầm buông lỏng tay cô, tiếp theo lại lùi ra phía sau vài bước, nắm tay lại thật chặt, “Hôm nay tôi đến đây chỉ muốn nói với em, dù tôi có làm bất cứ cái gì, thì tất cả cũng đều là vì em.”

Dứt lời, ánh mắt hằn tham lam nhìn người trước mặt, rồi mới xoay người cất bước rời đi, chỉ còn lại Thẩm Huyền trong lòng vẫn còn sợ hãi đứng ở kia, nhịn không được cầm ly nước trên bàn uống một mồm lớn để giảm bớt căng thẳng.

Không hiểu câu cuối cùng của hấn là nói cái gì, nhưng lấy tính cách của vai ác thì có chuyện gì mà hấn không dám làm chứ?

Đột nhiên có chút bất an, Thẩm Huyền bực bội bất an đi toilet rửa mặt, không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, chờ sau khi ly hôn, đối phương có ép mình ở bên anh ta hay không?

Không lâu sau Mục Đình quay về, Thẩm Huyền cũng không có nói chuyện Mục Dịch đã tới đây với anh, bằng không chắc chắn đối phương lại nghi ngờ mình cùng Mục Dịch có cái gì, cũng may chỗ dì Vương cô cũng đã nhắc nhở, nếu không có việc gì thì chắc là anh sẽ không xem camera giám sát mới đúng.

Thời điểm ăn cơm vẫn yên tĩnh không ai nói lời nào như cũ, cô do dự một hồi, nhìn người bên cạnh nói: “5% cổ phần kia tôi nên trả lại cho anh thì tốt hơn, dù sao anh cũng đã cho tôi rất nhiều phí ly hôn rồi.”

Anh chậm rãi ăn, nghe vậy môi mỏng hé mở, “Là của cô thì cô cầm là được rồi.”

Người Mục gia đều rất hào phóng, Thẩm Huyền lại được trải nghiệm sâu sắc một lần nữa.

Ăn xong một bát cơm, cô đưa mắt nhìn người bên cạnh, thanh âm thanh thúy, “Ông nội tôi cảm thấy cơ thể không khỏe, cho nên ngày mai tôi tính dọn về nhà.”

Bước đầu tiên của ly hôn, tất nhiên là bắt đầu bằng việc ở riêng.

Nghe vậy, bỗng nhiên mí mắt khẽ nhấc, thanh âm của anh lãnh đạm, “Khi nào quay về?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 23: Điện Thoại

Edit: Chovay-HVHT

Trở về?

Thẩm Huyền không nghĩ tới nam chính sẽ hỏi vấn đề như vậy, nếu muốn ly hôn, vậy đương nhiên là sẽ không bao giờ quay về rồi!

Nhưng cô cũng không có nói thẳng ra, chỉ ho nhẹ một cái, “Chuyện này..... Xem tình huống đi, chuyện sau này không ai biết trước được, tôi còn phải chăm sóc ông.”

Trên bàn cơm lại khôi phục một mảnh yên tĩnh một lần nữa, Mục Đình bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, “Hôm nay Mục Dịch đến đây.”

Đây là câu trần thuật, Thẩm Huyền cũng có chút xấu hổ, chỉ có thể cúi đầu yên lặng ăn cơm, ra vẻ trấn định nói: “Tôi cũng không biết cậu ta vào bằng cách nào, đều do mấy người vệ sĩ kia, chỉ có một người mà cũng không ngăn được.”

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cô cũng bị dọa ra bệnh tim.

Mi mắt rũ xuống, ánh mắt sắc bén hiện lên bị hàng mi che dấu, cái đứa em trai này của anh thật đúng là không coi ai ra gì.

“Đưa điện thoại cho tôi.”

“.....”

Buông đũa xuống, Thẩm Huyền không biết đối phương muốn làm cái gì, chỉ có thể yên lặng lấy điện thoại ra rồi đẩy qua, nghĩ thầm bản thân trong sạch thì cần gì phải sợ, dù cho anh có kiểm tra điện thoại cũng vô dụng, bản thân mình đều không có gọi điện thoại cho Mục Dịch.

Mặt khẩu bảo vệ điện thoại của cô chỉ có bốn chữ.

Giàu có mỗi ngày.

Mục Đình không khỏi đưa mắt nhìn người đối diện nhiều hơn, người sau có chút xấu hổ cúi đầu tiếp tục ăn cơm, bởi vì từ sau khi cài mặt khẩu bảo vệ này, mỗi ngày bản thân đều được hốt bạc về, cho nên vẫn chưa đổi mặt khẩu này đi.

Di động rất nhanh đã được đẩy qua, không biết đối phương làm cái gì, Thẩm Huyền lập tức đưa mắt qua xem xét, phát hiện anh chỉ mở ra danh bạ, hơn nữa mặt trên còn nhiều ra một dãy số.

“Có thời gian tôi sẽ đến thăm ông cô.” Anh nhàn nhạt nói.

Thẩm Huyền có chút mơ màng, nam chính lại có thể lưu số điện thoại vào máy cô?!

Nuốt một ngụm nước bọt, cô chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh ăn cơm, đột nhiên cảm giác bản thân có chút chua xót, một cặp vợ chồng kết hôn đã ba năm, lại không cho phương thức để liên lạc với đối phương.

Ăn cơm xong, cô liền tiếp tục lên lầu thu dọn đồ đạc, nhìn tập tài liệu kia một lúc lâu, cuối cùng vẫn ký tên mình lên, rồi gọi điện thoại cho luật

sư Vương ngày mai lại qua đây lấy, ông nội cùng nam chính đều đã nói cô nên nhận lấy, nếu lại đẩy tới đẩy lui thì có chút làm kiêu.

Nghĩ đến sau này có khả năng không bao giờ trở về, Thẩm Huyền gần như đã mang đi mọi thứ cần thiết, đến ngày hôm sau, chờ sau khi luật sư Vương đến đây mang tài liệu đi, cô mới để tài xế đem đồ đạc dọn hết lên xe, tuy rằng chân đã tốt lên không ít, có thể đi lại được nhưng vẫn không thể đi quá nhanh.

Khi trở lại Thẩm gia đã là một giờ chiều, có lẽ là đã sớm báo trước, nên phòng đã được dì giúp việc thu dọn tốt từ lâu, vẫn là phong cách cũ giống nguyên chủ, nhưng Thẩm Huyền không tính trang trí lại, dù sao cô đã chuẩn bị mua phòng ở, bằng không cùng cái người Thẩm Tất kia sống cùng nhau cô sẽ ghê tởm đến chết.

Tuy nhiên hôm nay cũng chưa nhìn thấy cái người anh họ kia của cô, nhưng lại thấy chú cả, là một người đàn ông trung niên hắc cười tùm tùm thoát nhìn rất nho nhã.

“Huyền Huyền đã về rồi à? Hôm nay cháu về chú phải nói dì giúp việc nấu thật nhiều món ngon cho cháu mới được.” Thẩm Dục cười, trên tay bưng một chén trà bước từ trên lầu xuống.

Nguyên chủ cùng người chú cả này quan hệ bình thường, Thẩm Huyền cũng chỉ khách khí cười một cái, “Đã lâu không gặp chú cả, cháu cố ý mang theo trà Quân Sơn Ngân Châm cho chú, không biết là chú có thích hay không.”

Nhìn cô gái tự nhiên lại hào phóng trước mặt, Thẩm Dục Dân neho mắt, trong khi đó vẫn cười ha hả ra tiếng, “Huyền Huyền thật là càng ngày càng hiểu chuyện, nhanh đi nhìn ông cháu một chút đi, ông ấy biết cháu về đây thế nên đang rất là cao hứng đấy.”

Gật gật đầu, Thăm Huyền cũng không nói thêm gì nữa, thấy hành lí đều được dọn vào trong phòng lúc này mới hướng phòng ông đi đến, nhưng cô gõ vài cái lên cửa vẫn không có người đáp lại, cô chỉ có thể lại hướng thư phòng nhìn xem.

Cửa thư phòng khép hờ, bên trong truyền ra từng trận âm thanh hí khúc, khi Thăm Huyền đẩy cửa đi vào, ánh nắng ấm áp của mặt trời chiếu khắp căn phòng, ông lão mặc bộ trang phục nhà Đường dựa vào ghế thái sư, trên cái bàn bên cạnh còn đặt một chiếc radio kiểu cũ, có lẽ là như vậy nghe mới tương đối có cảm giác.

Bước từng bước một đi qua, cô chậm rãi ngồi xổm người xuống che lại hai mắt của ông, chính giọng nói, “Đoán xem tôi là ai?”

Trước khi cô trở về được một lúc thì ông Thăm đã biết, trên mặt lúc này chỉ mang theo ý cười bất đắc dĩ, trở tay liền gõ xuống đầu cô, “Còn tưởng rằng cháu đã quên lão già thúi này rồi.”

Lùi lại phía sau một bước, Thăm Huyền bữu môi, cầm chén trà trên bàn lên rót thêm nước, “Ông chỉ biết nói hươu nói vượn, không phải cháu đã quay về rồi sao?”

Nhìn thân ảnh duyên dáng yêu kiều kia đang nói, ánh mắt ông Thăm dần dần nhu hòa lên, gương mặt chẳng chịt nếp nhăn của ông mang theo vẻ phức tạp, ông sợ về sau bản thân mình đi rồi, sẽ không ai che chở cho đứa cháu gái này.

“Cổ phần của Mục gia cháu có nhận hay không?” Ông Thăm đột nhiên hỏi cô.

Nghe vậy, Thăm Huyền chỉ có thể gật gật đầu, tiếp theo vòng ra sau ghế bành, nhẹ nhàng giúp ông Thăm bóp vai, “Cháu nói trả lại Mục Đình, nhưng anh ấy không muốn, cho nên cháu liền nhận, ngược lại là ông, ông

chắc chắn lại uống rượu, dạ dày của ông đã như vậy rồi sao ông có thể lại uống rượu chứ!”

Giọng nói của cô mang theo ý trách cứ cùng lo lắng, trên thế giới này, cũng chỉ có một mình ông là thật sự đối tốt với mình, cô không muốn trở thành một người cô đơn.

Thật ra là tinh thần có chút không tốt, ông nhấp ngụm trà nóng, không khỏi thở dài, “Bệnh cũ này của ông ngược lại cũng không có gì, chỉ là công ty có chút chuyện không yên lòng, cũng không biết tại sao, Phương thị kia lại giống như đang nhắm vào công ty chúng ta, ông biết bọn họ là đối thủ của Mục gia, không biết có phải bởi vì thế nên mới liên lụy đến trên người chúng ta hay không, anh họ của cháu lại không dùng được, người chú cả kia cũng chỉ biết ba phải, đều là một lũ vô dụng, nếu không phải bây giờ ông đã già rồi, thì hiện tại đâu đến phiên những người này ở đây giở trò!”

Càng nói ông càng lo lắng, hiện tại điều ông lo lắng nhất chính là sự phát triển của công ty sau này, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì về sau sớm hay muộn công ty cũng sẽ bị hủy ở trong tay tên phá gia chi tử kia, nhưng Huyền Huyền lại không hiểu việc của công ty, giao cho Mục Đình ngược lại cũng là một lựa chọn không tồi, dù sao về sau cũng giao lại cho cháu trai của mình, nhưng mà bây giờ tên tiểu tử Mục Đình này rõ ràng là không thích cháu gái ông, cho nên ông cũng không dám đánh cược.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng kinh ngạc, trong nguyên tác, nam hai đúng là có chèn ép ông của nữ phụ, cho nên cuối cùng nữ phụ mới bị trục xuất ra khỏi nhà, nhưng hiện tại bản thân lại không có hại nữ chính, chẳng lẽ chỉ là bởi vì lần trước nháo vài câu, đối phương liền lòng dạ hẹp hòi như vậy?

Giống như ăn phải ruồi, Thẩm Huyền chưa từng gặp qua người đàn ông nào có phong độ nhỏ nhen như thế!

“Vây..... Ông có muốn nhờ Mục gia hỗ trợ hay không?” Cô có chút do dự, tuy rằng lúc trước nhà bọn họ từng giúp đối phương, nhưng ông của nam chính đã cho cô cổ phần.

Vỗ nhẹ tay cô, ông Thẩm lắc đầu, thanh âm già nua, “Chuyện nhỏ này thì không cần, mấy năm nay Mục gia cũng không ít lần giúp đỡ chúng ta, đều do cái cơ thể này của ta không tốt.”

Nhìn sự bất lực trên gương mặt ông, Thẩm Huyền vẫn luôn bóp vai cho ông cũng không có lên tiếng nữa, chỉ là tâm tình có chút trầm xuống, kỳ thật có đôi khi cô không nên chỉ lo cho bản thân, mà còn phải nghĩ về người khác.

Thẩm Huyền không quấy rầy ông nghỉ ngơi nữa, rất nhanh cô liền trở về phòng sắp xếp lại đồ đạc, cũng không biết về sau nên làm cái gì bây giờ, cốt truyện nhìn qua là lệch đi, nhưng mơ hồ vẫn giống như đang đi đường cũ.

Vốn tưởng rằng cái người anh họ kia của cô chỉ vắng mặt một lúc, nhưng giờ Thẩm Huyền mới phát hiện đối phương chẳng qua là đã ra nước ngoài chơi mà thôi, trong những ngày này sẽ không quay về, vậy cũng tốt mắt không thấy tâm sẽ không phiền, ngày hôm sau Lục Tổ Tổ qua đây, mang đến một chiếc đồng hồ, cái này là Thẩm Huyền cố ý nhờ Lục Tổ Tổ mang từ nước ngoài về đây là bản giới hạn, tiêu tốn của cô tám trăm vạn!

Tuy rằng lòng đang rỉ máu, nhưng như thế nào cô cũng phải hào phóng một lần, vòng tay hai trăm nghìn vạn người ta nói đưa liền đưa, còn mình như thế nào cũng phải có qua có lại.

Nhưng bây giờ dọn ra đến đây, Thẩm Huyền không biết làm thế nào đem đồ tặng cho đối phương, mắt thấy sinh nhật nam chính sắp tới rồi, cô nghĩ nếu không hay là nên trở về một chuyến, đưa đồ xong liền rời đi.

Nhưng tại thời điểm cô đang do dự, một dãy số xa lạ đột nhiên gọi đến, nhìn ghi chú phía trên, Thẩm Huyền lập tức kinh ngạc, thật đúng là chuyện lạ, nam chính lại chủ động gọi điện cho cô?!

Cô dựa thối ghế trên ban công sau đó dựa vào, rồi chậm rãi bắt máy, bên kia yên tĩnh một lúc, rất nhanh liền vang lên một giọng nam, “Ngày mai cùng tôi ra ngoài một chuyến.”

Cho rằng lại là cái yến tiệc gì đó, Thẩm Huyền nhin không được bữu môi, ngữ khí mang theo bất mãn, “Anh không nói sớm, lúc này tôi còn phải đi mua quần áo.”

Cảm thấy sự tồn tại bây giờ của cô, chính là đi dự tiệc cùng nam chính để giữ hình tượng.

Bên kia điện thoại trầm mặc một lát, người đàn ông mới nhàn nhạt nói: “Không phải yến tiệc.”

Không phải yến tiệc vậy đó là gì?.

Đột nhiên nhớ tới ngày mai là sinh nhật của đối phương, Thẩm Huyền do dự, trong khi vẫn nhìn điện thoại nói: “Anh... Anh không nói cho tôi..... Tôi như thế nào biết muốn đi đâu?”

Nhìn bầu trời đầy sao, cô cảm thấy bản thân phải học được cách cự tuyệt, dù sao đã dọn ra rồi, cô mới không sợ đối phương không cao hứng.

Nhưng ngay sau đó, trong điện thoại bỗng nhiên truyền đến một âm thanh không mặn không nhạt, “Không phải cô nói muốn ly hôn hay sao?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 24: Đàm Phán Thất Bại

Edit: Chovay-HVHT

Đột nhiên có cảm giác bản thân xuất hiện ảo giác, chuyện vui tới quá nhanh, giống như là bão lốc, Thẩm Huyền cảm thấy bản thân mua chiếc đồng hồ này thật là đáng giá!

“Tốt tốt tốt, khi nào? Ở đâu? Tôi nhất định sẽ đến đó đúng giờ!” Cô vội không chờ nổi hỏi.

Nghe giọng nói thiếu kiên nhẫn, người ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt nói: “Ngày mai tôi đến đón cô.”

“Không cần không cần, tôi tự mình đi là được rồi!” Làm sao Thẩm Huyền dám làm phiền nam chính chứ.

Dứt lời, điện thoại không bao lâu liền bị cúp, nhưng cô đã nhận được địa chỉ, Thẩm Huyền có điểm ngốc, thì ra nam chính thích bàn chuyện ở bên ngoài, chẳng lẽ ở nhà không phải càng thuận tiện hơn sao?

Nhưng khi nghĩ đến bản thân sắp được tự do, cô liền cảm thấy giống như là đang nằm mơ vậy, cô biết mà nam chính sao có thể sẽ không ly hôn, chỉ là tại sao đối phương lại muốn ở thời điểm sinh nhật mới nói đến chuyện ly hôn?

Thẩm Huyền cảm thấy vẫn là nên đến chỗ ông nói với ông một tiếng mới được, tuy nhiên vẫn có chút do dự nên vẫn chưa đi, nam chính chỉ kêu cô qua đó nói chuyện ly hôn, cũng không nói nhất định phải ly hôn, vẫn là nên đến xác nhận về sau lại nói cho ông cũng tốt.

Dù cho như thế cô vẫn có chút kích động, cảm thấy lúc này đối phương kêu cô đi qua chắc chắn là muốn ly hôn, bằng không còn có thể nói chuyện gì?

Chờ đến thời điểm ngày hôm sau, Lục Tố Tố nói đã giúp cô tìm được một căn hộ chung cư, đến chiều cô cố ý đi qua nhìn, phát hiện kích thước cùng vị trí đều khá tốt, việc này cô còn chưa nói với ông, tuy nhiên cô thật sự không nghĩ mỗi ngày lại phải đối mặt với cái người anh họ kia, nghe nói hai ngày nữa đối phương sẽ trở về, có thể dọn đi sớm thì vẫn nên dọn đi sớm thôi.

“Sao đột nhiên cậu lại nghĩ đến việc dọn ra ngoài?” Lục Tố Tố tò mò hỏi.

Lại nhìn ban công thêm một vòng nữa, Thẩm Huyền phát hiện ánh sáng khá tốt, một bên vỗ vỗ vai Lục Tố Tố nói: “Có khả năng là mình sẽ ly hôn.”

“A?!” Lục Tố Tố chấn động, “Không phải cậu còn vì Mục tổng mà chuẩn bị quà sinh nhật hay sao?”

Lấy trình độ cố chấp của Thẩm Huyền, Lục Tố Tố không tưởng tượng nổi Thẩm Huyền sẽ chịu buông tay!

“Cậu cũng có thể coi nó như là một món quà ly hôn.” Thẩm Huyền giơ tay nhìn xuống đồng hồ xem thời gian, một bên hướng nhân viên bên cạnh nói: “Hợp đồng ngày mai tôi lại qua đây ký, các thủ tục linh tinh các người có thể chuẩn bị cho tốt trước”.

Chưa từng gặp qua khách hàng sáng khoái như vậy, nhân viên đương nhiên là vội vàng gạt đầu, vẻ mặt mỉm cười tiêu chuẩn, “Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nhanh chóng chuẩn bị tốt.”

Nói với Lục Tổ Tổ chính mình còn có việc xong, cô liền một mình bắt taxi rời đi, dù như thế, đối phương vẫn nhắn tin oanh tạc cô, một hai phải hỏi cho tới cùng, Thẩm Huyền không có trả lời, bởi vì cô phát hiện trên đường lại kẹt xe!

Không biết chính mình đây là cái vận khí gì, mắt thấy vụ tai nạn giao thông phía trước không giải quyết nhanh chóng được, cô chỉ có thể kêu tài xế tranh thủ thời gian đi đường vòng, cũng may chờ xe dừng ở bên ngoài nhà hàng vẫn còn mười phút nữa mới đến giờ hẹn.

Đây là một nhà hàng theo phong cách cổ xưa, không gian rất yên tĩnh, vị trí cũng tương đối hẻo lánh, hơn nữa dường như còn phải đặt chỗ trước, Thẩm Huyền thử báo tên nam chính, sau khi nhân viên kiểm tra một phen xong, lập tức liền có một cái giám đốc tới đây khách khí dẫn cô vào phòng bên trong.

Xuyên qua chín khúc cua của hành lang dài, xung quanh đều là cây cối cùng tiếng nước chảy, cảnh sắc quả thật rất đẹp, gian phòng cũng là kiểu cổ, nhìn xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy trăng tròn cùng bầu trời đầy sao bên ngoài, người phục vụ hỏi cô thích nghe loại nhạc cụ gì, Thẩm Huyền nói đàn tranh thì tốt rồi.

Không lâu sau, liền có một người phụ nữ mặc đồ cổ trang ôm đàn tranh đi đến, sau đó ngồi ở sau rèm che.

"Tranh tranh..."

tiếng đàn trong trẻo phát ra, Thẩm Huyền dựa vào ghế nhàn nhã nhắm mắt lại, không nghĩ tới a không nghĩ tới, nam chính lại còn thích phong cách giống như nơi này.

Mở ra menu, nào là vi cá phượng hoàng, cây phật thủ kim cuốn, sò hoa cẩm tú cầu, cũng không biết đây đều là những món gì, chỉ là cái giá tiền này làm cô có chút ghen hòng nhìn trân trối, đột nhiên hiểu ra tại sao những người đó vì muốn ăn một bữa cơm liền mất mấy trăm vạn, cô cảm thấy chính mình không phải là người đủ tư cách thành kẻ có tiền.

Cho đến khi rèm che trước cửa phòng bị người quản lý kia vén lên, một đạo thân ảnh cao lớn đột nhiên bước vào, Thẩm Huyền cũng lập tức thuận thế nhìn lại, người đàn ông dường như mới từ công ty qua đây, còn chưa có thay tây trang, vô tình khiến người ta cảm giác một loại lạnh nhạt nghiêm khắc, thực nhanh dáng người cao lớn kia liền an vị ở đối diện cô.

Thời gian vừa đúng tám giờ, Thẩm Huyền không thể không cảm thán quan niệm thời gian của những người làm ăn này cũng thật là quá chính xác.

“Cái này..... Một chút tâm ý.” Cô cười đem cái túi màu đen đẩy qua.

Ánh mắt đảo qua cái túi trên bàn, Mục Đình chỉ liếc mắt người phục vụ trong phòng, người sau ghi món ăn xong liền lập tức lui xuống, chỉ còn người phụ nữ kia đang đánh đàn tranh vẫn như cũ ngồi ở sau rèm che.

Tiếng đàn sâu kín, phối hợp với từng trận tiếng nước chảy bên ngoài cửa sổ, ngay cả ánh trăng cũng ảm áp một chút, Thẩm Huyền có chút xấu hổ nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy bầu không khí này như thế nào kỳ quái như vậy, một chút cảm giác cũng không giống như muốn ly hôn.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, còn có một chai rượu vang đỏ, Thẩm Huyền đương nhiên không dám uống rượu, nhưng nghĩ đến tốt xấu gì cũng là sinh nhật của đối phương, bản thân uống một ngụm nhỏ có lẽ cũng không sao, vì vậy cô liền rót cho mình một ly.

“Sinh nhật vui vẻ.” Cô híp mắt nhấp một ngụm nhỏ.

Nhìn người đối diện, Mục Đình thông thả ung dung dùng bữa, thanh âm lãnh đạm, “Ông của cô thế nào?”

Phát hiện rượu này mùi vị cũng không tệ lắm, Thẩm Huyền lại uống thêm một ngụm, một bên nghiêm túc trả lời: “Ông chỉ bị một chút bệnh cũ.”

Nghe vậy, anh không nói gì thêm, toàn bộ phòng ăn lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, Thẩm Huyền ngồi ở kia không biết nên mở miệng như thế nào, lại hướng ngoài cửa sổ nhìn, ánh trăng vẫn sáng tỏ như vậy, nhưng mà đối phương giống như cũng không có tính toán nói chuyện chính sự.

“Cái kia..... Chúng ta không phải tới nói chuyện ly hôn sao?” Cô rất cuộc nhẹn không được tạo chủ đề.

Trong phòng vẫn vang lên tiếng đàn sâu kín như cũ, bên ngoài gió thổi nhẹ nhàng, anh nhấp ngụm rượu, ánh mắt sâu kín nhìn người đối diện, thanh âm trầm thấp: “Đến cuối cùng cô muốn thế nào?”

Thẩm Huyền: “.....”

Những lời này không phải nên là mình hỏi anh hay sao?

“Tôi..... Tôi chỉ là muốn ly hôn mà thôi.....”

“Không được.” Mục Đình giữa mày nhíu lại.

“Vì cái gì?!” Thẩm Huyền cả người đều ngốc, hoá ra anh kêu cô lại đây không phải nói chuyện ly hôn?!

Nhấp ngụm rượu, anh vẫn như cũ thông thả dùng bữa, một bên ngược mắt bình tĩnh nhìn cô chăm chú, “Nói bắt đầu lại một lần nữa chính là cô, muốn ly hôn cũng là cô, cô đem tôi trở thành cái gì?”

“!!!”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền cả người đều hỗn loạn, chỉ có thể gắt gao cắn môi nhìn ra ngoài cửa sổ, toàn bộ gương mặt nhỏ căng chặt một mảnh, cảm giác cơ tim muốn tắc nghẽn.

Cô nói một lần nữa bắt đầu chỉ là nói đùa mà thôi, đối phương sao có thể nghe không hiểu!

Khóe môi bĩu một cái, anh gấp cho cô miếng thịt cua, thần sắc bình tĩnh, “Chúng ta nên nói chuyện cho tốt, cô đối với tôi có ý kiến gì, tôi sẽ trực tiếp tiếp thu, chuyện ly hôn thì không cần lại suy nghĩ.”

Anh không biết bản thân vì cái gì lại không nghĩ muốn ly hôn, chỉ là gần đây như là thói quen có một người ở nhà chờ mình, nhưng là trước kia anh cũng không có loại cảm giác này.

Thẩm Huyền cứ như vậy liền bị làm cho ngơ ngác trừng mắt người đối diện, nam chính điên rồi! Hắn khẳng định là điên rồi!

Hít sâu một ngụm, nhin không được cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, nhưng cả người vẫn không bình tĩnh lại được, không có người nói cho cô biết nếu gặp tình huống thế này nên phản ứng lại như thế nào nha!

“Lúc trước tôi nói bắt đầu lại một lần nữa chỉ là tùy tiện nói mà thôi, dù sao như thế nào đi nữa, thì tôi cũng muốn ly hôn!” Cô đột nhiên kiên cường lên tiếng.

Mục Đình nhìn vào mắt cô, thanh âm trầm thấp, “Nhưng tôi nghĩ là thật.”

Theo sau là toàn bộ căn phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, Thẩm Huyền cắn môi dưới không nói gì, nhìn nhau, cả người thất bại nghiêng đầu

sang chỗ khác, tâm tình đặc biệt phức tạp, đột nhiên có loại xúc động muốn khóc, đây là nam chính đang muốn trêu chọc cô ư?

Vốn nghĩ muốn kiên cường một hồi, hiện tại khiến cho cô giống như một người phụ nữ bị đàn ông phụ bạc vậy, nhưng rõ ràng chẳng qua cô chỉ đùa một chút nha!

“Anh tưởng thật là chuyện của anh, còn tôi thì muốn ly hôn.” Cô cố ý trầm mặt xuống, lúc này là thời điểm nên giải quyết dứt khoát.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang căng chặt kia, đuôi lông mày anh khẽ nhúc nhích, “Cô cảm thấy có khả năng sao?”

Toàn bộ bầu không khí trong phòng tựa hồ có chút quỷ dị, Thẩm Huyền lập tức đứng lên, ngữ khí kiên định, “Tôi đây liền tìm luật sư viết đơn xin ly hôn!”

Tuy nhiên nam chính một không có bạo lực gia đình, hai không có tình nhân bên ngoài, như vậy không biết vụ kiện này có thắng hay không đây.

Dứt lời, Mục Đình chỉ cười nhẹ, ý vị thâm trường nói: “Có thể, chỉ cần cô có thể tìm được luật sư.”

Thẩm Huyền: “.....”

Có một câu thô tục không biết có nên nói hay không, cô trừng lớn mắt, liền nổi giận dùng dùng mang theo túi xách rời đi, nếu không đi cô cảm giác cô sẽ bị chọc cho tức chết!

Trước nay không nghĩ tới chính mình ly hôn sẽ gian nan như vậy, Thẩm Huyền chỉ nghĩ tìm khối đậu hủ đập đầu chết.

Bên ngoài là một mảnh tối như mực, ban đêm còn có chút lạnh, nơi này lại thật hẻo lánh, căn bản không có taxi đi ngang qua, Thẩm Huyền cảm thấy đối phương chính là cố ý!

Thằng đến một chiếc xe hơi màu đen ngừng ở trước mặt cô, sau đó cửa sổ xe bỗng nhiên chậm rãi hạ xuống, lộ ra một hình dáng lạnh lùng, nhìn thấy anh, Thẩm Huyền lập tức bỏ đi.

Chính là đi được vài bước, nhìn thấy ven đường đều là cây xanh, cùng một ít siêu xe đến nơi này ăn cơm, cô do dự, cuối cùng vẫn khẽ cắn môi, một lần nữa xoay người kéo cửa xe ra ngồi xuống, đại trượng phu có được dẫn được.

Khi chiếc xe chậm rãi di chuyển, tấm ngăn bên trong xe không biết như thế nào đột nhiên đi lên, Thẩm Huyền có chút sợ hãi ngồi xích qua một chút, có chút cảnh giác nhìn người đàn ông bên cạnh, hiện tại cô đã biết rõ một sự thật, một người có bao nhiêu giàu có, liền phải chịu bấy nhiêu nguy hiểm, sự thật chứng minh khoản phí ly hôn này không phải cầm tốt dễ dàng như vậy.

Như là không chú ý đến sự đề phòng của cô, Mục Đình chỉ tùy tay lấy ra một phần tài liệu đưa cho cô, sau đó cô liền do dự tiếp nhận, phát hiện cái này cùng tài liệu ngày đó cô nhìn thấy ở trên bàn ông nội giống nhau như đúc, tựa như vốn dĩ là cùng một cái hạng mục bên này của bọn họ đều bị Phương thị đoạt.

“Ngày mai tôi sẽ đến gặp ông của cô.” Thần sắc anh bình tĩnh.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng không nói cái gì nữa, cũng tựa hồ đoán được ý tứ của anh, nhưng chuyện này cũng không đại biểu là cô có thể không ly hôn, ai biết về sau anh có thể thích nữ chính hay không, dù là một chút xíu mạo hiểm chính mình cũng không thể đánh cược.

Bên trong xe đặc biệt yên tĩnh, khi đang xem sổ sách, anh bỗng nhiên đem tầm mắt dừng ở trên người Thẩm Huyền, “Cô có ý kiến gì, có thể nói với tôi.”

Trước kia quả thật là anh quá mức lãnh đạm, hiểu biết về cô cũng quá mức phiến diện.

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền chậm rãi quay đầu, “Tôi muốn ly hôn.....”

Anh không nói gì, chỉ là vẫn bình tĩnh chăm chú nhìn người trước mắt như vậy, giữa mày nhíu lại.

“Phí ly hôn tôi sẽ trả lại cho anh như vậy được không? Cổ phần kia tôi cũng không cần, chỉ cần anh chịu ly hôn, cái gì cũng có thể bàn lại.” Thẩm Huyền nghiêm trang nói.

Nghe thanh âm thanh thúy kia, anh giơ tay lên nói lỏng cà vạt, thanh âm trầm xuống, “Tôi nói rồi, không cần lại khiến tôi nghe được hai chữ kia.”

Thẩm Huyền: “.....”

Hít sâu một hơi, cô không khỏi xoay đầu hừ nhẹ một tiếng, “Hừ, không ly hôn thì không ly hôn, cùng lắm thì chúng ta cứ thế kéo dài, chỉ là đến lúc đó tôi tìm người đàn ông khác, anh cũng đừng trách tôi cho anh đội nón xanh!”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 25: Xảy Ra Tai Nạn

Edit: Chovay-HVHT

Theo sau là toàn bộ bên trong xe lâm vào một mảnh yên tĩnh đến quỷ dị, Thẩm Huyền đột nhiên len lén đưa mắt nhìn người bên cạnh, mà khi chống lại một đôi con ngươi âm trầm kia, nháy mắt trong lòng liền nhảy dựng.

“Tôi..... Tôi chỉ là tùy tiện nói chơi mà thôi.....” Cô nuốt nước miếng xuống cổ họng, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Mục Đình cau mày, hình bóng lạnh lùng lộ ra lãnh ý, đột nhiên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, khiến cô sợ tới mức nhanh chóng nhắm mắt lại, giơ tay che ở trước ngực, “Anh bình tĩnh một chút! Tôi chỉ là đùa một chút mà thôi!”

Ở cái địa phương hẻo lánh này, nếu cô xảy ra chuyện gì cũng không ai biết, phải biết rằng nam chính tổng tài trong tiểu thuyết này so với vai ác cũng không khá hơn chút nào, một người so với một người còn muốn hung tàn hơn.

Trong xe tối tăm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch căng chặt một mảnh, hai hàng lông mi cong vút khê run rẩy, như có chút bất an cùng khẩn trương, cái miệng nhỏ đỏ mọng cũng gắt gao mím chặt, Mục Đình liền lắc

lặng nhìn cô chăm chú như vậy, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá cô.

Không có âm thanh nào truyền đến, Thẩm Huyền chỉ có thể lặng lẽ nheo mắt mở ra một khe hẹp, rồi lại đối diện với hai con người sâu không thấy đáy của anh, bên tai cũng chợt vang lên một giọng nam lạnh lẽo.

“Tôi cũng hy vọng em chỉ là đùa một chút, bằng không tôi không cam đoan về sau sẽ phát sinh chuyện gì đâu.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cho nên đây là không chịu buông tha cho mình sao?

Khẽ cắn môi, cô bỗng nhiên bất mãn lên tiếng: “Vì sao tôi phải nghe theo anh, tôi chính là muốn đi tìm đàn ông, còn muốn bao dưỡng rất nhiều tiểu thít tươi...”

Lời còn chưa dứt, xe đột nhiên “Oanh” một tiếng động lớn, một lực rất lớn đánh tới khiến cả người Thẩm Huyền đều hướng phía trước đập tới, dù cho thắt dây an toàn, đầu vẫn cứng rắn đập vào bên trên cửa sổ xe, trong lúc mê mang chỉ kịp nhìn thấy một chiếc xe tải lớn đang chạy nhanh như bay đi qua.

Mơ mơ màng màng, cô chỉ cảm thấy đầu choáng váng, giống như có người bảo vệ đầu cô, tiếp theo liền cảm giác gì cũng không còn nữa.

Trong bóng đêm, chiếc xe đâm vào một cái cây, cái cây không lớn liền trực tiếp bị chặn ngang đụng gãy, đèn đường cũng lung lay ngã xuống trên mặt đất.

- -----

Khi ông Thẩm nhận được tin tức, thiếu chút nữa bị dọa đến không thở được, dù như vậy cả người vẫn phát run chống gậy mang theo người đi đến bệnh viện, thẳng đến khi nghe tin cháu gái không có việc gì khi đó mới thoáng yên lòng.

Thẩm Huyền tỉnh lại liền ngửi thấy mùi nước sát trùng gay mũi, ánh đèn sáng choang như vậy chói mắt, xung quanh cũng yên tĩnh quý dị, chính là đầu truyền đến từng trận choáng váng, đặc biệt khó chịu.

Không biết phải mất bao lâu, cô mới mở to mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát hiện nơi này hình như là một phòng bệnh, không biết nghĩ đến cái gì, lập tức nhớ ra nhìn xem bản thân có thiếu tay thiếu chân hay không, chỉ là còn chưa có đứng dậy đầu óc lại truyền đến một trận choáng váng.

Mà cửa phòng bệnh cũng bỗng nhiên bị người mở ra, chỉ thấy thư kí Lý mang theo ít đồ vật đi đến, có lẽ là thấy cô tỉnh lại, nên lúc này mới chỉnh giọng nói: “Ngài không cần lo lắng, chỉ là não chấn động nhẹ mà thôi, qua hai ngày liền có thể xuất viện.”

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền mơ hồ thở phào nhẹ nhõm, còn may tính mạng được bảo vệ

"Vây.....Mục tổng của mấy người đâu?" Cô đột nhiên khẩn trương lên.

Cười cười, thư kí Lý tiến lên đem giường cô chỉnh cao lên, thần sắc nhẹ nhàng, “Ngài cứ yên tâm, Mục tổng không có việc gì, mới này còn đi công ty, đêm qua anh ấy cùng Thẩm lão tiên sinh đều ở bệnh viện.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nam chính quả nhiên là nam chính, không phải vật hy sinh như cô có thể so sánh được, nếu không phải chính mình dính chút hào quang của nam chính, lần này khẳng định không chết cũng tàn phế.

“VẬY THÌ.....CHIẾC XE TẢI LỚN KIA ĐÂU.....”

Cô khó chịu che đầu, không biết chính mình đây là cái vận khí gì, chẳng qua cô chỉ nói muốn đi tìm tiểu thuyệt tươi mà thôi, liền lập tức có xe đến đón cô, vậy nếu là thật sự tìm, lần sau có khi còn không nhặt được cái mạng này.

Nói đến đây, thần sắc thư ký Lý cũng đi theo nghiêm túc lên, “Tài xế xe tải kia còn đang bị cảnh sát truy tìm, nhưng sau khi cảnh sát điều tra qua, đây là một vụ giết người được dự tính trước, cảnh sát bên kia cam đoan, trong vòng một tháng nhất định sẽ tìm được cái người tài xế kia.”

“!!!”

Thẩm Huyền cả người đều ngốc, chính mình làm sai cái gì, lại có người muốn mưu sát cô?!

Không đúng

Cô chỉ là đi chung xe với nam chính mà thôi, nói không chừng người đối phương muốn sát hại chính là nam chính thì sao?

Không biết tại sao, Thẩm Huyền đột nhiên nhớ câu nói ngày đó của vai ác.....

Hít sâu một hơi, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, việc này nhất định có quan hệ với vai ác, hẳn là điên rồi sao?!

Người ta có hào quang của nam chính, sao có thể xảy ra chuyện, hơn nữa việc này nếu như bị nam chính biết, vậy khẳng định muốn tính sổ với vai ác, dù sao đây chính là mưu sát.

Trước kia chỉ cảm thấy sách chẳng qua chỉ là sách, dù sao hiện tại cốt truyện đều bị lệch hướng, nhưng mà bây giờ cô mới phát hiện, thực tế cũng

điên cuồng như vậy, vai ác giống hệt như trong cuốn sách! Hắn vậy mà lại thật sự vì chính mình đi giết người, nói như thế nào nam chính cũng là anh họ của hắn nha!

“Huyền Huyền tỉnh?”

Lúc này ông Thẩm bỗng nhiên chống quai trượng đi đến, tuy rằng trên mặt mang theo lo lắng, nhưng đáy mắt lại cất giấu một vòng sung sướng, tinh thần cả người đều sáng láng.

Nhìn thấy người đến, thư ký Lý lập tức đẩy một cái ghế dựa qua, tiếp theo liền thức thời đi ra ngoài, quả thật thư ký lý còn có chuyện không nói, nhìn bộ dáng của Mục tổng, giống như là đã biết hung thủ là ai, bằng không trợ lý Chung sẽ không thần bí như vậy.

Ông Thẩm ngồi ở bên cạnh giường bệnh, đôi tay đặt trên quai trượng, trong khi đó ánh mắt hòa ái vẫn nhìn người trên giường bệnh, “Thế nào, còn có nơi nào không thoải mái hay không?”

Trừ việc đầu có chút choáng ra ngược lại Thẩm Huyền không cảm thấy nơi nào có việc gì, chỉ là thấy ông mình dường như có chuyện gì khiến ông rất cao hứng, bằng không lấy việc mình bị tai nạn xe, ông sẽ không còn cười vui vẻ như vậy, hơn nữa trước nay đều không có thấy ông của cô từng cười qua như vậy.

“Cháu không có việc gì, làm cho ông lo lắng.” Cô giật giật khoe môi tái nhợt.

Lại cười một cái, ông Thẩm giơ tay xoa đầu cô, ánh mắt phức tạp nói: “Đêm qua ông cùng tiểu tử Mục gia kia nói chuyện rất lâu, cậu ta cũng cảm thấy trước kia không nên vắng vẻ cháu, nói thật, ông không nghĩ tới lại có thể có cái ý nghĩ này, cho nên ông đã nói cháu sớm nên vắng vẻ cậu ta một chút, chỉ có rụt rè, thì đàn ông mới có thể hiểu quý trọng.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nam chính lại có thể tìm ông cô để tẩy não!

“Cho nên ông quyết định đem công ty giao cho cậu ta xử lý, dù sao đi nữa thì về sau đều phải giao lại cho cháu ngoại ta, dù sao thì cũng tốt hơn là giao lại cho tên tiểu tử thối anh họ cháu.” Nói đến đây, ông Thẩm nhìn không được thờ dài.

Trùng lớn mắt, Thẩm Huyền nhìn không được kinh ngạc nói: “Ông người điên rồi sao? Đây chính là công ty của nhà chúng ta! Hơn nữa cháu còn muốn cùng anh ta ly hôn nữa!”

“Ly cái gì hôn! Chỉ biết hồ nháo!” Ông Thẩm lập tức trầm mặt xuống, lên tiếng chỉ trích, “Cháu chính là không hiểu chuyện, thật đúng là cho rằng ông sẽ lỗ mãng cùng cháu như vậy sao?”

“Tuy rằng công ty giao cho cậu ta xử lý, nhưng ông vẫn sẽ giao toàn bộ cổ phần cho cháu, Mục Đình chỉ là giám đốc điều hành, cháu mới là chủ tịch, cậu ta sẽ không lấy bất luận cổ phần hay quyền lợi gì hết, liền tính về sau cậu ta muốn đem công ty xác nhập, cũng cần thiết bảo đảm cho cháu 25% cổ phần ở tổng công ty, nếu cậu ta thật sự có ý nghĩ này, chứng tỏ cậu ta là thật sự đem cháu trở thành vợ của mình, các cháu chính là một, về sau cũng không thể lại hồ nháo!”

Nói xong, ông Thẩm lại cau mày bỏ thêm một câu, “Sau khi xuất viện cháu lập tức dọn về cho ta, tính khí thật giống như một đứa trẻ!”

Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đầu từng trận choáng váng, liền như vậy ngây ngốc nhìn trần nhà, điên rồi điên rồi! Nam chính khẳng định là điên rồi! Mua bán lỗ vốn như vậy cũng chịu làm!

Này không phải là làm việc không công cho cô sao!

Trong phòng bệnh còn vang lên tiếng ông Thẩm chỉ trích, nhưng có một người đàn ông sắc mặt âm trầm đang đứng ngoài cửa, Thẩm Tất hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi, không nghĩ tới ông già lại bất công như vậy, lại có thể tình nguyện đem công ty giao cho một người ngoài, cũng không muốn cho mình, còn muốn đem tất cả cổ phần của công ty cho nhà đầu thú này, xem ra hẳn không thể tiếp tục ngồi chờ chết!

“Ông nhìn ra được cậu ta là thật sự nghĩ thông suốt, bằng không sẽ không làm loại chuyện không có lợi ích này, cháu cho rằng xử lý hai cái công ty không mệt sao? Người ta lại cái gì cũng không cần, chuyện tốt như vậy đi nơi nào tìm!” Ông Thẩm càng nói càng sinh khí, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt đưa cháu gái này lại như xe bị tuột xích.

Thẩm Huyền lúc này như cá ướp muối, tỏ vẻ cái gì cũng không muốn nói, cũng không nghĩ tới nam chính sẽ tàn nhẫn như vậy, một chiêu này đến cô còn ly hôn như thế nào đây.

Quả nhiên, một nhân vật hi sinh như cô làm sao đấu lại nhân vật nam chính người ta?

Thuyết phục nửa ngày, dùng hết tài văn chương ra xong ông cô liền tức giận rời đi, giống như cô đã làm chuyện gì trời không dung đất không tha vậy, giống như là cảm thấy việc cô muốn ly hôn chính là vô cớ gây rối, Thẩm Huyền biết, ông cô đã bị nam chính tẩy não, nếu chính mình nói là không hề thích nam chính, ông cô cũng sẽ không tin tưởng.

Thật ra Thẩm Huyền cũng bắt đầu do dự, dù sao sống cũng không thể chỉ lo cho bản thân, công ty này cũng là tâm huyết của ông, thật ra làm nữ tỷ phú cũng khá tốt, chẳng qua là cô trước sau lo lắng những tai hoạ ngầm của cái cốt truyện này, dù sao hiện tại vai ác đều hắc hóa.

Thời điểm buổi chiều trợ lý Chung qua đây, nói là tìm cho cô mấy người vệ sĩ nữ, về sau ở bên cạnh bảo vệ cô, lại còn có thể phòng ngừa một

số người không có ý tốt lại gần.

Thẩm Huyền biết, người không có ý tốt trong miệng trợ lý Chung chính là Mục Dịch

"Mục tổng của các người xảy ra tai nạn xe, thật sự là không có một chút việc gì sao?"

Cô nằm trên giường bệnh một bên cứng nhắc nhìn trợ lý Chung đang dọn dẹp mấy vệ sĩ ở ngoài cửa, cô không tin hào quang của nam chính lại cường đại như vậy, một chiếc xe lớn như vậy đâm vào mà một chút việc cũng không có.

Trở lại phòng, trợ lý Chung cười cười, "Xe đã trải qua sửa đổi đặc biệt, Mục tổng đương nhiên không có việc gì, bằng không ngài cũng sẽ không chỉ là chấn thương não nhẹ."

"....."

Cho nên ý tứ vẫn là do cô xui xẻo, dưới loại tình huống này còn có thể bị thương.

Không biết nghĩ đến cái gì, Thẩm Huyền bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: "Vật đồ trong xe đâu? Có nhìn thấy một cái túi hay không?"

Đây chính là tám trăm vạn nha! Sớm biết như vậy cô liền không mua cho nam chính rồi!

Nghe vậy, trợ lý Chung nghiêm túc suy nghĩ lại, "Ý ngài là một cái túi màu đen sao?"

Thẩm Huyền vội vàng gật gật đầu, thấy vậy, người sau lại đột nhiên cười, "Ngài yên tâm, cái này đã bị Mục tổng cầm đi."

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 26: Hôn Môi

Edit: Chovay-HVHT

Đột nhiên có chút đáng tiếc cái đồng hồ kia của chính mình, Thẩm Huyền buồn bực nằm ở trên giường chán nản nhìn máy tính bảng, vốn là muốn đi nói về chuyện ly hôn của bọn cô, kết quả ly hôn không thành, còn xảy ra tai nạn xe cộ, thật là vận số năm nay không may mắn.

“Đúng rồi, công ty của mấy người có phải hay không có một người gọi là Tô Họa?” Cô đột nhiên hỏi.

Dứt lời, trợ lý Chung chỉ nghiêm túc suy nghĩ lại, tiếp theo mới gật đầu, “Có một người như vậy, đã bị giám đốc Lưu điều đi làm thư kí.”

Hắn có thể nhớ rõ ràng như vậy, đó là bởi vì khoảng thời gian trước phía dưới bộ phận nhân sự xảy ra chút chuyện, người phụ trách dưới đó nói có một nhân viên tên Tô Họa phạm sai lầm, tuy nhiên cuối cùng là giám đốc Lưu kia ra mặt giải thích rõ ràng.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng không biết nên nói cái gì, bên cạnh nữ chính đương nhiên không thiếu người theo đuổi, tốt nhất khiến cho cái người cạnh bã nam hai kia cả đời đi làm lớp xe dự phòng đi!

“VẬY MỤC TỔNG MẤY NGƯỜI..... ĐỐI CÁI NGƯỜI TÔ HỌA NÀY CÓ HAY KHÔNG..... CÓ SUY NGHĨ ĐẶC BIỆT GÌ HAY KHÔNG?” CÔ ĐỘT NHIÊN HỎI.

TRỢ LÝ CHUNG CHỈ MỈM CƯỜI, THẨM HUYỀN VỪA THẤY LIỀN BIẾT ĐỐI PHƯƠNG LÀ HIỂU LẦM, CẢM THẤY CŨNG LÀ, THÂN LÀ THỦ HẠ ĐẮC LỰC NHẤT BÊN CẠNH NAM CHÍNH, CHO DÙ CÓ CÁI GÌ CŨNG SẼ THAY MỤC TỔNG NHÀ HẸN GẠT.

“NGÀI CŨNG THẤY ĐƯỢC, MỤC TỔNG ĐỀU RẤT ÍT THAM GIA CÁC BỮA TIỆC, BÊN NGƯỜI SAO CÓ THỂ CÒN CÓ PHỤ NỮ, HƠN NỮA TÍNH CÁCH NGÀI ẤY PHU NHÂN CŨNG BIẾT, TUYỆT ĐỐI KHÔNG CÓ NHIỀU KHẢ NĂNG LIẾC MẮT ĐẾN NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ KHÁC.”

HƠN NỮA HẸN CÒN NGHE NÓI MỤC TỔNG MUỐN TIẾP QUẢN CÔNG TY CỦA THẨM GIA, CÒN KHÔNG LẤY BẤT KỲ CỔ PHẦN NÀO, HẸN KHÔNG THỂ TƯỜNG TƯỢNG ĐƯỢC RẰNG MỤC TỔNG LẠI LÀM CHUYỆN KHÔNG CÓ LỢI NHƯ VẬY, NHƯNG HẸN CŨNG PHÁT HIỆN MỘT CHUYỆN, KHÔNG BIẾT TẠI SAO, GẦN ĐÂY MỤC TỔNG LẠI GIẢM CÁC CHUYỂN CÔNG TÁC, TRƯỚC ĐÂY MỘT THÁNG CHÍNH LÀ HƠN PHÂN NỮA ĐỀU HƯỚNG BỐN PHÍA BAY.

“TÔI LẠI KHÔNG PHẢI LÀ CON GIUN TRONG BỤNG ANH TA, NÀO BIẾT ANH TA MUỐN LÀM CÁI GÌ, HƠN NỮA ANH CŨNG THẤY RỒI, LÚC TRƯỚC MUỐN LY HÔN CHÍNH LÀ ANH TA, BÂY GIỜ KHÔNG CHỊU LY HÔN CŨNG LÀ ANH TA, CÒN NÓI LÀ TRẢ ĐŨA CHUYỆN TÔI ĐUA GIỜN ANH TA, NÀO CÓ NGƯỜI NHƯ VẬY.” THẨM HUYỀN THẬT SỰ LÀ VÔ LỰC PHUN TRÀO, NGƯỜI TA LÀ NAM CHÍNH, CON CỦA TRỜI, BỊ XE ĐÂM CŨNG KHÔNG BỊ THƯƠNG TỔN CÁI GÌ, MỘT NHÂN VẬT HI SINH NHƯ CÔ LÀM SAO CÓ THỂ ĐẤU LẠI.

TRỢ LÝ CHUNG ĐƯƠNG NHIÊN LÀ TIẾP TỤC MỈM CƯỜI, TIẾP THEO LIỀN RA KHỎI PHÒNG BỆNH, KHÔNG DÁM LẠI TIẾP TỤC Ở LẠI ĐỂ BỊ CÔ TRA HỎI.

MỘT MÌNH NẰM Ở TRÊN GIƯỜNG, THẨM HUYỀN CẢM THẤY CHÍNH MÌNH PHẢI TÌM MỘT CON ĐƯỜNG KHÁC MỚI ĐƯỢC, NẾU NAM CHÍNH KHÔNG MUỐN LY HÔN, CÔ CŨNG KHÔNG THỂ VUNG TIỀN GIỐNG NHƯ ĐỐI PHƯƠNG, RỒT CUỘC Ở TRƯỚC MẶT ĐỐI PHƯƠNG, CÔ CHÍNH LÀ CON QUỶ NGHÈO, MỘT KHI ĐÃ NHƯ VẬY, VẬY KHÔNG LY HÔN.

Tuy nhiên cần ký một bản hợp đồng, nếu như ở bên ngoài đối phương có người khác, vậy sẽ dọn ra khỏi nhà, cứ như vậy, nếu sau này anh ta cùng nữ chính tốt lên vậy chính mình có thể phát tài, quả thật là một khoản lợi nhuận không tồi.

Cũng không biết nam chính có chịu ký hay không, nếu anh ta nguyện ý ký, vậy phải đi kiểm thêm nhiều luật sư làm chứng, miễn cho lại giống như lần trước bị đối phương lừa, nếu là anh ta cùng nữ chính tốt hơn vậy thì không còn gì bằng, chính mình có thể dựa vào việc ly hôn để trở thành người phụ nữ đầu tiên giàu nhất nước!

Cô cảm thấy chính mình quả nhiên chỉ được làm nhân vật hy sinh, người ta là nữ chính chỉ nghĩ dựa vào sự nghiệp để thành công, mà cô lại chỉ có thể dựa vào chuyện ly hôn để làm giàu.

Nhưng quá trình không quan trọng, chỉ cần kết quả tốt là được, nếu nam chính không đáp ứng, vậy cái chuyện ly hôn này vẫn phải ly, dù cho ông cô phản đối cũng vô dụng.

Có điều cả ngày hôm nay Thẩm Huyền cũng chưa nhìn thấy nam chính qua đây, chờ đến hôm sau khi bác sĩ dặn cô nên xuống giường đi lại nhiều hơn, mà ông cô cũng qua đây chỉ trích cô một phen không hiểu chuyện sau mới rời đi, dù cho đầu vẫn là có chút choáng váng, cô vẫn phải một mình chống gậy chậm rì rì đi ra.

Thẳng đến cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, chỉ thấy một nữ vệ sĩ đi đến, hỏi cô: “Thẩm tiểu thư, bên ngoài có người đàn ông xưng Mục Dịch muốn gặp ngài.”

Kỳ thật trợ lý Chung đã dặn dò qua, tuyệt đối không thể để cái người kêu Mục Dịch tiếp cận phu nhân, chính là đối phương chậm chạp không chịu rời đi, cô ta mới tiến vào hỏi một chút.

“Không gặp!” Thẩm Huyền tức khắc mặt trầm xuống, “kêu hă đi đi!”

Đây là người điên!

Thấy vậy, nữ vệ sĩ gật gật đầu liền đóng cửa lại, cũng không biết nghĩ đến cái gì, Thẩm Huyền lại đột nhiên gọi giật nữ vệ sĩ lại, “Từ từ..... Vẫn là cho hắn vào đi.”

Cô nhất định phải khuyên nhủ đối phương mới được, bằng không hậu quả quả thực không dám tưởng tượng, hơn nữa hắn là vai ác sẽ không thương tổn chính mình.

Nghe vậy, nữ vệ sĩ vẫn có chút lo lắng, nhưng vẫn là đi ra đem người vào, mà bản thân lập tức canh giữ ở cửa, nhìn xuyên qua cửa kính nhìn khẩu hình miệng của người bên trong, dự phòng đối phương có hành động gì nguy hiểm.

Bệnh nhân trên giường bệnh khí sắc vẫn có chút không tốt như cũ, biểu tình cũng lộ ra phần nộ, trong lòng Mục Dịch cũng đang tự trách, liền đi qua suy nghĩ muốn sờ mặt cô, nhưng người sau lại rất nhanh liền tránh, khiến hắn không đụng được.

Bàn tay to cứng đờ ngừng giữa không trung, qua hồi lâu hắn mới chậm rãi thu trở về, trên mặt mang theo áy náy, “Thật xin lỗi, tôi không biết.....”

Không nghĩ tới hắn thừa nhận nhanh như vậy, Thẩm Huyền chuẩn bị rất nhiều cách để ép hỏi hắn lập tức bị mắc trong cổ họng, trong lúc nhất thời sắc mặt cũng có chút khó coi, ánh mắt sáng quắc liền như vậy trừng người trước mặt, “Cậu có phải điên rồi hay không? Nếu như chuyện này bị phát hiện chính là bị ngòi tù! Hơn nữa anh ấy chính là anh họ cậu, cậu chưa bao giờ xem xét hậu quả sao?”

Cô thật sự chưa thấy qua người cố chấp như vậy!

Nghe vậy, Mục Dịch nắm ngón tay căng thẳng, trong mắt tất cả đều là một mảnh âm trầm, “Chỉ cần hắc đã chết, thì ai biết cái gì, hơn nữa đến lúc đó tất cả cổ phần của hắc đều là của em, chẳng lẽ chuyện này không tốt sao?”

Thẩm Huyền: “.....”

Kẻ điên!

“Tôi cuối cảnh cáo cậu lần cuối, lần này tôi có thể coi như cái gì cũng không biết, nếu lần sau cậu còn như vậy, tôi liền sẽ đi nói cho anh họ cậu là cậu đã làm những chuyện này!”

Dứt lời, ánh mắt Mục Dịch biến đổi, bỗng nhiên tiến lên giữ chặt hai vai cô, ánh mắt sáng quắc, “Vậy vì cái gì hiện tại em không đi nói cho hắc? Đây không phải chứng minh trong lòng em vẫn có tôi sao?”

Vốn dĩ đầu đang choáng váng, hiện tại bị đối phương lắc mạnh khiến Thẩm Huyền càng khó chịu, chỉ có thể cố hết sức đẩy hắc ra, “Cậu buông ra, cậu còn như vậy bây giờ tôi liền đi nói cho anh họ cậu!”

“Vị tiên sinh này xin ngài lập tức đi ra ngoài!”

Bên ngoài lập tức đi vào mấy người vệ sĩ, Mục Dịch quét mắt liếc các cô một cái, lúc này mới đem Thẩm Huyền buông ra, nhưng trong ánh mắt như cũ tràn ngập không cam lòng.

“Tôi biết trong lòng của em khẳng định là có tôi, dù cho em không thừa nhận cũng không có quan hệ, đến cuối cùng, người thắng khẳng định là tôi!” Hắc ngữ khí chấp nhất.

“Mục tổng.”

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm của vệ sĩ, ngay sau đó, chỉ nhìn thấy một thân hình cao lớn mạnh mẽ đi đến, một thân tây trang màu đen khiến thân hình anh càng thêm cao lớn, chỉ là biểu cảm vẫn lạnh nhạt như cũ, đặc biệt là sau khi nhìn đến người trong phòng bệnh.

“Thật quan tâm đến chị dâu của cậu?” Giọng nói anh trầm thấp.

Nhìn nhau, Mục Dịch bỗng nhiên nở nụ cười, “Đương nhiên, tôi cùng chị dâu chính là từ nhỏ đã quen biết nhau.”

Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đầu lại bắt đầu từng trận choáng váng, dứt khoát nằm giả chết ở kia, tỏ vẻ cái gì cũng không nghe thấy.

“Không nghe cô ấy nhắc qua.” Thần sắc anh bình tĩnh, “Ba mẹ cậu từ nước ngoài đã trở về, đã đi gặp rồi sao?”

Dứt lời, Mục Dịch không khỏi dừng lại, đột nhiên đem tầm mắt hướng người trên giường bệnh, “Hôm khác em lại đến thăm chị dâu.”

“Không cần không cần, rất nhanh tôi sẽ phải xuất viện!” Thẩm Huyền vội vàng cười nói, cũng không biết chính mình tạo cái nghiệt gì!

Thấy vậy, Mục Dịch không nói thêm gì, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn cô, tiếp theo liền xoay người cất bước rời đi, chỉ là bàn tay bên cạnh nắm chặt thành nắm đấm, hẳn sẽ không từ bỏ.

Phòng bệnh lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, mấy người vệ sĩ cũng đi theo ra ngoài, nhân tiện đóng cửa lại.

Thẩm Huyền nằm ở trên giường nhắm hai mắt, chỉ coi như chuyện gì cũng không có phát sinh qua, hơn nữa cô cùng vai ác vốn dĩ cũng không có làm gì.

Khí sắc của cô cũng không có tốt, Mục Đình liền như vậy đứng ở giường bệnh từ trên cao nhìn xuống cô, mày kiếm gắt gao nhãn chặt, nhiệt độ xung quanh có chút hạ.

Xung quanh quá yên tĩnh, Thẩm Huyền không khỏi mở hé một mắt nhìn lên, nhưng ngay sau đó chỉ cảm thấy đầu đột nhiên bị người giữ, một trận cảm giác ấm áp lập tức dừng ở trên môi, “Ngô.....”

Cô trừng lớn mắt, cả người đều trợn mắt há hốc mồm cứng người lại, theo bản năng liền muốn lùi lại, nhưng đầu gắt gao bị bàn tay to giữ chặt ngăn lại căn bản là lùi không được, chỉ cảm thấy hô hấp của bản thân đều bị đoạt đi không còn một mảnh, hiện tại trong đầu cô chỉ có một câu, cô là ai? Cô ở đâu? Cô muốn làm cái gì?

Cảm xúc mềm mại mang theo ngọt ngào, cô vừa mới ăn lê, mi mắt anh rũ xuống, che khuất trong đó cuộn cuộn gió lốc, cảm nhận được cô cứng đờ, cuối cùng là lướt qua liền dừng lại, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng trước mắt.

“Hắn chính là tiểu thịt tươi mà em muốn bao dưỡng?”

Phòng bệnh lâm vào một mảnh yên lặng quỷ dị, Thẩm Huyền một bên hít sâu, một bên gắt gao trừng mắt người trước mặt, “Đúng! Về sau tôi còn muốn bao dưỡng rất nhiều tiểu thịt tươi!”

Dứt lời, khi đối diện với cặp mắt đen âm trầm, Thẩm Huyền lại chột dạ, thanh âm nhẹ đi, “Tôi..... Tôi chỉ đùa một chút mà thôi, còn có, anh như thế nào có thể không được tôi đồng ý liền..... Anh đây là phi lễ!”

Nghĩ đến chuyện mới nãy, cả khuôn mặt cô đều đỏ lên, chỉ có thể làm vẻ mặt phẫn nộ trừng mắt nhìn người trước mặt.

Đối diện cặp mắt ngấn nước, anh bỗng nhiên sửa cổ tay áo, trong khi với tay lấy hồ sơ bệnh án trên bàn chỉ nhìn một cách đơn thuần lên tiếng,

“Không phải em nói tôi không có thực hiện nghĩa vụ của vợ chồng sao?”

Thẩm Huyền: “.....”

Đắp chặn lên, cô một câu cũng không nghĩ lại nói.

“Nếu em thật muốn ly hôn, tôi không có ý kiến.” Thần sắc anh lãnh đạm.

Thẩm Huyền đã cự tuyệt cùng người này giao tiếp, nếu là nói ly hôn, ông cô khẳng định sẽ mạng chết cô, người này chính là cố ý!

Mở mắt ra, cô bỗng nhiên bình tĩnh nhìn thân ảnh trước mặt: “Anh không muốn ly hôn không thành vấn đề, nhưng chúng ta nên ký một bản hợp đồng, nếu sau này anh có người bên ngoài thì chúng ta đây liền lập tức ly hôn, hơn nữa tài sản của anh đều phải đưa hết cho tôi mới được, thế nào?”

Đến lúc đó cô có thể trở thành người giàu nhất nước!

Nghe vậy, anh bỗng nhiên liếc cô, đây là chuyện cô vẫn luôn lo lắng?

Khóe môi khẽ nhấp, anh bỗng nhiên cúi người vỗ nhẹ đầu cô, “Không ly hôn cũng là của em.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 27: Nghi Ngờ Bản Thân

Edit: Chovay-HVHT

Thẩm Huyền đối với những lời này của anh ôm một bụng nghi ngờ, hơn nữa sẽ không bị viên đạn bọc đường này làm cho mê hoặc, trong lòng đối với nguyên nhân nam chính không chịu ly hôn trước sau rất tò mò, có điều không quan hệ, cho dù đối phương có ngoại tình thì chính mình cũng không có thiệt thòi.

“Tôi chỉ tin tưởng giấy trắng mực đen, chờ ký xong hợp đồng mới tính.” Cô nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu, “Còn có bây giờ tôi sẽ không dọn về, tôi cần có một không gian riêng tư.”

Lại nói, dọn về hay không cũng không khác biệt, lần trước cô câu dẫn anh, đối phương đều thờ ơ, hoặc do dáng người của cô không tốt, hoặc chính là sự tự chủ của đối phương quá cường, có điều như vậy cũng tốt, như vậy cô không cần phải thực hiện cái nghĩa vụ vợ chồng gì đó.

Mục Đình trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt nói: “Tùy em.”

Thấy anh đáp ứng, Thẩm Huyền cũng nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo lại dùng lời lẽ chính đáng cường điệu một lần, “Còn có, nếu anh nói muốn bắt đầu lại một lần nữa, nếu vậy thì sau không được tôi đồng ý, anh không thể tự tiện đụng vào tôi.”

Nghe vậy, anh chỉ thật sâu nhìn vào mắt cô, bỗng nhiên nhàn nhạt cười, “Đương nhiên.”

Nói xong, một cuộc điện thoại đột nhiên đến, anh chỉ có thể trước ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Huyền liền nằm ở trên giường bệnh tiếp tục nhìn trần nhà, cô không biết cốt truyện sau này sẽ thế nào, hiện giờ cô đều không có đặc tội nữ chính, cho dù nam hai kia tính toán chi li muốn trả thù chính mình, nam chính hẳn là cũng sẽ giúp cô đi?

Mục Đình hình như là có chuyện gì nên đi rồi, nhưng sau đó liền có ý tá lại đây chờ cô đi lại, chẳng qua là ông cô không có qua đây lại, có lẽ là một mình nhàm chán, Thẩm Huyền liền ở đó vẽ tranh, bất tri bất giác liền vẽ ra một gương mặt quen mắt, cô lại lặng lẽ ở trên đầu vẽ cái nón xanh, tiếp theo mới cười trộm nhanh chóng đem bức họa cất đi, tuyệt đối không thể bị người khác nhìn thấy.

Sang hôm sau Lục Tổ Tổ đột nhiên hấp tấp chạy đến, tựa hồ còn sợ có người khác trong phòng bệnh, trộm quét vài lần mới dám đẩy cửa tiến vào, dường như Lục Tổ Tổ đặc biệt sợ Mục Đình.

“Đại tiểu thư, cái mạng này của cậu cũng thật lớn nha!”

Ngẩng đầu nhìn đối phương, Thẩm Huyền nhướn mày, “Cái này gọi là đại nạn không chết ắt có hậu phúc” Ừ, hôm nay mua tờ vé số thử xem.

“Mình thấy cậu rất may mắn nha, hiện tại trong giới đều truyền khắp, mình cũng nghe ba mình nói, ông cậu chuẩn bị về hưu đem vị trí giao cho cháu gái, lễ bàn giao sẽ được cử hành vào cuối tháng, vậy cái người anh họ kia của cậu nhất định là tức điên, chắc chắn không nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện Trình Giảo Kim!” Lục Tổ Tổ tưởng tượng đến cảnh đối phương ăn mệ liền đặc biệt vui vẻ.

Cẩn quả táo, Thẩm Huyền vừa nhìn bộ phim lâm bầm nói: “Hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, nhưng không sao, sau này khi ra ngoài sẽ

mang theo vệ sĩ là được.”

Còn phải hỏi nam chính một chút còn loại xe cải tiến giống loại này hay không, dù gặp tai nạn xe cộ cũng không cần sợ, về sau sẽ không bao giờ lo lắng sợ trả thù.

"Cậu phải cẩn thận chút, lần sau cũng sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu, đúng rồi, căn hộ kia cậu còn muốn hay không?" Lục Tố Tố đột nhiên hỏi.

“Muốn! Đương nhiên muốn!” Thẩm Huyền nghiêm túc nhìn Lục Tố Tố, "Tạm thời mình muốn sống ở bên ngoài một thời gian, sau khi xuất viện liền đi ký hợp đồng.”

Nếu có thể sống bên ngoài luôn thì tốt rồi, vô câu vô thúc*, tự do tự tại, muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, cũng không cần lo lắng cảm nhận của người khác.

Thấy vậy, Lục Tố Tố cũng gật gật đầu, vừa định nói chuyện cô giao cho mình đã làm tốt, nhưng cửa phòng bệnh đột nhiên bị người đẩy ra, chỉ thấy trợ lý Chung bỗng nhiên cười tủm tủm đi đến, Thẩm Huyền phát hiện, đối phương càng ngày càng có tư chất của chó săn, vừa mới nãy hần cùng Mục tổng nhà hần đều mang bộ mặt nghiêm túc đứng đẵn giống nhau.

“Thẩm tiểu thư ngài khỏe.”

Bác sĩ Trịnh đột nhiên từ phía sau đi ra, trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn hòa như cũ, trên tay còn cầm theo cái gì đó.

Nhìn thấy hần, Thẩm Huyền còn có thể đi nơi nào?

Thấy cô có việc, Lục Tố Tố liền đi trước, trợ lý Chung cũng đi theo sau ra ngoài, có một số việc trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, vì vậy không cần nhiều lời.

Thằng đến khi phòng bệnh chỉ còn lại có hai người, cái vị bác sĩ Trịnh kia lại nghiêm túc lấy ra một phần hỏi đáp đưa cho cô “Cái này xin ngài điền một chút.”

Phát hiện đối phương đúng thật là không quản gió mưa, ngay cả cô nằm viện cũng không buông tha vội tới tận đây để “Trị liệu” cho cô, Thẩm Huyền không nói gì, chỉ là yên lặng cầm lấy thứ kia điền hết vào.

Đều là một ít vấn đề bình thường, có điều cô trả lời thật cẩn thận, cô đã từng đối với bản thân [Truyện yy] là cỡ nào tự tin, nhưng trải qua vài lần “Trị liệu” của đối phương, bây giờ cô cũng đối chính mình sinh ra hoài nghi, tự hỏi liệu chính mình có phải thật sự có bệnh hay không?

Phòng bệnh thật yên tĩnh, chờ cô điền xong khi đưa cho đối phương, người sau một bên xem xét,[Truyện yy] một bên đẩy mắt kính trên mũi, “Tôi biết Thẩm tiểu thư vẫn luôn không tin tôi, cho nên lần sau sẽ có đoàn chuyên gia quốc tế đến đây chuẩn đoán cho ngài.”

Thẩm Huyền: “.....”

Không cần phải nói, khẳng định lại là ý tứ của nam chính.

Sau khi đọc xong nội dung cô điền, bác sĩ ngồi xuống, ôn hòa cười nói: “Thẩm tiểu thư thật thiếu tiền sao?”

Thẩm Huyền: “..... Còn tùy tình huống.”

Là người vẫn nên có ý thức, đương nhiên, hiện tại cô khẳng định là không thiếu.

“Vậy Thẩm tiểu thư thích tiền sao?”

Bầu bầu, Thẩm Huyền nhìn bác sĩ Trịnh kỳ lạ hỏi, “Ông cảm thấy thế nào?”

Trên đời này ai mà không thích tiền.

Bác sĩ cười cười, giải thích: “Ý của tôi là chỉ vị trí tiền ở trong lòng của ngài, có gì so với nó càng quan trọng hơn không.”

“Đương nhiên là có, người nhà nha!” Cô không rõ vấn đề là gì.

Lại nhìn đáp án cô điền, thần sắc bác sĩ bỗng nhiên nghiêm túc lên, “Tâm lý của người bệnh đều giống nhau, đều không thừa nhận chính mình có bệnh, đó là bởi vì bọn họ đều cảm thấy suy nghĩ của họ là bình thường, đương nhiên, tôi cũng không phải nói người có suy nghĩ không giống người thường là có bệnh, tiêu chí cho phán đoán này chỉ là liệu nó có ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của ngài hay không.”

“Ngài thiếu cảm giác an toàn, hơn nữa tính cách tương đối hướng nội, đối với hầu hết mọi người đều ôm đồm phòng, người bình thường đều tiếp xúc đến nội tâm của ngài, cho nên ngài có thói quen dùng vẽ bề ngoài lơ đãng* để che dấu bất an, thật ra ngài cũng không phải thích tiền nhiều, ngài chỉ là thiếu cảm giác an toàn từ bên ngoài mà thôi.”

Thẩm Huyền: “.....”

Toàn bộ phòng bệnh đều yên tĩnh lại, biểu tình của cô cũng lộ ra tia cổ quái, thậm chí có chút sợ hãi, bị đối phương vừa nói như vậy, cô đều phải cảm thấy chính mình thật là có bệnh.

Không sai, thời điểm cô còn rất nhỏ ba mẹ li hôn, cũng không ai quản cô, cho nên vẫn luôn lớn lên ở nhà bà ngoại, sau đó bà ngoại cũng bị cậu đón đi rồi, cô cũng chỉ có thể dựa vào tám trăm vạn ba cô cấp mỗi tháng để sống.

Cô cũng từng oán giận ông trời, sau này chỉ có thể nỗ lực khiến bản thân mình lạc quan, dần dần liền quen với bộ dạng lạc quan, tiền đối với cô mà nói là quan trọng nhất, bởi vì không có người giúp cô, dù cho làm cái gì

đều phải dựa vào chính mình, từ nhỏ đến lớn, cô đã hiểu ra một đạo lý, trên thế giới này có thể tin tưởng cũng chỉ có chính mình.

Cho nên cô mới có thể quý trọng lòng tốt của ông cô như vậy, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được tình thân là loại cảm giác gì.

“Chứng ảo tưởng dễ bị tổn thương có nghĩa là bệnh nhân thường ở trạng thái sợ hãi và đưa ra những suy luận và phán đoán lung tung, thông qua hiểu biết đối với ngài, tôi có thể cảm thấy được ngài là sợ hãi điều gì, quả thật đến chính ngài đều không có phát hiện, nó đã ảnh hưởng tới phán đoán bình thường của ngài.”

Thẩm Huyền trừng lớn mắt, cảm giác chính mình thật sự muốn điên rồi, cô không nên cùng bác sĩ tâm lý nói chuyện phiếm!

Cô đương nhiên sợ hãi, ai xuyên thành một nhân vật nữ phụ hy sinh có thể không sợ hãi?

“Vẫn là câu nói kia, tốt nhất là tiến hành điều trị thôi miên, ngài yên tâm, chỉ khiến ngài như đang nằm mộng mà thôi, ngài tuy rằng nhìn qua thực nhẹ nhàng, thực tế áp lực cực lớn, có phải hay không?”

Hít sâu một ngụm, Thẩm Huyền hơi hơi mỉm cười, “Tôi hơi mệt, lần sau lại trị liệu đi.”

Nếu còn tiếp tục như vậy cô liền bị tẩy não, nói không chừng dù cho chính mình không phải người của thế giới này cũng bị moi ra, bác sĩ tâm lý gì đó thật đúng là khủng bố, cô hiện tại cũng không biết chính mình rốt cuộc là có bệnh hay là không bệnh?

Cũng không có ép buộc nữa, bác sĩ chỉ dặn cô nên thả lỏng nhiều, thử đổi cách suy nghĩ khác, Thẩm Huyền đã lâm vào tự mình hoài nghi bản thân, kỳ thật cô vẫn luôn cho rằng chính mình là một người hướng ngoại,

hiện tại bị đối phương vừa nói như vậy, cô đột nhiên không biết chính mình là cái người nào.

Chỉ là chấn động não nhẹ, cho nên không quá hai ngày là có thể xuất viện, hơn nữa người tới đón cô lại có thể là Mục Đình, lần đầu tiên ngồi xe nam chính tự mình lái, Thẩm Huyền còn có chút thụ sủng nhược kinh*.

“Bây giờ chúng ta đang đi đâu?” Cô nhin không được hỏi.

Xe hăng hái xuyên qua đường cao tốc, bàn tay to khớp xương rõ ràng của anh đặt ở trên tay lái, góc nghiêng lập thể rõ ràng, nghe vậy môi mỏng hé mở, “Ăn cơm.”

Tuy rằng đối phương luôn miệng cường điệu nói sẽ bắt đầu lại, nhưng Thẩm Huyền cũng không trông cậy vào anh có thể nhiệt tình nhiều, cảm giác này còn không có bắt đầu liền tiến vào sinh hoạt giống người già, không đúng, hẳn là nam chính vẫn luôn sinh hoạt tẻ nhạt vô vị như vậy.

Không biết nghĩ đến cái gì, cô rút cuộc nhin không được nghiêm túc nhìn về phía người bên cạnh, thanh âm nhẹ tênh, “Anh..... Thật sự cảm thấy tôi có bệnh sao?”

Vấn đề này cô suy nghĩ một ngày một đêm, tinh thần đều sắp bị phân liệt, quả nhiên về sau không có việc gì không nên gặp bác sĩ tâm lý.

Dứt lời, khóe mắt anh chỉ nhìn thoáng qua, thanh âm thanh đậm, “Sau này không cần gặp bác sĩ nữa.”

Thẩm Huyền: “.....”

“Chỉ là..... Tôi không biết chính mình có phải thật sự có bệnh hay không thì làm sao bây giờ?” Cô mặt ửng mầu chau nhìn ngoài cửa sổ xe.

Phía trước là đèn đỏ, xe bỗng nhiên chậm rãi dừng lại, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ xe chiếu vào đỉnh đầu cô, ánh mắt Mục Đình vừa động, “Không khác biệt.”

Chưa từng gặp qua người không biết nói chuyện phiếm như vậy, Thẩm Huyền không nghĩ lại cùng anh nói chuyện, dù sao ngày mai phải ký hiệp nghị, lần này có rất nhiều luật sư làm chứng hẳn là không sợ.

Không biết nhìn đến cái gì, bỗng nhiên cô thò đầu qua nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên vô lăng của anh, lại không phát hiện ra cái đồng hồ kia, nhin không được nhẹ giọng nói: " Cái đồng hồ kia..... Khó coi lắm sao?"

- -----

*Vô câu vô thúc:không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

*Lơ đễnh: hay quên, đãng trí

*Thụ súng nhược kinh: được súng ái mà lo sợ

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 28: Chọc Tức Nữ Phụ Hai

Edit: Chovay-HVHT

Đây chính là dựa trên phong cách tính cách của nam chính để chọn kiểu dáng, bảo đảm đơn giản lại không mất đi ý nghĩa của nó, hay là anh thích kiểu dáng phức tạp?

Khi xe đi qua ngã tư, mắt anh nhìn thẳng phía trước, thần sắc bình tĩnh, “Tôi đã có một cái.”

“.....”

Theo sau là bầu không khí trong xe tràn ngập xấu hổ, Thẩm Huyền chớp chớp mắt không khỏi đem đầu quay sang một bên, tâm tình đột nhiên buồn bực lên, Lục Tố Tố đã nói nó là bản giới hạn, nam chính sao có thể không có một cái, đều là sự nghèo nàn làm hạn chế suy nghĩ của cô!

Tuy rằng Thẩm Huyền đau lòng tám trăm vạn kia của mình, nhưng lại không thể làm gì được, Thẩm Huyền chỉ có thể tự nhủ bản thân nên hào phóng một chút, để cho tinh thần cũng giàu theo, còn không phải chỉ tám trăm vạn thôi sao, cô lại không phải không có tiền.

Cuối cùng xe cũng dừng lại ở bên ngoài một nhà hàng, Thẩm Huyền phát hiện đây là một nhà hàng mang phong cách của thế kỉ trước, đậu bên

ngoài đều là những chiếc xe sang trọng, nữ phục vụ đứng ở cửa tiếp đãi trên mặt cũng nở nụ cười tiêu chuẩn, nhìn thấy có người đến, lập tức có một người đi qua tiếp đón.

“Tiên sinh mời đi bên này.”

Thẩm Huyền đột nhiên có chút chua xót, kẻ có tiền cùng thổ hào vừa nhìn liền biết, loại người một đêm liền giàu giống như cô cũng chỉ biết đi quán nướng hoặc lẩu, sức tưởng tượng phong phú chút cũng chỉ đi mấy nhà hàng năm sao, nhưng người ta chỉ tùy tiện đi một cái đều là những nơi xa hoa như thế này.

Trong đại sảnh thỉnh thoảng có vài người phục vụ đi ngang qua, đại sảnh cũng mang phong cách cổ điển của thế kỉ trước, xuyên qua hành lang, đối diện đi tới đoàn người, có lẽ là nhìn thấy bọn họ, liền nhanh chóng tươi cười bước tới

“Mục tổng thật trùng hợp! Vậy mà có thể gặp ngài ở đây, tôi đã hẹn ngài rất nhiều lần, nhưng ngài luôn là không rảnh, thì ra là muốn bồi bà xã nha!”

Đi tới chính là một người đàn ông trung niên bụng bia cả người đầy mùi rượu, vài người bên cạnh cũng tiến lên phụ họa theo, ở trong giới thương nhân, hoặc nhiều hoặc ít đều gặp và hợp tác qua, có điều bọn họ đều biết Mục tổng này rất ít tham gia tiệc tùng, cho nên cũng chỉ ở một vài hoạt động trao đổi mới gặp qua.

“Có câu nói nói như thế này, cầm sắt hòa minh* ha ha ha! Nghe nói Mục tổng muốn liên thủ với Thẩm thị nha, chúc mừng chúc mừng!”

[*Cầm sắt hòa minh: đàn cầm và đàn sắt cùng vang ví vợ chồng hòa hợp]

Trong giọng nói một đám người đều mang theo lấy lòng, chuyện Thấm lão gia muốn đem công ty giao cho cháu gái cùng cháu rể đều đã truyền khắp nơi, nhìn Thấm thị chỉ còn lại hơi thở thoi thóp, nhưng hiện tại lại tìm ra được đường.

“Nghiêm túc mà nói, chỉ là thân thể của ông không tốt mà thôi.” Trên mặt Mục Đình mang theo cười nhạt, thanh âm thanh đậm, “Có thời gian lại cùng các vị trò chuyện.”

“Nhưng chuyện đó đã định rồi nha!” Mọi người cười nói một bên tránh ra một con đường.

Thấm Huyền trước sau vẫn duy trì mỉm cười, ngay sau đó lập tức liền đi theo người phía trước, thẳng đến khi tiến vào một căn phòng, mới đẩy cửa sổ ra nhìn cây cối bên ngoài, thời tiết mùa thu chuyển lạnh, cái nóng của mùa hè dần dần biến mất

“Ngài muốn loại rượu gì?” Về mặt Người phục vụ vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn như cũ.

Nghe vậy, Thấm Huyền lập tức thay anh trả lời: “Không cần, hai ly nước cam là tốt rồi.”

Lái xe không uống rượu, uống rượu không được lái xe!

Một bên lật xem thực đơn, phát hiện tên món cũng mang phong cách của thế kỉ trước, mấy ngày nay ở tại bệnh viện đều ăn những món thanh đạm, [Truyện yy] cho nên Thấm Huyền cố tình chọn món chân dê nướng, nhưng tên lại rất tình thơ ý họa, cái gì ly ly nguyên thượng thảo*, không biết cùng chân dê nướng có cái gì liên quan.

[*Đoạn đầu bài thơ: Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt; mình sẽ để bài thơ phía cuối tập truyện]

Trong khi chờ đồ ăn, cô liền đi toilet, cùng nam chính ăn cơm không có một chút thú vị, ưu điểm duy nhất chính là cô không cần trả tiền.

Có điều chờ khi cô trở lại phòng lần nữa, lại nhìn thấy có thêm một người phụ nữ trong phòng!

“Huyền Huyền đã lâu không gặp, nghe nói em xảy ra tai nạn giao thông, không có việc gì chứ?”

Người phụ nữ mặc một cái váy màu trắng đuôi cá, thân hình có lẽ có lồi, tuy rằng diện mạo điểm lệ, nhưng cũng không khiến người khác có cảm giác khó tiếp cận, ngược lại khí chất rất dịu dàng hào phóng, Thẩm Huyền nhìn thấy cô ta, ánh mắt lập tức có chút biến hóa.

Nếu nói nguyên chủ chỉ biết một ít thủ đoạn đơn giản lại thô bạo để hại người, vậy cái người Phương Hạm này còn có thể cao mình hơn so với nguyên chủ nhiều, thân là em gái của nam hai, nhìn thấy anh mình cùng nam chính lại đều thích một người phụ nữ, cô ta đương nhiên không cam lòng, đồng dạng cũng hận nguyên chủ có thể gả cho nam chính, cho nên liền thường xuyên châm ngòi nguyên chủ đi hại nữ chính,[Truyện yy] cuối cùng làm hại nguyên chủ bị nam hai đưa vào ngục giam, mà bản thân cô ta lại không có chuyện gì, biết vai ác thích nguyên chủ, liền cố ý lộ ra tin tức cho hắn, chỉ nói người hại chết nguyên chủ chính là nữ chính, lại không có nói ra anh trai cô ta, cho nên cuối cùng vai ác không biết chân tướng, mới đi gắn bom dưới gầm xe nam chính, muốn nổ chết nam nữ chính.

Đương nhiên, cuối cùng âm mưu quỷ kế của cô ta chắc chắn bị nam chính phát hiện, thời điểm muốn chạy trốn còn muốn lôi kéo nữ chính làm tấm bia, cuối cùng bị cảnh sát một phát bắn chết.

Thời điểm lúc đọc sách, Thẩm Huyền rất chán ghét cái nữ phụ hai này, chẳng sợ nữ chính bạch liên hoa một chút, nhưng ít ra tâm còn tốt, nhưng

cái người nữ phụ hai này chính là từng giây từng phút ở sau lưng người khác bắn lên a!

“Chị xem em đây không phải rất tốt sao, chị Hạm cũng đến đây ăn cơm sao?” Thẩm Huyền cười ngồi xuống.

Nghe vậy, Phương Hạm chỉ là gật đầu, ánh mắt lơ đãng đảo qua Mục Đình, “Cùng bạn đi đến đây, nghe nói hai người ở đây, liền tới đây chào hỏi một tiếng.”

“Như vậy a?” Thẩm Huyền lại nghiêm túc nhìn Phương Hạm nói: “Em cũng đã lâu không có gặp chị, nếu không cùng nhau ngồi xuống ăn đi? Em còn muốn hỏi chị về bộ mỹ phẩm trước kia chị giới thiệu cho em.”

Dứt lời, đáy mắt Phương Hạm hiện lên một tia vui sướng, nhưng trên mặt lại có chút do dự suy nghĩ, [Truyện yy] cuối cùng muốn nói lại thôi nhìn về phía Mục Đình, “Có quấy rầy hai người hay không?”

Mục Đình hơi nhíu mày, Thẩm Huyền ngồi đối diện lập tức nói: “Chị Hạm nói gì vậy? Sao có thể quấy rầy được?”

Không rõ vì cái gì hôm nay cô lại nhiệt tình như vậy, nhưng Phương Hạm càng không nghĩ tới chính là Mục Đình sẽ ra ngoài ăn cơm cùng Thẩm Huyền, cô ta đương nhiên không tin, cho nên cố ý lại đây nhìn xem, không nghĩ tới cái người ngu xuẩn này vẫn là ngu như vậy, khẳng định là bởi vì muốn tiếp nhận Thẩm thị, cho nên Mục Đình mới có thể nỗ lực cho Thẩm Huyền sắc mặt tốt.

Thẩm Huyền ngồi ở đối diện, mà Phương Hạm lại cố tình ngồi ở bên cạnh Mục Đình, luôn là câu có câu không nói về phương diện kinh doanh với anh, có điều anh rất ít đáp lời, nhưng cô ta cũng không nhụt chí, bởi vì đối phương một câu cũng không có nói cùng Thẩm Huyền, có thể thấy được có bao nhiêu chán ghét cô.

Chờ khi đồ ăn được đưa lên, Phương Hạm còn tập trung nói về chuyện kinh doanh gần đây, Thẩm Huyền cũng không nói chen vào, mà gấp một miếng rau xanh đặt ở trong bát nam chính, “Ông xã dùng bữa.”

“Khụ khụ ——” Phương Hạm đang nhấp ngụm nước cam lập tức bị sặc.

Liếc mắt nhìn người đối diện, Mục Đình không nói gì, đối với tiểu tâm tư của cô làm như không thấy.

Nhìn thấy nam chính không có hủy đi sân khấu của mình, Thẩm Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, không sai, cô chính là cố ý, cũng coi như là thay nguyên chủ báo thù đi, cô chính là muốn làm cho nữ hai tức chết!

Nhìn thấy anh không có lộ ra biểu tình chán ghét, ngược lại đúng thật là ăn hết cái rau kia, Phương Hạm không khỏi siết chặt lòng bàn tay, nhưng trên mặt lại làm như không có chuyện gì, cảm thấy đối phương khẳng định là cố kỵ Thẩm thị mới có thể như vậy.

“Em nghe nói chợ phía nam muốn khai phá, cũng không biết khi nào bắt đầu đấu thầu mảnh đất đó.” Cô ta lại nói về chuyện kinh doanh một lần nữa

“Anh thử món này xem, em cảm thấy hơi mặn,” Thẩm Huyền lại gấp viên thức ăn chay qua.

Trên mặt Phương Hạm vẫn như cũ không có cảm xúc gì, chỉ là bàn tay phía dưới đang gắp gao nắm chặt, chờ chính thức tiếp nhận Thẩm thị, Mục Đình khẳng định liền sẽ không lại bày ra sắc mặt tốt đối với cái thứ ngu xuẩn này.

Phát hiện cái người nữ hai này thật đúng là sẽ nhịn, Thẩm Huyền cũng chỉ tiếp tục ở đó nói việc vặt, cũng may nam chính sẽ trả lời một hai câu, bằng không liền phải xấu hổ.

Chờ ăn cơm xong, thời điểm đi ra ngoài Thẩm Huyền lại đi qua khoác tay Mục Đình, bộ dáng thân mật, phía sau Phương Hạm nói phải đợi bạn, vì vậy không có theo sau.

Khi ra khỏi nhà hàng, Thẩm Huyền liền lập tức buông tay ra, bảo trì khoảng cách đi ở phía trước.

Lên xe, trong khi cô đang thắt dây an toàn, vừa định nói đồ ăn ở đây hương vị cũng không tệ lắm, nhưng cánh tay bỗng nhiên bị người khác cầm, chỉ thấy anh sâu kín nhìn chăm chăm cô, “Không có được anh đồng ý qua, liền đối với anh động tay động chân sao?”

Thẩm Huyền: “.....”

“Tôi.....” khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cô chỉ có thể ra vẻ trấn định trừng lớn mắt, “Anh lại không có chịu thiệt!”

“Em như thế nào biết anh không chịu thiệt?” Lông mày anh khẽ nhúc nhích.

Không khí trong xe đột nhiên có chút quỷ dị, Thẩm Huyền còn chưa thấy qua người sẽ chơi xấu như vậy, vừa mới nảy như thế nào không thấy anh cự tuyệt cô.

“Tôi chạm đều đã chạm còn có thể thế nào, anh đi kiện tôi phi lễ anh sao?” Cô xoay đầu hừ nhẹ một tiếng, cũng nổi lên cách chơi vô lại.

Một người đàn ông còn giống như một bông hoa, chạm vào một chút đều không được, kia lần trước còn.....

Không biết nghĩ đến cái gì, cô không khỏi đỏ mặt nghiêng người, nhưng ngay sau đó cả người lại bị ấn lại ghế, cô sợ tới mức nhanh chóng nhắm mắt lại, “Tôi không bao giờ chạm vào anh nữa là được!”

Đôi tay gặt gao chống đỡ đặt trên vai anh, Thâm Huyền cũng không dám mở mắt, bên tai bỗng nhiên lại vang lên một giọng nam trầm thấp, “Mới này không phải còn gọi ông xã sao?”

- -----

Bài Thơ: Phú đặc cổ nguyên thảo tổng biệt

Ly ly nguyên thượng thảo,

Nhất tuế nhất khô vinh.

Dã hoả thiêu bất tận,

Xuân phong xuy hựu sinh.

Viễn phương xâm cổ đạo,

Tình thúy tiếp hoang thành.

Hựu tốngvương tônkhứ,

Thê thê mãn biệt tình.

Dịch nghĩa

Cỏ trên cánh đồng bởi bởi

Mỗi năm một lần úa một lần tươi

Lửa đồng đốt không bao giờ cháy hết

Khi gió xuân thổi lại sinh sôi nảy nở

Mùi thơm lan xa đến lối thành cũ

Màu biếc tươi thắm kể thành hoang

Lại đưa vương tôn ra đi

Rườm rà chứa chan tình ly biệt

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 29: Âm Mưu

Edit: Chovay-HVHT

Thẩm Huyền phát hiện từ sau khi nam chính không chịu ly hôn, anh ta sẽ thường hay động kinh!

“Lần sau..... Sẽ không kêu như vậy nữa là được.....”

Lần sau kêu chồng yêu, cho hẵn buồn nôn chết!

Cảm giác trong xe yên tĩnh có chút quá mức, cô híp mắt mở ra một khe hẹp, bỗng nhiên cảm giác bên hông căng thẳng, một đạo cảm xúc ấm áp lập tức dừng ở trên môi, Thẩm Huyền trừng lớn mắt, đôi tay gắt gao đặt ở đầu vai phương.

Một tay giữ cầm cô lại, khác với lần trước chỉ lướt qua liền ngừng lại, lần này rất nhanh anh liền trần trọc thâm nhập, Thẩm Huyền trừng lớn mắt đuổi tay dùng sức đẩy anh ra, “Phi..... Phi lễ.....”

Cô giống như là một dòng suối mát trong, nhìn như phẳng lặng, rồi lại làm cho người khác lưu luyến quên về.

Trong hô hấp tất cả đều là mùi hương của cô, mềm mại cùng ngọt ngào kích thích dây thần kinh của anh, Mục Đình rũ xuống mi mắt, che

khuất đi tia sáng ngằm trong mắt, lại cúi xuống thô bạo nghiền nát hai cánh môi mềm mại.

Thẩm Huyền hô hấp có chút khó khăn, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, chính là lại đẩy không ra người trước mặt, vừa nãy chẳng qua là cô chỉ kéo cánh tay anh, người này liền phải trả thù lại ư?

Thật lâu sau, Mục Đình mới nhẹ nhàng rời khỏi môi cô rồi chậm rãi buông cô ra, ánh mắt sâu kín nhìn chăm chăm người trước mặt, “Quay về.”

Anh hiện tại mới phát hiện, thói quen là một thứ thực đáng sợ.

“Năm mơ!”

Thẩm Huyền một bên thở phì phò, một bên giơ tay che lại miệng mình, buồn bực thanh âm hờn dỗi nói: “Anh không tuân thủ hứa hẹn, tôi muốn ly hôn!”

Đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, Mục Đình sửa lại ống tay áo, tiếp tục lái xe chạy trên đường, như thể vừa nãy không có chuyện gì xảy ra.

Trước kia cô câu dẫn anh, người này còn thờ ơ, bây giờ lại chiếm tiện nghi của cô, đàn ông quả nhiên không phải là thứ tốt lành gì!

“Không biết xấu hổ! Vô sỉ! Hạ lưu! Tôi cảnh cáo anh lần cuối, nếu lần sau anh còn dám khi chưa được tôi đồng ý liền động tay động chân, tôi nhất định sẽ ly hôn!” Cô cau mày đề cao âm lượng.

Xe hăng hái chạy trên đường cao tốc, anh chậm rãi chuyển động tay lái, như là không nghe được lời cảnh cáo của cô, thần sắc lạnh nhạt.

Thấy anh giả câm giả điếc, Thẩm Huyền lại thò đầu qua ghé vào tai anh hô to một tiếng, “Tôi rất nghiêm túc! Anh đừng tưởng rằng tôi đang nói đùa!”

Thanh âm kích thích màng nhĩ của anh, Mục Đình quét mắt qua, “Em cũng chưa nhận được sự đồng ý của anh.”

“.....”

Thấy bộ dáng lưu manh của đối phương, Thẩm Huyền lại muốn mắng người, nhưng nghĩ đến đối phương đang lái xe, lại chỉ có thể đem lời nói nuốt xuống, được rồi được rồi, cô không thèm so đo với người không biết xấu hổ như vậy, chỉ có thể một mình ngồi ở đó thấp giọng nguyên rủa anh ra cửa bị té xuống hố.

Chờ xe dừng ở bên ngoài Thẩm gia, cô không nói một lời liền mở cửa xe ra đi xuống, vừa định giơ chân muốn đá xe anh, đột nhiên nhớ tới xe này dù cho gặp tai nạn xe cô cũng không sợ, cô chỉ có thể giơ móng tay ra cào một cái vào chiếc xe bóng loáng, lúc này mới cảm thấy hài lòng đi vào nhà.

Nhà mới ở bên kia đã sửa sang lại, cô cũng nhờ người lắp thiết bị cùng đồ dùng trong nhà, một tuần sau liền có thể dọn qua, có điều bây giờ vẫn phải ở lại nhà ông, nhưng dù như thế nào, cô cũng sẽ không dọn về nhà nam chính, bây giờ nam chính đã không phải là người thanh tâm quả dục giống trước kia nữa, ở chung với anh quá nguy hiểm.

Lúc này ông của cô lại không ở nhà, toàn bộ biệt thự chỉ còn lại một dì giúp việc đang dọn dẹp, cô cũng chỉ có thể trở về phòng để tắm rửa, sau đó lại hỏi Lục Tố Tố về chuyện trang trí nhà mới.

Bản thân năm viện, nên chuyện nhà mới đều là Lục Tố Tố lo liệu hết, vì để bày tỏ lòng biết ơn, Thẩm Huyền quyết định mua một cái túi xách cho đối phương.

Ngày hôm sau, luật sư Trung đột nhiên mang thêm hai luật sư khác đến đây, chính là cái hợp đồng lúc trước, có điều lần này có thêm con dấu, mặt trên cũng có chữ kí của nam chính, chỉ cần cô ký tên nữa là có thể có hiệu lực.

Thẩm Huyền hơi do dự, nhưng nghĩ lại vẫn là ký xuống, không sai, cô tình nguyện không ly hôn, cho dù không được tự do, cũng không muốn công ty rơi vào tay của cái người anh họ kia, loại căn bã này, cô chính là nhìn không vừa mắt.

Lễ bàn giao được tổ chức vào buổi tối ở một khách sạn, có điều lúc ban ngày ông cô đã gọi tất cả mọi người trong Thẩm gia, bao gồm cả người anh họ cả ngày không nhìn thấy bóng dáng kia.

Hai bên bàn dài đều ngồi đầy người, ông Thẩm ngồi ở chủ vị, hai tay đặt trên quả trượng với họa tiết hình đầu rồng, mắt sáng như đuốc đảo qua mọi người, “Có lẽ tất cả các người đều đã biết, không sai, tôi chuẩn bị đem công ty giao cho Mục Đình xử lý, nhưng cổ phần sẽ để lại cho Huyền Huyền, mấy năm nay công ty ngày càng xuống dốc, chính mình có tư chất gì trong lòng các người nên hiểu rõ, cũng đừng nói là tôi chưa cho các người cơ hội.”

“Mẹ Huyền Huyền mắc bệnh nên chết sớm, ba lại ở nước ngoài xảy ra chuyện, từ nhỏ đến lớn cũng không được hưởng thụ sự quan tâm cùng giáo dục, đây là Thẩm gia chúng ta thiếu con bé, vì vậy ta chuẩn bị đem 40% cổ phần của mình cho con bé, các người chắc là không có ý kiến gì chứ?”

Dứt lời, trong lúc nhất thời những người khác đều hai mắt nhìn nhau, bọn họ đều chỉ là họ hàng, dù như thế nào cũng không đến lượt bọn họ.

Ngược lại Thẩm Tất cả lơ phất phơ ngồi dựa ở kia, hừ lạnh một tiếng, “Ông không phải đều đã quyết định xong hết sao?”

“Nói cái gì!” Thẩm Dục Dân lập tức trừng mắt nhìn hần.

Cười nhạo một tiếng, Thẩm Tất không có nói nữa, lần đầu tiên nhìn thấy có người không yêu cháu đích tôn lại đi thiên vị một đứa cháu gái!

Tầm mắt ông Thấm vừa chuyển, ánh mắt sáng quắc nhìn hẳn nói: “Cháu bất mãn? Vậy cháu đi quản lý công ty đi! Ngay cả cái sổ liệu phân tích báo cáo đều xem không hiểu, còn không biết xấu hổ bất mãn, nếu cháu có thể có điểm tiền đồ, ta có thể đem công ty giao cho một người ngoài sao?!”

Siết chặt nắm tay, sắc mặt Thấm Tất có chút khó coi, nhưng cũng không nói lời nào.

Thấm Huyền ngồi yên tĩnh một bên, cũng biết quyết định này của ông cũng thật mạo hiểm, cô cũng chịu áp lực rất lớn, nhưng nếu đã quyết định, cô liền không thể chỉ lo cho bản thân được.

“Còn dư lại 15% cổ phần tôi sẽ tạm thời giữ lại, chờ ngày nào đó hai chân bước vào quan tài, lại cho tiểu tử thú vị người!” Ông Thấm cau mày, có chút thất vọng nhìn cái đứa cháu đích tôn không nên thân này.

Nghe vậy, trong mắt Thấm Tất tất cả đều là lạnh lẽo, dường như đã có thói quen với sự bất công của ông.

“Các người đều là người Thấm gia, bây giờ công ty yêu cầu cần tiến thêm một bước phát triển, ta đã già rồi, sau này các người ở công ty cũng sẽ hiểu tình hình của công ty, nếu ta đã đem công ty giao cho Mục Đình, mà các người còn giữ trò sau lưng, cũng đừng nói ta mắc kệ các người!” về mặt ông Thấm nghiêm túc đập đập quả trứng.

Thấy vậy, những người khác tự nhiên là gật đầu đồng ý, bọn họ nào dám cùng Mục Đình đối nghịch, lại không phải chưa từng nghe qua thủ đoạn của đối phương, bây giờ ngoài mặt của mấy người trong hội đồng quản trị đều thành thành thật thật, còn ai dám muốn làm mình nổi bật.

Lại nói thêm vài câu, ông Thấm mới xua tay để cho bọn họ giải tán, mà Thấm Huyền tiến lại đỡ ông lên lầu nghỉ ngơi.

Nhìn bóng lưng ông Thấm đi lên lầu, Thấm Tất hừ lạnh một tiếng cũng trở về phòng, ngay sau đó Thấm Dục Dân cũng nhìn xung quanh sau đó theo đi lên, đến khi cửa phòng bị khóa lại, Thấm Tất mới lập tức ra đón.

“Ba, mọi chuyện con đã làm tốt, tuyệt đối không sơ hở tí nào, cứ như vậy, Mục Đình khẳng định sẽ cùng cái nha đầu thúi này ly hôn, ông cũng sẽ không đem công ty giao cho hẳn!”

Trong tay cầm một ly trà, lúc này trên mặt Thấm Dục Dân nào còn cái vẻ ông hòa nho nhã giống ngày thường, ngược lại lộ ra cổ âm ngoan, “Chú ý chút, đừng đem người giết chết, làm lớn liền phiền toái.”

Nghe vậy, Thấm Tất lập tức nở nụ cười, “Yên tâm đi, con sẽ kêu những người đó chú ý, đến lúc đó có ảnh chụp, xem nha đầu thúi kia có thể nhảy đi đâu.”

Nói đến đây, lại có chút kiêng kị thò đầu qua, “Thuốc kia..... Còn tiếp tục đưa cho ông hay không?”

Kỳ thật..... Hẳn vẫn là có chút không đành lòng, tuy rằng ông bất công, nhưng rốt cuộc vẫn là ông nội ruột của hẳn.

Nhận thấy hẳn do dự, Thấm Dục Dân lập tức lạnh lùng trừng mắt nhìn hẳn, “Đương nhiên phải tiếp tục, một ngày ông ta còn sống, sự tình liền sẽ xuất hiện biến số, con mới là người thừa kế duy nhất của Thấm gia, còn con nhỏ kia là cái thá gì!”

Nhìn người cha trước mặt, Thấm Tất không có nói nữa, chỉ là dùng sức gật gật đầu.

—

Vào buổi tối Thấm Huyền cùng ông cô đi đến khách sạn,[Truyện yy] tuy rằng Thấm gia bọn họ ngày càng xuống dốc, nhưng lạc đà gầy còn lớn

hơn ngựa, hai nhà liên thủ vẫn đưa tới không ít oanh động, không thể nghi ngờ, đêm đó tới rất nhiều người, những người có mặt mũi trong giới kinh doanh cơ bản đều đang ở đây.

Vừa đến khách sạn, chỉ thấy trong đại sảnh ánh đèn lộng lẫy cùng dòng người đang hoạt động, âm thanh ly rượu va chạm không dứt bên tai, không bao lâu liền có một đám người lại đây chào hỏi.

“Chúc mừng chúc mừng nha, lão Thẩm ông cũng thật có phúc khí, có đứa cháu rể làm việc miễn phí cho ông, như thế nào ta lại không có vận khí tốt như vậy chứ!”

"Phải không, tôi đều ở bệnh viện năm nửa tháng, hôm nay cố ý lại đây để dính phúc khí của ông!"

Đối mặt với những lời thối phồng của mọi người, ông Thẩm tự nhiên là cười to ra tiếng, “Có một số việc ghen tỵ cũng không được nha.”

Mắt thấy người lại đây chào hỏi càng ngày càng nhiều,[Truyện yy] có điều đều là chú cô đi ra tiếp đón, mà ông cô tức thì đi theo mấy người bạn tốt cùng đi vào phòng khách sạn để uống trà, bây giờ trong người cũng không khỏe, đi chào hỏi một đám thân thích cũng không dễ dàng.

Lễ bàn giao cũng chưa đến giờ, Thẩm Huyền cũng không thích xã giao, liền tự mình tìm một góc ngồi xuống, không bao lâu, Lục Tổ Tổ mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen đi đến.

“Mục tổng còn chưa đến sao?” Lục Tổ Tổ bưng một ly rượu sâm banh tò mò hỏi.

Thẩm Huyền nhún nhún vai, “Mình không biết.”

Thấy vậy, Lục Tổ Tổ lại thò đầu qua thấp giọng nói: “Mình vừa mới nhìn thấy cái người Tô Hòa cậu nói, cô ta hình như là cùng đi với Phương

Khâm đến đây, không nghĩ tới người phụ nữ này còn rất lợi hại, lại còn có thể thông đồng với Phương Khâm, mình còn nghe nói Phương Khâm vì cô ta từ chối hôn ước mà gia đình đã định, thủ đoạn của người phụ nữ này cũng thật không quá cao minh lắm, nhưng cậu cũng phải giám sát Mục tổng chặt chẽ.”

Nữ chính xuất hiện Thẩm Huyền cũng không kinh ngạc,[Truyện yy] loại thời điểm này chắc chắn sẽ có nhân vật hy sinh tiến lên nhục nhã nữ chính, tiếp theo sẽ bị nam chính hoặc là nam phụ tiến lên vả mặt, sau đó anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng thanh danh nữ chính vang dội, trở thành một huyền thoại lớn trong giới.

Có điều hôm nay cô cũng không nên lên làm vật hy sinh, tất nhiên, với điều kiện là nữ chính cùng cô không có xung đột.

Thẳng đến lúc này trong đại sảnh bỗng nhiên xuất hiện từng trận xôn xao, Thẩm Huyền liếc mắt một cái liền thấy được Mục Đình đang tiến vào, ngày nào cùng nhìn nên không cảm thấy, bây giờ vừa nhìn, phát hiện đối phương ở trong một đám người đàn ông trung niên bụng bia lại chói mắt như vậy, không, quả thực là đẹp như thần tiên.

Nhìn thấy nhiều người đi qua vây quanh, đương nhiên cũng bao gồm rất nhiều tiểu thư nhà giàu, Lục Tổ Tổ lập tức một phen đẩy cô, “Thân là vợ hợp pháp cậu còn không nhanh đi qua, cũng đừng làm cho những người đó có cơ hội đào góc tường!”

Người ta, thân là nam chính tổng tài, muốn tiền có tiền, muốn diện mạo có diện mạo, chắc chắn trong giới khó gặp, có vô số phụ nữ đều chạy theo như vẹt là bình thường.

“Qua đó làm cái gì, còn không phải đến đó phải đi theo xã giao, mình mới lười đi qua.” Cô dựa vào sô pha một bên lấy một quả anh đào trên bàn nhét vào miệng.

Không nghĩ tới bây giờ ý thức chiến đấu của cô lại yếu đi như vậy, Lục Tổ Tổ lập tức trừng mắt nhìn cô nói: “Nếu muốn sống yên ổn không cần nghĩ đến ngày gặp nạn, thì cậu lại càng phải đi qua, người khác còn tưởng rằng quan hệ của vợ chồng các cậu không tốt, về sau mấy tin đồn nhảm nhí khó nghe sẽ truyền đi rất nhiều nha!”

Nghe vậy, Thẩm Huyền cảm thấy cũng đúng, ở bên ngoài vẫn phải duy trì hình tượng của cặp vợ chồng ân ái mới được, nghĩ như vậy, cô lại lấy gương nhỏ trong túi ra sửa sang lại một chút, tiếp theo liền đứng dậy từng bước một đi qua.

Người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen, thân hình cao lớn rắn chắc, lúc này xung quanh hầu như đều là người, có điều thư kí Lý lại làm hết trách nhiệm tận lực che chở xung quanh, tránh cho một ít người tới gần.

Nhìn vào những người đang mơ ước nam chính, Thẩm Huyền chỉ nghĩ nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài, có người thoạt nhìn là người có dáng vẻ rất đẹp, thực tế sau lưng không chỉ không thú vị, còn vô sỉ hạ lưu, lại thích tính kẻ người khác, bên trong có khi nhịn đến hư không ít.

Hít sâu một hơi, cô vẫn là đi qua khoác tay Mục Đình, nở nụ cười yếu ớt dịu dàng nói: “Em đợi anh đã lâu, ông cũng vậy.”

Người phụ nữ mặc một bộ váy dài màu xanh đậm, bộ váy được thiết kế khéo léo phô ra đường cong hoàn mỹ của cô, mái tóc màu nâu hơi xoăn xõa sau lưng, khiến da thịt càng thêm trắng nõn, nhìn thấy cô, mọi người cũng đều nhớ tới Mục tổng này vẫn còn có một người vợ, chỉ là nghe nói quan hệ của vợ chồng bọn họ không tốt, bây giờ xem ra hình như cũng không phải như vậy, bằng không ông Thẩm cũng sẽ không đem công ty giao cho cháu rể xử lý.

Quét mắt qua người phụ nữ đứng bên cạnh, Mục Đình cười một cái, “Đi thôi.”

Nói xong, liền xuyên qua đám người hướng hành lang bên kia đi, Thăm Huyền đương nhiên là đi theo bên cạnh anh, biết rất nhiều người đều đang nhìn chính mình, nhưng đã diễn thì phải diễn cho trọn vai, thẳng đến sau khi tiến vào hành lang không có người theo sau, cô mới rút về tay mặt trầm xuống.

“Tôi sẽ không đi vào, anh tự gặp ông đi.” Cô dừng lại bước chân.

Thấy vậy, Mục Đình chỉ nhàn nhạt nhìn cô, “Được.”

Nói xong, Thăm Huyền liền muốn quay lại, nhưng lại lơ đãng nhìn vào cổ tay anh thấy được một cái đồng hồ, giống như chính là cái đồng hồ lần trước mình tặng.

- - - - -

P/s: Thấy cả nhà ai cũng tương tác mạnh, vui quá nên dùng hết tâm tư và tg để dịch cho cả nhà đỡ ngòai đợi đến món dế này (^_^)

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 30: Vả Mặt Nam Phụ Hai

Edit: Chovay-HVHT

Nhìn lướt qua Thẩm Huyền liền lập tức quay lại, tiếp theo liền đi toilet chỉnh sửa một chút, cô đột nhiên có chút hối hận, sớm biết vậy thì hôm nay cô nên mang vòng ngọc kia ra đeo mới đúng, như vậy mới có thể lộ ra vợ chồng các cô rất ân ái.

Sửa sang lại lễ phục chút, sau đó cô mới ra khỏi nhà vệ sinh, trong đại sảnh vẫn có người đến rồi đi như cũ,[Truyện yy] ánh đèn lộng lẫy, cô vừa mới chuẩn bị đi tìm Lục Tố Tố uống vài ly, kết quả lại nhìn thấy cách đó không xa bỗng nhiên có chút ồn ào, một vài người vây quanh ở đó không biết nhìn cái gì.

Thân là nhân vật chính của bữa tiệc này, cô đương nhiên đi qua xem, khi đến gần chỉ nhìn thấy hai người bị vây quanh ở bên trong, lại còn đều là người quen!

“Mới nãy là do cô đi đường không cẩn thận, có chuyện gì lớn đâu chứ, tôi sẽ kêu người đến đây mang cô đi thay quần áo, hoặc là bồi thường lại cho cô, phải tính toán chi ly đến nỗi như vậy sao? Đúng là một bộ dạng nghèo kiết xác.”

Câu sau nói có chút nhỏ, nhưng vẫn bị không ít người xung quanh nghe được, một đám cũng đều cười nhẹ ra tiếng, tuy nhiên nói cũng không sai, chỉ là không cần thận đồ rượu lên trên váy mà thôi, chuyện có lớn gì đâu chứ, làm như là đồ axit không bằng.

Tô Họa cúi đầu đứng ở kia có chút muốn chạy, nhưng người phụ nữ mặc lễ phục hồng nhạt lại tiến lên trước, cực kỳ không vui nhìn người đối diện, “Đây là vấn đề với váy ư? Chúng tôi muốn chính là một câu xin lỗi!”

“Mộc Mộc.....” Tô Họa lập tức kéo người phụ nữ kia một phen.

Vào giờ phút này Thẩm Huyền không biết là cái tâm trạng gì, cốt truyện đại thần quả nhiên không dọa cô, cô đã nói mà sẽ có một vật hy sinh tiến lên tìm nữ chính gây phiền toái, quả nhiên, có điều vật hy sinh này lại là em họ của cô.

“Xin lỗi? Tại Mộc, cô có phải là đánh giá mình cao quá không? Không đúng, chắc là vật hợp theo loài, mong các người chú ý trường hợp, nơi này không phải là nơi các người có thể la lối khóc lóc!” Người phụ nữ mặc lễ phục màu lam chỉ cười nhạt một tiếng.

“Khâu Mộc cô không được quá đáng! Rõ ràng là cô cố ý đem rượu đổ lên người Họa Họa!” Tại Mộc tức giận tiến lên lý luận, tuy nhiên lại bị Tô Họa nắm chặt cánh tay.

Trong đám người, Tô Họa mặc một bộ lễ phục màu champagne dài đến đầu gối, mặc dù vẻ ngoài của cô không phải rực rỡ nhất,[Truyện yy] nhưng không hiểu sao lại làm người liếc mắt một cái liền chú ý tới sự tồn tại của cô, chỉ là trên váy đúng thật là có một mảnh bị ướt, Thẩm Huyền thở dài, thật ra cô vẫn luôn không hiểu mạch não của mấy người bạn nữ chính, vì sao luôn cảm thấy có người muốn hại nữ chính?

Hơn nữa, dù cho người khác cố ý, vì một chút chuyện nhỏ lại tại loại nơi như thế này nháo lên, rõ ràng chính là không cho chủ bữa tiệc này mặt

mũi, trên thực tế sẽ không có ai làm chuyện ngu xuẩn này, cho nên cô mới đặc biệt không hiểu nổi suy nghĩ mấy người bạn này đó của nữ chính.

“Tôi cố ý sao?” Khâu Mộng cười lạnh bỗng nhiên đi đến lấy ly rượu trên đĩa của người phục vụ, tiếp theo tiến lên vài bước, mỉm cười nghiêng ly rượu, tùy ý để rượu vang đổ vào trên váy Tô Họa, sau đó mới cười nói: “Thấy rõ chưa? Bây giờ mới gọi là cố ý.”

Nói xong, lại đem ly đưa lại cho phục vụ, “Đúng rồi, các người không phải muốn câu thật xin lỗi sao? Bây giờ tôi sẽ cùng các người nói tiếng thật xin lỗi.”

Người chung quanh đều cười nhẹ ra tiếng, các cô tự nhiên là khinh thường cái loại luôn dựa vào đàn ông như Tô Họa, lúc này tất cả ánh mắt đều lộ ra vẻ trào phúng nhìn Tô Họa.

Biết trường hợp này không thể đem chuyện nháo lớn,[Truyện yy] cho nên Tô Họa vẫn luôn lôi kéo Tại Mộc bên cạnh muốn rời đi, có điều người sau có vẻ thập phần tức giận, tiến lên một bước liền đột nhiên đẩy Khâu Mộng một phen.

“Mau kêu bảo vệ đem bọn họ kéo ra ngoài!” Lão đảo vài bước Khâu Mộng lập tức hô.

Toàn bộ đại sảnh nho nhỏ đều có chút hỗn loạn, cũng hấp dẫn không ít người chú ý, không nghĩ tới lúc này lại còn có người gây chuyện.

Nhưng đến khi bảo vệ đi đến, một đám người ngược lại không dám có hành động gì, mọi người đều nhìn cái người đột nhiên xuất hiện là Phương tổng

Đem Tô Họa kéo lại phía sau, Phương Khâm đưa ánh mắt sắc bén nhìn về phía người đối diện, “Bộ váy này là tôi kêu nhà thiết kế ở công ty

tôi làm, dành riêng cho bạn gái, còn chưa có đưa ra thị trường, vị tiểu thư này cảm thấy bồi thường bao nhiêu thì thích hợp?”

Trong chốc lát, mọi người nhìn Tô Họa một cách kì lạ, hiển nhiên là không nghĩ tới người phụ nữ này có thủ đoạn tốt như vậy, lại có thể khiến cho chính miệng Phương Khâm thừa nhận thân phận.

Có điều đương sự lại có chút không vui, đang muốn lên tiếng, Tại Mộc đứng bên cạnh cũng cười nói: “Đúng vậy, Khâu Mộng cô không phải nói muốn bồi thường sao?”

Nhìn người đàn ông đối diện, biểu tình Khâu Mộng có chút quái dị, dường như không nghĩ tới đối phương sẽ vì Tô Họa xuất đầu, trong lúc nhất thời cũng không nói gì.

Tốt xấu gì cũng là em họ của nguyên chủ, Thẩm Huyền nhin không được tiến lên, nhẹ giọng cười nói: “Chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, coi như vì ông tôi cho chút mặt mũi có được không?”

Thật ra cô rất muốn mắng người, loại trường hợp này còn ở nơi này nháo, còn không phải là đang khiến người Thẩm gia bọn họ không thoải mái hay sao, còn có cái đứa em họ này nữa, không có việc gì đi tìm nữ chính gây phiền toái làm cái gì, người ta là người cô ta có thể chọc sao!

Nhìn thấy cô đến đây, những người khác cũng tiến lên phụ họa theo, ngay cả Tô Họa cũng cau mày lôi kéo Phương Khâm, “Em không sao!”

“Đương nhiên chúng tôi cũng không muốn đem chuyện này làm lớn, là chính miệng cô ta nói muốn bồi thường, như thế nào bây giờ lại không thừa nhận sao?” Tại Mộc nhin không được đem thanh âm đề cao.

Nghe vậy, Khâu Mộng lập tức tới gần Thẩm Huyền, có chút ủy khuất nói: “Chị, em thật sự không phải cố ý.”

Rõ ràng là đối phương đụng vào cô ta, cái người Tại Mộc này còn một hai phải trả đũa, cô ta chính là tức quá nên mới nói vài câu.

Thẩm Huyền trừng mắt nhìn Khâu Mộc, nghĩ đợi lát nữa lại giáo huấn cô gái nhỏ này sau, một bên đưa mắt nhìn Tại Mộc thấy cô ta không có ý muốn nhượng bộ, đáy mắt liền xuất hiện một tia lạnh lẽo, “Đây là do tiểu Mộc không đúng, ta thay con bé hướng Tô tiểu thư xin lỗi,[Truyện yy] váy chúng tôi cũng sẽ bồi thường, mặc kệ bao nhiêu tiền, có điều, mới này Tại tiểu thư lại động thủ với Tiểu Mộc, dù cho Tiểu Mộc dùng ngôn ngữ có chỗ không đúng, các người lại ở đây động thủ, có phải là có chút không đúng, hay là cô cảm thấy nơi này sẽ mặc kệ cho các cô tranh luận như cái chợ hay sao?”

“Tôi...” Tại Mộc có chút chột dạ nhìn Tô Họa.

“Nếu nhắc đến bồi thường, các người nháo đến lớn như vậy, lại chuẩn bị bồi thường cho chúng tôi bao nhiêu?” Thẩm Huyền thanh âm có chút lạnh.

Phương Khâm quét mắt nhìn cô, hơi hơi mỉm cười, “Việc này tôi sẽ tự mình giải thích với Thẩm chủ tịch, có điều hôm nay vị tiểu thư này nên hướng bạn gái tôi xin lỗi.”

“Chị.....” Khâu Mộc có chút do dự tiến lên vài bước.

Thẩm Huyền kéo tay Khâu Mộc lại, bỗng nhiên đối diện với tầm mắt của Phương Khâm, “Đại sảnh có camera, đợi lát nữa tôi sẽ đi tìm người giám sát camera, nếu thật là do Tiểu Mộc không đúng, tôi sẽ tự đưa con bé đến xin lỗi Tô tiểu thư, nếu không phải con bé sai, như vậy Phương tiên sinh đây bồi nhọ người khác không biết là có ý gì?”

Phương Khâm không nói gì, liền bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, đáy mắt hiện lên một tia sáng.

Tầm mắt vừa chuyển, Thăm Huyền lại đem tầm mắt hướng Tại Mộc, thanh âm hơi trầm xuống, “Tại tiểu thư, tôi rất cảm ơn vì hôm nay cô có thể đến đây, tuy nhiên hành động của cô thật sự có chút quá phận, nếu cô cảm thấy ở đây khiến cô chịu ủy khuất, tôi đây cũng không giữ cô lại.”

Không tự mình động thủ, người ngoài còn tưởng rằng Thăm gia bọn họ là quả hồng mềm dễ bóp, có thể để cho người khác muốn làm gì thì làm sao.

Không nghĩ tới cô lại đuổi mình đi, Tại Mộc nắm chặt tay, nhưng cô ta cũng muốn giữ thể diện, không chút do dự liền trực tiếp xuyên qua đám người rời đi, cô ta cũng biết hôm nay bản thân quá xúc động, nhưng cô ta chính là không quen nhìn Họa Họa bị người khác bắt nạt.

Mắt thấy chuyện này đã kết thúc, Thăm Huyền quét mắt liếc Phương Khâm một cái, tiếp theo liền kéo Khâu Mộng rời đi, trong lúc đi còn nhin không được lên tiếng giáo huấn Khâu Mộng, dù có chuyện gì xảy ra cũng không thể chờ đến khi yến hội kết thúc sao, sao cứ phải nháo lên đúng lúc này, thật khó coi.

Sợ nam hai giở trò, trước tiên Thăm Huyền kêu người trong khách sạn đem đoạn ghi hình ở đại sảnh đưa cho Phương Khâm, tuy rằng vừa nãy chợt thấy Khâu Mộng đem rượu đổ lên người nữ chính, nhưng tua chậm đoạn sau là có thể nhìn thấy, là có người đẩy nữ chính, làm cô ta đụng vào người Khâu Mộng, người đẩy là một vị thiên kim tiểu thư khác, có điều cái này nên để nam hai tự mình đi giải quyết thì tốt hơn, chờ yến hội kết thúc, cô phải gọi ông của mình đi vả mặt nam hai mới được, xem lần này đối phương còn nói được cái gì!

Quả nhiên nơi nào có nữ chính nơi đó liền xảy ra chuyện, Thăm Huyền không khỏi tâm có chút mệt, chờ đến khi thời điểm lễ bàn giao chính thức sắp bắt đầu, cô mới đi theo Lục Tố Tố đến đại sảnh, lúc này trên sân khấu đã có người chủ trì đang làm nóng bầu không khí, trên màn hình

lớn cũng được chiếu quá trình phát triển của công ty bọn họ từ vài thập niên trước cho đến nay.

Nhìn thấy nam chính cùng ông đều đứng ở hàng đầu tiên, Thẩm Huyền liền chen lấn đi lại, cô ghé sát vào bên tai ông nói vài tiếng, người sau liền tức giận trừng mắt nhìn cô, “Cháu đó, đúng là tiểu thông minh ham chơi.”

“Ông nói cái gì vậy chứ, rõ ràng là cái người Phương gia kia khinh người quá đáng, cháu đây cũng là vì mặt mũi của ông mà suy nghĩ nha.” Cô lại nói nhỏ vài câu.

“Tốt, xin mời Mục chủ tịch sân khấu phát biểu vài lời!”. Xin ủng hộ chúng tôi tại ++ TRUỖM truyện.M E ++

Sau khi người chủ trì dứt lời, Thẩm Huyền vừa định đỡ ông đi lên, có điều người chú của cô đột nhiên tiến lại đây, cũng chỉ có thể tùy ý đổi phương đỡ ông lên sân khấu.

Dưới sân khấu vang lên từng trận vỗ tay, Thẩm Huyền nhìn Mục Đình đang đứng bên cạnh, nhin không được nghiêng đầu qua nhẹ giọng nói: “Không phải anh nói không đeo sao?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 31: Hạ Dực

Edit: Chovay-HVHT

Cô còn tưởng rằng tám trăm vạn của mình coi như ném xuống sông xuống biển, không nghĩ tới đảo mắt một cái người này liền đeo lên.

Anh không mẶn không nhạt nhìn cô, không nói gì, Thẩm Huyền cảm thấy anh chính là không có gì để nói, đeo thì nói đeo, còn không chịu thừa nhận, cô cũng sẽ không cười nhạo anh nha.

Có điều cô vẫn là hơi nhếch mép nhìn lên sân khấu, cơ bản đều nói vài câu thông thường, ông không cần tài liệu vẫn nói một cách lưu loát, cuối cùng đột nhiên gọi tên nam chính, sau đó người đứng bên cạnh cô liền bước lên sân khấu.

Lại nói vài câu quen thuộc, đơn giản chính là công ty từ cũ đổi thành mới ra sao, tìm kiếm sự phát triển, mong muốn về sau công ty càng thêm huy hoàng, chờ ông nói xong, nam chính mới có ý tính nói vài câu, so với ông cô thì nam chính nói càng khách sáo, hơn nữa chỉ nói mấy câu liền kết thúc, mà phía dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt.

Buổi lễ bàn giao rốt cuộc cũng kết thúc, thật ra cũng chỉ làm cho người ngoài xem mà thôi, ông của cô đã gọi luật sư, cùng rất nhiều cổ đông của công ty đợi chút nữa liền ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, về sau

cô chính là chủ tịch của công ty, có điều nam chính là người điều hành, cơ bản là cô không cần phải quan tâm đến bất cứ điều gì, chờ lấy tiền là được, thật ra thì như vậy cũng tốt.

Nhìn thấy ông vẫn còn nói chuyện cùng một ít người, Thẩm Huyền vội chạy nhanh đi làm chuyện chính, miễn cho để nam hai trốn thoát!

Kéo Khâu Mộng đi tìm một vòng, rốt cuộc cô cũng tìm được nam hai cùng nữ chính ở một khu nghỉ ngơi, nữ chính đã thay lễ phục, có điều đang cãi nhau với nam hai, cô lập tức liền ho nhẹ vài tiếng đi qua

“Phương tiên sinh, đã khiến anh đợi lâu, tôi nói rồi sẽ cho Tô tiểu thư một cái công đạo, nên nhất định sẽ làm cho ra nhẽ, nếu các người đều ở đây, vậy thì cùng nhau xem camera theo dõi đi, ai đúng ai sai xem rồi sẽ biết ngay.”

Sau khi đi qua, cũng có không ít người vây quanh lại đây xem náo nhiệt, Thẩm Huyền mở máy tính ra, sau đó đối diện với khuôn mặt Phương Khâm một cách thoải mái, để hẳn nhìn kỹ một chút!

Video được tua chậm lại, hơn nữa chỉ có một đoạn, chính là thời điểm lúc Tô Họa xảy ra chuyện, có người ở phía sau đẩy cô ta, sau đó không cẩn thận va vào cánh tay Khâu Mộng, làm cho cái ly nghiêng, rượu liền hướng váy Tô Họa chảy xuống.

Thấy vậy, những người khác cũng bàn tán sôi nổi lên, không nghĩ tới đúng là do cái cô Tô Họa này vô cớ gây rối, còn có cái cô Tại Mộc kia, lại còn ở trong bữa tiệc của Thẩm gia la lối om sòm, chuyện này chắc chắn sẽ đắc tội với Thẩm gia.

“Tôi đã nói là không phải do tôi va vào cô ta, còn một vừa hai phải đòi trả đũa, tại sao không nói gì?”

Nhìn thấy có chứng cứ, Khâu Mộng cũng tự tin mười phần nhìn về phía Tô Họa, có lẽ là không quen nhìn loại điềm đậm đáng yêu bạch liên hoa này, nhin không được cười nhạo một tiếng, “Không còn lời gì để nói chứ gì? Khi này không phải còn cùng với Tại Mộc ở đó nói đến hăng say hay sao? Còn dám đẩy tôi! Cô cũng đừng ở chỗ này giả bộ vô tội, có phải là cô va vào tôi hay không chả nhẽ chính bản thân cô cũng không biết hay sao? Còn không dám nói lại một tiếng, đúng là bộ dạng nghèo kiết xác chính là nghèo kiết xác!”

“Khâu Mộng!” Thẩm Huyền không khỏi trừng mắt nhìn Khâu Mộng, rõ ràng là một chuyện hợp lý lại bị cô ta nói thành không hợp lý.

Tô Họa cắn môi không nói gì, cô ta đã nói với Mộc Mộc là có người đẩy cô ta, nhưng Mộc Mộc lại không tin, nói là người khác không cố ý, cô ta đã kéo thật lâu nhưng đối phương lại không nghe.

“Nếu tôi không nhìn lầm, sau đó Khâu tiểu thư là cố ý đổ rượu lên người bạn gái tôi, tôi không biết có lưu lại đoạn đó không.” Thần sắc Phương Khâm bỗng nhiên lạnh lùng.

Dứt lời, thần sắc Khâu Mộng không khỏi khẽ biến, khi đó cô ta chính là tức quá mà thôi.

“Khâu tiểu thư nói đúng, chuyện này đúng là tôi nên nói chuyện thật tốt với Khâu tổng, ở trong mắt Khâu tiểu thư, có phải không đem người Phương gia chúng tôi để vào mắt hay không.” Ánh mắt Phương Khâm lộ ra tia âm trầm.

Thẩm Huyền nhíu mày, đột nhiên lên tiếng: “Chuyện này là em họ tôi không đúng, tôi sẽ kêu nó xin lỗi Tô tiểu thư, nhưng Phương tiên sinh một mực chắc chắn em họ tôi cố ý, hiện tại đã xem video, ngài có phải cũng nên nói tiếng xin lỗi với em họ tôi hay không?”

Không khí xung quanh có chút cứng đờ, mọi người cũng không biết sự tình sẽ biến thành như vậy, đương nhiên là đứng một bên nhìn trò hay rồi.

Tầm mắt liền hướng lên người Thẩm Huyền, Phương Khâm hí mắt, “Vậy sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền cũng không có lảng tránh tầm mắt của hắn, chỉ là đem ánh mắt hướng trên người Tô Họa, “Tô tiểu thư, lời tôi nói chẳng lẽ không đúng sao?”

Vốn dĩ chính là Mộc Mộc vô cớ gây rối, lúc này Tô Họa tự nhiên là trên mặt đầy áy náy cúi đầu, tiếp theo lại tiến lên hướng Khâu Mộng cúi đầu, “Thật sự xin lỗi Khâu tiểu thư, tôi thay Mộc Mộc xin lỗi cô.”

Nói xong, vẻ mặt lại quật cường nhìn về phía Phương Khâm, ngữ khí bất ngờ khó chịu, “Phương tổng, tôi đã nói rồi, tôi không phải bạn gái của anh, cũng không cần anh ra mặt thay tôi, anh làm như vậy chỉ khiến cho tôi rước lấy phiền toái, chuyện mới này vốn dĩ chính là tôi không đúng, anh không nên hiểu lầm Khâu tiểu thư.”

Khi ánh mắt chạm đến trên người Tô Họa, ánh mắt Phương Khâm lập tức mềm mại không ít, những người khác cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới người phụ nữ này lại không phải bạn gái của Phương tổng, lại còn ở trước mặt mọi người cự tuyệt Phương tổng!

Đương nhiên, trên thế giới này chỉ có nữ chính mới có thể tươi mát thoát tục như vậy, bằng không nam hai cũng sẽ không yêu cô ta yêu đến chết đi sống lại như vậy, Thẩm Huyền đều đã quen.

“Chỉ là chút chuyện nhỏ, Huyền Huyền sao cháu lại như vậy, sao có thể đi theo tiểu Mộng cùng nhau hồ nháo, ông cháu còn đang trong kia tìm cháu!”

Lúc này Thẩm Dục Dân đột nhiên đi đến, một bên cười nhìn về phía Phương Khâm, “Phương tổng chiêu đãi không chu toàn, mong ngài đừng trách, một chút chuyện nhỏ mà thôi, mọi người uống một ly cho qua có được hay không.”

Nói xong, lại giống như trách cứ nhìn về phía Thẩm Huyền, dường như muốn cô lấy đại cục làm trọng, cho dù có chút không vui, nhưng trên mặt ông ta vẫn tỏ ra chu đáo, dù thế nào cũng không thể khiến người nhìn chê cười.

Lúc này đương nhiên Phương Khâm chỉ cười vươn tay lấy một ly rượu, uống một ngụm, "Khi khác tôi sẽ đến bồi tội với Thẩm chủ tịch."

“Không sao không sao.” Thẩm Dục Dân khách khí xua xua tay lại đem tầm mắt hướng Thẩm Huyền.

Đương nhiên Thẩm Huyền sẽ không tính toán chi li, tùy tay lấy một ly rượu trên đĩa của bồi bàn liền nâng ly nhấp một ngụm, tiếp theo liền ý vị thâm trường nhìn về phía nam hai, “Phương tiên sinh, hy vọng lần sau ngài ở dưới tình huống chưa có chứng cứ xác thực, không nên lại tùy tiện chụp cho người khác cái mũ bẩn, ngài yên tâm, Tô tiểu thư không phải là hoàng đế, không có nhiều điều dân muốn mưu hại cô ấy như vậy.”

Nói xong, cũng không quan tâm xung quanh vang lên tiếng cười nhẹ, cô liền trực tiếp xoay người rời đi, ông còn đang ở trong đó tìm cô, cô nên tranh thủ thời gian đi qua.

Nhìn thân ảnh rời đi của cô, trong mắt Thẩm Dục Dân lập tức hiện lên một tia tàn khốc.

Cho rằng ông vẫn còn ở trong phòng lúc này, có điều chờ Thẩm Huyền đi qua cũng không nhìn thấy người, chỉ có thể cầm điện thoại gọi, thế nhưng đợi hồi lâu ông vẫn không bắt máy

Cô chỉ có thể tùy tiện hỏi phục vụ, nghe nói ở tầng chín, cô mới đi tìm thang máy, cũng không biết là tại sao, đầu bỗng nhiên có chút choáng, nhưng lúc này cô nhớ rõ ràng mình chỉ mới uống một ngụm rượu mà thôi.

Đi dọc theo hành lang vừa muốn vào trong thang máy, Thẩm Huyền không tự giác quay lại phía sau nhìn, phát hiện phía sau không biết từ khi nào lại có thêm ba người phục vụ, lại còn đều là đàn ông còn khá trẻ.

Cô giống như nhận ra được một tia không thích hợp, chính là hành lang yên tĩnh không còn người nào đi qua, ngoại trừ đi lên phía trước, không còn biện pháp khác.

Đầu càng ngày càng choáng, thậm chí ảnh hưởng tới tầm mắt cô, Thẩm Huyền không khỏi véo mạnh vào cánh tay, cơn đau khiến cô có chút thanh tỉnh, cô lập tức lấy điện thoại ra tìm một dãy số, thế nhưng vào lúc này, phía trước hành lang cũng xuất hiện thêm hai người phục vụ nam, một đám đều cao lớn và tuổi còn rất trẻ.

Trong lòng Thẩm Huyền căng thẳng, không khỏi chậm lại bước chân, ngay cả hô hấp cũng có chút run rẩy, lúc này chỉ có thể nhanh chóng nhấp vào số của Mục Đình, người phía trước cách cô ngày càng gần, tầm mắt vừa chuyển, đột nhiên chạy vào nhà vệ sinh nữ bên cạnh!

Nghe phía sau vang lên tiếng bước chân, cô chạy nhanh vào một phòng trong nhà vệ sinh rồi nhanh chóng khóa cửa lại, đầu càng ngày càng choáng, thậm chí cả người cũng bắt đầu vô lực, nếu lúc này Thẩm Huyền còn không biết cái gì thì chính là đồ ngốc, rõ ràng là có người muốn hại cô!

“Cô ta ở chỗ này!”

Bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh của một người đàn ông.

Thẩm Huyền gắt gao véo mạnh vào cánh tay khiến cho bản thân thanh tỉnh một chút, lúc sau đầu dây bên kia điện thoại mới có người bắt máy,

vang lên giọng nói ngàn năm không đổi của anh, “Ông đang đợi em.”

Cánh tay đã bị véo đến không còn cảm giác, Thẩm Huyền ngồi xồm trên mặt đất, hạ giọng, “Tôi..... Tôi bị người khác theo dõi.”

Dứt lời, đầu dây bên kia điện thoại điện thoại im lặng một chút, giọng nói của anh giống như là có chút biến hóa, “Em đang ở đâu?”

Tiếng bước chân giống như sắp vào đến nhà vệ sinh, đầu óc Thẩm Huyền cũng càng ngày càng mơ hồ, chỉ có thể nhanh chóng nói vào điện thoại: “Tôi..... Tôi ở tầng năm nhà vệ sinh phía hành lang bên phải, bọn họ..... Bọn họ đã vào được..... Tôi..... Giống như bị người hạ được.....”

“Phanh!”

Cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị người khác dùng lực đá một cú, điện thoại của Thẩm Huyền cũng đột nhiên rơi xuống đất, cô muốn đuổi tay nhặt lên, nhưng mí mắt lại càng ngày càng nặng.

“Các người từ nơi này hai bên leo lên trên đi, nhanh lên, tao vừa nghe thấy người phụ nữ kia ở bên trong gọi điện thoại, nếu chuyện trở nên phức tạp, các người đều chết chắc rồi!”

Giọng nam phát ra ở bên ngoài lộ ra một cổ âm ngoan, ngay sau đó lại vang lên một âm thanh sắc nhọn, “Hắc hắc hắc, Cữu ca anh yên tâm đi, bên kia cửa sau không phải đã chuẩn bị tốt rồi sao, bọn họ khẳng định đuổi tới không kịp, em còn chưa có chơi qua thiên kim tiểu thư đâu, không biết là cái tư vị gì.”

Thẩm Huyền mơ mơ màng màng dựa vào ván cửa, chỉ nghe được trong phòng vệ sinh bên cạnh truyền đến từng trận tiếng vang, ngay sau đó giống như có một người nhảy xuống đây.

“Đây rồi, nhìn không ra vị thiên kim tiểu thư tiểu nhân này, đáng người thật không tầm thường đâu!”

Một người đàn ông xấu xí mở chuột tai khi vừa định duỗi tay sờ mặt cô, bên ngoài lại truyền đến một trận thanh âm không vui, “Mau đem người kéo ra ngoài, chưa thấy phụ nữ bao giờ à!”

Nuốt nước miếng, người đàn ông đó đành phải thu hồi ánh mắt dâm tà, mở cửa phòng vệ sinh ra, vừa định kéo cánh tay trắng nõn kia ra, kết quả móng đã bị chân người khác đá một cái.

“Lề mà lề mề, tránh ra!”

Người đàn ông có làn da ngăm đen trừng mắt nhìn người đàn ông mở chuột tai khi, tiếp theo liền vấy một người khác lại đây đem Thẩm Huyền bỏ vào trong hộp định đẩy ra ngoài.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến từng trận tiếng bước chân, cái người kêu Cữu ca giống như có chút hoảng, đột nhiên từ bên hông rút ra một con dao găm, vừa định ngồi xổm xuống đem người kéo ra, nhưng cổ tay đột nhiên tê rần, chỉ thấy cánh tay xuất hiện một lỗ nhỏ, máu từ chỗ đó nhỏ giọt chảy ra, cùng lúc đó con dao găm cũng rơi xuống đất.

“Không được di chuyển!”

Lúc này bên ngoài đột nhiên xông tới một đám vệ sĩ thân thủ mạnh mẽ, người bên trong vừa định bắt Thẩm Huyền làm con tin, ngay sau đó chỉ kịp hét lên “A” một tiếng đã cúi rạp xuống mặt đất, tiếp theo liền bị người khác gắt gao ấn ở trên mặt đất.

Thời điểm Mục Đình tiến vào liền nhìn thấy người phụ nữ nằm nghiêng trong cái hộp bên, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, không khí xung quanh người anh lập tức hạ xuống, một đôi mắt đen tràn ngập phần nộ khiến cho người ta sợ hãi.

Bước lên cẩn thận đem cô bế lên, tầm mắt anh đảo qua mấy người đàn ông kia còn đang giãy giụa, ánh mắt sắc bén, “Không cần kinh động đến ông.”

Trợ lý Chung đứng bên cạnh vội vàng gật gật đầu, chờ tra hỏi xong lại giao cho cảnh sát cũng không muộn.

Nhẹ nhàng ôm cô bước nhanh rời đi, ánh mắt Mục Đình phức tạp nhìn người trong lòng ngực, người đầu tiên cô gọi lúc này thế nhưng lại là mình, có phải đại biểu người cô tin tưởng nhất chính là anh hay không?

- -----

P/s: Đạo này ra chương nhanh không mấy đứa, vậy nên báo đáp cho tui cái gì đi chứ, à... không cần nghĩ đến chuyện lấy thân báo đáp đâu, tăng lượt xem cho tui điiii 8k5 nha đạt thì sẽ ra tiếp, nên giăng mừng đợi đi nhengggg.

Thật sự là cũng không muốn chơi xấu vậy đâu ><. Nhưng nhìn lượt xem trang chính và mấy trang cop lại của tui thật sự là không so sánh sẽ không đau lòng mà T.T

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 32: Không Nỡ Bỏ

Edit: Chovay-HVHT

Rèm cửa dày đặc che khuất ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, căn phòng rộng lớn bị bóng tối che phủ, theo đó là một người phụ nữ nằm trên chiếc giường lớn vẫn luôn trợn trừng mắt, ngây ngốc nhìn trần nhà.

Nhìn căn phòng quen thuộc, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đầu giống như những mảnh vỡ rời rạc, cô đang cố nhớ lại ký ức cuối cùng trước khi hôn mê, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên cúi đầu nhìn xuống trong chăn, phát hiện cô đã thay một bộ đồ ngủ,[Truyện yy]nhưng vấn đề là, ai đã thay quần áo cho cô?!

Còn có, nội y của cô đâu rồi?!

Dừng lại hô hấp, cả người Thẩm Huyền liền phát run, bởi vì cô phát hiện đầu cùng eo của mình lại có thể đau!

Đây không phải là phản ứng sau khi xong việc ư?!

Bàn tay gắt gao nắm chặt lấy chăn, cô cũng không dám tưởng tượng ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô bị đám người theo dõi kia làm chuyện đấy, hay là bị nam chính làm?

Không hiểu sao nước mắt liền chảy xuống, cô cũng không dám nghĩ lại, cô biết nam chính chắc chắn sẽ không nhân lúc cháy nhà mà hôi của, rồi cuộc nhiều năm như vậy đều thờ ơ, bây giờ sao có thể cướp sắc như vậy được, cho nên..... Chẳng lẽ mình bị đám người theo dõi kia làm chuyện đấy sao?

Đột nhiên ghen ngào, cô nhịn không được ôm chần khóc rống lên, [Truyện yy] từ trước đến giờ cô chưa bao giờ tuyệt vọng đến thế, cô cũng không dám đi vào nhà vệ sinh để kiểm tra, bởi vì bây giờ không chỉ có eo cùng đau đầu, mà cả người cô đều đau theo.

Lúc Mục Đình đi vào liền nhìn thấy người trên giường ôm chần khóc thút thít, thanh âm kia muốn bao nhiêu tuyệt vọng liền có bấy nhiêu tuyệt vọng.

“Khóc cái gì?” Anh hơi nhíu mày, một bên đem thuốc đặt ở bên cạnh.

Nghe được giọng anh, Thẩm Huyền liền càng khóc thương tâm hơn, cúi đầu cả người đều chôn ở trong chần, trong lòng tất cả đều là tuyệt vọng.

“Tôi..... Tôi không còn trong sạch..... Chúng ta ly hôn đi.....” Thanh âm cô ghen ngào.

Nghe vậy, mi mắt anh cũng không thêm nâng một chút, “Em đang nghĩ cái gì vậy?”

Tuần này vẫn nên kêu bác sĩ đến đây một chuyến thì hơn.

Dem nước mắt lau đi, đôi mắt Thẩm Huyền hồng hồng nhìn anh, trong lòng ôm một tia hy vọng hỏi: “Tôi..... Chưa bị người ta làm chuyện đấy à?”

Đối diện với hai con mắt đắm lệ của cô, Đuôi lông mày Mục Đình khẽ nhúc nhích, “Em đang chỉ ai?”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền đột nhiên trừng lớn mắt, không dám tin nhìn người trước mặt, “Anh..... Anh anh..... Vô sỉ!”

Cô làm sao cũng không nghĩ tới, nam chính lại là loại người nhân lúc cháy nhà mà hôi của!

Nhưng cùng lúc đó trong lòng lại mang theo một tia may mắn, không phải đám người kia làm thì tốt rồi.

Khóe môi nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, Mục Đình không nói gì thêm liền xoay người rời đi,[Truyện yy] chỉ còn lại người phía sau đang gắt gao trừng mắt nhìn bóng lưng anh.

Bò đến mép giường nhìn thuốc đối phương mang đến, thế mà là thuốc trị ngoài da, Thẩm Huyền nhìn nhìn trong lòng lập tức trầm xuống, liền lặng lẽ xuống lầu, sau khi phát hiện dì Vương đang ở dưới nấu cơm, lúc này mới đi vào phòng bếp hỏi thăm chuyện ngày hôm qua.

“Quần áo là do tôi thay cho ngài nha, bác sĩ cũng đã đến, nói ngài chỉ trúng thuốc mê mà thôi, tỉnh lại thì tốt rồi.” Dì Vương nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng sửng sốt, vậy vì cái gì mà trên người cô lại đau như vậy?

Lại lần nữa quay lại lầu hai tắm rửa một cái, Thẩm Huyền phát hiện cũng không có cảm giác không khỏe, có thể thấy được nam chính thật sự không có làm chuyện gì đối với cô.

Nghĩ đến người cứu mình, cô lại còn hiểu lầm người ta, Thẩm Huyền liền có chút xấu hổ, cô đã nói rồi mà nam chính sao có thể là loại tiểu nhân giống đám người kia được chứ.

Cô gọi điện thoại cho ông, đối phương dường như còn chưa biết chuyện xảy ra ngày hôm qua, chỉ nói ngày hôm qua sao cô lại uống nhiều

rượu như vậy, lại giáo huấn cô một tràng sau đó mới cắt đứt điện thoại.

Thật ra chuyện này không cho ông biết cũng tốt, dù sao sức khỏe của ông vốn dĩ đã không tốt, còn muốn hao tâm tổn trí cố sức đi chiều cổ mình, nhưng nghĩ đến chuyện ngày hôm qua,[Truyện yy] Thẩm Huyền cũng không biết là ai hại mình, nếu là nam nhĩ mà nói, vậy người này cũng quá dễ tiện bị ối rồi!

Thế nhưng ngày hôm qua hình như rượu kia là chú chủ động đưa cho cô uống, nhưng mà cô cũng không có chứng cứ buộc tội là ông ta đã ra tay.

Đột nhiên trong lòng còn có chút sợ hãi, nếu ngày hôm qua không phải cô sớm một bước gọi điện thoại cho nam chính, sự tình quả thật không dám tưởng tượng.

Thời điểm lúc ăn cơm trưa cô cũng không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ có thể thỉnh thoảng liếc người bên cạnh vài cái, sau đó ân cần gấp một cục thịt kho tàu bỏ vào trong bát đối phương, “Cái kia..... Thật xin lỗi, ngày hôm qua..... Cảm ơn anh...”

Người kia đang ăn cũng không ngẩng đầu, chỉ là nhàn nhạt nói: “Bên ngoài nguy hiểm, dọn về đi.”

Không nghĩ tới anh sẽ đề cập đến vấn đề này, Thẩm Huyền hơi do dự, nhưng cẩn thận nghĩ lại bên ngoài quả thật là rất nguy hiểm, ai biết còn có lần tiếp theo hay không, cô ở một mình quả thật là có chút bất tiện.

Gật gật đầu, cô lại thò đầu qua, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một tia khó hiểu, “Tôi..... Vì sao cả người lại đau như vậy?”

Chẳng lẽ cô bị người ta đánh?

Nghe vậy, anh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, “Có lẽ là do ngã xuống đất.”

Nghe anh nói xong, Thẩm Huyền cũng mơ mơ màng màng nhớ rõ giống như chính mình quả thật là đụng vào vật gì đó, khó trách đầu cô lại đau như vậy.

Ngày hôm qua không rõ đã xảy ra chuyện gì, nên Thẩm Huyền nói ra chuyện cô uống ly rượu kia, chủ yếu là không có chứng cứ, bây giờ tang chứng vật chứng chắc chắn đều đã bị xóa sạch.

“Là Thẩm Dục Dân.”

Vốn đang suy đoán, chợt nghe được đối phương nói, Thẩm Huyền lập tức trừng lớn mắt, “Anh tìm được chứng cứ rồi sao?”

Cũng đúng, người theo dõi cô đều bị bắt, muốn tìm hiểu chân tướng chắc chắn cũng có thể tra ra chút gì đó,[Truyện yy] không nghĩ tới ngày thường người chú kia của cô vô thanh vô tức*, thực tế lại âm hiểm như vậy!

*Vô thanh vô thức: không tiếng động.(Theo mình giống như người im im mà hiểm)

Anh ngồi một bên chậm rãi ăn, không nhanh không chậm nói: “Anh sẽ xử lý, em nên dọn về trước đi.”

Muốn đụng vào người của anh, chắc chắn anh sẽ không giải quyết đơn giản vậy đâu.

Nghe vậy, Thẩm Huyền liền sửng sốt, bỗng nhiên ngồi xịch lại một chút, vẻ mặt muốn nói lại thôi nhìn về phía người bên cạnh, “Anh..... Vì sao lại muốn giúp em?”

Còn có thay nhà cô quản lý công ty, còn hoàn toàn không có bất kỳ lợi ích gì, chỉ là bởi vì không muốn ly hôn thôi sao?

Ánh mắt dừng lại trên mặt cô, Mục Đình bỗng nhiên bình tĩnh nhìn cô, “Vậy em muốn ai giúp em?”

Thẩm Huyền: “.....”

Yên lặng cúi đầu tiếp tục ăn cơm, cô không muốn nói thêm gì nữa, đã có thói quen nam chính thỉnh thoảng động kinh.

Ăn cơm xong, cô liền chạy về nhà ông một chuyến để thu dọn đồ đạc, có lần đầu tiên liền sẽ có lần thứ hai, ai biết lần sau người chú kia của cô còn có thể động thủ đối với mình hay không, vì gia sản, những người này thật sự chuyện gì cũng đều làm.

Suy nghĩ thật lâu, Thẩm Huyền vẫn quyết định muốn đem chuyện này nói cho ông, rốt cuộc cái người chú này quá nguy hiểm, ai cũng không biết tiếp theo ông ta sẽ làm ra chuyện âm hiểm gì nữa.

Có điều sau khi ông nghe xong, lại trầm mặc thật lâu, biểu tình đặc biệt phức tạp, lại duy chỉ không có khiếp sợ.

“Ngày hôm qua không có cháu ở đó, nên ngày mai cháu lại đến công ty một chuyến, đem hợp đồng ký đi.” Ông Thẩm vỗ vỗ tay cô.

Thẩm Huyền ngẩn người, đột nhiên phát hiện hình như người trước mặt nháy mắt đã già đi mấy chục tuổi,[Truyện yy] tất cả tinh thần giống như đều bị lấy đi, cô đột nhiên có chút hối hận vì đã đem chuyện này nói ra, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, trong lòng ông chắc chắn càng không dễ chịu.

“Cháu yên tâm đi, ông nhất định sẽ thay cháu lấy lại công đạo.” Ông Thẩm cười sờ đầu cô, “Ông sẽ tìm tiểu tử Mục gia kia hỏi rõ ràng tình huống, nếu thật là cái tên súc sinh kia làm, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Ông.....” Thẩm Huyền muốn nói cái gì, rồi lại không biết bắt đầu từ đâu, có lẽ cô thật sự không nên đem chuyện này nói ra, tự mình báo thù riêng cũng rất tốt.

Sau khi từ thư phòng đi ra cô liền đi thu dọn đồ đạc, cô đột nhiên nhớ tới một câu, có một loại người thích tiền chỉ là mặt ngoài, còn một loại người thích tiền lại sâu tận xương tuỷ, cô đột nhiên cảm thấy cái người bác sĩ tâm lý kia nói không có sai, cô vẫn luôn cho rằng bản thân đặc biệt thích tiền, nhưng so với người nào đó không từ thủ đoạn mà nói, thì đúng là cô thích tiền chỉ là bởi vì không có cảm giác an toàn mà thôi.

Đối với việc cô dọn về lại, ông đương nhiên là rất vui, còn nói cái gì mà về sau không được lại tùy hứng như vậy nữa, nhanh chóng sinh một đứa bé đi, miễn cho lại bị người khác châm chọc, loại lời này Thẩm Huyền cũng không biết đã nghe bao nhiêu lần.

Chờ quay lại nhà nam chính thì trời đã tối rồi, không nghĩ tới quanh đi quẩn lại chính mình lại trở về đây, tâm tình cô đột nhiên có chút quái dị, quên đi, nếu luôn ở tại bên ngoài người khác còn tưởng rằng tình cảm vợ chồng bọn họ không tốt.

Đương nhiên, cái gọi là sinh hoạt vợ chồng vẫn bình yên như vậy, cô thậm chí chỉ có thể ở thời điểm lúc ăn cơm mới nhìn thấy nam chính.

Ngày hôm sau phải đến công ty để ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, nên Thẩm Huyền đã rời giường từ rất sớm, nhìn thấy nam chính muốn đi chạy bộ buổi sáng, cô cũng đuổi theo chạy đến.

Buổi sáng có chút lạnh, cũng may Thẩm Huyền mặc thêm áo khoác, có điều mới chạy vài bước liền thở hồng hộc, trong khi đó vẫn nhìn người bên cạnh nói: “Hôm qua tôi đã đem chuyện đó nói cho ông.” Không biết là đúng hay sai.

Nhưng anh chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Thẩm Huyền bấu môi, lại trộm ngắm người bên cạnh, “Vì cái gì anh phải làm loại chuyện không có lợi ích gì thế này?”

Nói xong, có lẽ là thật sự chạy không nổi rồi, đột nhiên cô túm chặt cánh tay anh, trên trán thấm một tầng mồ hôi mỏng, “Anh không muốn ly hôn, có phải hay không bởi vì không nỡ bỏ tôi nha?”

Không phải cô tự luyện, trừ cái giải thích này ra, đó chính là nam chính đang có âm mưu khác.

Trong khoảnh khắc đó, anh bỗng nhiên chậm lại tốc độ, ánh mắt sâu thẳm nhìn người phụ nữ chạy được vài bước liền thở hổn hển, “Em cảm thấy em có chỗ nào làm cho người ta không nỡ bỏ?”

Thẩm Huyền: “.....”

Dừng lại bước chân, cô thở phì phò dứt khoát ngồi xổm trên mặt cỏ, vể mặt u oán ngẩng đầu, vì cái gì cô đột nhiên có loại xúc động rất muốn ly hôn?

Anh cũng ngồi xổm theo, bỗng nhiên giơ tay vỗ vỗ đầu cô, thanh âm lạnh nhạt, “Có điều..... Đó có vẻ là sự thật.”

Dừng lại hô hấp, vể mặt Thẩm Huyền ngơ ngác nhìn người trước mặt, đầu óc giống như tiếng giầy cung bị đứt đang vang ầm ầm bên tai, kết hợp với vành tai cũng liền đỏ ửng lên, đối phương đây là..... Đang tỏ tình với cô ư?

Cầm lấy tay cô, Mục Đình đem người bên cạnh kéo lên, giữa mày nhíu lại, "Sau này nên rèn luyện nhiều thêm."

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền đột nhiên tránh khỏi tay anh, “Tôi..... Chạy không nổi.”

Nhìn lại người đang ngồi trên cỏ, Mục Đình chỉ có thể lại ngồi xuống, môi mỏng hé mở, “Vậy em muốn thế nào?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 33: Em Muốn Anh Công Em

Edit: Chovay-HVHT

Cũng không biết đối phương nói thật hay là giả, Thẩm Huyền thử tính vờn cánh tay nhỏ nhắn ra, giọng điệu ngập ngừng, “Em..... Em muốn anh công em.”

Bốn mắt nhìn nhau, thần sắc Mục Đình không biến đổi, chỉ là bình tĩnh nhìn cô, bỗng nhiên chặn ngang đem người bế lên, lại dọa Thẩm Huyền trở tay không kịp.

“Em muốn anh công em, chứ không phải ôm!” Cô bị buộc phải bám chặt vào cánh tay rắn chắc của anh.

Có điều anh cũng không có để ý đến cô, ngược lại còn vỗ nhẹ eo cô, bước chân vững vàng, “Mỗi ngày ăn nhiều như vậy, đều đi đâu rồi?”.

||||| Truyện đề cử: |||||

Sợ bản thân sẽ ngã xuống, Thẩm Huyền chỉ có thể bám lấy vai anh, vẻ mặt bất mãn trừng mắt với anh, “Đi đâu thì liên quan gì đến anh?”

Cô lại không có ăn hết phần của anh nha!

Hơn nữa, cô chẳng qua là nhìn có chút gầy, nhưng dáng người rất tốt, người này chắc chắn sẽ không hiểu!

Quay lại biệt thự, Thẩm Huyền lập tức lên lầu tắm rửa một cái,[Truyện yy] lúc xuống dưới chỉ nhìn thấy anh đang ngồi ăn bữa sáng, cô lập tức đi qua ngồi xuống, lo ăn chén cháo của mình, chưa kể, vận động xong thì khẩu vị cũng tăng lên không ít.

“Về sau dậy sớm chút.” Anh bỗng nhiên nói.

Thẩm Huyền ngẩn người, húp cháo vừa định hỏi vì cái gì, nhưng trong nháy mắt đã hiểu ý tứ của đối phương, vẻ mặt lập tức kháng cự lắc đầu, “Em không muốn!”

Cô chỉ chạy nửa vòng đã muốn lấy cái mạng già này rồi, chứ đừng nói hai vòng, khi đó trực tiếp có thể nằm chết.

Bỗng nhiên ngược mắt nhìn cô, ngữ khí anh mang theo ẩn ý không cho cự tuyệt, “Em nghĩ kỹ rồi?”

Cảm giác người này giống như là đang uy hiếp mình, có điều Thẩm Huyền mới không sợ, lập tức nhấn mạnh lại, “Đương nhiên!”

Cô cũng không tin đối phương có thể làm gì được cô?

Mục Đình không nói gì thêm,[Truyện yy] chỉ là ý vị không rõ nhìn cô, tiếp theo liền tiếp tục cúi đầu ăn bữa sáng, nhưng thật ra Thẩm Huyền bị anh nhìn khiến sau lưng có chút lạnh.

Ăn sáng xong, cô liền lên lầu thay quần áo, không biết nghĩ đến cái gì, lại đem cái vòng tay kia đeo vào, lúc này mới kêu tài xế riêng đưa cô đến công ty.

Lúc bước vào công ty liền có một nữ trợ lý ở đó chờ cô, tiếp theo liền dẫn cô đến phòng họp, mà lúc này nơi đó đã ngồi đầy người, các cổ đông của công ty cơ bản đều đã có mặt, còn có một ít luật sư, còn ông đang ngồi ở chủ vị, khí sắc không tính là thật tốt, sau khi nói vài câu xong liền bắt đầu ký tên vào hợp đồng.

Chờ khi đến phiên Thẩm Huyền, cô còn hơi do dự, nhưng vẫn cầm bút ký xuống tên mình.

"Tốt rồi các vị, mọi người cũng đều là nguyên lão của công ty, Huyền Huyền có rất nhiều thứ không hiểu còn phải nhờ mọi người thông cảm, ngoài ra tôi cũng hy vọng mọi người đoàn kết một lòng, để xây dựng công ty càng thêm huy hoàng." Ông Thẩm nói lớn khiến thanh âm bỗng nhiên vang dội.

Trong chốc lát, một đám người cũng tự nhiên vỗ tay cười nói: "Đây là đương nhiên, vẫn là lão Thẩm sướng nhất, nhanh như vậy đã được đi hưởng phúc."

Đối mặt với những lời thối phồng của mọi người,[Truyện yy] ông Thẩm chỉ cười không nói gì, vẫy tay với Thẩm Huyền liền mang theo cô ra khỏi phòng họp, mà những người khác cũng đều hai mặt nhìn nhau cười nhạo một tiếng.

"Ông già này tính toán thật tốt, chỉ dùng một đứa con gái liền trói lại vị Mục gia kia, nghe nói vị kia chính là làm không công." Một người thấp giọng nói.

Một người đàn ông trung niên khác lại liếc mắt nhìn cô ta, "Cô thì biết cái gì, nói không chừng người ta đây là thả dây dài để câu cá lớn, cái con bé đó cho dù có cổ phần thì thế nào, công ty bị vị Mục gia kia nắm trong lòng bàn tay, nếu thật ra người ta chỉ muốn chơi đùa, vậy con bé đó cuối cùng sợ là không có chỗ nào để khóc."

Nói đến đây, mọi người cũng đều hậm hực không nói tiếp, chuyện này có quá nhiều sơ hở, mà con bé đó lại cái gì cũng đều không hiểu, vạn nhất người ta cho con bé đó giữ lại cái công ty rỗng thì cũng không còn cách khác, vợ chồng thì thế nào, trên đời này vợ chồng trở mặt vì lợi ích còn thiếu sao?

Đi vào phòng làm việc chủ tịch, ông ngồi ở trước bàn làm việc, quét mắt nhìn căn phòng, tiếp theo liền đem tầm mắt hướng Thẩm Huyền, “Về sau cháu cũng nên chú ý nhiều hơn, đây là Bạch Tư, sau này chính là trợ lý của cháu, cháu có thể mặc kệ chuyện của công ty, nhưng mỗi thời điểm cần ký tên đều phải nhìn kỹ một chút, có biết hay không?”

Biết tính nghiêm trọng bên trong,[Truyện yy] Thẩm Huyền đương nhiên là nghiêm túc gật đầu, trong khi đó đánh giá nữ trợ lý đưa cô lên, đó là một người phụ nữ có khí chất giỏi giang mặc một bộ váy tây trang màu trắng.

“Tốt, ông còn phải quay về uống thuốc, chuyện chú cháu ông đã cùng Mục Đình nói qua, nếu thật sự có chứng cứ xác thực, Thì..... Nên thế nào liền thế ấy đi, không cần hỏi ý kiến của ông!”

Nói xong, ông Thẩm lại ho khan vài tiếng, Bạch Tư lập tức đỡ đổi phương đi ra ngoài, Thẩm Huyền nhìn bóng lưng còng xuống của ông có chút chua xót, ông quả thật đã nhọc lòng quá nhiều, dù nói thế nào thì chú cũng là con trai của ông, trong lòng ông chắc chắn không dễ chịu.

Dựa vào trên bàn làm việc thờ dài, cô mở ngăn kéo ra nhìn tài liệu bên trong, phần lớn đều liên qua đến một ít báo cáo linh tinh, còn có rất nhiều số liệu đối lập, Thẩm Huyền không hiểu tình hình của công ty, cũng biết đối phương giữ lại một trợ lý cho cô là có ý gì, không thể không đề phòng người, ông vẫn sợ nam chính sẽ làm chuyện có lỗi với mình.

Nếu nói bên ngoài nam chính có nữ chính, thì thật ra Thẩm Huyền sẽ tin tưởng, nhưng nói anh giở trò sau lưng để giành lợi ích, cái này cô chắc chắn sẽ không tin, cho dù không nói đến hình tượng ở trong tiểu thuyết, chỉ là ở chung cùng đối phương một khoảng thời gian mà nói, cô cũng nhìn ra được Mục Đình không phải loại người này, bằng không cũng sẽ không không cần 5% cổ phần kia, cũng sẽ không ký thỏa thuận cùng mình, càng sẽ không từ chối ly hôn, còn cho mình một khoản phí ly hôn khổng lồ.

Từ sau khi đi theo nam chính, cơ bản mỗi ngày đều hốt bạc, cô chưa từng gặp qua người nào hào phóng như vậy, có lẽ là có quá nhiều tiền, nên đối với tiền đã không có khái niệm đi.

Không lâu sau Bạch Tư liền quay lại, còn một bên nói tình hình hiện tại của công ty cho cô.

“Khi Mục Đình đến đây, bọn họ không có phản ứng gì sao?” Thẩm Huyền khó hiểu hỏi.

Dứt lời, người sau chỉ khẽ lắc đầu, “Mấy ngày nay Mục tổng chỉ ghé qua một lần, ngoài ra đều là trợ lý của ngài ấy qua đây, nhưng tất cả mọi người rất phối hợp, dù sao cũng sẽ không ai dám đi đắc tội với Mục tổng, nhưng thật ra cũng có một số người làm vài trò mờ ám, ngài cũng biết, sức khỏe của chủ tịch không tốt, không thể từng giây từng phút theo dõi công ty, phó chủ tịch lại.....”

Nói đến đây, Bạch Tư bỗng nhiên dừng lại, “Tôi nói thật với ngài, có điều việc này tôi cũng đã đề cập qua với chủ tịch, nhưng chủ tịch có vẻ có chút bất lực, cho nên vẫn luôn không đi quản, thật ra mấy năm nay chuyện công ty xuống dốc cùng nhân viên trong nội bộ tham nhũng cũng thoát không được quan hệ, ngay cả phó chủ tịch cũng như vậy, mấy năm nay không biết lợi dụng chức quyền giành được bao nhiêu lợi ích, cứ tiếp tục như vậy, công ty sao có thể phát triển tiếp, hơn nữa gần đây tôi thấy Mục

tổng muốn xem những tài liệu này, hiển nhiên cũng đã biết những việc này, cũng không biết có thể thanh lý trong một lần hay không.”

Không nghĩ tới người chú kia lại có thể ghê tởm như vậy, tiền của công ty nhà mình mà cũng không buông tha, sắc mặt Thẩm Huyền có chút không tốt, nếu Mục Đình thật muốn thanh lý lỗ sâu mọt này, cô tuyệt đối là người đầu tiên giơ tay tán thành, không phá thì không xây được, không diệt trừ những người này đi, công ty làm sao phát triển được.

“Vậy trước hết cô cứ tiếp tục quan sát, có chuyện gì quan trọng báo lại với tôi là được rồi, ngoài ra để mắt đến chú của tôi, chỉ cần ông ta có bất cứ động tác nhỏ nào cũng đều nói cho tôi biết.” Thẩm Huyền nghiêm túc nói.

Nghe vậy,[Truyện yy] Bạch Tư lập tức gật đầu, lại tiếp tục nói với cô hạng mục lớn gần đây trong công ty.

Thẩm Huyền nghe đến choáng váng, cô cũng tự hiểu chính mình, bản thân cô tối đa cũng chỉ vẽ được hai bản thiết kế, ngoài ra những thứ khác cô hoàn toàn không hiểu, vẫn nên giao cho nam chính xử lý đi, có câu tục ngữ rất đúng, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm nha.

Khi về đến nhà thì trời đã tối, có điều hôm nay nam chính không về ăn cơm tối, Thẩm Huyền liền một mình ăn sủi cảo, trời lạnh, ăn sủi cảo mới có hương vị.

Thời điểm cô vừa đi xuống lấy ít trái cây mang lên ăn, đúng lúc liền đụng phải trợ lý Chung từ thư phòng đi ra, trong tay đối phương còn cầm hai tập tài liệu thật dày, bộ dáng vội vàng bước đi.

“Mỗi ngày tăng ca muộn như vậy, mỗi tháng Mục tổng các người chắc chắn trả cho anh không ít tiền thưởng đi?” Cô cười trêu ghẹo một tiếng.

Một bên bước xuống cầu thang, trợ lý Chung cười gượng, “Đâu có đâu có, không phải là công ty không dưỡng người ăn không ngồi rồi sao?.”

Nghe vậy, Thẩm Huyền không nói tiếp, chỉ cầm một quả cam trên bàn ném cho hắn, “Anh chắc chắn là không có bạn gái nhỉ?”

Hơn nửa đêm còn thường xuyên chạy tới chạy lui như vậy, có bạn gái mới là lạ.

Dứt lời, trợ lý Chung cười thêm một tiếng, hắn vốn là có bạn gái, chỉ là từ sau khi hắn theo Mục tổng liền chia tay, từ đó về sau liền chưa có bạn gái.

Đột nhiên có chút đồng tình với hắn, Thẩm Huyền cũng cầm hai quả chuối liền hương trên lầu đi, nhưng phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của trợ lý Chung, “Đúng rồi, tài xế của chiếc xe tải kia tìm được rồi.”

Dừng lại bước chân, Thẩm Huyền không khỏi ngơ ngác quay đầu lại nhìn trợ lý Chung, người sau lại nghiêm túc nói: “Cảnh sát đang lần theo manh mối từ hắn ta để tìm ra chân tướng, tin tưởng rất nhanh là có thể tìm ra người đứng đằng sau chuyện này.”

Nói xong, trợ lý Chung liền rời khỏi biệt thự, chỉ còn lại một mình Thẩm Huyền mang theo tâm trạng phức tạp đứng ở kia, vai ác đây chính là muốn mưu sát anh họ của chính mình, này nếu như bị nam chính biết, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thở dài, cô lại rửa sạch đĩa cherry mang lên lầu, đèn thư phòng còn sáng, cô gõ cửa hai cái, thẳng đến sau khi bên trong truyền đến hai chữ “Vào đi”, lúc này mới bưng trái cây đẩy cửa đi vào.

Trước kia không hiểu, cho đến bây giờ sau khi được trải nghiệm làm người có địa vị cao, Thẩm Huyền mới hiểu được mỗi ngày nam chính rất cuộc có bao nhiêu bận rộn, hiếm khi đối phương còn có thể tan làm đúng giờ, cũng không ra ngoài xã giao, quả thật làm cho người ta bội phục.

“Anh có muốn ăn bữa khuya hay không? Em sẽ đi nấu mì!” Cô nghiêm túc đem trái cây đẩy qua.

Người đàn ông ngồi trước bàn làm việc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lộ ra tia dò xét, người sau lập tức ngồi xuống đối diện, một bên chống cằm bình tĩnh nhìn anh chăm chú.

“Mỗi ngày đều như vậy anh không thấy mệt sao? Ngày mai muốn đi xem một bộ phim điện ảnh hay không nha?” Ánh mắt cô trong trẻo.

Nhìn nhau, anh lại lần nữa cúi đầu tiếp tục nhìn tài liệu, “Không có thời gian.”

Thẩm Huyền: “.....”

Vì sao loại người này lại có vợ?

Mi mắt rũ xuống, thanh âm anh trầm thấp, “Có thể ở nhà xem.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 34: Hồ Giấy

Edit: Chovay-HVHT

“Ở nhà xem thì có ý nghĩa gì chứ, chủ yếu là em muốn đến những nơi náo nhiệt.”

Không cần nghĩ cũng biết người này sẽ không đi đến những chỗ đông người, cho dù đi, vậy chắc chắn phía sau cũng đều có vệ sĩ đi theo, sau đó bao hết, Thẩm Huyền thở dài, ôm đĩa cherry tự mình ngồi trên ghế xoay vừa ăn vừa xoay tròn.

“Em cảm thấy sức khỏe của ông càng ngày càng không tốt, nhưng làm kiểm tra dạ dày nhiều đối thân thể không tốt, nên vẫn luôn uống thuốc, em sợ ông sẽ giống như ông Mục vậy.....”

Biểu cảm Thẩm Huyền có chút cô đơn, chủ yếu là ở trong sách ông cô vẫn luôn không có xuất hiện, mà xuất hiện thì hơn phân nửa là xảy ra chuyện,[Truyện yy] trong sách giống như là ông cô cùng ông nam chính đều giống nhau cùng không sống qua mùa thu, cô sợ cốt truyện sẽ diễn ra một lần nữa, đặc biệt là hôm nay nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của ông, cô liền đặc biệt không thoải mái.

Nghe thanh âm lo lắng sốt ruột kia, Mục Đình vẫn xem tài liệu, giọng nói anh lạnh nhạt, “Ông em là người do dự không quyết đoán, có khả năng

chú em sẽ làm gì đó.”

Anh có mặt mờ nhắc đến, có điều ông Thẩm cũng không để ý.

Nghe vậy, tinh thần Thẩm Huyền lập tức chấn động, đứng rồi, đối phương vì tiền còn có chuyện gì mà không dám làm, hơn nữa bây giờ mỗi ngày ông đều ở cùng một chỗ với bọn họ, tuy rằng đã không còn cổ phần, nhưng ông cô vẫn còn rất nhiều tài sản cùng vốn lưu động, khó đảm bảo đối phương sẽ không phát điên!

Nghĩ như vậy, cô lập tức đứng dậy hướng bên ngoài chạy đi, hấp ta hấp tấp giống như muốn đi làm cái gì đó, Mục Đình quét mắt nhìn bóng dáng ở cửa, khóe môi khẽ nhếch, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền liền lập tức gọi điện thoại cho ông, kêu ông phải cẩn thận với đôi cha con kia, tốt nhất là đừng ở chung cùng bọn họ, bằng không thật sự là quá nguy hiểm.

Trước kia cũng chỉ ở trong báo chí gặp qua tin tức mưu sát chính người thân của mình, nhưng bây giờ Thẩm Huyền tin tưởng đối với đôi cha con kia chúng hoàn toàn có thể làm được như vậy.

Tuy nhiên ông chỉ nói cô suy nghĩ linh tinh, còn nói cái gì di chúc đã sớm lập tốt, hai cha con kia cũng biết, chắc chắn sẽ không làm ra loại sự tình này.

Thẩm Huyền khuyên mãi mà đối phương đều không nghe, không còn cách nào, cô cũng chỉ có thể từ bỏ thuyết phục, thật ra cô cảm thấy ông tỏ vẻ như đang nắm quyền, chính là đang đánh cuộc với con trai mình có thể thật sự tàn nhẫn như vậy hay không, nhưng Thẩm Huyền không thể đánh cuộc nha, cũng may là cô có số điện thoại của dì Lý.

Dì Lý là người nhìn cô lớn lên, con trai của đối phương lại bị bệnh nặng, cũng là ông chi tiền ra chữa trị, cho nên tuyệt đối sẽ không hại ông

mới đúng, Thẩm Huyền gọi điện thoại kêu đối phương để ý nhiều đến ông, có chuyện gì liền gọi điện lại cho cô.

Nếu không phải sợ ở Thẩm gia sẽ gặp nguy hiểm, Thẩm Huyền thật sự nghĩ muốn ở lại chăm sóc ông, chính là Thẩm Dục Dân kia quá âm hiểm, bây giờ chắc chắn đang trông mong nhìn chăm chăm để tìm cách diệt trừ chính mình, tuyệt đối cô không thể ra ngoài dễ dàng.

Ngày hôm sau Bạch Tư đến đây, còn mang theo một ít tài liệu cho cô ký tên, nói cái gì đều là quyết định quan trọng, nói chưa dứt lời, Thẩm Huyền liền luống cuống, này nếu là ký sai, vậy tổn thất không chỉ mấy trăm vạn a.

“Ngài yên tâm, những kế hoạch này đều được các nhân viên bộ môn thảo luận qua, chẳng qua là còn vấn đề tài chính phải cần ngài ký tên.” Bạch Tư nghiêm túc nói.

Thẩm Huyền dựa vào sofa nhìn mấy phần tài liệu liền có chút đau đầu, nhin không được quay đầu qua nói: “Mục tổng nói sao?”

Bây giờ cô nào dám tùy tiện ký tên. Nghe vậy, Bạch Tư chỉ cười nhạt một tiếng, “Đã đưa cho Mục tổng xem qua, có điều ngài ấy nói ngài mới là chủ tịch, mấy cái này mang đến giao cho ngài quyết định.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nam chính đây là trêu chọc cô sao?

Cô chỉ biết rõ là công ty sản xuất thực phẩm, ngoài ra đều không biết, lúc này như thế nào ký tên, hơn nữa anh không phải nói cái gì cũng đưa cho anh làm ư?

Trầm ngâm một lát, cô vẫn là bất đắc dĩ nói: “Trước cứ để đó đi, tôi nghĩ kỹ rồi đưa lại cô.”

Buổi tối nàng lại đi hỏi nam chính một chút! Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, đối phương sao lại có thể đem loại chuyện này giao cho cô quyết định chứ!

“Vậy được rồi, có điều ngài nên nhanh chút, thời gian của dự án này có chút gấp.” Thần sắc Bạch Tư nghiêm túc.

Thẩm Huyền gật đầu, vừa muốn nói gì, nhưng ngay sau đó lại nhìn thấy bên ngoài có một người quen đang bước vào, sắc mặt cô lập tức có chút không tốt.

Nhìn thấy có người đến, lúc này Bạch Tư mới xoay người đi ra ngoài, bộ dáng bác sĩ Trịnh tiến vào vẫn như cũ một bộ điệu dàng lễ phép, trên tay không biết lại cầm theo cái câu hỏi gì, nhìn thấy cô, còn khách khí nói một câu Thẩm tiểu thư khỏe.

Lúc này Thẩm Huyền còn có thể đi đâu, cô là một người có ý chí kiên định, hiện tại bị đối phương nói liền chính mình có bệnh hay không cũng không biết, nếu không phải vẫn còn tràn ngập tình yêu sâu sắc đối với cuộc sống như cũ, cô đều muốn đi theo đối phương làm cái gì thôi miên trị liệu.

“Thẩm tiểu thư, đây là đề hỏi đáp của các chuyên gia căn cứ vào tình huống của ngài, cố ý đưa ra câu hỏi, hy vọng ngài có thể thành thật trả lời, cái này sẽ giúp ích đối với với bệnh tình của ngài.”

Đưa qua một tờ giấy, thấy vẻ mặt đối phương vẫn giữ bộ dáng khổ đại cừu thâm* như cũ, bác sĩ lại cười một cái, “Thật ra ngài không cần lo lắng, mỗi người dù nhiều hay ít đều sẽ mắc một số bệnh về tâm lý, ví dụ như bệnh trầm cảm, chứng lo âu, chứng quầng loạn*, chỉ là nếu không phải nghiêm trọng thì cũng đều không tính là chuyện lớn,[Truyện yy] ngay cả khi ngài không tin vào lời của người khác, chỉ căn cứ vào quan điểm của ngài khi nhìn nhận một số vấn đề, tôi cũng có thể nhìn ra ngài thật ra có một số điều, hoặc là điểm nào đó, tồn tại một số quan điểm cực đoan.”

(*Khổ đại cừu thâm: rất khổ cực mà cũng hận rất sâu)

[*Chứng quăng loạn: Hysteria, tiếng Việt còn gọi là chứng icterihaychứng cuồng loạnlà một trạng thái củatâm thức, biểu hiện là sự kích động thái quá, không thể điều khiển được cáccảm xúc (mình thấy chứng này có vẻ lạ nên chú thích cho cả nhà biết thêm)]

Thẩm Huyền đều muốn điên rồi, mặc kệ có bệnh không, dứt khoát xoay đầu hừ lạnh một tiếng, “Tôi không điên! Tôi không có bệnh! Mà có bệnh tôi cũng không cần điều trị!”

Nếu còn tiếp tục điều trị, chuyện cô không phải nguyên chủ chắc chắn sẽ bị đối phương nhìn ra.

“Ngài đang trong trạng thái rối loạn, thật ra ngài là người rất dễ nói chuyện, cũng rất biết cách chăm sóc và hiểu được cảm xúc của người khác, chỉ là trong lòng của ngài có phải tồn tại một bí mật nào đó không muốn cho người khác biết hay không, ngài không muốn khiến cho người khác phát hiện, mà triệu chứng bệnh của ngài đều là bởi vì cái bí mật này gây ra, phải chữa trị tận gốc, nếu bản thân ngài không phát hiện, lại không chịu đem sự tình nói ra, vậy sinh hoạt của ngài, rất có khả năng sẽ đi theo con đường trong nội tâm của ngài, cho đến khi rời khỏi nội tâm và suy nghĩ của ngài.”

Thần sắc bác sĩ bình tĩnh đẩy gọng kính trên sống mũi, “Giống như phần hỏi đáp này, căn cứ tính cách của chính ngài, khả năng ngài có thể cảm thấy rằng điên hay không điên cũng không có vấn đề gì, hoặc là ngài nghĩ thông qua phần hỏi đáp này để chứng minh tâm lý của bản thân không có vấn đề, nhưng trong lòng ngài có chuyện kia, lại làm ngài thay đổi quyết định, không biết tôi nói đúng hay không?”

Thẩm Huyền nhìn người đàn ông hơn bốn mươi tuổi dung mạo bình thường ở đối diện chỉ cảm thấy trong lòng từng trận ớn lạnh, đây có phải là

một chức năng của nghề này không?

Bốn mắt nhìn nhau, bác sĩ vừa cười vừa đưa một tấm danh thiếp, “Có lẽ tôi chưa từng giới thiệu về bản thân với ngài qua, tôi tên Trịnh Thông, từng đảm nhiệm qua mười chức giáo sư đại học tâm lý trong và ngoài nước.”

Nuốt nước miếng, Thẩm Huyền nhớ tới một chuyện, người này là nam chính tìm đến, chắc chắn có chuyện gì đều sẽ đi nói với nam chính, vậy không phải có nghĩa là nam chính cũng biết những thay đổi về tâm lý của cô sao?

“Ông nói rất đúng, mỗi người dù nhiều hay ít đều sẽ có ít bệnh về tâm lý, nhưng trong lòng mỗi người dù nhiều hay ít cũng sẽ có bí mật thuộc về mình, ông cho rằng sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, nhưng ở trong mắt người khác lại không phải như vậy, tựa giống như một nam sinh yêu thầm một nữ sinh, thậm chí anh ta còn bắt đầu đi lấy lòng bạn bè nữ sinh, nhưng thật ra trước kia quan hệ của anh ta cùng bạn bè nữ sinh cũng không tốt, đây cũng là bởi vì một điều mà thay đổi quyết định của bản thân, chẳng lẽ đây cũng là có bệnh sao?” Thẩm Huyền hỏi ngược lại.

Nghe vậy, bác sĩ lại không nhanh không chậm cười một cái, “Đây là sự thay đổi trong một mối quan hệ giữa các cá nhân, khác với những gì chúng ta từng nói, nếu tôi đoán không sai, bí mật trong lòng Thẩm tiểu thư chắc chắn là chuyện không muốn người khác biết, hơn nữa ngài rất lo lắng, sợ có người chạm vào bí mật này, đúng không?”

Thẩm Huyền cảm thấy không cần phải nói thêm gì nữa, cô sao có thể nói lại một bác sĩ tâm lý chứ, hơn nữa, nếu nói thêm gì nữa cũng dư thừa, bởi vì cái gì đối phương cũng đều đã nhìn ra, những bác sĩ tâm lý này cũng thật là đáng sợ.

“Ông nói không sai, dù thật sự đó chỉ là quan hệ giữa các cá nhân, tôi cũng không cần ông điều trị, ông cũng không thể ép buộc tôi, sau này tôi cũng sẽ không chữa trị tiếp, hơn nữa tôi sẽ giải thích chuyện này cùng Mục tổng các người, cảm ơn ông trong khoảng thời gian này đã chữa trị cho tôi, cũng như đã khiến tôi nghĩ kỹ rất nhiều chuyện, một người thực sự phải hành động theo trái tim của mình, không cần phải bởi vì xảy ra một ít chuyện liền tự mình ưu sầu, chuyện gì cũng đều do người làm, chỉ cần còn chưa có xảy ra, như vậy hết thảy đều có khả năng.” biểu tình cô mang theo lạnh nhạt.

Bác sĩ không nói gì thêm, mỉm cười liền rời đi, thật ra Thẩm Huyền cũng rất sợ, cô thề, sau này không bao giờ muốn đi gặp bác sĩ tâm lý!

Có điều đối phương lợi hại như vậy, nếu đưa nam chính đi khám không biết sẽ nói thế nào, cũng không biết mỗi ngày nam chính đều suy nghĩ cái gì.

Phát hiện tờ giấy trên bàn đối phương không có lấy đi, Thẩm Huyền đột nhiên cầm lên, quyết định buổi tối đưa cho nam chính điền vào.

Buổi tối lúc Mục Đình trở về thì trời đã khuya, có điều Thẩm Huyền đã sớm có chuẩn bị, chờ đối phương về, liền cầm mấy phần tài liệu kia đi theo vào thư phòng, một bên chậm rãi đem đồ vật đẩy qua.

“Cái này..... Anh thấy thế nào?”

Dường như anh vừa mới tắm xong, đã thay một bộ quần áo ở nhà, nghe vậy cũng không ngăn đầu, “Cái gì thấy thế nào?”

Thẩm Huyền: “.....”

“không phải anh nói mấy chuyện này không cần em quản sao? Hơn nữa..... Em cũng không muốn nha.” Cô dựa trên mặt bàn mặt ủ mảy chau nhìn người đối diện.

Người sau mi mắt cũng không nâng, thanh âm thanh nhuận, “Loại tài liệu này phải cần em ký mới có hiệu lực.”

“Vậy em có nên ký hay không?” Cô lập tức hỏi.

Dứt lời, Mục Đình bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, “Anh không biết.”

“!!!”

Ngừng thở, cô không dám tin nhìn người trước mặt, năm ngón tay gãi gao nắm chặt, chính mình khi nào lại đắc tội anh?

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên cứng đờ kéo kéo khóe miệng, “Sau này mỗi ngày em đều sẽ dậy sớm chạy bộ cùng anh.”

Chớp mắt, tài liệu trước mặt bỗng nhiên bị bàn tay to cầm qua, Thẩm Huyền giật đến nghiêng răng, giờ năm dặm đi theo sau lưng anh, hận không thể một quyền đâm qua, nhớ tới tờ hỏi đáp tâm lý kia của mình, lập tức liền muốn quay về phòng lấy, cô ngược lại muốn nhìn một chút trong lòng của anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì!

Còn chưa đi được hai bước, cánh tay đột nhiên bị người giữ chặt, cả người đều lao đảo vài bước đã ngã vào trong một lòng ngực tràn ngập hơi thở nam tính, Thẩm Huyền sợ tới mức lập tức xoay đầu, lại chợt đối diện với đôi con ngươi sâu không thấy đáy.

“Anh..... Anh muốn làm gì.....” Thần sắc cô khẽ biến.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi căng chặt, anh hơi cúi đầu, đỉnh mày khẽ nhích, “Ký tên.”

Cẩn rằng, Thẩm Huyền lập tức lấy cây bút ở trên bàn qua ở phía trên ký xuống tên mình, lại phát hiện đột nhiên trên eo nhiều ra một bàn tay,

trong lúc nhất thời sắc mặt liền có chút không hiểu.

“Em..... Đã ký.....” Vành tai cô dần dần bắt đầu phiểm hồng.

Nhưng ngay sau đó, bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, “Không phải muốn xem phim sao?”

Hơi thở nóng rực phả vào trên cổ kích thích khiến cô rùng mình, Thẩm Huyền nắm chặt tay khuôn mặt nhỏ đỏ lên một mảnh, “Em..... Không khỏe, hôm nay không xem.”

Cảm nhận được cơ thể cô đang căng thẳng, ánh mắt Mục Đình khẽ đảo, thời điểm lúc trước câu dẫn anh cũng không phải như vậy, thì ra chỉ là hồ giấy.

Giơ tay nhéo vành tai trắng nõn của cô, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Không phải muốn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng sao?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 35: Kiểm Tra

Edit: Chovay-HVHT

Hơi thở nam tính nóng rực bao phủ xung quanh, Thẩm Huyền đỏ mặt gỡ bàn tay bên hông ra, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Anh..... Không phải không muốn sao, em đương nhiên sẽ không làm khó người khác.”

Dứt lời, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy bàn tay bên hông đột nhiên bị xiết chặt, cả người liền cứng đờ, hô hấp không khỏi càng nhanh hơn.

“Anh khi nào không chịu?” Ánh mắt anh âm trầm.

Thẩm Huyền hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam u ám, “Anh chỉ là không thích là người bị động.”

Trong chớp mắt, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy một bàn tay đột nhiên ôm lấy eo cô, phía sau lưng cũng chột dựa vào cạnh bàn cứng rắn bên cạnh, còn chưa để cô lấy lại tinh thần, phẫn môi đột nhiên bị người lấp kín, cô trừng lớn mắt đôi tay gắt gao đặt trên đầu vai đối phương, thậm chí bắt đầu đánh lên.

“Ngô..... Anh.....”

Vòng eo mảnh khảnh bị giữ chặt, bàn tay to lớn đang di chuyển trên da thịt nhẵn nhụi, vết hằn của anh căng thẳng, bàn tay to đột nhiên dọc theo

góc áo dần dần hướng lên trên, rồi dần dần hoàn toàn đi vào trong áo ngủ màu lam.

Chùm tia sáng không chói mắt bao phủ toàn bộ thư phòng, tràn ngập một vòng mờ lung ái muội, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy trong đầu giống như dây cung bị căng đứt, tay nhỏ liều mạng đánh vào vai đối phương, nhưng lại giống như gõ vào một tấm ván sắt không có bất luận phản ứng gì.

Thằng đến không khí mới mẻ một lần nữa tiến vào hô hấp, bên tai cũng chợt vang lên một giọng nam ám muội, “Có thể chứ?”

Khi đối diện với hai con mắt tràn ngập dục vọng, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy trong lòng nhảy dựng, không tự giác lùi lại phía sau, nhưng phía sau chỉ có cái bàn lạnh băng, không thể lùi.

Đương nhiên không thể.....

Nhưng không đợi cô lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy cả người đột nhiên bị chặn ngang bế lên, đồ đạc trang trí trong phòng đều lùi lại phía sau, thằng đến khi ra khỏi thư phòng, không đến vài bước liền vào một căn phòng tối đen, không có đèn, chỉ có ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ, cô bị chuẩn xác ném trên một chiếc giường lớn mềm mại, không đợi cô bò dậy, mắt cá chân đột nhiên bị bàn tay to gắt gao giữ chặt.

Thẩm Huyền kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy đầu giống như đụng vào thứ gì, còn không đợi cô xoa, một hơi thở nóng rực chậm rãi phun ở giữa cổ, tất cả các giác quan cũng phóng đại theo.

“Anh nói muốn bắt đầu lại một lần nữa, không phải chỉ nói không.”

Trong bóng đêm thanh âm Mục Đình mang theo một tia ý vị khác thường, khiến nhịp tim của người khác không tự giác mà đập nhanh hơn, Thẩm Huyền ngừng thở, nháy mắt trừng mắt nhìn người trong bóng đêm.

“Anh muốn bồi thường cái gì, em cũng đều cho anh.”

Mục Đình chôn mặt vào giữa cổ Thẩm Huyền chậm rãi nhắm mắt lại, “Cái gì cũng có thể.”

Mục Đình cũng không che dấu dự vọng trong lòng của chính mình, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết, khi nào đã có thói quen đối với sự tồn tại của đối phương.

Trong bóng đêm tất cả các giác quan đều được phóng đại, đầu óc Thẩm Huyền giống như là một đồng bột nhào, không biết nên làm cái gì bây giờ, không thể phủ nhận, nếu đây không phải trong tiểu thuyết, nam chính có tiền lại đẹp mắt cũng không ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, chính xác là rất tốt, lời của bác sĩ tâm lý kia còn hiện rõ trước mắt, cô thực sự không thể bởi vì một số chuyện không biết bao giờ mới xảy ra liền ở chỗ này buồn lo vô cớ, dù sao cốt truyện đã thay đổi rất nhiều, quan trọng hơn là, cô phát hiện chính mình không biết từ khi nào dường như đã ý lại vào đối phương, có chuyện gì người nghĩ đến đầu tiên không phải ông, mà ngược lại là Mục Đình.

Cảm giác cổ đột nhiên bị người cắn, Thẩm Huyền kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy một bàn tay đang gắp gao bóp eo cô, tựa hồ giống như ngay sau đó liền đem eo cô bẻ gãy, áo ngủ cũng đã bị anh đẩy lên một chút, Thẩm Huyền sợ tới mức có xúc động muốn đuổi tay xô người này ra.

“Không..... Không được... Em... Cái kia... Tới...” Cô đỏ mặt cả người đều căng thẳng theo.

Trong bóng đêm, hai người bốn mắt đối diện nhau, giữa mày Mục Đình nhíu lại, liền ở trong tầm mắt hoảng sợ của Thẩm Huyền, một tấm chăn mỏng đột nhiên đắp lên người cô, chỉ lộ cánh tay ra ngoài.

Theo sau là toàn bộ căn phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, Thẩm Huyền nuốt nước miếng, nhin không được liếc mắt nhìn người nằm bên

cạnh, đầu cô vẫn còn nằm giữa cánh tay của Mục Đình, chớp chớp mắt, Thẩm Huyền rất nhanh liền đem đầu đặt vào trên gối, sau đó kéo chăn lên xoay người đưa lưng về phía Mục Đình.

Thẩm Huyền đương nhiên không có tới cái kia, chính là nếu không nói như vậy, chính mình khẳng định liền phải bị cái kia, bây giờ cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để đối mặt với cốt truyện sau này mà mình không biết trước, đương nhiên không thể cứ dễ dàng cùng nam chính ở bên nhau như vậy.

Hít sâu vài cái, cô đột nhiên quay người chậm rãi xốc chăn lên, thanh âm nhẹ tênh, “Em..... Về phòng trước, ngủ ngon.”

Dứt lời, còn không đợi cô đứng dậy, cả người lại bị ôm qua, bên tai vang lên một giọng nam trầm thấp, “Về sau ngủ cùng nhau.”

Thẩm Huyền: “.....”

Đây đúng là tránh được một, không tránh được mười lăm* nha!

(*tương tự câu “Tránh qua hôm nay, không tránh được ngày mai”)

“Yên tâm.” Tay anh bỗng nhiên phủ lên sườn mặt cô.

Gắt gao mím chặt môi, Thẩm Huyền không nói gì, cô có thể cảm giác được ý đồ của đối phương, nói không chừng suy nghĩ bây giờ của mình, người này cũng rõ như lòng bàn tay, có điều một khi đã như vậy, thế cũng đừng nói mình mỗi ngày câu dẫn anh.

Nghiêng thân mình vẫn đưa lưng về phía anh như cũ, có điều tay đối phương vẫn còn đặt trên eo cô, như thể là một giây tiếp theo có thể đem cô kéo lại, vừa nhìn liền biết chính là người khổng chế dục vọng rất mạnh, nghĩ đến “Đại di mục”* bây giờ của mình, tròn mắt Thẩm Huyền bỗng

nhiên chuyển động, xoay người lại ánh mắt quý dị nhìn người trước mặt, lặng lẽ vươn tay ra, dọc theo quần áo của anh tiến vào sờ soạng.

(*Đại di mục là đến ngày hành kinh của con gái)

Mới nãy còn chiếm tiện nghi của cô, chính mình như thế nào cũng phải chiếm lại mới được, lại nói, xúc cảm này quả thật là không tồi, nếu có thêm đèn thì tốt rồi, đáng người đối phương chắc chắn rất tốt.

Đột nhiên đè lại cái tay kia, giữa mào Mực Đình nhú chặt, “Làm cái gì?”

Đột nhiên tay bị bắt cô liền rút về, Thẩm Huyền không khỏi đỏ mặt, “Anh..... Anh không phải nói muốn bồi thường cho em sao? Hiện tại chỉ sờ một chút cũng không cho, em biết ngay đàn ông các anh chỉ biết nói ngoài miệng, hơn nữa mới nãy anh còn chiếm tiện nghi của em, quý ích kỷ!”

Hừ nhẹ một tiếng, cô ôm chầm cách xa một chút, trước kia chính mình câu dẫn anh, người này đều thờ ơ, như thế nào không thấy tiếp tục làm hòa thượng? Thanh tâm quả dục nha!

Nhìn chằm chằm bị lấy đi, Mực Đình bỗng nhiên dán vào sau lưng đối phương, bàn tay to xoay khuôn mặt nhỏ kia qua, “Vậy em nghĩ kỹ đi.”

“.....”

Đối diện với cặp con người sâu thẳm kia, Thẩm Huyền lập tức gỡ tay anh ra, cả người đều rúc vào trong chăn giả ngủ, sao cô lại có cảm giác người này giống như là biết đại di mục của mình chưa tới.

Trong bóng đêm, căn phòng to như vậy lại yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả ánh trăng bên ngoài cũng dần dần mờ đi, nhìn người cuộn

thành một cục, ánh mắt Mục Đình có chút phức tạp, tiếp theo vòng tay ôm lấy cô.

Vào mùa thu ban đêm hơi lạnh, có điều Thẩm Huyền ngủ một giấc này cực kỳ không an ổn, rất sợ người bên cạnh làm cái gì, nhưng cũng may là do cô suy nghĩ lung tung, chờ đến ngày hôm sau tỉnh lại thì đã là giữa trưa, vì thế liền nhanh chóng đi rửa mặt rồi xuống lầu.

Buổi chiều có cuộc họp hội đồng quản trị, cô phải ghé qua một chuyến, thật ra không đi cũng được, nhưng Bạch Tư nói như vậy có thể giúp cô hiểu thêm về công ty, kỳ thật Thẩm Huyền hiểu chính mình có cái năng lực gì, dù thế nào cô cũng biết rõ mình đảm đương không nổi việc quản lý giả công ty này.

Chỉ là không chờ cô đến công ty, liền có cuộc gọi từ Bạch Tư gọi đến, còn nói là có chuyện lớn.

Sau khi nghe xong, cô vội vã chạy đến bệnh viện, chờ khi đến bên ngoài phòng bệnh, lại thấy Bạch Tư vừa vặn từ bên trong đi ra, sau khi nhìn thấy cô Bạch Tư lập tức bước lại tiếp đón.

“Chủ tịch chỉ tăng huyết áp mà thôi, bác sĩ muốn làm kiểm tra toàn thân cho chủ tịch, nhưng ngài cũng biết, chủ tịch chắc chắn không chịu nổi mấy bộ dụng cụ kiểm tra này nọ, cho nên bọn họ đang ở trong đó khuyên nhủ chủ tịch.”

Nghe vậy, Thẩm Huyền nhìn hành lang không người, trầm mặc một lát, cuối cùng mới nghiêm túc nói: “Lúc này cô nói đều là sự thật?”

Dứt lời, người sau tự nhiên là gật gật đầu, “Chính là nghe xong tin này, huyết áp của chủ tịch mới đột nhiên tăng lên, hiện tại phó chủ tịch đã bị cảnh sát mang đi, nói là có người báo cáo hãm hại ô một khoảng tiền lớn của công ty, hơn nữa chứng cứ vô cùng xác thực, có điều cũng may

buổi sáng Mục tổng đã qua công ty một chuyến, hiện tại tin tức đã bị đè lại, cũng không ảnh hưởng đến hoạt động của công ty.”

Nghe được lời Bạch Tư nói, Thẩm Huyền rất bình tĩnh, kỳ thật cô một chút cũng không ngoài ý muốn, cái người chú này của cô vì tiền còn có chuyện gì là làm không được, nếu là trước đây còn chưa tính, dù sao cũng là công ty của nhà mình, nhưng hắn muốn mưu hại mình, ông khẳng định sẽ không lại bỏ qua cho hắn.

Hơn nữa Thẩm Huyền suy nghĩ một đường, cảm thấy việc này khẳng định cùng nam chính thoát không được quan hệ, tuy rằng không có chứng cứ, nhưng chính là một loại trực giác không giải thích được.

Tuy nhiên vào lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên bị người đẩy ra, chỉ thấy Thẩm Tất từ bên trong đi ra, sau khi nhìn thấy Thẩm Huyền sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, nửa ngày, mới cười lạnh một tiếng, “Hôm nay thoát nhìn cô tựa hồ rất vui vẻ.”

Không biết đối phương là từ đâu nhìn ra cô rất vui vẻ, có điều Thẩm Huyền chỉ cười nhướn mày nói, “Anh họ nói gì vậy, chú xảy ra chuyện em lo lắng còn không kịp, anh yên tâm, em nhất định sẽ đi xin Mục Đình giúp đỡ, nhất định trả trong sạch lại cho chú.”

Trong chốc lát, sắc mặt Thẩm Tất liền trầm xuống đáy cốc, tiến lên vài bước, gần từng chữ nhìn chăm chăm cô nói: “Mày đợi đó cho tao!”

Nói xong, cả người liền đi nhanh dọc theo hành lang rời đi, Thẩm Huyền mới không có để ý đến hắn, mà trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào, chỉ thấy bên trong còn đứng vài bác sĩ, còn ông thì đang lười biếng dựa vào trên giường bệnh, tựa hồ đối với mấy lời bác sĩ nói có chút không kiên nhẫn.

“Thẩm tiểu thư.”

Bác sĩ chính tựa hồ nhận ra cô, lập tức nhìn ông Thấm nghiêm túc nói: “Huyết áp của Thấm lão tiên sinh gần đây vẫn luôn không đi xuống, hơn nữa dạ dày cũng có tình trạng xuất huyết, vì để bảo đảm an toàn, chúng tôi đề nghị làm kiểm tra toàn thân, bởi vì chỉ số huyết áp của Thấm lão tiên sinh tựa hồ có chút không đúng, hy vọng ngài có thể khuyên nhiều một chút.”

Lời còn chưa dứt, ông Thấm trên giường bệnh liền không vui xua xua tay, “Kiểm tra cái gì mà kiểm tra, kiểm tra một trận xong, cho dù không có bệnh cũng bị giày vò cho ra bệnh, tùy tiện kê một ít thuốc là được rồi.”

Nghe vậy, Thấm Huyền lập tức cau mày trừng mắt nhìn ông Thấm, tiếp theo nghiêm túc nhìn về phía bác sĩ, “Ngài không cần nghe ông ấy nói, mau chuẩn bị làm kiểm tra toàn thân đi.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 36: Câu Hỏi Kiểm Tra

Edit: Chovay-HVHT

“VẬY.....” Bác sĩ nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn người trên giường bệnh, sau đó vẫn là gật gật đầu, dặn dò vài câu xong liền cùng mấy người bác sĩ còn lại rời đi.

Thẳng đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Thẩm Huyền nhịn không được kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, có chút không vui nhìn ông Thẩm nói: “Ông không còn là một đứa trẻ nữa, làm kiểm tra cũng chỉ vì tốt cho ông, ông còn thường xuyên đi uống rượu, cái dạ dày này còn muốn hay không!”

Nghe cô lái nhai một đồng, ông Thẩm xem báo, cũng không ngẩng đầu lên, “Kiểm tra có cái gì tốt, sống chết có số, cháu thấy lão Mục kia không phải nói đi là đi, mỗi ngày đều uống thuốc có ý nghĩa gì, còn không phải là cái xác không hồn.”

“Ông....” Thẩm Huyền bị chọc tức, bởi vì chính là không nghĩ muốn chết đi như vậy, ông của nam chính mới có thể chọn tự mình tháo bình dưỡng khí ra, mọi người đều có lựa chọn của riêng mình.

“Trừ khi cháu sớm một chút sinh cháu ngoại cho ông ôm một cái, đến lúc đó ông khẳng định còn yêu tính mạng này hơn bất kỳ ai khác!” Ông

Thăm bỗng nhiên cười tủm tỉm nhìn cô.

Vành tai đỏ lên, Thăm Huyền nhin không được tròng mắt nhìn ông rồi xoay người sang chỗ khác lấy hồ sơ bệnh án trên bàn, có điều chữ của bác sĩ cô nhìn không hiểu lắm, chỉ có thể xem báo cáo nội soi dạ dày.

“Chuyện của chú chắc cháu không nói ông cũng biết đi.”

Ngẩng đầu, biểu tình Thăm Huyền phức tạp nhìn về phía người trên giường bệnh, người sau tay cầm tờ báo run lên, bất đắc dĩ thở dài, “Thật ra việc này ông đã sớm biết, có điều cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi, rốt cuộc đều là người trong nhà, chính là hấn lại có thể hại chính cháu gái của mình, đúng là súc sinh!”

Ngữ khí ông Thăm đột nhiên mãnh liệt, “Ông nói rồi, nên làm thế nào liền thế ấy, ông sẽ không nhúng tay, tên súc sinh đó sống hay chết đều không liên quan đến ông!”

Thăm Huyền chạy nhanh đi rót ly nước ấm qua, trong lúc nhất thời cũng không nói gì, cô hiện tại càng thêm khẳng định đây là do nam chính động tay, bằng không ông cùng Bạch Tư sẽ một chút hoài nghi đều không có, hiển nhiên cũng không biết chuyện gì xảy ra.

"Tính tình của anh họ cháu xúc động, ông đã kêu ông ngoại hấn dạy dỗ, hai ngày sau sẽ đưa hấn ra nước ngoài, miễn cho ở đây lại gây rắc rối," Nói đến đây, ông Thăm bỗng nhiên cô đơn thở dài.

Gắt gao nắm chặt bàn tay ông, cái mũi Thăm Huyền đau xót, ánh mắt sáng quắc, “Ông nội..... Cháu vẫn sẽ luôn ở bên cạnh ông, ông không muốn cũng phải muốn ở bên cháu.”

Nhìn cô gái duyên dáng yêu kiều trước mắt, cũng không biết đã trưởng thành từ khi nào, từ sau khi kết hôn liền không thường xuyên nhìn

thấy nha đầu này, ở bên ngoài khẳng định cũng ăn không ít khổ, bằng không như thế nào sẽ trở nên hiểu chuyện như vậy được.

Vỗ vỗ mu bàn tay cô, ông Thẩm mỉm cười, “Ông cũng không cần cháu chăm sóc, cháu sinh cho ông vài đứa cháu ngoại là được rồi.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cô cũng không ở lại bệnh viện lâu, bởi vì sau đó lại có liên tiếp thân thích lại đây thăm bệnh, ngược lại so với Mục gia, Thẩm gia các cô dù ít hay nhiều vẫn là có chút tình cảm, rốt cuộc ông cô đối với những người khác đều rất chiều cố, cũng không phải tất cả mọi người đều giống như chú cô vì tiền mà không từ thủ đoạn.

Ra khỏi bệnh viện, Thẩm Huyền liền về thẳng nhà, thật ra cô vốn đang tính mấy ngày nữa đi biển chơi cùng Lục Tố Tố, có điều nếu sức khỏe của ông không tốt, cô khẳng định là muốn ở lại bệnh viện chăm sóc ông.

Thật ra điều khiến cô bất an chính là Mục Dịch, đã một thời gian dài đối phương không có tới tìm mình, có chuyện khác thường tức có nguyên nhân, hơn nữa đến một cuộc điện thoại cũng không có, nếu nói vai ác từ bỏ cô, đó đương nhiên là chuyện tốt, chỉ sợ là đối phương giở trò sau lưng, cô thật sự chịu không được nỗi sợ hãi thêm một lần nào nữa.

Buổi tối Mục Đình vẫn quay về đúng giờ như cũ, đột nhiên nhớ tới sáng nay cô không có dậy sớm để chạy bộ, Thẩm Huyền chỉ có thể trước đặt đồng hồ báo thức, cô luôn nói được thì làm được, có điều cô chưa nói nhất định phải chạy bộ, cô cười xe đạp đi hai vòng cũng coi như là rèn luyện.

Món chính của bữa tối là món ăn Quảng Đông, nhìn món gà luộc và bát canh súp đơn giản, nhưng thật ra hương vị cũng không tệ lắm, vực dậy tinh thần, cô lập tức gắp một cái chân gà đặt vào trong bát nam chính,

cô biết đối phương không phải là không ăn thịt, chỉ là không thích ăn đồ quá mức dầu mỡ mà thôi.

“Ngày mai anh muốn xuất ngoại một chuyến, qua mấy ngày nữa sẽ về.” Thanh âm Mục Đình lạnh nhạt.

Nghe vậy, Thẩm Huyền chỉ “Nga” một tiếng, đã lâu rồi cô chưa thấy nam chính đi công tác.

Đột nhiên một miếng rau xanh được đặt vào trong bát, cô sững sốt, không khỏi ngẩng đầu đưa mắt nhìn người bên cạnh, bỗng nhiên thò đầu qua nói: “Nghe nói người tài xế lái xe tải đâm anh tìm được rồi, vậy hẳn..... Có nói người sai khiến hẳn là ai hay không?”

Hay là, thật ra vai ác đã bị bắt rồi, chỉ là cô không biết mà thôi?

Mi mắt vừa nhắc, khóe môi Mục Đình khẽ nhếch, “Sao em biết người đâm là anh mà không phải em?”

“Em....” Thẩm Huyền đột nhiên hoảng hốt, dường như là sợ chính mình nói lỡ miệng, vội vàng ra vẻ trấn định lên tiếng giải thích, “Đó là xe của anh, vậy chắc chắn là đến đâm anh, hơn nữa em lại không có kẻ thù, mà có thì cũng chỉ một mình chú em mà thôi.”

Cảm giác chính mình không thể cùng người này nói tiếp, không chừng không quá hai câu đã bị lộ ra sơ hở, đến lúc đó hậu quả không dám tưởng tượng, Thẩm Huyền lập tức buông đĩa cầm lên một quả táo liền hướng trên lầu chạy, “Em ăn no rồi!”

Nhìn bóng dáng vội vàng kia, Mục Đình chỉ tiếp tục cúi đầu ăn, giống như không phát hiện ra sự khẩn trương của cô.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền một mình ngồi xem sách tâm lý học, từ sau khi gặp bác sĩ, cô liền say mê điên cuồng với môn học này, quả thật

giống như là có siêu năng lực vậy, cô quyết định lần sau nếu gặp vai ác, nhất định phải khuyên bảo hẳn đi gặp bác sĩ tâm lý, nói không chừng có thể trị tốt bệnh cố chấp của hẳn cũng không chừng.

Nghĩ đến lần trước còn giữ lại đề hỏi đáp của bác sĩ, cô có chút do dự, vốn dĩ tính hôm nay ngủ một mình, nhưng lại không thể không cầm theo bút một lần nữa vào phòng nam chính, có điều đối phương còn đang ở thư phòng, cô liền một mình ở trong phòng đối phương tham quan, bỗng nhiên cô phát hiện trong phòng còn có một mật thất, sau khi mở ra cô liền sợ đến ngất người, bởi vì bên trong tất cả đều là những hàng đồng hồ, ngay cả cả vạt cũng có vài hàng, cô trợn mắt há hốc mồm đi vào một hàng ở bên ngoài, sau đó lập tức nhìn thấy cái đồng hồ lúc trước nhờ Lục Tổ Tổ mua.

Nếu cô nhớ không nhầm, cái đồng hồ này hẳn là bản giới hạn chỉ có duy nhất ba cái trên thế giới mà Lục Tổ Tổ đã nói, đều nói nghèo chơi xe, phú chơi biểu*, quả nhiên sự nghèo túng làm hạn chế suy nghĩ của cô, một cô còn ở đó vì tám trăm vạn mà lòng đau như cắt, chính mình khi nào mới có thể hào phóng một chút.

(*Nghèo chơi xe, phú chơi biểu: ai có câu nào dễ hiểu thì để lại cmt để mình sửa nha)

Nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, cô lập tức đóng cửa lại đi ra ngoài, giả bộ như không có việc gì quay lại giường, sau đó kéo chăn lên che lại chính mình.

Anh trông thấy cô, liền cầm quần áo đi vào phòng tắm, nghe bên trong có tiếng nước chảy tí tách tí tách, trái tim Thẩm Huyền không tự chủ lại đập nhanh hơn, đối phương nói sẽ không chạm vào cô, vậy chắc chắn sẽ không chạm, có lẽ cô nên tin tưởng nam chính.

Chính là..... Có thể đem người ghen đến hư hay không nha?

Thẩm Huyền đột nhiên rối rắm lên, cuối cùng vẫn là xốc chân lên trở về phòng ngủ, cô cũng là vì muốn tốt cho nam chính, sức khỏe là quan trọng nhất.

Nhưng lúc này cửa phòng tắm đột nhiên bị người đẩy ra, chỉ thấy đối phương cầm một cái khăn lông đi ra, khi nhìn thấy người đã chạy tới cửa, ánh mắt không khỏi tối sầm lại: “Em đi đâu?”

Thẩm Huyền: “.....”

“Vừa nãy em ăn chưa no, muốn đi tìm gì đó ăn.” Cô ra vẻ bình tĩnh cười một cái.

Nghe vậy, Mục Đình bình tĩnh nhìn cô không nói gì, chỉ lại bàn cầm laptop đi ra ban công, Thẩm Huyền cuối cùng vẫn là thành thành thật thật đi xuống dưới lầu cầm vài quả quýt đi lên, không biết nghĩ đến cái gì, lại cầm câu hỏi kiểm tra đi đến ban công.

“Anh điền vào cái này nhanh một chút, nghe nói là kiểm tra xác xuất đàn ông ngoại tình lớn bao nhiêu, là một bác sĩ uy tín đưa.” Cô nghiêm túc đẩy qua một tờ giấy.

Nghe vậy, Mục Đình lại chăm chú nhìn cô một lúc, tiếp theo mới lấy tờ giấy “Câu hỏi kiểm tra” kia của cô không chút để ý điền vào.

Thẩm Huyền nín cười ở một bên khăn trải nhìn đối phương điền đề, ngày mai cô liền đem cái này đưa cho bác sĩ Trịnh kia xem, luôn miệng nói cô có bệnh, ngược lại cô muốn xem xem trong lòng nam chính rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Chờ đến sau khi tờ giấy được điền xong, cô lập tức cười tủm tỉm nhận lại cất kỹ, tiếp theo lại lấy khăn lông qua, đứng phía sau thay anh lau đầu tóc chưa khô.

“Anh cảm thấy cái cô Tô Họa kia thế nào?” Cô cầm khăn lông nghiêm túc xoa tới xoa lui trên đầu đối phương.

Gió đêm hơi lạnh, thanh âm anh mang theo lạnh nhạt, “Không quen biết.”

Thẩm Huyền: “.....”

Lần trước không phải còn gặp qua rất nhiều lần sao? Như thế nào có thể không quen biết đây!

“Nhưng mà trước đây không phải anh đã gặp qua cô ấy sao? Sao có thể không nhớ rõ!” Giọng nói của cô mang theo nghi ngờ.

Buông bút ra, Mục Đình bỗng nhiên trở tay đem người kéo vào trong lòng ngực, bàn tay to xoa eo cô, đôi mắt sáng rực, “Gặp qua liền phải nhớ rõ?”

Mình như vậy còn khiến cô không có cảm giác an toàn sao?

Nhìn nhau, Thẩm Huyền không tự giác đỏ mặt, một bên ấp úng nhìn anh nói: "Còn em thì sao?"

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 37: Thích

Edit: Chovay-HVHT

“Có phải bởi vì trong nhà yêu cầu anh nối dõi tông đường hay không, hơn nữa danh tiếng kết hôn lần thứ hai không dễ nghe cho nên mới không muốn ly hôn?” Cô nghiêm túc nói.

Nhìn khuôn mặt nhỏ đang bày ra dáng vẻ nghiêm túc, Mục Đình nhú mày, đột nhiên cười khẽ một tiếng cũng không nói chuyện.

“Anh xem anh xem, bị em nói trúng rồi đi!” Cô biết ngay là như vậy mà, lập tức đem khăn lông hung hăng ném vào người anh, “Vô sỉ!”

Xoa xoa vòng eo mảnh khảnh của cô, ánh mắt anh sáng rực đối diện với hai tròng mắt của Thẩm Huyền, môi mỏng hé mở, “Vì sao anh lại không tìm người khác nối dõi tông đường?”

Anh trước giờ cũng đều không hiểu trong đầu của cô gái này suy nghĩ cái gì.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền chớp chớp mắt, lại đỏ mặt ấp úng lên tiếng, “Đó là bởi vì..... Chúng ta là hợp pháp nha, nếu muốn phải ly hôn rồi tìm người thì rất phiền phức nha.”

Nếu không tại sao đột nhiên lại không chịu ly hôn, đừng nói là thích cô, dù thế nào cô cũng không cảm thấy, nếu ngày nào mà mình không chủ động tìm anh nói chuyện, thì người này liền sẽ không bắt chuyện với mình, thì thích cái gì, nhiều nhất chính là tạm chấp nhận sống chung.

“Em cảm thấy anh là người sợ phiền toái sao?” Anh nhú mày.

Nghe vậy, Thẩm Huyền lập tức trừng lớn mắt, “Anh xem, rốt cuộc anh cũng chịu nói ra lời thật lòng, anh chính là muốn ly hôn đúng hay không!”

Đột nhiên có chút đau đầu, Mục Đình giơ tay xoa nhẹ mi tâm, nhưng lúc này bên tai lại vang lên một giọng nữ thanh thúy, “Em đã sớm phát hiện, ngày hôm đó anh liếc nhìn Tô Họa nhiều lần!”

Đừng tưởng rằng cô không phát hiện!

Nhú mày, anh bỗng nhiên bình tĩnh nhìn cô nói: “Anh đây mỗi ngày nhìn em thì tính sao”

Thẩm Huyền: “.....”

Bàn tay to ôm chặt vòng eo nhỏ bé, Mục Đình đem người ôm vào trong lòng ngực, đôi mắt sáng rực, “Anh vì cái gì không ly hôn, chả lẽ em không biết sao?”

Không biết anh đã làm cái gì, mà khiến cô luôn cho rằng mình sẽ đi tìm người phụ nữ khác.

Gió đêm có chút lạnh, Thẩm Huyền không khỏi chậm rãi cúi đầu, bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy cổ Mục Đình, ghé vào tai Mục Đình nhẹ giọng nói: “Vậy anh..... Thích em sao?”

Thanh âm cô rất nhẹ, rồi lại mang theo tia chờ mong, mi mắt Mục Đình hơi rũ xuống, đột nhiên nâng cái cằm trắng nõn kia lên, lập tức phủ

lên cái miệng nhỏ đỏ bừng kia, một tay kéo eo cô, hô hấp cực nóng đem người ấn vào trong lòng ngực.

Thẩm Huyền còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy hô hấp của mình đều bị anh đoạt hết sạch sẽ, bàn tay bên hông giống như muốn đem eo cô bẻ gãy, nửa thân mình đều dựa vào trên bàn, hơi thở nam tính che trời lấp đất bao phủ ở xung quanh, đối phương vừa thô bạo lại vội vàng thật đáng sợ.

Hung hăng ở giữa cái cổ trắng nõn kia cắn một ngụm, thanh âm Mục Đình trầm thấp, “Thích!”

Trong lòng nhảy dựng, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, chờ đến khi cô lấy lại tinh thần, cả người không biết từ khi nào đã được đặt ở trên giường rồi, hơn nữa trong áo ngủ giống như có thứ gì, dọa cô nhanh chóng giãy giụa.

“Em..... Ngô.....” Thẩm Huyền vô lực đẩy người đàn ông trên người mình ra, cố gắng nói cái gì đó, nhưng mà đối phương cũng không cho cô cơ hội này.

Theo sau áo ngủ đột nhiên bị người đẩy cao, nụ hôn nóng bỏng kia cũng dần dần dừng ở giữa cổ cô, cô thở phì phò, rất nhanh đè lại bàn tay nóng bỏng của người đang nằm trên người mình, “Từ từ..... Đợi lần sau được không?”

Bốn mắt nhìn nhau, ở trong cặp mắt đen kia cô nhìn thấy được dục vọng điên cuồng bên trong, giống như là muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, cô chỉ có thể nuốt nước miếng nhấn mạnh lần nữa, “Anh..... Anh không phải muốn đi công tác sao? Ngủ sớm dậy sớm.....”

Đảo qua gương mặt nhỏ phiếm hồng kia, chân mày anh nhíu chặt, bỗng nhiên đứng dậy đi vào phòng tắm, chỉ còn lại một mình Thẩm Huyền trong lòng còn đang sợ hãi nằm ở kia.

Nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, trong lòng Thẩm Huyền vẫn còn đang sợ hãi kéo chăn đem chính mình che lại, vốn tưởng rằng mình sắp xong đời rồi, không nghĩ tới nam chính lại thật sự chịu dừng lại, có thể thấy được anh là thật sự tôn trọng cảm nhận của mình.

Chính là một hai lần như vậy đối với cơ thể chắc chắn không tốt, hơn nữa hôm nay lại lạnh, tắm nước lạnh cũng không biết có thể bị cảm hay không.....

Đột nhiên cảm thấy đầu óc vô cùng loạn, được rồi được rồi, thân là một người trưởng thành, nên có bộ dáng của một người trưởng thành, cho dù có cái gì thì thế nào, các cô là vợ chồng hợp pháp, hơn nữa cô cũng không biết vì cái gì lại không chán ghét đối phương đến gần.....

Một lúc sau bên cạnh bị lồm xồm xuống, toàn bộ phòng lại lâm vào một mảnh tối đen, Thẩm Huyền hít sâu một hơi, đánh bạo chậm rãi quay người lại, một bên duỗi tay ôm lấy eo đối phương, “Em..... Em đã nghĩ thông suốt.....”

Chưa từng có cảm giác ngại ngùng như vậy, mặt cô đỏ lên chậm rãi cúi đầu, nhưng ngay sau đó tay đột nhiên bị người gỡ ra, “Ngủ.”

“.....”

Không nghĩ tới mình lại có thể bị cự tuyệt, Thẩm Huyền không khỏi bình tĩnh nhìn người trong bóng đêm, “Anh..... Là tức giận sao?”

Chắc chắn là tức giận, bằng không như thế nào thái độ đột nhiên lại thay đổi lớn như vậy, chỉ là..... Vừa này không phải do cô sợ sao.....

Theo sau, mùi thơm một lần nữa liền bao quanh hô hấp, biểu tình của Mục Đình có chút căng thẳng, thanh âm cũng đi theo âm trầm tới cực hạn, “Không có.”

Cảm giác như anh đang tức giận, làm hại đối phương phải đi tắm nước lạnh, Thẩm Huyền còn có chút bần khoản, chỉ có thể nhẹ giọng nỉ non nói: “Vây..... Ngủ ngon.”

Cô thề, cô tuyệt đối không có ý muốn trả thù đối phương, chỉ là mới này chính xác là chưa chuẩn bị tâm lý tốt.

Nghiêng người, cô gắt gao ôm chần nhắm mắt lại, nhưng ngay sau đó cả người lại bị ôm vào một vòng ôm nóng bỏng, Thẩm Huyền chớp chớp mắt, một bên đem đầu dựa qua chút, tiếp theo mới nhắm mắt lại ngủ.

Nhìn người trong lòng ngực đang ngủ cực kỳ an ổn, Mục Đình chỉ cảm thấy mi tâm giật giật, khả năng mình thật sự thiếu nợ người phụ nữ này.

Một giấc ngủ đến khi đồng hồ báo thức vang lên, Thẩm Huyền vẫn không muốn dậy, cũng không biết là lấy bao nhiêu ý chí, mới tắt được cái đồng hồ báo thức, mơ mơ màng màng đi vào phòng tắm rửa mặt, tiếp theo giống như cái xác không hồn xuống lầu uống một ly nước mật ong, dì Vương còn đang làm bữa sáng, cô cũng chỉ có thể tự mình đẩy xe đạp ra ngoài, chờ anh ra tới sau đó liền lập tức đạp xe đi theo.

Nhìn Thẩm Huyền đang chậm rì rì đạp xe, Mục Đình liền bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, người sau bị nhìn chăm chăm da đầu liền tê dại, chỉ có thể từ trên xe bước xuống, sau đó thành thành thật thật đi theo anh chạy bộ, cũng may tốc độ của đối phương không nhanh, cô híp mắt con người bị vây lại không muốn mở ra, dù cho cơ thể đang hoạt động, nhưng linh hồn đã lâm vào ngủ say.

“Hôm nay trước chạy một vòng.” Mục Đình đưa mắt nhìn cô.

Nghe vậy, Thẩm Huyền liền lên tinh thần, một vòng tuy rằng cũng thực gian nan, nhưng vẫn tốt hơn chạy hai vòng, cũng không biết khu biệt thự này sao lại lớn như vậy, cô tình nguyện không cần lớn như vậy mà.

“Về sau có thể đều chạy một vòng hay không?” Vẻ mặt Thẩm Huyền mong đợi nhìn người bên cạnh.

Người sau đuôi lông mày khẽ nhích, “Em cảm thấy sao?”

Thẩm Huyền: “..... Em cảm thấy có thể.”

Nói xong, cô chạy nhanh tới phía trước, nhưng cuối cùng vẫn là thể lực không chống đỡ nổi nên chậm lại, chỉ có thể kéo cánh tay đối phương đang chạy phía trước, chờ khi quay lại biệt thự thì cả người đều đầy mồ hôi, chỉ có thể chậm rãi đi tắm rửa.

Chờ khi xuống lầu ăn bữa sáng, lại phát hiện Mục Đình đã thay xong quần áo, dường như chuẩn bị ra ngoài, nghĩ đến sau khi đối phương đi công tác chính mình liền không cần dậy sớm, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng thở ra, còn cầm bánh mì kẹp nghiêm túc vẫy tay với anh, “Trên đường anh nhớ cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Nhiều thêm mấy ngày cũng không vấn đề gì.

Nhìn Thẩm Huyền đang ngồi uống sữa bò, Mục Đình bỗng nhiên sửa lại cổ tay áo, đi qua nắm cằm cô, cúi đầu phủ lên cái miệng nhỏ dính sữa, vuốt ve thật mạnh một phen.

Dì Vương mới từ phòng bếp đi ra liền sợ ngây người.

Như là chú ý tới cái gì, Thẩm Huyền đỏ mặt rất nhanh đem anh đẩy ra, “Anh..... Vô sỉ!”

Ban ngày ban mặt, không biết trong phòng bếp có người sao?!

Như là không nhìn thấy e lệ trên mặt cô, Mục Đình chỉ nhàn nhạt nhìn cô, bàn tay to vỗ vỗ đầu cô, “Chờ anh trở về.”

Cảm giác người này như là đang uy hiếp chính mình, Thẩm Huyền cũng không nhìn anh, chỉ cúi đầu cắn miếng bánh mì kẹp, thẳng đến ánh mắt liếc qua thấy thân ảnh kia đã rời đi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện dì Vương còn đứng ở cửa phòng bếp ngây ngốc nhìn chính mình, trong lúc nhất thời mặt cô liền đỏ lên chỉ cảm thấy đặc biệt xấu hổ.

Nhưng lúc này điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, nhìn đến là Bạch Tư, cô lập tức cầm lên nghe, ngữ khí đối phương có chút ngưng trọng.

“Là chuyện này, hôm nay có báo cáo kiểm tra sức khỏe của ông Thẩm, bác sĩ nói máu của ngài ấy có chút không bình thường, giống như trong cơ thể có độc mãn tính, nhưng trước mắt còn chưa điều tra ra được là độc gì.”

Nghe thanh âm trong điện thoại, Thẩm Huyền cả người đều sửng sốt, ngay sau đó lập tức đứng dậy đi lên lầu thay quần áo, một bên sốt ruột hỏi: “Vậy bác sĩ nói thế nào? Có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

Dứt lời, giọng nói trong điện thoại liền trầm xuống, “Cái này còn chờ làm thêm một bước kiểm tra, có điều bác sĩ nói độc này ít nhất tích lũy ở trong cơ thể chủ tịch đã một tháng.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 38: Khuyên Giải

Edit: Chovay-HVHT

Sau khi nghe lời này, trong đầu Thẩm Huyền liền nghĩ đến người đầu tiên chính là chú của mình, cũng chỉ có chú cô mới có động cơ cùng cơ hội làm như vậy, càng nghĩ càng tức giận, khó có thể tin, vì tiền, hắn thậm chí ngay cả cha mình cũng có thể ra tay.!

Cúp điện thoại, Thẩm Huyền thay xong quần áo liền lập tức đi đến bệnh viện, trong lòng vừa cảm thấy may mắn đồng thời lại có chút lo lắng, may mắn là kịp thời phát hiện, nhưng lại lo lắng độc này sẽ ảnh hưởng không tốt đối với ông.

Lòng nóng như lửa đốt đi vào bệnh viện, trong phòng bệnh vẫn như cũ có một nhóm lớn bác sĩ trông coi, có điều ông giống như không có việc gì ở đó xem báo chí, cố tình là tinh thần cũng không tệ lắm, còn có một ít thân thích của Thẩm gia cũng ở chỗ này hỏi tới hỏi lui, toàn bộ phòng bệnh thật ồn ào.

“Ồn cái gì mà ồn, tôi còn chưa có chết đâu! Đều đi ra ngoài đi ra ngoài, còn chưa chết đã bị các người làm ồn muốn chết!” Ông Thẩm không vui đảo qua đám người xung quanh.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều đồng loạt im miệng, ngại với uy nghiêm của ông Thấm, một đám trước cũng chỉ có thể rời khỏi phòng bệnh, nhưng vừa đi ra liền ở bên ngoài thấp giọng nghị luận, đều nói về chuyện nghi ngờ độc này vì sao mà có, cũng không phải ngốc tử, một đám lập tức đem mũi nhọn hướng về phía Thấm Dục Dân.

Đóng cửa phòng bệnh lại, ngăn hết tất cả thanh âm nghị luận ở bên ngoài, Thấm Huyền lập tức nhìn bác sĩ chính hỏi: “Độc này sẽ nguy hiểm đến tính mạng sao?”

Thần sắc bác sĩ ngưng trọng, nửa ngày mới lựa lời lên tiếng: “Việc này còn chờ tiến hành thêm một bước kiểm tra, bởi vì còn chưa rõ tác dụng phụ của độc này lắm, chúng tôi cũng không dám tùy tiện đưa ra kết luận, nhưng độc này hẳn là đã tích lũy hơn một tháng ở trong cơ thể của người bệnh, hơn nữa tuổi của ông Thấm đã cao, chúng tôi cũng không dám có động tác quá lớn, có điều ngài yên tâm, chúng tôi đã mời rất nhiều chuyên gia trong và ngoài nước qua đây nghiên cứu làm sao để thanh trừ độc tố trong cơ thể người bệnh, tận lực không cho nó ảnh hưởng đến an toàn tính mạng của ngài Thấm đây.”

Mặc dù cùng Bạch Tư nói không khác biệt, có điều chỉ cần trước mắt không có nguy hiểm thì tốt rồi, Thấm Huyền nhìn ông Thấm trên giường bệnh không quan tâm, trong lòng giống như ghen một hơi không có chỗ phát tiết.

“Cháu đã nói ông đừng ở chung với chú, ngược lại ông lại không nghe, trừ hăn ra còn có ai có thể có cơ hội xuống tay như vậy, ông cho hăn cơ hội, nhưng trong mắt hăn cũng chỉ có tiền!”

Lần đầu tiên nói trực tiếp như vậy, cũng do Thấm Huyền quá tức giận, mấy người bác sĩ cũng đều thức thời đi ra ngoài, một số bí mật của hào môn vẫn là không nên biết thì tốt hơn.

Tùy tay buông tờ báo trong tay, ông Thăm ngẩng đầu nhìn Thăm Huyền, "Chỉ cần nó có thể sống an ổn, tính mạng này của ông thì tính cái gì."

Phòng bệnh đột nhiên lâm vào một mảnh yên tĩnh, Thăm Huyền cau mày ánh mắt có chút phức tạp, thật ra đối lại là cô, nếu đó là con trai của chính cô vì tiền muốn hại mình, Thăm Huyền không dám tưởng tượng bản thân sẽ như thế nào, khả năng cô sẽ không tiếp thu được sự thật này, nên có thể đoán ra nội tâm của ông có bao nhiêu thống khổ cùng dày vò.

Hốc mắt nóng lên, cô không khỏi ngồi xồm xuống, nắm lấy tay ông yên lặng nức nở nói, "Ông nội..... Ông không cần như vậy, cháu cũng chỉ còn có một mình ông, ông cho dù là vì cháu, thì cũng phải sống tốt được không nào?"

Cô không thể hiểu hết được loại cảm giác bị con trai phản bội của đối phương, mọi người đều ích kỷ, Thăm Huyền thật sự hy vọng ông có thể vẫn luôn ở bên cô, cô không muốn ngay đến người thân cuối cùng này cùng rời bỏ chính mình mà đi.

Vỗ vỗ đầu Thăm Huyền, đôi mắt vẫn đục của ông Thăm tràn đầy thương tiếc cùng phức tạp, toàn bộ phòng bệnh liền như vậy yên tĩnh một mảnh, ngay cả ngoài phòng gió thu cũng hiu quạnh* sắc trời u ám.

(*Hiu quạnh: vắng lặng và trống trải, gây cảm giác buồn, cô đơn)

Cẩn thận suy nghĩ lại cuối cùng bây giờ Thăm Huyền cũng hiểu ra một chuyện, khó trách ở trong sách cuối cùng ông của nữ phụ không có xuất hiện, thì ra là bị chính người chú này của cô hại, vì ích lợi của bản thân đến nguyên tắc làm người cơ bản nhất cũng không có, quả thật so với một con súc sinh còn không bằng!

Ở lại bệnh viện đợi đến buổi tối, thẳng đến sau khi ông Thăm ngủ say Thăm Huyền mới chuẩn bị quay về, cô cảm thấy cái người Thăm Tất kia

cũng không phải là thứ gì tốt, nhưng ông còn đem đối phương đưa ra nước ngoài, rõ ràng là đang bảo vệ đối phương, Thẩm Huyền cũng không biết nên nói cái gì, có điều cái người Thẩm Dục Dân kia chắc chắn không thể tha.

Loại chuyện gièm pha này của gia tộc chắc chắn không thể làm lớn, cho nên đối phương chỉ bởi vì tham ô tiền của công ty nên đang tiếp nhận điều tra, nếu mức tiền lớn có thể phán mười năm tù, thế nhưng mười năm cũng quá ít đi, xem ra cô nên quay về hỏi lại Mục Đình một chút, xem Thẩm Dục Dân kia có làm chuyện trốn thuế hay gian lận gì hay không, tốt nhất phán thêm mấy năm.

Nhưng ngay khi Thẩm Huyền ra khỏi bệnh viện, lại chỉ thấy ven đường đậu một chiếc xe, nhìn trong xe kia hồi lâu vẫn không thấy ai, cô nhíu mày, cô đã kêu vệ sĩ ở chỗ này chờ mình rồi mà.

Buổi tối ở công viên gần bệnh viện vẫn có không ít người bệnh còn đang tản bộ, cô tiến về phía trước, phía sau cũng có một thân ảnh đang dần dần đuổi kịp cô, nếu là trước đây, Thẩm Huyền tuyệt đối sẽ lập tức chạy lấy người, có điều gần đây cô đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

“Trong khoảng thời gian này anh ra nước ngoài xử lý một ít việc, là Mục Đình cố ý, thật ra hẳn cũng chỉ là một tên tiểu nhân đê tiện mà thôi!”

Nghe giọng nói ở phía sau, Thẩm Huyền tìm cái ghế dài ngồi xuống, ánh mắt phức tạp nhìn người trước mắt, “Tôi đã từng cùng anh giống nhau khư khư cố chấp, cho rằng chỉ cần bản thân thích là được, có một bác sĩ đã nói tôi có bệnh, nhưng tôi lại không thừa nhận, vì thế tôi suy nghĩ cẩn thận lại rất nhiều chuyện, lúc trước tôi đều ở trong thế giới của chính mình không thoát ra được, anh cũng như vậy, chờ khi tôi đi ra ngoài, mới phát hiện thật ra thế giới ở bên ngoài cũng thật xuất sắc, không chỉ có mỗi một người là Mục Đình.”

Xung quanh thỉnh thoảng có vài người đẩy bệnh nhân ngồi xe lăn đi qua, Mục Dịch nhíu mày, liền bình tĩnh như vậy nhìn chăm chú cô gái trước mắt, nửa ngày, mới mở miệng, “Em đã thay đổi.”

Người mà hắn biết là một Thẩm Huyền cao ngạo tự tin, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không khuất phục, cho nên hắn vẫn luôn cho rằng bọn họ đều là cùng một loại người, chấp nhất, không đạt được mục đích quyết không buông tay, chính là ba năm hôn nhân này đã mài đi hết các góc nhọn của cô.

“Con người đều sẽ thay đổi, dù là cậu thích ăn một loại bánh, nhưng loại bánh này sẽ không vĩnh viễn đều chỉ có một hương vị, cho dù đầu bếp không thay đổi, nhưng nó cũng sẽ bởi vì nguyên liệu biến hóa mà thay đổi hương vị, trên thế giới này không có gì là mãi mãi không thay đổi, cậu thích, có điều chỉ là tôi của trước đây mà thôi, thế nhưng..... Tôi đã không còn là bản thân của trước đây.” Ánh mắt Thẩm Huyền sáng quắc nhìn chăm chăm người trước mắt.

Biểu tình Mục Dịch khê biến, đột nhiên giữ chặt cánh tay cô, ngữ khí như cũ lộ ra cố chấp, “Không, cho dù em biến thành cái dạng gì anh cũng đều thích!”

Tình yêu của hắn dành cho cô, vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi!

Thầm than một tiếng, thần sắc Thẩm Huyền cũng đi theo nghiêm túc lên, “Chính là tôi hy vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc của mình, mà không phải đem tất cả tâm tư đều đặt ở trên người tôi, bây giờ tôi rất tốt, Mục Đình đối với tôi cũng cực kỳ tốt, người tài xế kia đã bị bắt được, chỉ cần cậu chịu buông tay, nói không chừng tất cả còn có thể cứu vãn.”

Bốn mắt nhìn nhau, Mục Dịch đột nhiên lùi lại phía sau vài bước, hắn tình nguyện Thẩm Huyền đánh hắn mắng hắn, cũng không cần nghe cô nói những lời này, trước kia hắn còn có thể tự lừa dối bản thân, cô không có

hạnh phúc, vậy nên mình còn có cơ hội, nhưng mà bây giờ..... Hấn nên làm cái gì bây giờ? Ép buộc cô cùng mình bỏ đi sao?

Cười nhạo một tiếng, hấn đột nhiên xoay người bước nhanh rời đi, nắm tay thật chặt, hai mắt màu đỏ ngầu.

Thẩm Huyền một mình ngồi ở đó gió lạnh thổi qua, đột nhiên có chút phiền muộn, cô cũng vì muốn tốt cho đối phương, chỉ cần vai ác chịu buông tay, mọi người đều có thể sống tốt, vì cái gì một vừa hai phải đi theo cốt truyện, dựa theo phương pháp cực đoan kia đi hại nam chính của hấn, cuối cùng có thể có kết cục tốt đẹp gì.

Cũng không biết trong lòng đối phương nghĩ thế nào, sau khi quay về biệt thự trống rỗng một mình cô còn có chút không quen, chỉ có thể cùng dì Vương ở phòng khách xem phim mẹ chồng nàng dâu.

Kết quả kiểm tra của bệnh viện qua ngày thứ ba đã có, nói là một loại độc kích thích tim mạch, nếu tiếp tục dùng lâu dài, người bệnh sẽ dễ giận, hơn nữa chỉ cần chịu kích thích gì lớn, rất có khả năng sẽ bị đột tử, bệnh viện còn đang nghiên cứu làm thế nào để thanh trừ độc tố, có điều trong khoảng thời gian này tốt nhất không nên kích thích người bệnh, bằng không hậu quả không dám nghĩ tới.

Không nghĩ tới người chú này lại tính kế một cách hoàn mỹ như vậy đúng là không có một kẻ hờ nào, đến lúc đó cho dù ông cô có xảy ra chuyện cũng trách không đến trên đầu bọn họ, chưa từng gặp qua người ghê tởm như vậy, Thẩm Huyền thật muốn làm cho đối phương ở trong tù cả đời!

Mục Đình thẳng đến qua một tuần mới trở về, nghĩ đến sau này mình lại phải dậy sớm, Thẩm Huyền chỉ mong đối phương có thể luôn đi công tác thì tốt rồi.

Có điều cô lại phát hiện trên tay người này thế mà lại có vết thương, đã được quấn tròn một vòng băng gạc, miệng vết thương bình thường chắc chắn sẽ không quấn chặt như vậy, có thể thấy được nhất định là vết thương rất lớn.

Đúng lúc đã là bảy tám giờ tối, Thẩm Huyền vừa định hỏi, có điều trợ lý Chung đứng phía sau lại chủ động lên tiếng giải thích: “Thời điểm lúc xuống máy bay xe xảy ra vấn đề, lão Triệu bị tương đối nặng, cũng may tay Mục tổng chỉ bị kính cắt qua một chút.”

Thẩm Huyền: “.....”

Lượng tin tức quá nhiều, trong lúc nhất thời cô còn chưa kịp tiêu hóa hết.

Xe sao lại vô duyên vô cớ xảy ra vấn đề, đó không phải là muốn hại cô, chắc chắn là có người muốn hại Mục Đình, chẳng lẽ lại là vai ác sao?

Có điều nam chính đúng là nam chính, người ta cùng mấy nhân vật hi sinh như các cô chắc chắn không phải cùng một cấp bậc, lúc này cũng chỉ bị thương ngoài da, lần trước đến cả một vết xước nhỏ cũng không có.

“Xe làm sao sẽ đột nhiên xảy ra vấn đề, có đưa đi kiểm tra chưa?” Cô lập tức hỏi.

Nghe vậy, trợ lý Chung lập tức gật đầu, “Cái này đương nhiên là có, có điều trước mắt còn đang điều tra.”

Nhìn người đã đi lên lầu, Thẩm Huyền lập tức đi theo lên, ánh mắt không khỏi dừng ở trên tay đối phương, “Vết thương của anh có nghiêm trọng không?”

Nhìn mắt cô, Mục Đình chỉ tùy tay nói lỏng cà vạt, thanh âm lạnh nhạt, “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

Nhíu mày, Thâm Huyền có chút không tán thành, nếu là vết thương nhỏ bác sĩ sẽ không quấn nhiều băng gạc như vậy, có điều chỉ cần người không có việc gì thì tốt rồi.

Vào phòng, cô mới nói về chuyện ông bị trúng độc gần đây, nhưng ngay sau đó đột nhiên bị người đặt ở trên tường, tiếp theo liền có một hơi thở nóng bỏng phả vào cổ cô, nhịp tim của cô liền không tự giác bắt đầu đập nhanh hơn.

Giữ lại bờ vai nhu nhược kia, Mục Đình ở giữa cổ cô hít sâu một hơi, thanh âm trầm thấp, “Xem ra một mình em sống vô cùng tốt.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 39: Trở Mình Thất Bại

Edit: Chovay-HVHT

Ánh đèn trong phòng rất nhu hòa, trên mặt đất in xuống cái bóng của hai người, Thẩm Huyền dùng sức chớp chớp mắt, “Em ..... Em mới không tốt đâu, mỗi ngày đều ở bệnh viện chăm sóc ông, cái tên Thẩm Dục Dân kia chính là súc sinh, lại có thể hạ độc ông, còn may là phát hiện sớm, bằng không hậu quả không dám nghĩ đến!”

Càng nói càng tức, hơn nữa bác sĩ còn chưa có một phương án giải quyết chính xác, về mặt cô lập tức nghiêm túc nói: “Tốt nhất là giữ hẩn ở trong tù cả đời!”

Nhàn nhạt liếc nhìn cô, Mục Đình sờ đầu cô không nói gì, ông Thẩm nhìn qua mặt kệ không hỏi, thật ra còn muốn che chở đứa con trai này, cho nên có một số việc anh nhúng tay vào cũng không tốt.

“Tay anh thế nào? Lão Triệu bị thương rất nghiêm trọng sao? Xe không phải phòng hộ rất tốt sao? Vì sao lần này lại xảy ra chuyện nha?” Thẩm Huyền nhin không được liên tiếp đặt câu hỏi.

Mục Đình chỉ là đem áo khoác đặt lại trên giường, thanh âm bình tĩnh, “Anh sẽ xử lý.”

Biết ngay là anh sẽ không nói cho mình mà, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy việc này cùng vai ác hẳn là có quan hệ, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, sợ đối phương cho rằng chính mình cùng vai ác có cái gì, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể ra khỏi phòng đi hỏi trợ lý Chung.

Có điều đối phương lại đi mất rồi, nghĩ nghĩ, cô vẫn nhịn không được gửi một tin nhắn qua cho Mục Dịch, rất nhanh, đối phương đã nhắn lại một tin.

Mục Dịch: Em để ý hẳn như vậy sao?

Thẩm Huyền: Cậu đây là mưu sát, tôi nói rồi, nếu còn có lần tiếp theo, tôi nhất định sẽ nói cho Mục Đình.

Lần thứ nhất Thẩm Huyền có thể giả bộ không biết, nếu lần này vẫn là vai ác, cô nhất định sẽ đi nói cho Mục Đình, có một số việc tuyệt đối không thể lặp đi lặp lại nhiều lần dung túng hết lần này đến lần khác, bằng không về sau đối phương chỉ biết càng thêm điên cuồng, thế cho nên không hề có điểm mấu chốt.

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, là Mục Dịch.

Cảm thấy người trên lầu hẳn là đang tắm rửa, Thẩm Huyền cũng chỉ có thể đi vào phòng vệ sinh ở lầu một, sau đó mới dám nghe điện thoại.

Sau khi điện thoại được kết nối, bên trong rất nhanh đã vang lên giọng nói trào phúng, “Nếu em cho rằng là tôi làm, vậy chính là tôi làm, không sai, tôi chính là muốn hẳn biến mất!”

(Đoạn này bạn nam phụ tức giận nên mình để ngôi em-tôi)

Hít sâu một hơi, Thẩm Huyền hạ giọng nói vào điện thoại, “Tôi chỉ hỏi một chút mà thôi, tôi đương nhiên không hy vọng là cậu làm, Mục

Dịch, chẳng lẽ ở trong cuộc sống của cậu trừ tôi ra, liền không có thứ khác khiến cậu cố chấp sao?”

Thật ra Thẩm Huyền hoàn toàn có thể ghi âm lại đưa cho Mục Đình, nhưng mà cô vẫn nghĩ nên khuyên đối phương một chút, nói không chừng hết thảy có thể còn một con đường sống.

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc, thật lâu không nói gì, một lúc sau, mới vang lên tiếng cười tự giễu, “Đương nhiên, có điều không ai trong số họ quan trọng bằng em.”

Thẩm Huyền không có lên tiếng nữa, chỉ nắm chặt di động, nhưng nếu là nguyên chủ nói, có khi cô ấy sẽ trào phúng đối phương cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, sau đó làm đối phương lăn thật xa, cho nên ở thời điểm kết hôn vai ác mới phải đi nước ngoài, người đáng thương tất có chỗ đáng giận, cô sẽ không đồng tình với đối phương, bởi vì nếu Mục Đình không có hào quang của nam chính, lúc này đã sớm bị vai ác đâm chết, hãm yêu, vì sao lại muốn người khác phải trả giá cho tình yêu của mình.

“Vậy cậu coi như là vì tốt cho tôi, buông tay đi?”

Ba năm trước có thể buông tay, vì sao bây giờ lại không thể.

“Vì cái gì?” Mục Dịch cơ hồ muốn đem điện thoại bóp nát, thanh âm tràn ngập không cam lòng, “Em nói cho tôi biết! Hãm rốt cuộc có cái gì tốt? Không phải em nói đã muốn ly hôn sao? Chỉ là bởi vì hãm hơi đối tốt với em một chút em liền không tiếc thay đổi ý định? Nếu về sau hãm đối với em không tốt, vậy em tính làm gì bây giờ?!”

Cô cho rằng cô đã nghĩ thông suốt, thì ra người ngu xuẩn nhất chính là mình, cô thích Mục Đình như vậy, sao có thể sẽ ly hôn, cũng chỉ có chính cô sẽ tin cái chuyện buồn cười như vậy.

Nghe tiếng rít gào trong điện thoại, Thẩm Huyền nhú mào, ngữ khí bình tĩnh, “Có một số việc cũng không phải như cậu nhìn thấy, bây giờ tôi rất tốt, sau này cũng sẽ rất tốt.”

Lại là thật lâu sau không nói gì, một trận trầm mặc qua đi, trong điện thoại mới vang lên một giọng nói chòm chọc, “Nếu em hạnh phúc, tôi đương nhiên sẽ đi, có điều tôi sẽ không buông tay, vĩnh viễn cũng sẽ không!”

Theo sau điện thoại bị cắt đứt, Thẩm Huyền xoa xoa đầu, khoát nước lạnh lên mặt, sớm biết vậy cô nên kêu đối phương đi gặp bác sĩ tâm lý một chút mới đúng, loại chứng cố chấp này quá nguy hiểm.

Có điều nghe ngữ khí của đối phương, vậy chuyện này không phải là vai ác làm mới đúng, bằng không đối phương sẽ trực tiếp thừa nhận, nhưng nếu không phải hẳn, còn ai vào đây muốn hại nam chính?

Nghĩ đến đau đầu, Thẩm Huyền lập tức ra khỏi phòng vệ sinh hướng trên lầu đi, phát hiện Mục Đình còn đang tắm rửa, cô đột nhiên có chút khẩn trương, nhưng nghĩ đến tay của đối phương đang bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Theo sau cửa phòng tắm bị đẩy ra, cô đang nằm ở trên giường ngủ, biết người này đợi lát nữa chắc chắn muốn đi thư phòng, có điều ngày mai còn phải đi bệnh viện, cho nên Thẩm Huyền muốn đi ngủ sớm một chút.

Phần nệm bên cạnh đột nhiên bị lồm xuống, toàn bộ phòng cũng lâm vào một mảnh tối đen, cô đột nhiên có chút mơ hồ, người này chẳng phải nên đi thư phòng sao?

“Chiều mai anh sẽ đến thăm ông em.”

Nghe thanh âm từ phía sau truyền đến, Thẩm Huyền không khỏi trở mình, sau đó nhẹ giọng nói: “Nhưng mà bệnh viện bên kia còn chưa có

phương án trị liệu, hơn nữa..... Ông nội của em cũng không phối hợp nhiều, cũng không biết ông nghĩ gì.”

Dứt lời, đầu cô đột nhiên bị người ép vào trong lòng ngực, bên tai cũng vang lên một giọng nam trầm thấp, “Anh đã kêu người tìm chuyên gia ở phương diện này, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Anh biết, ở trong lòng cô chỉ có ông mới là quan trọng nhất.

Không biết vì cái gì, nghe được lời đối phương nói Thẩm Huyền không hiểu sao lại cảm thấy yên tâm hơn, một bên thò đầu lại gần gối lên khuỷu tay của anh lẩm bẩm nói: “Cảm ơn anh.”

Có lẽ bác sĩ tâm lý kia nói đúng, cô chính là lo lắng quá nhiều, luôn cảm thấy tương lai sẽ xảy ra chuyện gì không tốt, thật ra hiện thực chính là hiện thực, cũng không phải ở trong sách, không ai có thể điều khiển các cô.

“Thời điểm lấy tiền cũng không thấy được em khách khí như vậy.”
Mục Đình néo má cô.

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Thẩm Huyền lập tức đê tay anh lại, cau mày hừ lạnh một tiếng, “Em lấy tiền của anh cái gì, không phải anh nói đều là của em sao?”

Cô còn tưởng rằng người này có bao nhiêu hào phóng, thì ra cũng là quỷ hẹp hòi!

“Quỷ hẹp hòi!” Cô bĩu môi phối hợp nói: “Người ta đều là đem tiền giao cho vợ quản, nhưng anh đến tiền tiêu vặt mỗi tháng đều không cho, còn không hào phóng bằng ông nội Mục.”

“Hơn nữa đi công tác về đến một món quà cũng không có a....”

Thẩm Huyền sợ tới mức nhanh chóng đề lại cái tay kia, ngượng ngùng cười, “Em..... Em chỉ đùa một chút, Mục tổng là người hào phóng nhất.....”

Cầm tay nhỏ đang không ngừng giãy giụa, Mục Đình cúi đầu chôn ở giữa cổ cô, mi mắt rũ xuống, “Thì ra em bất mãn với anh nhiều như vậy.....”

“Không có không có, em chỉ tùy tiện nói, tùy tiện nói!” Thẩm Huyền nuốt nước miếng, ý đồ đem người đang đè lên người mình đẩy ra.

Nhưng ngay sau đó cổ đột nhiên bị người dùng miệng cắn, cô đỏ mặt không khỏi dùng hết sức lực đẩy người nằm trên mình ra, nhận thấy được bàn tay to nóng bỏng kia đang di chuyển, cô rốt cuộc bắt đầu luống cuống.

“Anh..... Tay anh bị thương.....” Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ lên một mảnh.

Trong bóng đêm, anh bỗng nhiên ở trên vai cô cắn, mùi hương nhàn nhạt quanh quẩn trong hô hấp, yết hầu căng thẳng, nắm cái tay nhỏ kia kéo lên đỉnh đầu, hô hấp cực nóng phun ở giữa cổ cô.

Thẩm Huyền vô lực xoay đầu, đến hô hấp cũng đang run rẩy, “Anh..... Tay.....”

Thằng đến nút thắt phía sau đột nhiên nói lỏng, bên tai vang lên một giọng nam u ám, “Tay của anh rất tốt.”

Thẩm Huyền: “.....”

Chảy máu đừng trách cô!

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên đánh bạo ôm lấy cổ đối phương, kề sát vào bên tai anh nói nhỏ vài câu.

Dù sao tay anh đang bị thương, bản thân cô cũng là vì tốt cho anh, hơn nữa trên kia nói là mình sẽ ngủ với anh, mà không phải anh ngủ với mình, hai cái này khác biệt nhau rất lớn.

Nghe thanh âm mềm mại của cô, lông mày anh khẽ nhếch lên, khoe môi hơi cong, “Tốt.”

Căn phòng lớn như vậy lại một mảnh đen nhánh, tràn ngập một bầu không khí ái muội, bóng đêm bao lấy người, tấm rèm dày đặc che khuất một màn kiều diễm.

Tuy rằng chưa ăn qua thịt heo, nhưng ít nhiều cũng xem qua heo chạy, có điều Thẩm Huyền cảm giác trong phim đều là gạt người!!!

Vì cái gì người ta thoát nhìn hưởng thụ như vậy, mà tới lượt cô lại như hiện trường của vụ tai nạn xe cộ?!!!

Đêm dài, trong phòng vang lên một tiếng kêu rên khó chịu, cô một ngụm cắn ở trên đầu vai cứng rắn của đối phương, móng tay đâm thật sâu vào phía sau lưng anh, thanh âm khàn khàn, “Em..... Em muốn đi ngủ.....”

Hôn nhẹ lên trên cái trán đang rịn một ít mồ hôi, trong mắt anh tất cả đều là dự vọng điên cuồng, cánh tay rắn chắc hữu lực chống ở bên cạnh người cô, dần dần nuốt hết âm thanh thuộc về cô.

“.....”

Đột nhiên há mồm hung hăng cắn ở trên vai đối phương, hận không thể cắn chết cái người không biết xấu hổ này.

Không biết đến khi nào cô mới được ngủ, nhưng một giây trước khi ngủ, trong đầu Thẩm Huyền chỉ có một vấn đề, vì sao tay người này lại không bị phế!

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 40: Bị Bắt Cóc

Edit: Chovay-HVHT

Lúc Thẩm Huyền tỉnh lại bên cạnh đã không còn nhiệt độ, bên ngoài trời có chút âm u, giống như là muốn mưa, cô ôm chăn muốn ngồi dậy, cuối cùng vẫn là gian nan nằm lại trên giường, tiếp theo cả người đều rúc vào trong chăn.

Cô không có mất trí nhớ, mà còn nhớ rõ hết chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, cảm thấy thẹn đồng thời lại cực kì tức giận, đã nói cho cô ở phía trên, kết quả cuối cùng lại không có giữ lời!

Bây giờ cởi quần xong liền không nhìn thấy người, quả nhiên, đàn ông đều là một dạng giống nhau!

Thân là một người trưởng thành, cô phải tự khai sáng cho bản thân mình, cuối cùng vẫn gian nan di chuyển vào phòng vệ sinh rửa mặt, chờ sau khi thay xong quần áo mới che cái cổ lại đi xuống lầu, đợi lát nữa ra ngoài nhất định phải dặm thêm phấn mới được, bằng không như này thì ra ngoài thế nào.

Có điều ngoài dự đoán, chờ đến khi cô xuống lầu lại phát hiện Mục Đình còn chưa đến công ty, đã hơn mười giờ rồi, chuyện này vẫn là lần đầu

tiên Thẩm Huyền nhìn thấy đối phương không có đi làm, chẳng lẽ là tay bị phế?

Lấy một cái bánh mì kẹp từ trên bàn cắn, vừa ăn vừa đi đến sofa bên kia, vẻ mặt khó chịu hướng người đang xem laptop đi đến, “Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây à? Công ty các anh hôm nay không bận sao?”

Liếc nhìn người vừa đi ngang qua, Mục Đình đuổi tay ôm lấy eo cô, đem người ấn vào trong lòng ngực, đưa tay lau nhẹ vụn bánh trên khóe miệng của cô, môi mỏng hé mở, “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Thẩm Huyền không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn anh, “Em mới không giống như anh, lát nữa em còn muốn đi thăm ông!”

Cắn thêm miếng bánh mì kẹp, cô quét mắt nhìn tay đối phương, vẫn quần băng gạc như cũ, nhìn không ra tình huống như thế nào, có điều ngày hôm qua dưới loại tình huống như này tay khẳng định chảy máu, người này thật là ngay cả cơ thể của mình mà cũng không để ý.

“Anh..... Nếu có việc, liền nhanh đi trước đi, em lại không phải là một đứa trẻ, thế nên không cần anh trông coi.” Cô bỗng nhiên nói thăm một câu.

Thấy tay anh bị thương cũng quá đáng thương đi.

“Không phải một đứa trẻ, vậy sao còn cần người?” Anh nhếch mày.

Nhìn nhau, Thẩm Huyền lập tức quay đầu đi chỗ khác, kết hợp với vành tai cũng dần dần phấm hồng, “Em..... Em đây là trả lại cho anh!”

Nói xong, cô lại xích lại gần gũi cúc áo của anh ra, chỉ thấy trên bả vai kia đúng là có một dấu răng rất sâu, đột nhiên có chút chột dạ, có điều nghĩ đến mình đau hơn, Thẩm Huyền lại đứng lý hợp tình trường mắt nhìn anh.

“Không biết xấu hổ đồ lưu manh!”

Nói xong, cô vừa chuẩn bị đứng dậy chạy lấy người, nhưng ngay sau đó đột nhiên bị anh xoay người lại đè ở trên sô pha, trên đùi đột nhiên nhiều ra một bàn tay to nóng bỏng, chỉ thấy ánh mắt của anh sâu kín nhìn cô, “Em nói gì cơ?”

Tục ngữ nói kẻ thức thời chính là trang tuần kiệt, Thẩm Huyền lập tức vô tội chớp chớp mắt, “Em đã nói gì sao? Em cái gì cũng chưa nói nha!”

Dứt lời, cô đột nhiên khó chịu nhăn mày lại, “Em..... Em đau eo.....”

Nhìn bộ dáng đang làm bộ làm tịch của cô, Mục Đình vẫn buông cô ra, ngay sau đó Thẩm Huyền lập tức chạy ngay, còn quay đầu lại về mặt khó chịu trừng đối phương, “Em nói anh là người không biết xấu hổ đồ lưu manh! Đại lừa đảo!”

Nhìn thân ảnh nhỏ xinh đang nói, khóe môi anh khẽ nhếch, trong mắt đều là ý cười nhìn laptop, có một số người hay thích trả đũa, hô hào muốn ở phía trên kết quả cái gì cũng đều không hiểu, chỉ là một con hổ giấy chỉ biết nói ngoài miệng.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Huyền liền lên lầu ở trên cổ dậm chút phấn, phải dậm vài tầng mới đem những dấu vết kia che khuất, ngày mai cô cũng phải ở trên cổ anh cắn một mảnh dấu vết, để xem anh ra ngoài như thế nào đi gặp người.

Lúc xuống lầu Mục Đình đã không còn ở đó nữa, nghe dì Vương nói là đi công ty, biết ngay người này ngày nào cũng bận rộn với công việc, tay đã bị như vậy cũng không biết nghỉ ngơi một chút, bây giờ không tỉnh dưỡng tốt về sau miệng vết thương nứt ra rồi lại càng khó tốt hơn.

Chờ đến khi cô đến bệnh viện, lại phát hiện Bạch Tư vừa vịn từ phòng bệnh bước ra, hơn nữa biểu tình có chút ngưng trọng, giống như đã xảy ra chuyện gì, sau khi nhìn thấy Thẩm Huyền mới chậm rãi bước lại tiếp đón.

“Sao lại thế này? Chẳng lẽ là bệnh tình của ông chuyển biến xấu sao?” Cô đột nhiên có chút nôn nóng.

Cau mày đi đến cạnh hành lang, Bạch Tư lựa lời nói: “Buổi sáng hôm nay ông Thẩm nghe một cuộc điện thoại, tiếp theo lại đột nhiên phát bệnh, bác sĩ phải cấp cứu thật lâu mới qua khỏi cơn nguy kịch, còn nói..... Nếu lại có lần tiếp theo, thì không chắc sẽ có vận khí tốt như hôm nay nữa đâu.”

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Huyền biến đổi, cô cho rằng chỉ cần ông hảo hảo dưỡng bệnh liền sẽ không có việc gì, lại không nghĩ đến chuyện này.

“Ai gọi điện thoại cho ông?” Cô hỏi.

Lắc đầu, Bạch Tư chỉ thờ dãi, “Không biết, thời điểm ngài Thẩm nghỉ ngơi không thích có người ở bên cạnh trông coi, cho nên các y tá cũng chỉ ở bên ngoài nhìn.”

Những chuyện bình thường tuyệt đối sẽ không kích thích đến ông, hơn nữa biết rõ sức khỏe của ông không tốt, còn gọi điện thoại đến đây kích thích ông, người này có thể có ý gì tốt chứ.

Thẩm Huyền lập tức đẩy cửa phòng bệnh ra đi vào, có điều người trên giường bệnh đang nghỉ ngơi, sắc mặt so với ngày hôm qua thì kém đi rất nhiều, nghĩ nghĩ, cô vẫn là cầm lấy di động bên cạnh, cái này mở khóa bằng vân tay, Thẩm Huyền chỉ có thể dùng ngón cái của ông ở mặt trên ấn một chút.

Trong nhật ký cuộc gọi cuộc trò chuyện mới nhất lại có thể hiển thị tên Thẩm Tất!

Đã sớm biết sẽ là như thế này mà, đôi cha con này căn bản là không có ý tốt, nói không chừng chuyện ông cô trúng độc Thảm Tật cũng có phần, nhưng mà chuyện này căn bản là không thể xem như chứng cứ, cho nên cô cũng không thể làm gì được đối phương, ông đưa Thảm Tật ra nước ngoài cũng là nghĩ hẳn sẽ sống tốt, không nghĩ tới đối phương lại phát điên như vậy!

Nghĩ đến đời sau khi ông tỉnh lại, Thảm Huyền nhất định phải khuyên đối phương không thể lại thiên vị cái tên súc sinh kia, bằng không nếu tiếp tục như vậy tên súc sinh kia sẽ không biết sợ là gì, ở trong mắt hẳn nào còn có thân tình.

Ngày hôm qua ngủ muộn, nên bây giờ rất buồn ngủ, Thảm Huyền cũng không tự giác ghé vào giường bệnh liền tính ngủ một giấc, có điều mùi của nước sát trùng khiến cô có chút ngủ không được, ngược lại tâm tình có chút trầm trọng, cũng không biết bệnh của ông khi nào có thể tốt.

Đang mơ mơ màng màng thì một y tá đi vào thay thuốc, lúc này cô mới mệt mỏi vuốt lại tóc, trong khi đó vẫn nhìn đối phương đối bình thuốc khác.

“Người bệnh sẽ có tình huống xuất hiện mồ hôi, cho nên Thảm tiểu thư tốt nhất thường xuyên dùng khăn lông lau thay cho người bệnh một chút.”

Nghe thanh âm của y tá, Thảm Huyền chỉ gật đầu, “Được.”

Thay xong bình thuốc, người đeo khẩu trang bỗng nhiên nhìn chằm chằm sau lưng cô, thanh âm bình tĩnh, “Thảm tiểu thư nếu mệt mỏi thì có thể qua bên kia nghỉ ngơi một chút, chúng tôi sẽ thường xuyên tiến vào xem tình hình của ngài Thảm.”

Đúng là có chút buồn ngủ, có điều Thảm Huyền vẫn khẽ lắc đầu, chống cằm nhàn nhạt nói: “Không cần, cảm ơn…….”

Lời còn chưa dứt, một cái khăn tay mang theo mùi hương nhàn nhạt đột nhiên từ phía sau gắt gao che lại miệng mũi của cô, tiếp theo đầu dần dần choáng váng, Thẩm Huyền không kịp lên tiếng liền dần dần ngất đi.

Nhìn người bị ngất, y tá lập tức cất tốt cái khăn, lấy di động ra và gọi điện thoại, tiếp theo lại đem hòm thuốc phía dưới mở ra, rất nhanh đem người nhét vào, ngay sau đó mới giống như không có việc gì đẩy hòm thuốc đi ra ngoài, đi ngang qua vệ sĩ đứng bên ngoài cũng không có lộ ra bất luận cái gì bất thường.

.....

Duỗi tay ra không thấy được năm ngón tay trong không gian không có bất luận một tia sáng nào, rồi lại còn tràn ngập một cỗ mùi gay mũi, khi Thẩm Huyền mơ mơ màng màng tỉnh lại cái gì cũng nhìn không thấy, vừa định đứng dậy nhưng cả người lại không có sức lực, ngay cả đầu cũng choáng váng.

Mãi đến khi tay cô chống ở trên mặt đất chạm vào một vật mềm như bông, cô mới sợ tới mức rất nhanh thu tay lại, đột nhiên nhớ tới một giây trước khi mình ngất xỉu, cái người y tá kia!

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, theo sau là chùm tia sáng chói mắt khiến căn phòng cũng đi theo sáng lên, Thẩm Huyền không khỏi giơ tay chắn ở trước mắt, mơ hồ chỉ thấy đây là một gian phòng chứa đồ rất bừa bộn, còn tràn ngập một cỗ mùi quái dị, mà cô vừa mới sờ phải chính là tàn thuốc.

“Nơi này là nhà của bạn tao, sẽ không có người biết đến.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, cô lập tức trừng mắt nhìn người đó, đối phương đang hút xì gà, cà lơ phất phơ kéo ghế dựa ngồi xuống, trên mặt tất cả đều là đắc ý.

“Tao nể tình mày tốt xấu gì cũng là người thân, vốn dĩ nếu mày không tranh gia sản thì tao sẽ tha, nhưng mày cái nha đầu thú vị này lại liên hợp với Mục Đình đem bố tao bắt đi!”

Nói đến đây, Thẩm Tất đột nhiên đem xì gà ném vào người cô, trên mặt mang theo tàn nhẫn, “Mày cho rằng tao không dám lấy mạng mày có phải hay không?”

Bởi vì mặc áo khoác, cho nên xì gà chỉ rơi trên ống tay áo, chính mình cũng không có bị phỏng, có điều trong mắt Thẩm Huyền vẫn lộ ra châm chọc nhìn hằn nói: “Anh xem tôi là đồ ngốc sao? Các người không chỉ tìm người hạ được tôi, còn hạ độc với ông, anh muốn gia sản rất bình thường, nhưng đó chính là ông nội của anh! Anh lại có thể hạ thủ được, anh còn là con người sao?!”

“Im miệng!”

Thẩm Tất đột nhiên ngồi xổm xuống, vẻ mặt âm trầm nhìn chăm chăm cô, “Nếu không phải ông ta thiên vị mày, bố tao sẽ làm như vậy sao? Tao mới là người thừa kế của Thẩm gia, mày chẳng qua chỉ là bát nước đã hắt đi mà thôi, ông ta lại đem nhiều cổ phần như vậy để lại hết cho mày, tao làm như vậy thì có gì sai!”

Tóc đột nhiên bị người tóm chặt, Thẩm Huyền bị bắt ngẩng đầu lên, tầm mắt chột đối diện với một đôi mắt âm độc, “Tao không giống như bố tao, nơi này có máy bay tư nhân, tao có thể đi bất cứ lúc nào, dù cho giết mày cũng không ai biết!”

Nhắm mắt lại, Thẩm Huyền nhin xuống hoảng loạn trong lòng, nhưng trên mặt lại hoàn toàn bình tĩnh, cô biết chính mình không thể hoảng, nhất định phải kéo dài thời gian, Mục Đình nhất định sẽ phát hiện cô mất tích.

“Tuy nhiên tao sẽ không để mày chết sớm như vậy.” Thẩm Tất cười hắc hắc, “Tao có vài người bạn ở nước ngoài đều đang chờ ở bên ngoài,

bọn họ đối với mày thấy rất hứng thú, có điều nói thế nào đi nữa thì mày cũng là em họ của tao, làm sao tao có thể để mày chịu khổ đây? Chỉ cần mày ngoan ngoãn nghe lời, tao đảm bảo mày hoàn hảo không tổn hao gì từ nơi này rồi đi.”

Thẩm Huyền không nói gì, chỉ là mắt lạnh nhìn đối phương ngồi ở trên ghế, trên mặt tất cả đều là âm lãnh nhìn chăm chăm chính mình, “Tao muốn mày đem bố tao thả ra, nói cách khác.....”

Nhà ở không có cửa sổ thông khí, cũng nhìn không được bên ngoài là ban ngày hay ban đêm, Thẩm Huyền nghiêng người bình phục hô hấp, một bên ra vẻ trấn định nói: “Bố của anh bị cảnh sát bắt đi, tôi lại không phải thần tiên, sao có thể đem hắn thả ra?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 41: Cứu Người

Edit: Chovay-HVHT

Nhắc đến chuyện này, Thấm Tất lập tức thô bạo kéo tóc cô, “Bớt lải nhải nhải trước mặt lão tử! Nếu không phải tại mày cùng Mục Đình, bố tao sao lại bị bắt vào tù!”

Nhắm mắt lại, Thấm Huyền không muốn tiếp tục nói chuyện với hắn, bên tai lại vang lên một giọng nói âm lãnh, “Hiện tại còn chưa ra tòa, lấy bản lĩnh của Mục Đình sao có thể không cứu được một người ra, mày không đáp ứng có thể, vậy đừng trách người anh họ như tao tàn nhẫn!”

Hít sâu một hơi, Thấm Huyền chột trợn mắt, đôi mắt sáng rực nhìn người trước mắt, “Anh không đưa điện thoại cho tôi, tôi làm sao liên lạc được với anh ấy?”

Bốn mắt nhìn nhau, khóe miệng Thấm Tất cong lên một vòng cung âm lãnh, ngay sau đó liền cất bước ra khỏi phòng.

Sau lưng Thấm Huyền tất cả đều là mồ hôi lạnh, cả người giống như sắp sụp đổ, nhưng trên người vẫn không còn sức lực như cũ, không biết cô y tá kia cho cô người loại thuốc gì. Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là kéo dài thời gian, chỉ cần di động của cô vẫn còn ở đây, Mục Đình nhất định có thể căn cứ vào vị trí của di động tìm đến.

Rất nhanh cửa phòng lại bị người đẩy ra, chỉ thấy Thẩm Tất cầm theo một con dao găm tiến vào, tiếp theo lại dùng lưỡi dao lạnh băng dán lên khuôn mặt nhỏ trắng nõn của cô.

“Phối hợp chút, nếu không tao ở trên mặt mày vẽ mấy nhát dao!”

Cười lạnh một tiếng, Thẩm Tất lập tức bấm một dãy số, ngay sau đó lại đem điện thoại đặt ở bên tai cô, điện thoại “Đô” vài tiếng mới kết nối được, có điều bên kia cũng không có thanh âm, nhưng trên mặt cảm nhận được lưỡi dao lạnh băng, Thẩm Huyền mới chậm rãi lên tiếng, “Em.....”

Đột nhiên thu điện thoại lại, chỉ thấy Thẩm Tất lập tức hướng về phía điện thoại hô: "giữa trưa ngày mai, ở đường Gió Tây nếu không thấy bố tao, mày liền chờ nhát xác đũa em họ này của tao đi!”

Cúp điện thoại, hẩn tháo sim ra bỏ vào ly nước, lại đem điện thoại dầm nát, lúc này mới đặc ý nhìn về phía người trước mắt, “Nếu Mục Đình không chịu cứu mày cũng không sao, lão già kia không phải còn chưa chết sao? Ông ta khẳng định luyện kiếp cháu gái bảo bối của mình xảy ra chuyện!”

Nhìn người đang đặc ý ra khỏi phòng, cả người Thẩm Huyền đều vô lực dựa vào kia, cô biết dù cho Thẩm Dục Dân được thả ra, Thẩm Tất cũng sẽ không bỏ qua cho mình, ngược lại càng có khả năng đem cô giết người diệt khẩu, nhưng di động của cô không ở đây, Mục Đình sao có thể tìm được đến đây để cứu mình?

Nhắm mắt lại hít sâu vài cái, cô đột nhiên chống tường đứng lên, trên người còn không có sức lực, Thẩm Huyền chỉ có thể di chuyển thân mình cố sức đi về phía trước vài bước.

Cái phòng chứa đồ này cái gì cũng có, cô còn thấy được một cây sắt rỉ bọc dây thép, ghé vào góc, Thẩm Huyền gian nan vươn tay ra sờ cái cây

dây thép kia, sờ soạng nửa ngày mới từ dưới bàn lấy ra được, mà lúc này cửa phòng cũng đột nhiên bị người mở ra.

Tiến vào chính là mấy người đàn ông nhỏ gầy, nhìn một đám giống như chó đội lốt người, đáy mắt của tất cả đều đầy tia dâm tà, cứ như vậy thẳng tắp nhìn chăm chăm người trong phòng.

“Nghe nói người phụ nữ này còn có một chân với Mục Dịch, nhìn thanh thuần, thực tế cũng là một ả lăng lơ!” Một người đàn ông mặc áo sơ mi bông bật lửa châm một điếu thuốc hút.

Nghe vậy, người bên cạnh đang đứng chãi đầu “À há” một tiếng, “Thế mà còn cùng chú em* có một chân, nón xanh lớn như vậy trên đỉnh đầu, Mục Đình có thể nhìn được sao?”

(*Chú em: Em trai của chồng)

Dứt lời, người mặc áo sơ mi bông nghiêng ánh mắt dâm tà qua, “Có câu nói không phải rất đúng, một người năng lực lớn bao nhiêu thì phải thừa nhận áp lực lớn bấy nhiêu sao?”

Nói xong, vài người khác lập tức cười ha ha lên, Thẩm Huyền dựa vào góc gắt gao nắm cây dây thép kia, có thể sống thêm một đời cô đã rồi, nếu những người này muốn làm cái gì, cùng lắm thì đồng quy vu tận với bọn chúng, đâm chết một người cũng là một!

“Đi đi đi, có cái gì đẹp!”

Thẩm Tất đột nhiên đi tới đóng cửa lại, một bên hút thuốc yên lặng đưa mắt liếc mấy người một cái, “Đều thành thật một chút cho tao, nếu ai để lộ tiếng gió, xem Mục Đình có thể giết chết bọn mày hay không!”

Thấy vậy, vài người lập tức lên tiếng cam đoan, nói cái gì cũng sẽ không tiết lộ linh tinh, nhưng còn hai người vẫn nhìn chăm chăm vào cánh

cửa đã đóng lại.

Dựa vào ghế sofa nhấp một ngụm rượu, người mặc áo sơ mi bông đột nhiên cười tủm tỉm nhìn về phía Thẩm Tất, “Em nói này anh Thẩm, dù sao người phụ nữ này cũng không thành thật, không bằng để mấy người bọn em trước đi thỏa mãn cô ta chút?”

“Đúng vậy! Đến lúc đó quay video lại, đổ cô ta dám nói gì!” Một người khác cũng phụ họa theo.

Người phụ nữ của Mục Đình bọn họ còn chưa có chơi qua bao giờ đâu, cũng không biết là có tư vị gì, nghĩ đến thôi cũng khiến tâm tình ngứa ngáy.

Phun ra một vòng khói, Thẩm Tất quét mắt liếc mấy người bên cạnh một cái, một bên lưỡi biếng hướng trên lầu đi, “Đừng giết chết.”

“Đã biết!”

Mấy người phía sau lập tức hưng phấn lên tiếng cam đoan!

Ở trong căn phòng tối đen không phân biệt được là ban ngày hay ban đêm, Thẩm Huyền cũng không dám ngủ, dù cho đầu cực kì choáng, cũng chỉ có thể thỉnh thoảng tự véo cánh tay chính mình để bảo trì thanh tỉnh, không biết qua bao lâu, thẳng đến bên ngoài vang lên từng trận tiếng nói chuyện, toàn thân cô lại bắt đầu cảnh giác lên.

Trong phòng rất tối, theo sau cửa phòng bị người đẩy ra, ánh đèn chói mắt khiến cô lập tức dụi tay che lại, lại thấy mấy người lúc trước đột nhiên đi đến, trên mặt một đám đều mang theo ý cười quỷ dị, liền thẳng tắp nhìn chăm chăm cô rồi đi tới.

“Mẹ nó người phụ nữ này cũng thật hăng hái, nhìn lão tử một cái liền cứng đờ!” người mặc áo sơ mi bông cười hắc hắc.

Mấy người bên cạnh đều xoa xoa tay bước ngày càng nhanh đến gần cô, ánh mắt trần trụi khiến Thẩm Huyền vô cùng chán ghét, nhưng lượng thuốc mê trong người cô còn chưa hết, sức lực còn chưa khôi phục, chỉ có thể trơ mắt nhìn một đám người hướng cô đi đến vây quanh.

“Thẩm Tất đâu?!” Cô gắt gao nắm chặt dây thép trên tay, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Ngồi xổm xuống, cái người áo sơ mi bông kia liếm môi dưới, quét mắt trên dưới đánh giá cô, đột nhiên mở tay ra bên trong liền xuất hiện bình phun sương, không nói hai lời liền xịt vào mặt cô vài cái, Thẩm Huyền muốn duỗi tay chặn lại, nhưng cánh tay lập tức bị người khác gắt gao giữ chặt.

“Ha ha ha ha ha!”

Một đám người đột nhiên nở nụ cười đắc ý, “Đây chính là hàng cao cấp, bình thường đối phó với phụ nữ tao còn không nở sử dụng đâu!”

“Anh La, có cần chúng em hỗ trợ hay không nha!” Một người đàn ông xoa xoa tay cười tủm tỉm hỏi.

Áo sơ mi bông lập tức trừng mắt với hắn, “Cút cút cút! Chờ lão tử chơi xong lại nói!”

Hắn không có sở thích mấy p*!

(*Được sử dụng trong chuyện sắc như 2p là hai người, 3p ba người,.... cùng làm một người)

Nghe vậy, một đám người chỉ có thể lưu luyến không rời đi ra khỏi phòng, nghĩ xem đợi lát nữa ai vào lần thứ hai lần thứ ba.

Thẩm Huyền gắt gao cắn răng, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, theo sau cửa phòng “Phanh” một tiếng bị đóng lại, áo sơ mi bông trước mắt đột nhiên gấp không chịu nổi nhào tới, Thẩm Huyền không nói hai lời liền dùng hết sức lực ở đầu gối!

“A...”

Áo sơ mi bông đột nhiên che lại hạ thân ngã trên mặt đất, sắc mặt xanh mét, người bên ngoài nghe được thanh âm còn đang cười mắng hằn ngay cả một người phụ nữ cũng trị không được.

Thẩm Huyền chỉ hận sức lực của mình không đủ, không thể phế đi cái tên súc sinh này!

Hoãn hơn nửa ngày, về mặt áo sơ mi bông âm ngoan đứng lên, “Tốt cái con tiện nhân này, được tao cho mặt mũi mà không biết xấu hổ đúng không?”

Dứt lời, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy tóc của mình đột nhiên bị người kéo, cảm giác áo khoác đang mặc cũng bị người xé rách, cô cắn răng đột nhiên dùng cây dây thép vung lên, nhưng ngay sau đó da đầu lại đột nhiên tê rần.

“Mẹ nó! Xem lão tử là trẻ ba tuổi sao?!” Áo sơ mi bông cười lạnh một tiếng, đột nhiên một chân đạp lên tay cô.

Cơn đau truyền đến tận xương khiến Thẩm Huyền dừng lại hô hấp, có điều cô không khóc, cũng không la hét, chờ đến khi đối phương tiến lại đây, tiếp tục dùng một chân đá vào, thừa dịp thời gian đối phương né tránh, tùy tay cầm lấy một cái ghế ném qua.

Đột nhiên bị nện trúng đầu, áo sơ mi bông dường như là tức đến cực hạn, lập tức cởi dây lưng xuống muốn đi trói tay cô, Thẩm Huyền không có

sức lực, cả người đều phát run, một cỗ tuyệt vọng che trời lấp đất đột nhiên đánh úp cô.

“Xem lão tử không đùa chết mày!”

Áo sơ mi bông gấp không chờ nổi duỗi tay liền muốn đem quần áo cởi ra, nhưng cửa phòng đột nhiên bị người đá văng ra, hắn mới vừa vươn tay ra đột nhiên run lên, còn chưa quay đầu lại, cả người đã hung hăng bị đè trên mặt đất, chỉ trong chớp mắt căn bản là hắn còn chưa kịp phản ứng.

Khi Mục Đình tiến vào nhìn thấy chính là cảnh này, bóng dáng nhỏ xinh đang run rẩy ngồi xổm trong một góc, cả người đều đang phát run, trên mặt đất còn rơi xuống một cái thắt lưng màu đen, Mục Đình nhú chặt mày, tầm mắt âm trầm đảo qua tên áo sơ mi bông trên mặt đất, đôi mắt đen tràn ngập cơn thịnh nộ khiến người ta sợ hãi.

Thẩm Huyền cắn răng không cho chính mình khóc, cho đến khi một bàn tay to bất ngờ xuất hiện trên đầu cô, sau đó cả người cô liền được ôm lên, nhìn hình dáng quen thuộc trước mắt, cô nhin không được ôm chặt lấy cổ đối phương, lúc này toàn bộ trái tim mới bình thường lại.

“Mục Đình.....” Hốc mắt cô nóng lên.

Sờ đầu cô, thanh âm anh mềm mại, “Anh ở đây.”

Ra khỏi phòng, người bên ngoài đều bị cảnh sát bắt lại, Thẩm Tất cũng vậy, hắn chỉ oán độc đảo qua thân ảnh đang ôm một người phụ nữ đi ra, rõ ràng hắn đã giữ bí mật rất tốt, vì sao vẫn bị phát hiện!

Trợ lý Chung đang nói gì đó với một người cảnh sát, khi nhìn thấy Thẩm Huyền không có chuyện gì lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, có điều vẫn phải nhanh chóng đuổi theo anh.

Đặt người vào trong xe, đóng cửa xe lại, Mục Đình sâu kín quét mắt nhìn ánh đèn sáng trưng ở cửa, thanh âm lạnh băng, “Tất cả đều ở đây?”

Trợ lý Chung rất nhanh gật đầu, "Không ai trong số họ bỏ chạy, đều là mấy tên thiếu gia ăn không ngồi rồi, ăn chơi trác táng, ăn nhậu, chơi gái, cờ bạc cái gì cũng không thiếu.”

Hơn nữa lần này bị bắt, cũng đừng nghĩ đến việc có người cứu bọn họ ra!

Khóe mắt thoáng nhìn, ngữ khí của anh không nhận ra tia ngoan lệ, “Tôi muốn tay của bọn họ.”

Cơ thể trợ lý Chung run lên, chỉ có thể nhanh chóng gật đầu, sau đó tiến đổi phương lên xe, lần đầu tiên nhìn thấy Mục tổng bọn họ phát hỏa lớn như vậy, có điều ngục giam là chỗ nào chứ, cãi nhau ầm ĩ cơ thể có vài chỗ không trọn vẹn cũng rất bình thường.

Thẩm Huyền ngồi ở ghế lái phụ, trên mặt ửng đỏ bất thường, dù cho cơ thể cực kì không bình thường, nhưng đầu cô lại đặc biệt tỉnh táo, chỉ có thể cúi đầu gắt gao nắm chặt góc áo.

Nhìn cô im lặng ngồi bên cạnh, Mục Đình chỉ cho rằng cô đã chịu kinh hách, liền gọi điện thoại kêu bác sĩ lập tức đến đây.

“Thật xin lỗi.” Thanh âm anh trầm thấp.

Là anh không có suy xét chu toàn.

Nếu chậm một chút.....

Thẩm Huyền cúi đầu, hô hấp có chút dồn dập, như đã qua một thế kỷ, xe rốt cuộc cũng dừng ở bên ngoài biệt thự, theo sau cả người lại bị bế lên, cô chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh.

Thần sắc Mục Đình không thay đổi, dường như phát hiện nhiệt độ cơ thể của cô không bình thường.

Bác sĩ đang ở trong phòng khách chờ, ánh đèn chói mắt khiến Thẩm Huyền không khỏi chậm rãi nhắm mắt lại, gắt gao ôm lấy cổ anh, thanh âm nhẹ tênh, “Em không cần bác sĩ”.

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 42: Tiên Tiêu Vật

Edit: Chovay-HVHT

“Không được.”

Mục Đình tự nhiên cũng phát hiện được sự khác thường của cô, không nói hai lời liền ôm người đi lên lầu, bác sĩ cũng lập tức cầm theo hòm thuốc đi theo lên.

Nhìn một đường, Thẩm Huyền cũng không biết làm thế nào mình có thể nhìn được, càng đáng sợ hơn chính là đầu cô còn cực kì tỉnh táo, sự khác thường trong cơ thể ngày một mãnh liệt hơn.

“Em không cần bác sĩ.”

Cho đến khi bị đặt ở trên giường, cô vẫn lơ lửng kéo cánh tay đối phương không chịu buông, một đôi mắt to mong đợi cứ như vậy bình tĩnh nhìn Mục Đình.

Yết hầu Mục Đình căng thẳng, nhìn xuống sự xúc động, lập tức quết mắt với bác sĩ bên cạnh, người sau lập tức mở hòm thuốc ra từ bên trong lấy ra một ít thuốc.

“Bởi vì thuốc an thần không thể tiêm quá mức, cho nên tôi chỉ có thể khống chế ít liều lượng, tiếp theo Thẩm Huyền tiểu thư còn phải tự mình

khống chế.”

Cánh tay đột nhiên bị tiêm, Thẩm Huyền vẫn cắn răng như cũ gắt gao ôm cánh tay anh, một bên nâng đầu ngơ ngác nhìn thẳng anh, một đôi thủy mâu điểm lệ trong mắt tất cả đều là ảnh ngược của anh.

Mục Đình quay đầu đi, giống như muốn đi cùng bác sĩ ra ngoài, chính là cánh tay vẫn bị người nắm chặt như cũ, anh chỉ có thể giơ tay phủ lên hai mắt cô, một bên đem cánh tay rút ra.

Ngược lại không phải anh sợ cô khống chế không được, mà là sợ chính mình khống chế không được.

Về mặt bác sĩ vi diệu bước ra khỏi phòng, hiện tại trên thị trường những thuốc an thần mạnh bình thường cũng đều vô dụng, nhưng nếu không quan hệ, thì chỉ càng thêm nghiêm trọng, thế cho nên trên phương diện này thường quá độ, khiến cơ thể người bị trúng được chịu tổn thương.

“Anh đừng đi.....”

Thẩm Huyền bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên một mảnh, “Em muốn tắm.”

Thẩm Huyền chậm rãi duỗi tay muốn tháo cà vạt của anh, sự khác thường trong cơ thể càng thêm mãnh liệt, vì ấn nhẫn mà trên trán cô đã rịn ra một tầng mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng không có vì thuốc an thần mà hạ xuống.

Mi mắt Mục Đình hơi rũ, ánh mắt đột nhiên âm trầm giữ gáy cô, thanh âm trầm thấp, “Anh là ai?”

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền bỗng nhiên ôm lấy cổ đối phương, vươn đầu lên phủ lên khóe môi anh, tiếp theo lại hung hăng cắn một cái, “Mục Đình!”

Cô rất tỉnh táo!

Cảm nhận được thân thể mềm mại dán lại đây, yết hầu Mục Đình trượt lên trượt xuống đột nhiên giơ tay kéo cà vạt ra, đảo khách thành chủ lấp kín cánh môi đỏ bừng kia, Thẩm Huyền cũng không kháng cự, tay nhỏ thậm chí còn không thành thật sờ vào trong quần áo của đối phương.

Thẩm Huyền cũng cho rằng mình có thể nhịn, cho nên gian nan nhịn một đường, lại phát hiện đây chỉ là bắt đầu, thuốc an thần kia dường như không có bất kì tác dụng gì, từng tế bào của cô vẫn xao động bất an như cũ, trong đầu như có ma quỷ đang kêu gọi, các cô là vợ chồng hợp pháp, vì sao phải nhịn?

Cho nên cô không muốn nhịn nữa, hơn nữa lần này nhất định phải trở mình, chứng minh mình là người chơi anh!

Hơi thở ái muội tràn ngập đến từng chỗ trong phòng, Thẩm Huyền đích thật là trở mình, hơn nữa còn trở mình đặc biệt triệt để, từ trên giường đến phòng tắm, tiếng nước tí tách tí tách rồi lại mang theo hình ảnh kiều diễm khác.....

.....

Thời tiết âm u từng trận gió thu thổi qua, theo sau là một người đang nằm trên giường lớn lông mi khẽ run rẩy, sau đó chậm rãi mở mắt ra, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lập tức lộ ra trong không khí, để lộ những vết đỏ, mập mờ lại làm cho người khác mơ màng.....

Khi Thẩm Huyền tỉnh lại, bên ngoài đột nhiên có từng trận sấm sét vang lên, ngăn người, cô duỗi tay ra muốn cầm di động, lại đột nhiên nhớ tới, di động của mình đã bị Thẩm Tất ném đi.

Đỏ mặt đem đầu rúc vào trong chăn, nhìn thấy cô chỉ mặc một cái váy ngủ lỏng lẻo, hơn nữa còn là váy của nguyên chủ.

Giống như bị sét đánh qua, chuyện xảy ra ngày hôm qua hiện rõ trước mắt, không thể nghi ngờ, quần áo này ai đã mặc vào cho cô, nhưng quần áo trong tủ nhiều như vậy, vì sao Mục Đình phải mặc bộ này cho cô, không phải anh không thích nhất chính là mình mặc thành như vậy đi câu dẫn anh sao?!

Xoa xoa cái eo nhức mỏi, xương cốt giống như bị nghiền qua, cô nhìn đồng hồ trên bàn, lại phát hiện đã bốn giờ chiều, mình thế mà lại ngủ được một ngày rưỡi.

Nghĩ đến đồ lưu manh kia, trong lòng Thẩm Huyền liền nổi giận, ngoài miệng nói không muốn, còn giở trò rụt rè với cô, kết quả cơ thể so với người khác còn thành thật hơn.

Cũng không dám xem dấu vết trên người, Thẩm Huyền lập tức xuống giường thay bộ đồ ngủ dài tay, lúc này mới rửa mặt rồi đi xuống, dưới lầu chỉ có dì Vương đang quét dọn, chờ sau khi nhìn thấy cô xuống đây, lập tức liền cười tủm tỉm đi chuẩn bị đồ ăn cho cô.

Nếu là trước đây, dì Vương chắc chắn không dám tưởng tượng, Mục tổng cùng phu nhân sẽ có ngày này, quả nhiên người sống lâu rồi, cái gì cũng có thể nhìn thấy.

Đây là một bát canh gà đen hầm táo đỏ lớn, Thẩm Huyền nghĩ đúng là cơ thể của mình cần phải bồi bổ, cũng liền từng ngụm uống vào, dì Vương còn làm món cua lớn yêu thích của cô, vốn dĩ thời điểm bị bắt cóc còn chưa ăn cái gì, hơn nửa đêm qua còn lăn lộn một phen, lúc này cô đã sớm đói đến hai con mắt đều biến thành màu đen

“Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp, ngay cả sợi tóc bên tai sắp bị cô ăn vào trong miệng cũng bị người lấy ra, Thẩm Huyền

uống thêm một ngụm canh, một bên liếc mắt nhìn người phía sau, “Không cần anh quan tâm.”

Người ta nói đàn ông trên giường đều là cầm thú, bây giờ Thẩm Huyền xem như đã hiểu cái chân lý này, có người vẻ ngoài đứng đắn chết đi được, còn ra vẻ rụt rè nói không muốn không muốn, kết quả sau lưng còn chịu chơi hơn bất kì ai khác, thế mà lại còn ở trong phòng tắm.....

“Không phải em lôi kéo anh không buông?” Mục Đình bưng một ly trà ánh mắt nhìn cô khẽ nhếch lên.

Căn rằng, Thẩm Huyền rốt cuộc nhìn không được hung hăng trừng mắt với anh, “Em không muốn nhìn thấy anh!”

Nhưng lúc thuốc đã hết tác dụng người này còn không chịu buông tha cho mình, rốt cuộc là cô trúng được hay là đồ lưu manh này trúng được?!

Khẽ cười một tiếng, Mục Đình giơ tay xoa nhẹ vành tai trắng nõn của cô, một bên đặt một tấm thẻ đen trên bàn, ánh mắt Thẩm Huyền dừng lại, ngữ khí vẫn có chút không tốt, "Sao vậy, muốn dùng tiền hối lộ em sao? Em là loại người thô tục này sao? Nếu anh không xin lỗi thì tuyệt đối em sẽ không tha thứ cho anh!"

Hơi cúi người, anh lại gần bên tai cô nhẹ giọng nói: “Không phải em nói anh không cho em tiền tiêu vặt sao?”

Hô hấp ấm áp phun ở bên tai, Thẩm Huyền bất giác ho nhẹ một tiếng, “Anh biết thì tốt.”

Quên đi, cô mới không phải là loại người tính toán chi li.

Bàn tay to vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, ánh mắt Mục Đình gặt gao dừng ở trên người cô, môi mỏng hé mở, “Anh xin lỗi, lần sau nhất định nghe ý kiến của em.”

Tuy rằng biết đàn ông ngoài miệng đều nói lời dễ nghe, nhưng Thẩm Huyền cũng không phải là người cẩn thận không buông, gắp thịt cua đưa tới bên miệng anh, người sau khựng lại, nhưng vẫn ăn hết miếng thịt vừa nhìn đã thấy cay này.

Phát hiện đối phương lập tức uống một ngụm trà, Thẩm Huyền cảm thấy có chút bất đắc dĩ, cua này rõ ràng một chút cũng không cay, người này lại có thể chịu không được.

Ăn no rồi, cô lại cắt một đĩa trái cây đi đến sofa ngồi xuống, Mục Đình còn đang gõ phím trên laptop, mà cũng không biết trợ lý Chung đã qua đây từ lúc nào, đang ở bên cạnh báo cáo công việc.

Thẩm Huyền cũng chỉ cầm tạp chí ở gần đó lên xem, không biết nghĩ đến cái gì, nhin không được nghiêm túc hỏi: “Bọn người Thẩm Tất đều bị bắt hết rồi sao?”

Nghĩ đến cái tên súc sinh ghê tởm kia, Thẩm Huyền hận không thể đánh chết đối phương, còn có mấy người đàn ông kia nữa, tuy rằng không bị gì, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy vô cùng ghê tởm!

“Ngài yên tâm, bọn họ đều đã bị bắt, hơn nữa có ý đồ mưu sát, cùng tội bắt cóc lại có chứng cứ vô cùng xác thực, hơn nữa lần trước xe Mục tổng xảy ra vấn đề, cũng do Thẩm Tất làm, trong khoảng thời gian ngắn hẳn chắc chắn ra không được.” Trợ lý Chung cười nói.

Không nói trong thời gian ngắn, sau này còn có thể ra hay không cũng là một vấn đề.

Nghe vậy, thật ra Thẩm Huyền có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tên Thẩm Tất này lá gan lại có thể lớn như vậy, lại dám xuống tay đối với Mục Đình, lá gan này có thể so được với vai ác đấy.

“Tôi phải gắn thiết bị định vị ở trên người, còn phải đối vài vệ sĩ có ý thức mạnh mẽ mới được, tôi cảm thấy như không chỉ có một người muốn mạng của mình.” Cô nhin không được nói thêm vài câu.

Còn có những thân thích của Mục gia, nguyên một đám khẳng định cũng đều nhớ đến việc hại chết cô cùng Mục Đình, như vậy những người này có thể nhậ được chỗ tốt.

“Cái này là chắc chắn rồi, tôi đã thay ngài đổi một đám vệ sĩ khác, đều là lính đã xuất ngũ, nhất định so với đám trước tính cảnh giác cao hơn.” Trợ lý Chung nghiêm túc nói.

Dứt lời, Thẩm Huyền không nói thêm gì nữa, chỉ một mình ngồi ở đó xiên miếng dưa Hami lên ăn, chờ sau khi trợ lý Chung báo cáo xong công việc rời đi, cô mới xiên một miếng dưa đến bên miệng anh, người sau thuận thể cắn vào trong miệng.

“Chuyện này chắc ông không biết chứ?” Cô ghé đầu lại gần hỏi.

Có điều nghĩ đến Mục Đình sẽ không ngu ngốc như vậy, biết sức khỏe của ông không tốt còn đem chuyện mình bị bắt nói cho ông cô.

Mục Đình ngược mắt lên nhìn cô cũng không nói lời nào, chỉ tiếp tục gõ bàn phím laptop, khớp xương năm ngón tay rõ ràng nhanh đến nỗi khiến người nhìn không rõ.

Cắn dưa Hami, Thẩm Huyền đột nhiên xích qua kề sát bên tai anh nhẹ giọng nói: “Lúc trước không có làm biện pháp an toàn, nếu em mang thai thì làm sao bây giờ?”

Dứt lời, Mục Đình đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt từ trên mặt cô dần dần dừng lại trên cái bụng bằng phẳng của cô, ánh mắt dần dần chăm chú.

Bị anh nhìn chăm chăm khiến sau lưng tê dại, Thẩm Huyền nhịn không được xích sang một bên, “Anh..... Nhìn cái gì.”

- - - - -

Chương của tuần này

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 43: Bị Vợ Quân Nghiêm

Edit: Chovay-HVHT

Chăm chú nhìn cô, anh bỗng nhiên giơ tay ôm eo cô, cúi đầu đôi mắt sáng rực nói: “Không cần nóng vội.”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền lập tức trừng lớn mắt, “Anh có ý gì, chẳng lẽ anh không thích trẻ con sao?!”

Tuy rằng Thẩm Huyền cũng không nghĩ tới chuyện xa như vậy, nhưng cô không nghĩ đến, Mục Đình so với cô còn không nóng vội hơn! Không phải hào môn đều cực kì để ý chuyện nối dõi tông đường sao?

“Anh không thích trẻ con, hay là không thích em sinh con?” Thẩm Huyền đột nhiên nhăn mày.

Nhìn khuôn mặt nhỏ tròn đầy chất vấn, khóe môi Mục Đình mang theo một độ cong bất đắc dĩ, một bên cúi đầu đối diện với cặp mắt sáng kia, thanh âm trầm thấp, “Con hay là em cũng đều thích”.

“.....”

Quay đầu đi, Thẩm Huyền đỏ mặt không khỏi hừ nhẹ một tiếng, “Hoa ngôn xảo ngữ*!”

(*Hoa ngôn xảo ngữ: lời nói bịp bợm người khác.)

Cô mới sẽ không bị mê hoặc!

Cô vừa quay đầu, những vết đỏ ở giữa cổ liền bại lộ ở trong tầm mắt anh, ánh mắt Mục Đình khẽ động, bàn tay to bỗng nhiên xoa nhẹ eo thon mềm mại, bỗng cúi đầu phủ lên phần môi kia, dần dần trần trọc thâm nhập.

Nghĩ đến đến dì Vương còn ở trong phòng bếp tùy thời đều có khả năng ra đây, Thẩm Huyền lập tức duỗi tay đẩy vai anh ra, nhưng phía sau lưng bị sô pha chặn lại lùi lại không được, cô muốn xoay đầu, cảm bỗng nhiên bị người nâng lên, chỉ cảm thấy hô hấp của mình đều sắp bị biến mất không còn một mảnh.

Nhẹ xoa eo cô, Anh hôn xuống xương quai xanh của cô, ánh mắt dừng lại ở khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, thanh âm đè thấp, “Cái váy kia đâu?”

Thẩm Huyền: “.....”

Đỏ mặt muốn đẩy cái tên biến thái chết tiệt này ra, nhưng đẩy thế nào cũng không ra, chỉ có thể ‘ hung tợn ’ trừng mắt nhìn anh, “Anh không phải không thích loại này sao?”

Cô vẫn luôn cho rằng nam chính thích phong cách thanh thuần, kết quả bây giờ lại nói với cô câu này?

“Anh khi nào nói qua không thích?” Đuôi lông mày anh khẽ động.

Người khác mặc so với người phụ nữ của mình mặc chắc chắn không giống nhau, đương nhiên, chỉ có thể cho anh xem.

“Không biết xấu hổ!”

Mặt Thẩm Huyền đỏ lên rồi cuộc đẩy được cái người trước mặt ra, nhanh như chớp liền nhảy xuống sô pha, cũng không quan tâm đến đau

nhức trên người, chạy nhanh lên lầu.

Bây giờ cô phải đi đem những cái váy đó nhét hết vào phòng chứa đồ!

Cô chưa từng nghĩ đến, mình thế mà lại nhìn sai người! Sự thật chứng minh, tất cả đàn ông đều cùng một dạng.

Hỏi dì Vương mới biết hóa ra hôm nay người này không đến công ty, đâu giống trước kia không quản gió mưa, Thẩm Huyền phát hiện mình giống như thấy được bản chất đối phương.

Buổi tối cô về phòng của mình, không có ngủ cùng với anh, còn tiếp tục như vậy, cơ thể cô sớm muộn cũng sẽ suy sụp, có điều cô không lo lắng cho người nào đó, dù sao cũng là nam chính tổng tài trong tiểu thuyết đương nhiên là sở hữu một “cơ thể” tốt nhất, không gì sánh bằng!

Khóa cửa lại một đêm bình an vô sự, chờ đến ngày hôm sau cô mới đi bệnh viện thăm ông, có điều bác sĩ vẫn còn đang nghiên cứu phương án, chỉ nói sức khỏe của ông cô không tốt, rất nhiều phương pháp không thể dùng, chỉ có thể dùng được một phương pháp trị liệu truyền thống duy nhất, quan trọng nhất vẫn là không thể chịu kích thích.

Có điều tinh thần của ông cũng không tệ, vẫn luôn hỏi chuyện của cô cùng Mục Đình, nhìn thấy quan hệ của các cô không tồi cũng hết sức vui mừng, hình như đối với chuyện cô bị bắt cóc hoàn toàn không biết gì cả, Thẩm Huyền cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ có một chút tiếng gió truyền tới lỗ tai ông.

Điều làm Thẩm Huyền lo lắng nhất vẫn là Mục Dịch, người này mà điên cuồng lên thì chuyện gì cũng làm được, mình với hắn nói chuyện lại không thông, có điều cô lại nghe được một tin tức từ nữ chính, cô ta lại có thể đánh hôn với nam hai!

Tuy rằng nghĩ mãi cũng không hiểu, nhưng cô cũng không có ý định đi hỏi thăm, có điều có thể là oan gia ngõ hẹp, nên đến vẫn sẽ đến.

Bởi vì lúc trước bị bắt cóc, về sau Thẩm Huyền cũng rất ít khi ra cửa, nhiều nhất cũng là đi bệnh viện, trên người lúc nào cũng mang theo thiết bị định vị, vệ sĩ cũng không rời khỏi người, đến khi Mục Đình mang theo cô đi tham gia một bữa tiệc mừng thọ, cũng may dấu vết trên cổ cô đã không còn, bằng không còn ra ngoài thế nào.

Có thể khiến Mục Đình tham dự chắc chắn không phải là người bình thường, nghe nói đối phương là doanh nhân hàng đầu lúc còn chưa có truyền thông, tuy rằng sau này công ty phát triển không quá lý tưởng, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, không phải là một công ty nhỏ có thể so sánh được.

Khách sạn dường như được bao toàn bộ, bên ngoài đều có bảo an canh giữ, thỉnh thoảng có vài người mặc tây trang mang giày da ra vào, chờ đến khi Thẩm Huyền khoác tay Mục Đình bước vào đại sảnh lầu ba, lập tức liền có không ít người tiến đến vây quanh.

“Đã lâu chưa gặp Mục tổng, hôm nay đến đây nhất định phải uống một ly mới được a!”

“Mục tổng ngài ấy chính là người rất bận rộn, nào có thời gian uống cùng người, ngài ấy không cần bồi bà xã sao? Thật là một chút nhân lực đều không có!”

Mọi người trên ghẹo xong lại cười ha ha, khoảng thời gian trước hành động của Thẩm gia cùng Mục gia chắc chắn mọi người cũng biết, còn có Thẩm Dục Dân kia trực tiếp xảy ra chuyện, bọn họ không thể không cảm thán thủ đoạn của Mục tổng thật đúng là nhanh chuẩn đủ tàn nhẫn, nhanh như vậy đã đem Thẩm thị thu vào túi.

“Hôm nay không thể uống rượu, bà xã tôi sẽ không vui, mong các vị thứ lỗi.” Mục Đình cười nhạt một tiếng.

Dứt lời, những người khác lại cười vang một tiếng, không nghĩ tới đối phương cũng biết nói giỡn, trong lúc nhất thời lại không tự giác đem tâm mắt hướng đến Thẩm Huyền, chỉ nghe nói Thẩm gia cùng Mục gia là liên hôn thương mại, quan hệ hai người cũng coi như không được tốt lắm, có điều xem ra cũng không giống như là có chuyện như vậy, Thẩm Huyền nghe vậy không khỏi trừng mắt nhìn anh, “Chuyện anh uống hay không uống đâu có liên quan đến em.”

Nói xong, liền buông cánh tay anh ra, một mình tránh ra, cô không thích xã giao, đơn giản chính là một đám người ở đó thăm giò hư thật mà thôi, đương nhiên, nếu Mục Đình uống rượu, cô chắc chắn sẽ không vui, bởi vì anh uống nhiều quá đầu sẽ đau, thế nên không thể uống.

Mọi người nhìn thấy cô rời đi, hơn nữa ngôn ngữ còn cực kì tự nhiên, có thể thấy được quan hệ của hai người là cực kì tốt, một đám cũng đều cười nói không nghĩ tới Mục tổng vẫn bị vợ quản nghiêm như thế.

Bữa tiệc còn chưa bắt đầu, mọi người đều đang nói chuyện, Thẩm Huyền đi theo phục vụ đến bàn thứ hai ngồi xuống, không biết là cái duyên phận gì, cô thể mà lại thấy được nữ chính!

Một thời gian ngắn không thấy, đối phương dường như cũng không sống tốt cho lắm, cho dù trang điểm tinh xảo, nhưng vẫn khó dấu được ưu sầu trên mặt, không thể nghi ngờ, chắc chắn lại là nam hai mang cô ta đến đây.

“Thẩm tiểu thư.”

Nhìn thấy cô, Tô Họa có chút kinh ngạc, rồi nhìn xung quanh một vòng, cố ý ngồi vào vị trí bên cạnh cô, hạ giọng nói: “Lần trước..... Thật xin lỗi.”

Thẩm Huyền nghe nhiều nhất từ trong miệng nữ chính là ba chữ này, lập tức cũng không để bụng nói: “Tôi cũng không nhớ rõ.”

Cô lại không phải mấy người bạn bè của nữ chính, vì vậy sẽ không bởi vì một ít việc nhỏ vẫn tính toán chi li, không đúng, cô chỉ so đo với loại người ghê tởm như nam hai.

Vẫn luôn biết cô không phải loại người cần mãi không buông, nhất thời trong lòng Tô Họa càng áy náy.

“Đúng rồi, nghe nói cô đính hôn cùng phương tổng, chúc mừng cô.” Thẩm Huyền đột nhiên cười nói.

Dứt lời, thần sắc Tô Họa lại khẽ biến, thoát nhìn cũng không giống như đang vui, Mục Đình không ở đây, Thẩm Huyền cũng không dám một mình uống đồ trên bàn, dứt khoát liền lười biếng cùng đối phương trò chuyện.

“Tôi thấy Phương tổng đối với cô khá tốt, cô chẳng lẽ không thích sao?”

Xung quanh người đến người đi, một bàn này cũng không có bao nhiêu người ngồi xuống, Tô Họa cũng không biết làm sao, xuất phát từ một cổ tín nhiệm không giải thích được, đột nhiên nói hết với cô, cuối cùng hốc mắt đều đỏ một vòng.

Cô nghĩ đến trong sách, rồi lại nghĩ đến bên ngoài, Thẩm Huyền không thể không cảm thán cốt truyện cầu huyết này, không sai, nữ chính đương nhiên không thích nam hai, người ta chịu đính hôn đó là bởi vì bà phải làm phẫu thuật nên cần tiền, mà chỉ có Phương Khâm mới có nhiều tiền như vậy, người này còn tìm chuyên gia, thế nên nữ chính cảm thấy chính mình mắc nợ người ta, cho nên liền đáp ứng cùng người ta đính hôn.

Nhớ rõ trong nguyên tắc thay nữ chính trả tiền chính là nam chính, có điều bây giờ đổi thành nam hai, nhưng trong lòng Thẩm Huyền vẫn có chút không thoải mái, cô chính là muốn cho cái tên nam hai kia cả đời làm lớp xe dự phòng!

“Thật ra cũng không nhiều lắm, không phải chỉ là một trăm vạn thôi sao, tôi cho cô hai trăm vạn, xem như mượn, thế nào?” Cô bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt hòa ái dễ gần mỉm cười. .

Tô Họa đột nhiên ngẩn người, hiển nhiên không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy.

“Thật ra trước kia bạn của tôi từ chối cô tôi cũng rất xin lỗi, thật ra tôi rất thưởng thức tài năng của cô, tiền xem như cho cô mượn, nhưng cô phải đến cửa hàng của tôi làm việc, chờ đến thời điểm cô có thể trả hết hai trăm vạn cho tôi, thì cô liền được tự do, có muốn hay không suy nghĩ một chút?”

Thẩm Huyền cười sờ chiếc vòng ngọc trên cổ tay, không sai, cô chính là muốn chia rẽ nam hai cùng nữ chính, cho dù không có nam chính, cô cũng không muốn cho nam hai thượng vị, phải để cho cái tên cặn bã kia cả đời làm lớp xe dự phòng.

Nghe vậy, trong lòng Tô Họa đột nhiên kích động, cô ta đương nhiên không muốn dựa vào Phương Khâm, mà lời đề nghị của Thẩm Huyền lại cho cô ta cơ hội học tập, cố giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, lúc này thiếu chút nữa đã một lời đáp ứng.

“Thẩm tiểu thư giúp tôi như vậy, tôi thật sự không biết nên báo đáp cô như thế nào.” hốc mắt Tô Họa lập tức đỏ một vòng.

Nghe vậy, Thẩm Huyền đột nhiên cười, “Thật không dám dấu diếm, chắc cô đã biết Phương Khâm đã từng có một vị hôn thê, vị kia chính là bạn tốt của tôi, nếu cô không thích hẳn, vậy để cho bọn họ ở bên nhau đi, tôi làm như vậy cũng là vì người bạn tốt kia của tôi mà thôi.”

Mở to mắt nói dối cảm giác vô cùng tự nhiên, Thẩm Huyền mắt cũng không chớp cái nào, mà Tô Họa nghe vậy như là bị chạm vào điểm mấu chốt, cô ta không thích nhất chính là can thiệp vào chuyện của người khác, lập tức dùng sức gật đầu, “Ngài yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ cùng Phương tổng giữ khoảng cách, chuyện hôn ước tôi cũng sẽ lui.”

“À đúng rồi, tôi thấy vị bác sĩ Lâm lần trước cũng không tồi, tôi cảm thấy các cô rất thích hợp.” Thẩm Huyền đột nhiên nhớ tới nam ba.

Mà Tô Họa nghe vậy cũng đỏ mặt cúi đầu, thật ra cô ta biết tâm tư của Lâm ca, chính là bởi vì bệnh của bà, cho nên mới không muốn liên lụy đối phương mà thôi.

Không có những người gọi là “bạn tốt” ở bên cạnh nữ chính, Thẩm Huyền cảm thấy các cô trò chuyện vẫn rất bình thường, cũng không có cái gì không thoải mái, đương nhiên, cô vẫn để lại một tấm danh thiếp, để đối phương đi tìm Bạch Tư, hai trăm vạn đối với cô chỉ bằng tiền mua lễ phục, nhưng nếu có thể khiến nam hai không vui, cô tự nhiên liền vui vẻ.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, không bao lâu Phương Khâm lúc trước bị người vây quanh lại đến đây ánh mắt cảnh giác nhìn Thẩm Huyền, giống như cảm thấy cô sẽ ăn nữ chính vậy.

“Như thế nào lại không thấy Mục tổng ở bên cạnh Thẩm tiểu thư.” Hần tự nhiên ngồi bên cạnh Tô Họa.

Đã có một ít người ngồi cùng bàn với cô, có thể ngồi bàn thứ hai đương nhiên không phải là người đơn giản, một đám đều không nói chuyện mà chỉ xem náo nhiệt, Mục gia cùng Phương gia bất hòa đã không phải là bí mật gì.

“Phương Khâm!” Tô Họa sao lại không nghe được hần muốn nhắm vào Thẩm Huyền, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy hần càng quá phận.

Ngược lại Thẩm Huyền chỉ lười biếng ngồi ở kia rũ mắt, “Không có biện pháp, vợ chồng bất hòa, đâu giống Phương tổng ân ái với bạn gái như vậy.”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên trên đầu cô nhiều ra một bàn tay to, chỉ nghe phía sau vang lên một giọng nam trầm thấp, “Nói gì vậy?”

“Mục tổng mời ngồi mời ngồi, tiếp đãi không chu đáo rồi.”

Một người đàn ông trung niên cười đi đến tiếp đón, những người khác cũng đều cười thăm hỏi chúc sức khỏe lão nhân an khang, hàn huyên hồi lâu nam nhân trung niên mới rời đi.

Không khí trên bàn có chút vi diệu, những người khác cũng đều cố ý náo nhiệt để cho bầu không khí sôi nổi lên, còn Thẩm Huyền lúc này rất cuộc mới dám uống đồ uống trên bàn, có lẽ là người được cái gì, bỗng nhiên nghiêng đầu qua bên cạnh Mục Đình ngửi một chút.

“Anh lại uống rượu sao?” Sắc mặt cô không khỏi trầm xuống.

Mục Đình chớp mắt, “Chỉ uống một ly mà thôi.”

Thấy vậy, ánh mắt những người khác ngồi cùng bàn đột nhiên có chút quái dị, chỉ cảm thấy mặt trời mọc từ hướng tây, đánh chết cũng không nghĩ tới, Mục tổng này lại là người bị vợ quản nghiêm?!

Phương Khâm cũng nhíu chặt mày, căn cứ vào tin tức của hắn, thì Mục Đình phải cực kì chán ghét Thẩm Huyền mới đúng, dù cho tiếp nhận Thẩm thị, cũng là có ý đồ khác.

Ngược lại Tô Họa có chút câu nệ ngồi ở đó, chỉ cảm mình cùng nơi này có chút không hợp nhau, một bên lại nghĩ mình nên làm thế nào để từ hôn cùng Phương Khâm, Thẩm tiểu thư nói đúng, nếu không thích thì phải hoàn toàn tránh xa, không thể cho người khác hy vọng.

“Một ly thôi sao?” Thẩm Huyền bất mãn nhìn anh.

Đã đau đến mức phải uống thuốc có thể thấy được có bao nhiêu nghiêm trọng, anh thế mà lại còn đi uống rượu.

“Mục tổng việc này sao có thể, sao lại không thể uống rượu được, trắng không được, vậy đỏ có thể chứ?”

Một người đàn ông trung niên tầm bốn mươi năm mươi tuổi ngồi cùng bàn lập tức giơ ly rượu trên tay lên, những người khác cũng theo sau phụ họa, “Đúng đúng đúng.”

Thấy vậy, Mục Đình chỉ lạnh nhạt cười, “Xin lỗi, bà xã ở đây không thể uống.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 44: Keo Kiệt

Edit: Chovay-HVHT

Thẩm Huyền đỏ mặt, nhin không được trừng mắt liếc đối phương một cái, từ trước đến giờ sao cô không biết, người đàn ông này lại còn có thể buồn nôn như vậy!

Nghĩ lại người này đã từng ngay cả ánh mắt cũng không thêm cho mình, cảm giác đối phương là người cao ngạo lạnh lùng khiến người khác sợ hãi!

“Em khi nào không cho anh uống?”

Cô hừ nhẹ một tiếng, tiếp theo đẩy qua một ly champagne, biết loại tiệc như này không xã giao cơ bản là không có khả năng, chỉ cần không phải rượu trắng là được.

Những người khác thấy vậy cũng sôi nổi lên tiếng trêu ghẹo, “Tôi đã nói tại sao lại rất ít khi nhìn thấy Mục tổng ra ngoài uống vài ly với chúng tôi, thì ra là do sợ bà xã nha!”

Thật ra mọi người cũng đều không nghĩ tới, Mục tổng này lại thật sự sợ bà xã, còn tưởng rằng chỉ đùa một chút, nhưng thấy hai người ở chung,

rõ ràng chính là rất tự nhiên, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng không dám tin!

Mục Đình không nói gì, khước miệng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, nhưng thật ra Thẩm Huyền ngồi bên cạnh bị trêu ghẹo càng ngày càng không được tự nhiên, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người khác còn tưởng rằng cô là cợt mẹ mất!

Nhưng vấn đề là, người này nơi nào là sợ chính mình, rõ ràng ngày thường người bị áp bức chính là mình!

Lúc này trên đài ca múa cũng bắt đầu biểu diễn, Thẩm Huyền cảm thấy nhàm chán liền cúi đầu chơi di động, còn Tô Họa ngược lại vẫn câu nệ ngồi ở kia như cũ, cũng không dám động đũa, đối với trường hợp này dường như vẫn không có thói quen như cũ.

Đưa mắt nhìn Phương Khâm bên kia, tròn mắt Thẩm Huyền chuyển động, bỗng nhiên cười gắp một món trong mâm đặt vào trong bát Tô Họa, “Cái này ăn khá ngon.”

Cho rằng cô đang chiếu cố mình, người sau lập tức khách khí gật đầu, vừa mới chuẩn bị động đũa, Phương Khâm bên cạnh lại đột nhiên lạnh lùng nói: "Em cùng Thẩm tiểu thư rất thân sao?"

Hơi sững sốt, có lẽ là đã biết quan hệ của hân cùng Thẩm Huyền không tốt, nhưng Tô Họa vẫn nghiêm túc gật đầu, “Gặp qua vài lần, cũng tính là thân đi?”

“Đương nhiên rồi, tôi cùng Tô tiểu thư chính là bạn rất tốt.” Thẩm Huyền cười giơ lên một ly nước chanh.

Không nghĩ tới đối phương lại xem mình là bạn, Tô Họa lập tức khách khí chạm ly cùng cô, nhưng sắc mặt Phương Khâm ngồi bên cạnh có chút không tốt lắm, giống như cảm thấy Thẩm Huyền không có ý tốt.

Nhìn thấy nam hai không vui, Thẩm Huyền tự nhiên liền vui vẻ, cô biết đối phương khẳng định là cảm thấy mình muốn hại nữ chính, vì thế liền càng nhiệt tình gấp đồ ăn cho Tô Họa, mắt thấy ánh mắt đối phương nhìn mình càng thêm không tốt, cô ngược lại thập phần sung sướng, liền thích bộ dáng đối phương không ưa mình lại không thể làm gì mình.

Có lẽ là có Thẩm Huyền dẫn dắt, nên Tô Họa cũng không câu nệ như trước, chỉ cảm thấy nói chuyện phiếm cùng đối phương có lợi không ít, thật ra so với đám người Thất Thất, cô ta càng thích nói chuyện cùng vị Thẩm tiểu thư này hơn, cô ta vẫn luôn không thích dựa vào người khác, nhưng đám Thất Thất đều muốn mình cùng Phương Khâm ở bên nhau, vẫn là vị Thẩm tiểu thư này nói đúng, cho dù gặp khó khăn, cô ta cũng không nên đem chính mình bán cho người khác, như vậy cùng loại phụ nữ chuyên lừa gạt tình cảm của người khác có gì khác nhau.

Hai người nói chuyện rất nhỏ, thoạt nhìn giống như quan hệ rất tốt, sắc mặt Phương Khâm đã không thể kém hơn được nữa, giống như cực kỳ không thích hai người gần nhau.

“Đợi lát nữa em có thể đi trước hay không?”

Cảm giác cừu hận của nam hai kéo đến không sai biệt lắm, Thẩm Huyền mới nghiêng đầu qua nhìn Mục Đình thấp giọng nói.

Người sau gấp cua bỏ vào bát cô, thanh âm nhẹ nhàng, “Anh kêu Chung Toàn đưa em đi.”

Nói xong, lơ đãng liếc nhìn Phương Khâm bên kia, nhìn nhau, ánh mắt anh mang theo cảnh cáo.

Biết đợi tý nữa chắc chắn anh còn phải xã giao, Thẩm Huyền đương nhiên không muốn ở lại, sau khi nghe được có thể đi trước liền nhẹ nhàng thở ra, có điều dù sao cũng đang ở bên ngoài, cô không thể không chú ý

hình tượng, cho nên một con cua cũng không có chạm vào, chỉ tùy tiện ăn vài món đơn giản khác.

Không bao lâu chủ tiệc liền tới đây kính rượu, tiếp theo Mục Đình liền đi đến bàn chính ở bên kia, có điều Phương Khâm vẫn không động, giống như rất sợ cô sẽ hại bảo bối của hãh vậy, mắt thấy đã có vài người đi rồi, Thẩm Huyền lúc này mới chuẩn bị chạy lấy người, có điều lúc đi còn không khỏi liếc mắt nhìn đối phương một cái, “Vẫn là Tô tiểu thư có phúc, có Phương tổng như hình với bóng bảo vệ, thật khiến người khác hâm mộ.”

Nói xong, không quan tâm sắc mặt đang dần trầm xuống của Phương Khâm, cô trực tiếp cất bước rời đi, dường như tâm tình cực kì tốt.

Không cần Chung Toàn đưa đi, vì vẫn luôn có vệ sĩ đi theo, cho nên Thẩm Huyền rất nhanh đã về tới nhà, ở tiệc mừng thọ căn bản là ăn không no, nên cô lại kêu di Vương làm một tô mì một mình ngồi ăn.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn chói mắt bao phủ toàn căn bộ phòng, còn chưa cởi tây trang ra Phương Khâm cầm một ly rượu đứng trước cửa sổ sát đất, ánh mắt âm trầm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Theo sau một trận tiếng bước chân tới gần, ánh mắt Phương Khâm khẽ chuyển, “Đã về rồi sao?”

Trợ lý đứng ở phía sau, cúi đầu nghiêm túc nói: “Tô tiểu thư không cho chúng tôi đưa về, cho nên chỉ có thể kêu người đi theo phía sau cô ấy.”

Nghĩ đến lời nói vừa nãy của đối phương, ánh mắt Phương Khâm càng thêm âm trầm, hãh liền biết Thẩm Huyền này không có ý tốt, nhất định là cô xúi giục Tô Họa rời xa mình, người phụ nữ này thật sự là ác độc đến cực điểm.

“Còn nữa..... Tô tiểu thư nói nếu ngài không chịu từ hôn, cô ấy liền đi tìm ông của ngài nói..... Chuyện từ hôn.” Trợ lý cúi đầu biểu tình có

chút quái dị, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ không biết điều như vậy.

Nghe vậy, Phương Khâm tùy tay đem ly rượu đặt lên bàn, ngữ khí lạnh băng, “Quan sát những người bên cạnh cô ấy, không có tiền trả cho bệnh viện, cô ấy cũng sẽ trở về thôi.”

Người phụ nữ hắn nhìn trúng, chỉ có thể là của Phương Khâm hắn mà thôi!

“Nghe nói Thẩm Huyền có chút quan hệ với Mục Dịch?” trong mắt Phương Khâm đột nhiên hiện lên một tia thú vị.

Nói đến đây, trợ lý lập tức trả lời: “Đúng vậy, đây cũng không phải là chuyện bí mật gì, thế mà tên Mục Đình kia lại có thể chịu đựng được.”

Ngày thường cái người Mục tổng kia làm nhiều việc tàn nhẫn, không nghĩ tới lại có thể chịu đựng được việc trên đỉnh đầu đội nón xanh, quả thật khiến người khác không thể tin được.

Phương Khâm không nói tiếp, biểu tình có chút vi diệu, hắn vẫn luôn cho rằng Mục Đình là bởi vì Thẩm gia nên mới cưới Thẩm Huyền, chính là không nghĩ tới thì ra không phải như vậy, Mục Đình kia thế mà lại coi trọng một người phụ nữ ác độc như vậy.

“Đi liên lạc với Mục Dịch, nói là..... Tôi muốn hợp tác với hắn.”
khóe miệng Phương Khâm gợi lên một tia cười lạnh.

Nghe vậy, trợ lý hơi sửng sốt, sau đó vội vàng đồng ý.

.....

Thẩm Huyền chờ đến mười một giờ, vẫn chưa nhìn thấy Mục Đình về cũng chỉ có thể đi ngủ trước, thuận tiện đem cửa phòng của mình khóa lại,

vẫn là ngủ một mình thoải mái hơn nhiều.

Nhưng tới nửa đêm, cô chỉ cảm thấy trong ổ chăn giống như nóng lên không ít, ngay cả cơ thể cũng cử động khó khăn, chờ khi cô mơ màng mở mắt ra, lại nhìn đến bên cạnh không biết sao lại nhiều ra một người.

“Anh..... Anh vào bằng cách nào?” Cô lập tức bị dọa tỉnh, nhớ rõ là mình đã khóa cửa rồi mà.

Duỗi tay vòng qua eo cô, đầu chôn ở giữa cổ đầy mùi hương của cô, thanh âm Mục Đình trầm thấp, “Đương nhiên là mở cửa đi vào.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cô thiếu chút nữa đã quên, người này chắc chắn có chìa khóa!

“Muộn như vậy mới về, chắc chắn lại uống rượu đúng không?” Cô lăm bắm một bên ngửi thử.

Có điều chỉ có mùi cỏ xanh nhàn nhạt, cũng không có mùi rượu, Thẩm Huyền đột nhiên nghiêng đầu qua ở khóe môi anh hôn một cái, tiếp theo lại cắn một ngụm, “Em ngửi thấy được, hương vị giống y đúc bình rượu ở hàng thứ hai trong tủ rượu của anh!”

Thế mà lại muốn lừa cô!

Có lẽ là mới vừa tỉnh, nên thanh âm cô còn có chút khàn khàn, Mục Đình cười xoa đầu cô, ánh mắt nhu hòa một chút, “Chỉ uống có một ly mà thôi.”

“Anh cho rằng em sẽ tin sao?” Thẩm Huyền hừ nhẹ một tiếng, “Tùy anh thích uống thế nào thì uống, đau chết anh càng tốt.”

Nói xong, cô lại lật người qua nhắm mắt lại, cảm giác như mình chỉ đang lơ lửng trôi mà thôi, mỗi ngày người này ở bên ngoài sao có thể sẽ

nghe lời mình.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, anh nằm bên cạnh ở bên tai cô thấp giọng nói: “Thật sự chỉ có một ly.”

Thấm Huyền từ chối nói chuyện phiếm cùng anh, nhắm hai mắt tiếp tục ngủ, mặc kệ người phía sau nói cái gì cũng đều không muốn để ý tới, thời điểm đau thì đừng ở trước mặt cô tỏ vẻ đáng thương là được.

Chờ đến ngày hôm sau, đồng hồ báo thức còn chưa reo, hai ngày trước trời vẫn luôn mưa cho nên cô không có ra ngoài chạy bộ, có điều thời tiết hôm nay có vẻ không tồi, Thấm Huyền vẫn thích trời mưa hơn, như vậy cô liền không cần phải dậy sớm như vậy.

Dù cho linh hồn còn đang ngủ say, nhưng cơ thể của cô đã rửa mặt xong đi xuống lầu, phát hiện Mục Đình đã chạy xong một vòng, Thấm Huyền uống một ly nước mật ong xong liền đi theo ra ngoài.

Đuổi theo nửa ngày mới bắt kịp anh nhìn bước chân vững vàng của đối phương, cô thở hốt hển nhìn lên bầu trời, “Anh không thể đi từ từ đợi em à?”

Chuyện uống rượu ngày hôm qua các cô còn chưa có nói xong đâu!

Mục Đình thả chậm bước chân nhìn cô, “Ngày mai có cuộc họp hội đồng quản trị, em đi cùng anh đi.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ của Thấm Huyền lập tức suy sụp, nói như vậy chẳng lẽ cô lại phải đối mặt với vai ác ư?!

Nhưng mà cô có 5% cổ phần, cũng là một thành viên trong hội đồng quản trị, không đi cũng không được.

Chớp chớp mắt, cô bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ giữ chặt cánh tay Mục Đình, một bên vươn cánh tay ra chặn anh lại, người sau dừng lại bước chân, quét mắt nhìn cái đầu rịn một tầng mồ hôi của cô, vẫn là ngồi xổm xuống đem người công lên.

Dựa vào lưng anh, Thẩm Huyền kề sát vào tai anh nghiêm túc nói: “Chúng ta thương lượng một chuyện được không?”

Mục Đình không nói gì, chỉ nắm chặt bắp chân cô.

Thẩm Huyền không tự giác đỏ mặt, nhưng vẫn ôm cổ anh nhẹ giọng nói: “Em có thể đem 5% cổ phần kia cho anh được không?”

Như vậy thì cô không cần phải đi tham gia cái hội đồng quản trị gì đó nhiều lần, miễn cho lại gặp phải những người đó của Mục gia, ở trong mắt những người đó, mình chỉ là một người ngoài mà thôi, hà tất phải đi qua tìm mệt.

Nghe vậy, Mục Đình bỗng nhiên liếc mắt nhìn cô, “Không cần tiền?”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền thiếu chút nữa không nhịn được cười, ở trong mắt của anh cô là người thích tiền như vậy sao?!

Được rồi, cô thừa nhận bản thân rất thích tiền, nhưng mà có đôi khi cô cũng rất hào phóng có được không, không phải còn mua một chiếc đồng hồ tám trăm vạn làm quà tặng cho anh sao? Chính cô còn chưa bỏ được nhiều tiền như thế để mua đồ vật quý giá như vậy cho mình.

"Anh đang nói em keo kiệt sao?" Thẩm Huyền xoa nhẹ tóc anh, hừ nhẹ một tiếng, “Em chính là thích tiền, chính anh đã nói qua, tất cả của anh đều là của em, chẳng lẽ anh muốn nói lời không giữ lấy lời hay sao?”

Nghe thanh âm tức giận bất bình kia, khóe môi anh mang theo độ cong nhàn nhạt, “Ừ, đều là của em.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 45: Ghen

Edit: Chovay-HVHT

Thẩm Huyền mới sẽ không bị những lời hoa ngôn xảo ngữ của anh mê hoặc, có điều về phương diện tiền bạc người này quả thật là rất hào phóng, ngoại trừ khuôn mặt, thì đó chính là ưu điểm lớn nhất trên người anh.

Sau khi quay về biệt thự ăn bữa sáng, cô tiếp tục lên lầu ngủ bù, giữa trưa không có đối phương ở nhà, cô lại một mình ăn lẩu, trời lạnh ăn cái này mới có cảm giác.

Lúc chiều Lục Tố Tố gọi điện thoại đến đây, nói chuyện của Tô Hòa, Thẩm Huyền kêu cô ấy qua đây nói, có điều đối phương có vẻ có chút do dự, liên tục xác nhận Mục Đình không có ở nhà sau đó mới dám qua đây.

Ngay cả khi bước vào cửa lớn, Lục Tố Tố tiến vào còn trộm quan sát phòng khách, khi phát hiện chỉ có một mình Thẩm Huyền ngồi trên sofa, lúc này mới dám yên tâm đi đến, một bên đem áo khoác đặt trên ghế sofa bên cạnh.

“Mới nãy bảo an ở bên ngoài nhìn thấy mình đi vào, sẽ không có chuyện gì chứ?” Trong lòng Lục Tố Tố còn sợ hãi ngồi ở một bên.

Thẩm Huyền đang xem sách, nghe vậy chỉ cắn một miếng táo chậm rãi liếc Lục Tố Tố, “Sợ cái gì, cho dù anh ấy ở nhà thì sao, hiện tại cái nhà này do mình định đoạt, mình đưa bạn về đây chẳng lẽ còn phải trải qua anh ấy phê chuẩn?”

Lục Tố Tố cau mày, vẻ mặt quái dị nhìn người trước mắt, bỗng nhiên giơ tay sờ trán cô, “Không phát sốt nha, tại sao lại bắt đầu ăn nói linh tinh như vậy chứ?”

Chặn tay Lục Tố Tố lại, Thẩm Huyền nghiêm túc nói: “Cậu mới phát sốt! Cậu có tin mình hay không, ngày mai mình có thể đem ngôi nhà này đứng tên mình, đến lúc đó cho dù cậu có ở lại nơi này cũng không có vấn đề.”

Mấy chuyện nhỏ như này Mục Đình mới sẽ không quản.

Dì Vương cười bưng một đĩa trái cây lên, vẻ mặt thích thú đi vào phòng chứa đồ để dọn dẹp, nếu là trước đây bà có nằm mơ cũng không nghĩ đến Mục tổng cùng phu nhân sẽ hòa hảo, vốn đang cho rằng bọn họ muốn ly hôn, ai biết quan hệ của hai người này đột nhiên tốt lên, có điều thế giới của những người trẻ tuổi này bà cũng không hiểu, nhưng mỗi ngày nhìn thấy hai người dính chặt nhau như sam bà cũng rất cao hứng.

“Cậu điên rồi sao?” Lục Tố Tố trợn mắt há hốc mồm nhìn cô, nghĩ một thời gian ngắn không gặp, như thế nào đối phương lại bắt đầu ăn nói linh tinh rồi.

Biết Lục Tố Tố không tin, Thẩm Huyền lắc đầu không nói gì, chỉ tiếp tục gặm táo của cô, cảm thấy có thời gian vẫn nên chứng minh địa vị của mình ở cái này một chút mới được.

“Nói đi, chuyện gì đây?”

Lấy lại tinh thần, Lục Tố Tố lập tức từ trong túi xách lấy ra một chồng giấy đưa cho cô, “Cậu nhìn xem, đây là bản thiết kế của Tô Họa lúc trước.”

Thấy vậy, Thẩm Huyền lập tức cầm lấy lật xem, thân là người trong nghề, cô đương nhiên có thể thấy được linh khí này nọ trong tác phẩm, tuy rằng không phải loại cảm giác kinh diễm, nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện trong đó có một ít chi tiết sáng tạo cùng tinh tế, nói ngắn gọn, chính là đối phương còn thiếu một ít kỹ năng cùng mài giũa, nếu bồi dưỡng tốt nhất định là một người có tiềm năng.

“Tuy rằng cậu kêu mình nhận cô ta, nhưng mình cũng phải kiểm tra trình độ của cô ta mới được, có điều thoát nhìn cũng không tệ lắm, nhưng một đồng người cũng có thể mang đến được, cho nên mình mới đến hỏi cậu một chút, rốt cuộc là thấy thế nào, vì sao lại muốn nhận cô ta? Có phải cậu có kế hoạch gì hay không?”

Không có gì ngạc nhiên về thuyết âm mưu của Lục Tố Tố, trước sau cô đều cảm thấy đây chính là một cái kịch bản sống của nguyên chủ, một kịch bản chuyên tiêu diệt kẻ thù chỉ trong một lần.

Tùy tay đem lõi táo ném vào thùng rác, Thẩm Huyền nhìn Lục Tố Tố nhàn nhạt nói: "Những điều mình nói với cậu trước đây không có xảy ra, tất cả chỉ là do mình buồn lo vô cớ mà thôi, Mục Đình cũng hoàn toàn không thích cô ấy, cho nên mình mới kêu cậu đem cô ấy nhận, dù sao cô ấy cũng đang nợ mình hai trăm vạn, làm việc ở cửa hàng cũng là trả nợ, cho nên mình hy vọng cậu có thể phát huy tối đa giá trị của cô ấy.”

Nữ chính sao, chắc chắn là có tài, thay vì để viên ngọc này cho nam hai mài dũa, còn không bằng giao cho cô bồi dưỡng, không chỉ có như thế, cô còn muốn hoàn toàn chia rẽ bọn họ, khiến nam hai cả đời cũng không chiếm được nữ chính, hơn nữa hai trăm vạn kia của cô cũng là tiền, cũng không phải là làm từ thiện, đương nhiên phải để nữ chính đến làm công để trả nợ mới được.

“Có phải vậy không?” Lục Tố Tố nhíu mày, kỳ thật cô ấy cũng đã điều tra qua, cái cô Tô Họa này cùng Mục tổng quả thật là không có quan hệ gì, nhưng thật ra lại khá gần gũi cùng cái tên Phương Khâm kia.

“Vậy được rồi, mình sẽ tìm một nhà thiết kế thâm niên đến hướng dẫn cô ta, có điều gần đây mình nghe nói, hình như không có công ty nào dám nhận cô ta, chắc chắn là cô ta đã đắc tội Phương Khâm, chúng ta làm như vậy có phải là không tốt lắm hay không?”

Nghe vậy, Thẩm Huyền không khỏi cười nhạo một tiếng, “Cậu sợ cái gì, cái tay kia của hắn, còn chưa đuổi được dài vậy đâu.”

Đã từng chỉ nói có vài câu, đối phương liền chèn ép công ty nhà cô, nếu không phải cuối cùng ông đem công ty giao cho Mục Đình, sau này cũng không biết sẽ thế nào, loại người bụng dạ hẹp hòi vậy đến vai ác còn không bằng.

Nghĩ đến quan hệ của Mục gia cùng Phương gia, Lục Tố Tố cảm thấy giống như mình đã hiểu ra cái gì, cuối cùng vẫn là gậy đầu, dường như rất sợ Mục Đình quay về, chưa nói được vài câu liền lập tức rời đi.

Thẩm Huyền cũng không ngăn Lục Tố Tố lại, lá gan so với cô còn nhỏ hơn, xem ra lần sau cô cần thiết phải chứng minh địa vị của mình ở cái nhà này một chút mới được.

Có điều đến buổi tối, địa vị này của cô lại chịu uy hiếp nghiêm trọng, nhưng mà cuối cùng vẫn là bị ức hiếp một chút cũng không thừa, Thẩm Huyền cảm thấy chính mình cần phải thay khóa để chống lại cái tổ chức Sith* này!

(*Sith là một tổ chức hư cấu xuất hiện trong vũ trụ Star Wars)

Buổi chiều ngày hôm sau có cuộc họp hội đồng quản trị, cô vẫn có chút chưa tỉnh ngủ, cũng may trên cổ không có dấu vết gì, đối phương biết

hôm nay cô muốn ra ngoài mới thu liễm một chút, bằng không ngày thường nào có kiềm chế như vậy.

Sau bữa trưa cô đi đến công ty, thư ký Lý nhìn thấy cô lập tức ra tiếp đón, một bên cười nói: “Mục tổng có chút việc còn chưa về, văn phòng chúng tôi không có vân tay, không bằng ngài đến phòng tiếp khách trước ở đó chờ một chút?”

Lười biếng gật đầu, Thẩm Huyền chỉ có thể đến phòng tiếp khách ngồi, thư ký Lý lập tức mang một ly cà phê đến cho cô, thật ra hôm nay Thẩm Huyền đến đây còn có một việc nữa, đó chính là ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, miễn cho còn phải thường xuyên đến đây họp.

Đợi lát nữa còn phải đến bệnh viện thăm ông, hình như bác sĩ bên kia đã có biện pháp điều trị mới, nhưng ngược lại ông cô luôn ồn ào muốn xuất viện, nói thế nào cũng không nghe, cô cần phải gọi Mục Đình đi cùng đến khuyên nhủ ông mới được, đều một bó tuổi rồi còn giống như một đứa trẻ, đến cả cơ thể của chính mình cũng không quan tâm.

Ngồi chơi game, thẳng đến khi ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân không nhanh không chậm, còn tưởng rằng là Mục Đình đã trở lại, Thẩm Huyền lập tức ngược mắt lên, nhưng lại thấy được một người mà cô tránh còn không kịp.

Cô mặc một chiếc váy liền thân tay dài màu đen, mái tóc dài hơi xoắn tùy ý xõa trên vai, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, cả người đều tản ra hơi thở nhu hòa, không còn sắc bén cùng cao ngạo giống như ngày xưa, cô thực sự đã thay đổi, hơn nữa còn thay đổi rất nhiều.

Mục Dịch cất bước ngồi ở đối diện cô, một bên lấy ra một điều thuốc, biểu tình lộ ra âm trầm, “Nghe nói em muốn đem cổ phần cho hẳn?”

Thẩm Huyền hơi mở miệng, nửa ngày, mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, điều nên nói cô đều đã nói rồi, nói nhiều quá cũng không thú vị.

“Em có biết bản thân đang làm cái gì hay không? Vì hấn đến cả cổ phần em cũng từ bỏ sao!?” Mục Dịch hung hăng hút điếu thuốc, trên mặt mang theo giận dữ.

Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, Thẩm Huyền nhàn nhạt nói: “Đây là chuyện của tôi, hơn nữa có một số việc cũng không giống như cậu nghĩ, tôi sống rất tốt, cũng hy vọng cậu không nhúng tay vào.”

Nghe vậy, đột nhiên Mục Dịch cười lạnh một tiếng, “Phải không? Em cảm thấy em có thể chơi được hấn? Nếu có một ngày em bị hấn vứt bỏ, đến lúc đó em chỉ có hai bàn tay trắng! Em nói tôi cực đoan, nhưng em nghĩ lại bản thân em vì hấn đến cùng trả giá nhiều hay ít?!”

Hung hăng đem thuốc dụi vào trong gạt tàn, Mục Dịch tức giận khiến trên trán đã xuất hiện ít gân xanh, trước nay còn chưa tức giận qua như vậy, hấn trơ mắt nhìn cao ngạo của cô bị Mục Đình đập đến hai bàn tay trắng, bây giờ đến cổ phần đối phương cũng không buông tha, lúc trước hư tình giả ý cũng chỉ vì lừa gạt cô mà thôi!

Thở dài, tâm Thẩm Huyền có chút mệt xoa nhẹ mi tâm, “Mục Dịch, cậu không cần xem tất cả mọi người đều tồi tệ như vậy, cái cổ phần này là bản thân tôi không muốn, là anh họ cậu kiên quyết kêu tôi nhận tôi mới nhận lấy, bây giờ tôi cho anh ấy chẳng qua là để bản thân nhẹ nhõm một chút mà thôi, hơn nữa, chúng tôi đã ký hợp đồng, chỉ cần tôi muốn ly hôn, tất cả tài sản anh ấy sở hữu đều là của tôi, nếu đã như vậy, cổ phần của tôi có cho anh ấy hay không lại có cái gì khác biệt?”

Trên thế giới này, ai cũng có khả năng bởi vì tiền mà lừa cô, duy chỉ có một mình Mục Đình sẽ không, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Nghe được lời nói của cô, trong mắt Mục Dịch hiện lên một tia kinh ngạc, thanh âm chắc chắn, “Không có khả năng! Em nhất định là đang lừa tôi!”

Mục Đình sao có thể ký loại hợp đồng như vậy, đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng!

Cảm giác nói gì với hân cũng không thông, Thẩm Huyền chỉ thở dài, “Mặc kệ cậu có tin hay không, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tôi sống rất tốt, thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

“Nhưng chẳng qua hân chỉ đang hư tình giả ý với em mà thôi! Tại sao em lại không hiểu?!” Mục Dịch nắm chặt nắm tay, biểu tình phức tạp.

Có lẽ Phương Khâm nói đúng, hân phải dừng tất cả lại.

“Quan tâm sinh hoạt vợ chồng của chúng tôi đến vậy sao?”

Theo cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nam, Thẩm Huyền lập tức ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Mục Đình không biết đã đến đây từ khi nào, trợ lý Chung ở phía sau vẫn luôn cúi đầu dường như muốn trốn tránh.

Sợ đối phương hiểu lầm, Thẩm Huyền lập tức đi qua, nhanh chóng lên tiếng giải thích, “Em ở đây chỉ vì chờ anh mà thôi.”

Thấy cô gấp gáp cứ như vậy phải sạch quan hệ với chính mình, ánh mắt Mục Dịch tối sầm lại, đột nhiên đứng dậy sửa lại cổ tay áo, từng bước một đi qua đối diện với tầm mắt của Mục Đình, hơi mỉm cười, “Trò chuyện với chị dâu một chút mà thôi, cũng không có cái gì, tôi chỉ hy vọng anh có thể sinh con sớm một chút, dù sao hai người cũng đã kết hôn được ba năm, một chút động tĩnh cũng không có sợ là sẽ có lời ra tiếng vào.”

Trợ lý Chung ở phía sau yên lặng làm người vô hình, không nghĩ tới mới đến muộn một lúc, mà đã khiến cho phu nhân gặp phải Mục Dịch.

Thẩm Huyền lập tức trợn mắt tức giận nhìn Mục Dịch, không nghĩ tới đối phương sẽ nói như vậy, này còn không phải là đang nói quan hệ vợ

chồng bọn họ không tốt sao, hoặc là, đối phương còn tưởng rằng Mục Đình không có chạm vào mình.

Nhìn nhau, khóe môi Mục Đình hơi cong, bộ dáng lạnh lùng kèm theo ý cười vân đạm phong khinh*, một bên giơ tay xoa đầu Thẩm Huyền, môi mỏng hé mở, “Đúng thật là chúng ta nên nỗ lực.”

(*Vân đạm phong khinh(云淡风轻): thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản, không màng đến điều gì khác, tựa như gió nhẹ mây hờ hững trôi)

Không hiểu sao Thẩm Huyền cảm thấy sau lưng chợt lạnh, ngay sau đó đã bị người nắm lấy cổ tay kéo đi, bị bắt đi theo ra cửa, sau đó liền vào văn phòng bên cạnh, chỉ còn lại Mục Dịch với vẻ mặt âm trầm đứng ở kia, nếu là lúc trước hẳn sẽ tin người anh họ này của mình sẽ không phát sinh quan hệ cùng đối phương, nhưng hiện tại.....

Theo sau cửa văn phòng bị đóng lại, Thẩm Huyền nhìn đối phương cởi áo khoác đặt ở trên sofa, tiếp theo lại đi đến quầy rượu bên kia rót một ly rượu, có điều lần này Thẩm Huyền không dám khuyên đối phương không nên uống rượu.

Cầm ly rượu đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống, Mục Đình bỗng nhiên ngược mắt nhìn cô, người sau rất nhanh ra vẻ trấn định đi qua, nói năng khí phách, "Anh có thể xem camera giám sát, là do hẳn tự tìm tới, không liên quan đến em."

Nhấp một ngụm rượu, hầu kết Mục Đình khẽ động, ánh mắt sâu kín nhìn cô, “VẬY các người còn nói rất vui vẻ, còn nói đến chuyện có đứa trẻ.”

“Mới không có!”

Thẩm Huyền rất nhanh lên tiếng phủ nhận, một bên đi qua duỗi tay vòng lấy eo anh, thanh âm uyển chuyển, “Sao em lại muốn mang con với hẳn chứ, muốn mang cũng là cùng anh mang nha.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 46: Dấu Vết

Edit: Chovay-HVHT

Thẩm Huyền cảm thấy nhu cầu sinh dục tất yếu vẫn phải có, tuy rằng cô cùng Mục Dịch vốn dĩ không có cái gì, nhưng lại sợ bị người ghi tạc trong lòng, về sau người có hại vẫn là chính cô.

Nắm cầm cô, ánh mắt anh khẽ động, "Em muốn mang như thế nào?"

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, Thẩm Huyền không khỏi trừng mắt nhìn anh, "Anh có thể đứng đắn một chút được hay không."

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cô làm sao cũng sẽ không nghĩ đến, người đàn ông ít cười nói này đã từng là người dù mấy cây gậy đánh cũng không đánh ra một chữ thể mà bây giờ nam chính lại có thể nói lời thô tục với cô!

Đàn ông, ha hả.

"Anh đương nhiên không bằng mấy đả nam nhân đứng đắn khác."

Mục Đình buông ly rượu, đi đến trước bàn làm việc ngồi xuống, một bên lật tài liệu trên bàn xem, tuy nhiên biểu tình vẫn lạnh nhạt như cũ, đương nhiên Thẩm Huyền nhìn ra được cơn giận của anh còn chưa có tan.

Ai nói lòng dạ phụ nữ hẹp hòi, cô cảm thấy lòng dạ của đàn ông cũng không lớn hơn bao nhiêu đâu.

Vòng ra phía sau ôm lấy cổ anh, Thẩm Huyền cúi đầu ghé sát tai anh nhẹ giọng nói: “Được rồi, sau này em nhìn thấy hần nhất định sẽ cách thật xa có được chưa?”

Nếu cô cùng Mục Dịch có cái gì, thì đã sớm nên có, sao có thể còn chờ đến bây giờ, đạo lý đơn giản như vậy chẳng lẽ anh còn không rõ?

Anh vẫn như cũ không dao động nhìn tài liệu, Thẩm Huyền đột nhiên có loại xúc động muốn mắng người, nhưng cuối cùng vẫn cắn trên cổ anh một ngụm, ngay sau đó, cả người chợt bị kéo xuống ngồi giữa lòng ngực anh, giữa cổ cũng xuất hiện một cái dấu.

“Em sai rồi em sai rồi, anh đừng như vậy, chút nữa em còn phải họp đây, bị người khác nhìn thấy em còn gặp người thế nào nha.” Cô nhanh chóng đẩy cái đầu trước mặt ra.

Nắm cái cằm trắng nõn, Mục Đình cúi đầu hung hăng phủ lên cánh môi anh đào, Thẩm Huyền đỏ mặt bàn tay để ở trên vai anh, sau lưng bị ép sát cạnh bàn, nửa ngày, mới thở phà phò quay đầu đi, thanh âm hờn dỗi xoa tóc anh, “Sao anh lại nhỏ mọn như vậy, trước kia em với Mục Dịch gần gũi sao lại không thấy anh có phản ứng gì.”

Ánh mắt Mục Đình tối sầm lại, “Còn có trước kia?”

Thẩm Huyền: “.....”

“Em chỉ là đùa một chút, lúc trước hần ở nước ngoài, em sao có thể gặp được hần.” Cô cười khẩy.

Mục Đình không nói gì, liền bình tĩnh nhìn chăm chú người trước mắt, bàn tay to không nhẹ không mạnh xoa eo cô, biểu tình vẫn bình tĩnh tự

nhien như cũ.

Thẩm Huyền đang muốn xuống khỏi người anh, đúng lúc bên ngoài vang lên một trận tiếng gõ cửa, khiến cô vội vàng đứng dậy đi đến sô pha bên kia ngồi xuống, một bên cầm gương soi cổ mình, sợ đối phương trả thù chính mình, lưu lại dấu vết gì đó.

Khi trợ lý Chung tiến vào còn có chút bất an, sợ quấy rầy chuyện tốt của Mục tổng, nhưng mà không còn cách nào khác, nên không thể không tiến vào, có điều khi phát hiện bên trong cũng không có tình huống gì khác thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hẳn cũng cảm thấy Mục tổng không phải là loại người làm bậy.

“Đây.....”

Hắn vừa mới đưa một phần tài liệu qua, còn chưa kịp nói gì, ánh mắt liền thẳng tắp dừng lại trên cổ Mục tổng, dấu răng nhỏ rõ ràng có chút quá phận, còn mang theo vết đỏ, rõ ràng là vừa mới lưu lại.

“Đây là tài liệu ngài muốn.”

Hắn nhanh chóng cúi đầu, nhưng ánh mắt lại không tự giác quét về phía Thẩm Huyền, hiện tại hẳn cũng không dám bảo đảm nơi này mới này không xảy ra cái gì.

“Ra ngoài đi.” Mục Đình tùy tay tiếp nhận tài liệu trợ lý Chung đưa qua.

Nghe vậy, trợ lý Chung rất nhanh xoay người lui ra ngoài, hẳn cho rằng Mục tổng tuyệt đối không phải là loại người làm bậy, không nghĩ tới đối phương lại cũng thích chơi trò kích thích, lại còn ở trong văn phòng.....

Đương nhiên Thẩm Huyền vừa rồi đã nhận ra ánh mắt của trợ lý Chung, không khỏi trừng mắt nhìn người bên kia, “Đều tại anh, người khác khẳng định hiểu lầm!”

Này nếu là truyền ra ngoài, cô còn gặp người thế nào!

“Nghĩ cái gì?” Mục Đình nhàn nhạt liếc cô.

Thẩm Huyền hận không thể lấy tách trà ném qua, trước kia cô sao lại không phát hiện người này không biết xấu hổ như vậy chứ!

Chờ đến thời gian diễn ra cuộc họp cô liền cùng anh đi vào phòng họp, người Mục gia đều ở đây, còn có một ít đồng sự khác, vừa nhìn đã biết là rất nặng nề, lại còn không cho mở di động, Mục Dịch ngồi ở đối diện cô, Thẩm Huyền như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than cúi đầu nhìn tài liệu trước mặt, dù rằng cô cái gì cũng xem không hiểu.

Không chỉ có trợ lý Chung, ngay cả ánh mắt thư kí Lý cũng có chút kỳ quái nhìn Mục tổng, cuối cùng vẫn làm như cái gì cũng không có phát sinh qua, đi phát tài liệu, khi đi qua bên cạnh Thẩm Huyền không khỏi nhìn cô nhiều chút.

Ngay cả những người khác cũng có chút kỳ dị nhìn Mục Đình, kết hợp với ánh mắt khác thường còn không tự giác nhìn về phía Thẩm Huyền, thật sự là cái dấu răng kia đúng là mọi người khó có thể bỏ qua, không nghĩ tới Mục tổng thoát nhìn đứng đắn đến khủng khiếp, thì ra chơi cũng thoáng như vậy.

Tự nhiên biết cô đã làm cái gì, Mục Đình bất động thanh sắc quét mắt nhìn cô gái phía dưới, đầu ngón tay khẽ động, người sau cúi đầu dường như không có việc gì, giống như cái gì cũng không có phát sinh qua, chỉ là không ngừng dùng tay đỡ mặt.

Ánh mắt Mục Dịch vẫn lộ ra âm trầm như cũ, thỉnh thoảng nghịch cây bút trên bàn, chỉ cần nghĩ đến có khả năng bọn họ đã xảy ra quan hệ, cả người đều tản ra một hơi thở nguy hiểm, Mục Diệp ngồi bên cạnh không vui trừng mắt nhìn đứa con trai này, ý bảo hăn thu liễm một chút.

Kết cục của Thẩm Dục Dân kia còn rõ ràng trước mắt, hăn cũng không muốn con trai mình cũng giẫm lên vết xe đổ đó, đừng tưởng rằng hăn không biết những chuyện tiểu tử này làm, chỉ vì một người phụ nữ quá thật là điên rồi!

Nội dung cuộc họp thập phần không thú vị, Thẩm Huyền cũng nghe không hiểu, vài lần còn thiếu chút nữa thì ngủ gật, thời gian cổ tình còn dài, nhưng mỗi lần vừa thấy Mục Dịch ở đối diện, tinh thần cô liền sẽ chấn động, cứ như vậy kiên trì đến bốn giờ rưỡi chiều rồi cuộc cũng tan họp.

Cô đương nhiên biết cái gì trên cổ Mục Đình, sợ đối phương tìm mình gây phiền toái, tan họp xong không nói hai lời liền trốn, có điều cô lại có cảm giác chính mình trốn hôm nay nhưng trốn không thoát ngày mai.

Khi cô đến bệnh viện, ông đang chơi cờ cùng viện trưởng, hai người cười tùm tùm trông rất hoà thuận vui vẻ, sau khi nhìn thấy cô đến đây, viện trưởng mới nói về bệnh tình của ông.

“Sau khi một nhóm chuyên gia trong bệnh viện của chúng tôi thảo luận xong, quyết định cho Thẩm lão tiên sinh dùng một loại thuốc mới, trước đó chúng tôi cũng đã thử nghiệm lượng thuốc qua, phát hiện quả thật rất hữu dụng, chỉ là yêu cầu Thẩm lão tiên sinh tự kiểm soát bản thân, tuyệt đối không thể đụng vào thuốc lá và rượu hoặc một ít đồ ăn mang tính kích thích, cũng không thể chịu kinh hách hoặc kích thích gì đó.”

Nghe xong lời viện trưởng nói, Thẩm Huyền nhú mày suy nghĩ, chủ yếu là ông căn bản như một đứa trẻ, nào có thể kiểm soát được việc không chạm vào thuốc lá và rượu được, nói ông ăn thanh đạm một khoảng thời

gian đã không được, còn tiếp tục như vậy, ai biết ông có thể trộm hút thuốc với uống rượu hay không.

“Tôi sẽ giám sát ông thật tốt, phiền ngài rồi.” Cô cười khách khí hơi gật đầu.

Viện trưởng vội vàng xua tay, “Đều là việc chúng tôi nên làm.”

Cũng không ở lại lâu viện trưởng liền rời đi, Thẩm Huyền nhìn cái người đang nghe radio kiểu cũ liền cảm thấy đặc biệt đau đầu, cuối cùng vẫn ôn tồn rót một ly nước cho đối phương, nhẹ giọng nói: “Ông, ông nghe lời cháu một lần đi, dưỡng cơ thể cho thật tốt có được không?”

Radio còn đang ê ê a a phát hí khúc, ông Thẩm dựa vào giường híp mắt thập phần nhàn nhã, khí sắc thoát nhìn cũng tốt lên không ít, chỉ là ngữ khí lộ ra không vui, “Ông nơi nào không có nghe lời mấy người bác sĩ đó, chẳng phải là một tháng nay ngày nào cũng ăn canh suông sao?”

Thẩm Huyền: “.....”

“Vốn dĩ bộ xương già này cũng xem như cường tráng, năm một tháng đều muốn gỉ sét, còn không cho xuất viện, bác sĩ này nọ đều là đòi tiền, cháu nghe bọn hăn thôi phồng cái gì, một bệnh cảm mạo đều có thể nói thành bệnh nan y, như vậy cũng hù được loại người trẻ tuổi như các cháu!” Ông Thẩm càng nói sắc mặt càng khó coi, tựa hồ một giây cũng không ở nổi nữa.

Cau mày, Thẩm Huyền đi đến bên cạnh ông Thẩm, một bên chỉnh âm lượng radio nhỏ lại một chút, thần sắc liền nghiêm túc lên, “Không phải ông còn muốn ôm cháu ngoại sao? Không dưỡng cơ thể tốt, sau này đến cả đứa trẻ cũng ôm không được.”

Mấy ngày này các cô đều không có làm biện pháp an toàn, cũng không biết có trúng thưởng hay không, có điều có thì có, thoát nhìn ông cô

thực thích trẻ con, về sau có thể làm đối phương vui vẻ chút thì tốt.

Nghe vậy, ông Thăm bỗng nhiên mở mắt ra, trên mặt rớt cuộc cũng lộ ra tươi cười, “Cháu cái nha đầu thú vị này, bộ xương già này của ông cũng không có suy yếu đến cái loại trình độ đó, có điều là chính cháu nói đấy, nhất định phải sinh một đứa ra đây nhanh một chút, đều đã kết hôn ba năm, một chút động tĩnh cũng không có, có thời gian ông giới thiệu một vị bác sĩ cho cháu, mẹ cháu năm đó cũng giống như thế này, uống thuốc lập tức liền có, phải có một đứa con mới tính là một gia đình hoàn chỉnh có hiểu hay không.”

Thấy đối phương càng nói càng hăng say, Thăm Huyền chỉ có thể chịu đựng không nói lời nào, cho dù ngồi hỏa tiễn, cô cũng không có khả năng hoài thai nhanh như vậy nha.

Nói xong lời cuối cùng, ông Thăm còn đưa ra chủ ý, buộc cô phải đi gặp bác sĩ, không có biện pháp, Thăm Huyền tìm cái cố có điện thoại liền trốn, nói với bác sĩ nếu có việc liền gọi điện thoại cho cô, rốt cuộc cuối cùng cô cũng khó mà mở miệng về chuyện mình chỉ mới phát sinh quan hệ cùng Mục Đình gần đây thôi.

Về đến nhà đã là bảy tám giờ, vừa vặn dì Vương đã nấu xong đồ ăn, có điều lại không thấy Mục Đình xuống dưới ăn cơm, cô vừa mới chuẩn bị đi thư phòng gọi người, cuối cùng vẫn dừng lại bước chân, quyết định tự mình ăn trước.

“Ông thế nào?”

Dừng lại bước chân, Thăm Huyền không hiểu sao lại cảm thấy sau lưng chột lạnh, một bên ra vẻ trấn định quay đầu lại, “Ông rất tốt nha, bệnh viện cũng có phương án giải quyết rồi, chỉ cần kiểm soát chế độ ăn uống là được.”

Nhìn ánh mắt bất thường của cô gái trước mặt, Mục Đình lập tức hướng dưới lầu đi, thanh âm lãnh đạm, “Vậy thì tốt rồi.”

Thấy đối phương không có tức giận, Thẩm Huyền ngược lại có chút thấp thỏm bất an, với trình độ keo kiệt của người này, hôm nay mình khiến anh mất mặt lớn như vậy, anh không có khả năng sẽ không trả thù chính mình nha.

“Em..... Hôm nay đi vội quá, nên quên ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần kia, anh có mang về đây không?” Cô theo sau nghiêm túc nói.

Môi mỏng hé mở, “Không có.”

Nhìn bóng dáng cao lớn phía trước nói, Thẩm Huyền càng thêm bất an, xảy ra chuyện khác thường tất có lý do, trong lòng người này khẳng định đang nghĩ ra cách trả thù mình.

Tiến lên vài bước giữ chặt cánh tay đối phương, nháy mắt cô nhẹ giọng nói: “Hôm nay..... Em chỉ là không khống chế tốt nặng nhẹ, anh khẳng định sẽ không tức giận đúng hay không.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 47: Hàng Đặt Theo Yêu Cầu Độc Nhất Vô Nhị

Edit: Chovay-HVHT

Đối với việc anh sẽ phong độ bỏ qua, Thẩm Huyền chưa bao giờ dám ôm hy vọng quá lớn, cho nên vẫn nên kịp thời nhận sai tương đối tốt hơn, tóm lại là tốt hơn việc bị anh mạnh tay trả thù.

“ý em là gì?” Mục Đình không mặn không nhạt nhìn cô.

Lông mày Thẩm Huyền khẽ dựng, sau lưng càng ngày càng toát ra nhiều mồ hôi lạnh, chẳng lẽ anh không biết? Không có khả năng nha!

“Không..... Không có gì, ý em là chuyện của Mục Dịch, đều là do em không biết nặng nhẹ, lại còn cùng hăn nói chuyện, lần sau khẳng định sẽ không còn như vậy!” Thần sắc cô lập tức nghiêm túc lên.

Mục Đình không nói gì, chỉ kéo cô đi xuống lầu ăn cơm, Thẩm Huyền cũng ngoan ngoãn đi theo bên cạnh anh, một bên ngắm biểu tình của đối phương, có điều cũng không phát hiện cái gì bất thường.

Chẳng lẽ người này thật sự không có phát hiện?

Dựa theo khẩu vị của hai người, nên dì Vương làm vài món thanh đạm cùng món gà xé cay có khẩu vị nặng hơn, có lẽ do chột dạ, Thẩm Huyền

không khỏi gặp mấy miếng thức ăn cho nam chính, ý đồ che dấu chuyện hôm nay.

Ăn cơm xong cô liền gọi điện thoại cho Lục Tố Tố, bảo ngày mai đến phòng làm việc xem một chút, thật ra cô chính là muốn nhìn nữ chính một chút xem thế nào, thuận tiện nói cho đối phương biết lúc trước đều là do nam hai bày mưu đặt kế mới dẫn đến việc cô ta không tìm được việc, lấy tính cách của nữ chính, khẳng định là chán ghét Phương Khâm đến chết, không có biện pháp nha, vừa thấy nam hai không vui thì Thẩm Huyền liền vui vẻ.

Tắm xong, cô cầm theo giấy bút đi vào thư phòng, nhìn thấy Mục Đình còn đang xem laptop, trên bàn có rất nhiều tài liệu, Thẩm Huyền ngồi xuống dựa lưng vào ghế xoay, một bên ăn anh đào, ánh mắt thỉnh thoảng hướng đến người đối diện.

Thư phòng thực yên tĩnh, nửa ngày, người đàn ông mới ngược mắt lên nhàn nhạt nói: “Ngày mai anh muốn ra nước ngoài, qua mấy ngày sẽ về.”

Khẽ gật đầu, Thẩm Huyền một bên phun hạt anh đào ra, bỗng nhiên cười giở tờ giấy trong tay lên, “Anh xem có giống anh không?”

Dưới ánh đèn ấm áp, trên tờ giấy trắng xuất hiện một bản phác hoạ nổi bật, mi mắt người đàn ông khẽ nâng, cái mũi cao thẳng, môi mỏng hơi mím, nhìn qua có chút nghiêm túc, có điều trên đầu lại đội một cái mũ hình con gấu, sự đột ngột này khiến người khác cảm thấy buồn cười.

Thẩm Huyền rất nhanh đem giấy thu lại, một bên nghiêm túc nói: “Em còn chưa có vẽ xong đâu.”

Nói xong, cô lại lẩm bẩm tự nói: “Hơn nữa, anh chính là người đàn ông đầu tiên em vẽ.”

Đương nhiên, cũng là vì đối phương lớn lên đẹp mắt cho nên cô mới vẽ, không thể không nói, giá trị nhan sắc của nam chính vẫn là không thể chê, mỗi ngày ngắm cũng khiến người khác cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhìn cây bút chì đang di chuyển trên tờ giấy, tầm mắt anh đột nhiên dừng lại ở gương mặt nhỏ nhắn đang nghiêm túc tập trung, nửa ngày, khóe môi mới hơi cong lên.

“Đúng rồi!”

Thẩm Huyền đột nhiên buông bút, hứng thú bưng bưng nhìn người đối diện, “Em dự định thiết kế một bộ âu phục cho anh anh thấy thế nào? Đây chính là hàng đặt theo yêu cầu độc nhất vô nhị!”

Cô còn chưa từng thiết kế qua tây trang của đàn ông đâu, mang anh ra làm chuột bạch thử nghiệm là thích hợp nhất.

“Đòi tiền sao?” Thanh âm anh thanh đậm.

Dứt lời, Thẩm Huyền không khỏi lờm anh, “Anh cái người này như thế nào lại tục như vậy, động một chút liền nói đến tiền, nhưng nếu anh thích nói đến tiền như vậy vậy thì nói tiền cũng được, có điều lấy quan hệ của chúng ta em có thể giảm giá cho anh,”

Đầu bút nhẹ gõ trên mặt bàn, đuôi lông mày anh khẽ động, “Chúng ta có quan hệ gì?”

“.....”

Cô không tự giác cắn môi dưới, cúi đầu không nói chuyện nữa, tiếp tục vẽ bức tranh của mình, không có ý muốn nói chuyện với người này.

“Có phải chúng ta nên nói về chuyện hôm nay hay không?” Mục Đình buông bút, ánh mắt bỗng nhiên thâm thúy lên.

Thẩm Huyền ngẩn người, trộm ngẩng đầu, nháy mắt phía sau lưng chột lạnh, cô đã nói mà người này sao có thể không biết, thì ra là chỉ chờ cô về để tính sổ.

“Chúng ta..... Là vợ chồng mà, đây chỉ là một chút tình thú mà thôi, hơn nữa trước kia anh cũng đối với em như vậy nha, em cũng có nói gì đâu?” Thần sắc cô lập tức đứng đắn lên.

Bình tĩnh nhìn chăm chú người đối diện, ánh mắt Mục Đình khẽ động, “Lại đây.”

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền biết anh muốn làm cái gì, chính là cô có phần nể, cùng lắm thì ngày mai ra cửa che một chút là được, nhưng còn anh ngày mai sợ là sẽ còn dấu vết, trừ khi anh cũng dùng phần nể.

Vừa nghĩ đến anh lại có thể dùng phần nể, Thẩm Huyền liền cực kì muốn cười, này nếu như bị Lục Tổ Tổ biết khẳng định là không thể tin được, mà khi cô vừa đi qua, nháy mắt bị người kéo vào trong lòng ngực, có điều ngoài dự đoán, đối phương cũng không có làm cái gì đối với cô.

“Về sau cách Mục Dịch xa một chút.” Thanh âm anh trầm thấp.

Bầu môi, Thẩm Huyền dựa cằm lên vai anh nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cô vẫn luôn cách vai ác rất xa, chỉ là do đối phương quần lấy cô không bỏ mà thôi.

“Ngày mai anh nhớ kêu người đem hợp đồng mang đến đây, em không muốn lại phải đi cái hội đồng quản trị gì đó đâu.”

Cô vươn người cầm cái chén qua, mang theo một quả anh đào bỏ vào trong miệng, phát hiện anh vẫn đang nhìn mình, lại mang thêm một quả anh đào để ở bên miệng anh, người sau thuận thế cho vào trong miệng, đột nhiên đè lại eo cô, cúi đầu phủ lên môi cô, không nhẹ không nặng nghiền qua mỗi một tắc mềm mại.

Không nghĩ tới người này lại sắc như vậy. Thẩm Huyền tranh thủ nuốt anh đào vào trong miệng, nhưng chất lỏng chua ngọt kia vẫn còn tràn ngập ở giữa môi răng.....

Mắt thấy bầu không khí có chút không đúng, Thẩm Huyền nhanh chóng tìm về quyền chủ động, thừa dịp đối phương không chú ý, nhanh chóng cầm theo tranh của mình bỏ chạy, cô đối với thư phòng không có gì hứng thú, không giống người nào đó, ngay cả phòng tắm cũng đều không buông tha!

Có lẽ là do cô ngủ sớm, nên đối phương cũng không có làm cái gì đối với cô, cũng không có trả thù cô, hơn nữa ngày hôm sau trời mưa, còn đem đồng hồ báo thức của cô cũng tắt đi, Thẩm Huyền một giấc ngủ thẳng tới mười một giờ.

Khi xuống lầu ăn cơm, liền phát hiện trợ lý Chung không biết đã đến từ bao giờ rồi, chờ cô cơm nước xong xuôi sau đó mới bưng một ly nước ấm đi qua, lấy hợp đồng mà đối phương mang đến qua nhìn vài cái, tiếp theo rất nhanh liền cầm lấy bút ký tên lên.

Trợ lý Chung cũng không nghĩ tới phu nhân sẽ tiêu sái như vậy, chỉ cần 5% cổ phần này thôi lợi nhuận mỗi năm đều đủ dọa người, đối phương lại nói không cần liền không cần, xem ra là thật sự yêu Mục tổng bọn họ đến thăm rồi.

“Như thế nào lại không thấy anh đi công tác theo Mục tổng mấy người?” Thẩm Huyền đột nhiên hỏi.

Cất kỹ hợp đồng, trợ lý Chung cười một cái, “Công ty xảy ra chút chuyện, nên tôi ở lại trong nước xem tình hình.”

Nhấp một ngụm nước, Thẩm Huyền dựa vào sofa khó hiểu hỏi: “Thời điểm mở hợp ngày hôm qua không phải rất tốt sao?”

Nói đến đây, trợ lý Chung hơi do dự, cuối cùng vẫn cười mĩa một tiếng, “Cái này.....”

Khoát tay, Thẩm Huyền biết hẳn sẽ không nói, dứt khoát bưng ly nước lên lâu, có điều nếu có thể khiến đối phương không nói, vậy khẳng định không phải là việc gì nhỏ, hơn nữa gần đây Mục Đình đã rất ít đi công tác, lần này cũng không biết là bởi vì chuyện gì.

Sau khi thay xong quần áo, cô liền kêu tài xế đưa đến phòng làm việc, mặc dù rất ít khi tới nơi này, nhưng người ở đây đều nhận ra cô, đặc biệt là nhân viên lễ tân, sau khi nhìn thấy cô đến đây miễn bàn có bao nhiêu nhiệt tình.

“Lục tổng đang ở văn phòng, vừa mới kết thúc một cuộc họp.”

Đối với chuyện ở đây Thẩm Huyền vẫn luôn đều không quá quan, chỉ là phối hợp với Lục Tổ Tổ đầu tư mà thôi, tuy rằng còn chưa thu hoàn toàn tiền vốn về, có điều gần đây phát triển cũng không tệ lắm, hẳn là cũng nhanh sẽ thu được tiền vốn về.

Lập tức đi vào bên trong, người bên trong nhìn thấy cô đều đứng dậy chào hỏi, Thẩm Huyền không nhìn thấy Tô Họa, liền đẩy cửa văn phòng của Lục Tổ Tổ, vừa vặn nhìn thấy cô ấy đang nói chuyện cùng trợ lý của mình ở bên trong, sau khi nhìn thấy cô tiến vào liền lắp bắp kinh hãi.

“Đây là ngọn gió nào đưa Mục thiếu phu nhân của chúng ta mang đến đây?”

“Ngài muốn uống gì ạ?” Trợ lý lập tức thức thời muốn rời đi.

Thẩm Huyền lắc đầu, “Không cần, giúp tôi tìm Tô Họa đến đây là được.”

Nói xong liền đi vào tiến về chiếc ghế xoay ngồi xuống, nhìn bản thiết kế bày đầy bàn, không khỏi nhướn mày, “Đợt cuối cùng còn chưa ra sao?”

Khi trong văn phòng chỉ còn lại hai người, Lục Tố Tố cũng đau đầu thở dài, “Không phải sao, chính cậu buông tay không tiếp quản, đương nhiên là không biết ở đây trong ngoài có bao nhiêu rắc rối.”

Nhấp một ngụm cà phê, không biết nghĩ đến cái gì, Lục Tố Tố đột nhiên nghiêng đầu qua nghiêm túc nói: “Mình nói cậu bây giờ tốt xấu gì cũng là chủ tịch, tùy tiện phát chút tài nguyên, đều đủ cho chúng ta ăn một đồng nha!”

Càng nói Lục Tố Tố càng cảm thấy biện pháp này rất tốt, trước kia cư nhiên không nghĩ tới, có mối quan hệ tốt như vậy đều bị lãng phí.

Thẩm Huyền cũng không nghĩ tới, chủ yếu là không có quản nhiều chuyện ở nơi này, nghe vậy chỉ không mặn không nhạt liếc Lục Tố Tố “Vừa mới bắt đầu, cậu liền muốn một ngụm ăn thành đại mập mạp sao? Nếu nói với Mục Đình, anh ấy khẳng định sẽ trực tiếp đổi một đại đoàn đội đến đây, cho nên chúng ta vẫn nên thành thành thật thật làm đến nơi đến chốn đi, có điều nếu có rắc rối gì, mình sẽ gọi Bạch Tư qua đây”.

“Chặc chặc chặc!” Lục Tố Tố trên dưới quét mắt đánh giá cô, biểu tình quái dị, “Cậu không cần nói với mình, là các cậu đã thật sự ở chung phòng nha?”

Tùy tay buông bản thiết kế xuống, Thẩm Huyền hơi mỉm cười, “Đến cả con mình cũng đã mang cậu còn không tin sao?”

Lục Tố Tố: “.....”

Kích thích quá lớn, có chút phản ứng không kịp, cho nên rốt cuộc cô ấy nên tin hay vẫn là không nên tin?

Lúc này cửa văn phòng đột nhiên vang lên, Thẩm Huyền kêu một tiếng “Vào đi”, liền nhìn thấy Tô Họa đeo thẻ nhân viên đi đến, đương nhiên sau khi nhìn thấy cô tựa hồ có chút kinh ngạc, bởi vì gần đây cô ta mới biết, thì ra Thẩm tiểu thư chính là bà chủ ở đây.

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 48: Xảy Ra Chuyện

Edit: Chovay-HVHT

“Ngồi đi, không cần khách sáo.” Thẩm Huyền cười nói.

Ít nhiều cũng có chút mất tự nhiên, Tô Họa từ từ đi đến sofa ngồi xuống, nghĩ đến chính mình thiếu người khác hai trăm vạn, Tô Họa không khỏi lên tiếng trước: “Lúc trước..... Cảm ơn ngài giúp đỡ, Bạch tiểu thư cũng đã thay bà tôi tìm tốt bác sĩ, qua mấy ngày nữa bà tôi sẽ làm phẫu thuật, có điều ngài yên tâm, tiền tôi thiếu ngài tôi nhất định sẽ nhanh chóng trả hết!”

Giọng nói Tô Họa có chút gấp gáp, nhưng lại nghĩ đến tình huống hiện giờ của bản thân, không khỏi chậm rãi cúi đầu, “Tuy rằng hiện tại tôi nhất thời còn chưa có, có điều tôi đã cùng công ty ký hợp đồng, tôi ở công ty làm việc sẽ không cần tiền lương.”

Lại còn có thể giúp bản thân học tập thêm kinh nghiệm, tuy rằng ánh mắt của Lục tổng nhìn cô ta luôn có chút kì quái, nhưng lại cho cô ta rất nhiều cơ hội học tập, mấy cái này khi ở công ty lớn đều không có cơ hội, hơn nữa các đồng nghiệp đều rất tốt, cũng không có lục đục với nhau nhiều, cô ta thực thích bầu không khí nơi này.

Nhưng mà Thất Thất vẫn luôn không tán thành mình tới nơi này, cô ta không rõ Thất Thất hiểu lầm cái gì với Thẩm tiểu thư mà lại lớn như vậy, nhưng cô ta cảm thấy Thẩm tiểu thư tuy rằng tính cách ngay thẳng, nhưng so với rất nhiều người mà nói thì đã rất đáng quý, hơn nữa cũng không có so đo qua chuyện của Thất Thất, có thể thấy được lòng dạ của Thẩm tiểu thư nhất định rất rộng rãi.

Thẩm Huyền liếc Lục Tổ Tổ một cái, người sau nhún nhún vai, không ký hợp đồng thì cô ấy sao có thể sẽ yên tâm tận tâm bồi dưỡng cái cô Tô Hòa này, vạn nhất người này đi được nửa đường liền chạy, vậy cô ấy chẳng phải là thiệt thòi lớn.

“Tiền không vội, có điều nếu cô cảm thấy không thoải mái, cũng có thể trả nợ dựa theo ngân hàng. Nếu có liền hoàn lại cả vốn lẫn lời.” Thẩm Huyền thuận miệng nói.

Nhưng lời này lại chọc vào tâm Tô Hòa, chỉ thấy cô ta vội vàng gạt đầu, “Đây hẳn nên như vậy.”

Nếu không như vậy, trong lòng cô ta ngược lại sẽ không dễ chịu.

Thẩm Huyền đã sớm sờ thấu tính cách của đối phương, dừng một chút, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Gần đây cô còn liên lạc với Phương Khâm sao?”

Nói đến đây, sắc mặt Tô Hòa không khỏi né tránh, cúi đầu do dự nói: “Hắn..... Vẫn luôn đều đến tìm tôi, nhưng mà tôi không dám nói cho hắn là tôi đã có bạn trai, tôi sợ hắn sẽ gây bất lợi đối với anh Lâm.”

Không nghĩ tới nữ chính lại thật sự cùng nam ba ở bên nhau, Thẩm Huyền dè xuống độ cong nơi khoe miệng, trên mặt ngược lại nghiêm túc lên, “Chuyện này cô không cần lo lắng, bố của bạn trai cô không phải là cấp trên của viện nghiên cứu sao? Phương Khâm không dám động hắn.”

Nam ba đương nhiên không phải là một bác sĩ bình thường, bằng không như thế nào xứng với một quyển sách Mary Sue.

Nghe vậy, Tô Họa cũng sững sốt, nửa ngày, mới lẩm bẩm nói: “Tôi..... Tôi không biết.....”

Cô ta chỉ nhớ rõ từ nhỏ đến lớn rất ít khi nhìn thấy bố của anh Lâm, ngẫu nhiên cũng chỉ là thời điểm ăn tết mới nhìn qua một lần, nhưng anh Lâm chỉ nói bố mình chỉ là một nhân viên nghiên cứu thuốc bình thường, lại không nghĩ rằng là làm việc ở Chính phủ, “Cô gặp phải rắc rối gì, không cần một mình ghen ở trong lòng, nếu đã lựa chọn cùng ở bên nhau với bạn trai cô, liền phải lựa chọn tin tưởng đối phương, cô lựa chọn đem chính mình giao cho anh ta, vậy anh ta giúp cô cũng là đương nhiên, chờ sau khi hai người kết hôn liền tuy hai mà một, có cái gì phiền toái cũng muốn cùng nhau đối mặt, cho nên cô không cần kiêng dè Phương Khâm, hẳn là nên nói cho bạn trai cô là cô đang gặp khó khăn, anh ta khẳng định sẽ giúp đỡ hơn nữa sẽ cùng cô đối mặt.”

Thời điểm đọc sách, Thẩm Huyền liền đặc biệt tức giận, không rõ vì sao chuyện gì nữ chính cũng luôn nhịn không chịu nói, luôn để cho người khác đi đoán, thật ra cũng có khả năng do lòng tự trọng của đối phương quá mạnh, không có thói quen phiền toái người khác, nhưng lại luôn vô tình khiến người khác phiền toái.

Vẻ mặt Lục Tố Tố khác thường nhìn cô, giống như đang nhìn thấy quái vật.

Tô Họa cuộn chặt tay lại trầm mặc hồi lâu, nửa ngày, mới nghiêm túc ngắt đầu, “Ngài nói rất đúng, là tôi hồ đồ, tôi sẽ nói hết với anh Lâm, ngay cả Phương tổng kia..... Tôi cũng sẽ không tiếp tục trốn tránh, tôi sẽ nói cho hẳn, tôi đã có bạn trai, chờ sau này chúng tôi kết hôn, có con, hẳn khẳng định sẽ không còn theo đuổi tôi nữa.”

Thấy Tô Họa lại có thể nghĩ thông suốt, Thẩm Huyền cũng vui mừng gật gật đầu, rõ ràng một trăm tập cốt truyện cầu huyết, nhưng thật ra thì mười tập liền có thể giải quyết.

“Thật ra cô có nghĩ đến vì sao lúc trước cô vẫn luôn không tìm được việc làm hay không?” Thẩm Huyền ý vị sâu xa nhìn Tô Họa.

Người sau chột sững sốt, nhưng cũng không phải ngu ngốc, phương thức tư duy cơ bản vẫn phải có, lập tức sắc mặt liền trắng nhợt.

“Cô không cần lo lắng, chỉ cần cô yên tâm ở chỗ này làm việc là được, không có người nào tay có thể đuổi đến nơi này của tôi đâu.” Thẩm Huyền nhàn nhạt cười.

Đối diện với bộ dáng thanh lệ của người phụ nữ, Tô Họa đột nhiên đứng dậy đối cô cúi đầu, “Cảm ơn ngài Thẩm tiểu thư, tôi nợ ngài thật sự là quá nhiều.”

Thẩm Huyền chỉ cười không nói gì, cô giúp nữ chính cũng không phải đơn thuần là có lòng tốt, chỉ là không nghĩ muốn nhìn thấy nam hai quá tốt thôi, cùng nam ba ở bên nhau thật tốt a, so với cái nam hai buồn nôn kia còn tốt hơn.

Sau khi chờ Tô Họa rời đi, rốt cuộc Lục Tố Tố không kiềm chế được, tràn đầy kinh ngạc nhìn cô nói: “Cậu không sao chứ? Lại còn nổi hứng tư vấn tình cảm cho người ta? Trước kia sao lại không thấy cậu có lòng tốt như vậy? Còn nữa chuyện tình cảm của chính cậu giải quyết xong rồi sao?”

Biết Lục Tố Tố sẽ không tin tưởng lời nói của mình, Thẩm Huyền cũng không có ở lại lâu, chỉ giơ tay gõ xuống mặt bàn hai cái, “Chờ Mục Đình đi công tác về, cậu có thể đến ăn một bữa cơm, đến lúc đó cậu liền có thể nhìn xem rốt cuộc trong nhà là ai định đoạt!”

Lục Tố Tố “Phụt” một tiếng thiếu chút nữa là cười ra tiếng, cuối cùng vẫn kiên nhẫn một chút gật đầu, cảm thấy Thẩm Huyền chính là đang mạnh miệng, cho dù quan hệ của bọn họ có hòa hợp, vậy cũng hẳn là đối phương thời thời khắc khắc bám lấy Mục Đình mới đúng.

Thẩm Huyền rời đi, cũng không muốn tiếp tục nói chuyện với Lục Tố Tố, Mục Đình lừa gạt quá giỏi, nên ai cũng đều cảm thấy chuyện trong nhà đều là do anh định đoạt, còn mình chỉ là một người bị động mà thôi, có điều cô cũng không muốn giải thích quá nhiều, chỉ cần bản thân biết là đủ rồi.

Về đến nhà, lại ăn cơm một mình, không hiểu sao lại có chút không quen, tuy rằng tin tưởng đối phương sẽ không xằng bậy, nhưng Thẩm Huyền vẫn nhin không được gọi điện thoại qua kiểm tra, nhưng điện thoại không liên lạc được, cho rằng đối phương có việc, Thẩm Huyền cũng liên không có gọi lại.

Nhưng cô cũng không có nhàn rỗi, mà tiếp tục thiết kế quần áo cho Mục Đình, có thể là bởi vì thiết kế cho anh nên tâm lý không có áp lực quá lớn, linh cảm cũng xông ra ào ào, một buổi tối cô cũng đã vẽ tốt bộ đồ, còn cố ý chụp lại gửi qua cho đối phương xem.

Thế nhưng thẳng đến ngày hôm sau khi cô tỉnh lại, Mục Đình cũng không có gọi lại cho cô, nghĩ đến đối phương bận cũng không có khả năng bận thành như vậy, cô lại gọi điện thoại qua, nhưng vẫn như cũ không liên lạc được, nghĩ đến trên người đối phương có hào quang của nam chính, đến xe đâm cũng bất tử, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, Thẩm Huyền cũng liên không có quá rối rắm.

Sau khi đến bệnh viện thăm ông, Bạch Tư lại đưa cho cô mấy phần văn kiện, nói là tương đối gấp, nhưng Mục Đình lại không ở đây, Thẩm Huyền cũng không có chú ý, chỉ có thể chờ trở về gọi điện thoại nói trợ lý Chung qua đây một chuyến.

Đối phương đến rất nhanh, thần sắc vội vàng, vừa vặn là giờ cơm chiều, Thẩm Huyền liền đem mấy phần văn kiện đưa cho hắn, “Lần này Mục tổng các người đi ra ngoài không phải là ở bên ngoài có phụ nữ chứ?”

Nghe vậy, trợ lý Chung chỉ cười một tiếng, nói một câu “Ở đâu nha”.

“Vậy cậu đem cái này đưa qua cho Mục tổng các người đi, hỏi anh ấy muốn ký tên hay không.” Thẩm Huyền liếc hắn.

Người sau tiếp nhận văn kiện, trên trán lại không tự giác chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, một bộ muốn nói lại thôi.

Thẩm Huyền rất nhanh liền phát hiện hắn không thích hợp, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Ánh đèn trên đỉnh đầu có chút chói mắt, trên mặt trợ lý Chung cũng xuất hiện một chút nôn nóng, đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của cô, cuối cùng vẫn cau mày ấp úng nói: “Mục tổng..... Ngày hôm qua ở du thuyền đã xảy ra chuyện.”

“.....”

Trong nháy mắt Thẩm Huyền liền ngồi thẳng người dậy, trong lòng căng thẳng, “Cậu nói gì cơ?!”

Cô ôm chặt cái gối, không dám tin tưởng nhìn người đối diện.

“Cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ là chiếc du thuyền kia đột nhiên mất liên lạc, cảnh sát nước ngoài cũng đang toàn lực điều tra, bên trên còn có một số đối tác quốc tế của công ty, cũng không biết vì sao lại đột nhiên mất liên lạc.” Trợ lý Chung cũng lo lắng không thôi.

Chợt đứng dậy, Thẩm Huyền lập tức liền hướng trên lầu đi, một bên hô: “Cậu mau giúp tôi đặt vé máy bay gần nhất.”

Không nghĩ tới cô lại gấp gáp như vậy, trợ lý Chung cũng chạy nhanh đuổi kịp, “Không được a, việc này tạm thời còn đang bảo mật, nếu ngài cũng đi theo, các đồng sự khác của công ty khẳng định sẽ nghi ngờ.”

Dừng lại bước chân, Thẩm Huyền nắm chặt tay, hô hấp cũng đi theo dồn dập lên, dù cho cô tin tưởng nam chính có hào quang, nhưng mà trên đời không có tuyệt đối, nếu Mục Đình thật sự đã xảy ra chuyện làm sao bây giờ.

“Tại sao bây giờ cậu mới nói với tôi?!” Vẻ mặt cô phần nộ trùng mắt với người trước mặt.

Người sau không khỏi cúi đầu, ấp úng nói: “Tôi cũng là do sợ ngài quá lo lắng mà thôi, hơn nữa..... Ngài tuyệt đối không thể rời khỏi đây, vạn nhất bị người có tâm tư lợi dụng, đem chuyện này làm lớn, đến lúc đó đối công ty trên dưới đều sẽ có ảnh hưởng.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 49: Trở Về

Edit: Chovay-HVHT

Trợ lý Chung cũng là vì quyền lực suy xét, tuy rằng không dễ nghe, nhưng cũng là sự thật, nếu Mục tổng thật sự xảy ra chuyện gì, trước mắt hẳn cũng có thể giành được lợi ích lớn nhất cho phu nhân, nói cách khác một khi tin tức bị tiết lộ, những người như hồ rình mỗi trong công ty khẳng định sẽ phát tác, phu nhân nhất định sẽ có thể không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Hơn nữa lúc này sức khỏe của ông Thẩm cũng không tốt, càng không thể chịu kích thích, chuyện này nháo lớn cũng sợ kích thích đến ngài ấy, cho nên hẳn mới luôn muốn giấu giếm, chỉ sợ Thẩm Huyền xúc động một cái thực sự sẽ rời đi, hơn nữa ai biết sự việc lần này là ngoài ý muốn hay do người khác làm?

Những thứ ở bên trong hào môn rất hắc ám, rất nhiều điều khiến người khác không thể nào tưởng tượng được.

Thẩm Huyền gãi gãi đầu tóc thỉnh thoảng ở nơi đó đi tới đi lui, lúc này toàn bộ đầu óc đều loạn, từ ngày hôm qua vẫn luôn mất liên lạc đến bây giờ, hơn nữa còn đang ở trên biển, hiện tại cô đã không dám nghĩ sâu thêm.

“Lúc trước cậu nói công ty xảy ra chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?” Cô đột nhiên hỏi.

Dứt lời, trợ lý Chung cũng hơi do dự, lúc sau mới nghiêm túc nói: “Chính là công ty xảy ra nội gián, thiếu chút nữa khiến chúng tôi thất bại một hạng mục lớn, lần này Mục tổng đi ra ngoài cũng là vì giải quyết lỗ hổng.”

Thẩm Huyền không nói gì, hai tay nắm lấy lan can, ánh mắt thẳng tắp dừng lại người ở dưới lầu, không khí đột nhiên nặng nề lên, bàn tay đang nắm lan can cũng càng ngày càng chặt.

“Cậu đi đi, có chuyện gì nhớ rõ trước tiên cho tôi biết, ngoài ra, biểu hiện tự nhiên chút, đừng cho người khác nhìn ra manh mối.”

Nghe vậy, trợ lý Chung gật đầu, mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn chậm rãi đi xuống lầu, thật ra hẳn còn muốn nói thêm chuyện khác, có điều thoát nhìn phu nhân cũng không muốn để ý tới chuyện khác.

Ở trong một đại gia tộc, một khi người thân xảy ra chuyện, mỗi người đều nghĩ đến lợi ích của bản thân, hẳn cũng muốn nói một chút ý định xấu, nhưng lại không nghĩ tới đối phương một chút cũng không quan tâm những lợi ích có thể đạt được dễ như trở bàn tay, có lẽ, cũng do trước kia hẳn đối với phu nhân luôn tồn tại thành kiến, tuy rằng lúc trước phu nhân làm việc cực đoan, nhưng lại thật tâm vì Mục tổng, phần tình cảm này quả thật khó có được, khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Nhìn trợ lý Chung dần dần ra khỏi cửa, Thẩm Huyền rốt cuộc nhịn không được chậm rãi ngồi xổm xuống, trong lòng phiền muộn xoa mặt, cô vẫn luôn cho rằng mình chỉ ở bên Mục Đình vì anh có tiền lại đẹp mắt, nếu đối phương xảy ra chuyện, mình liền có thể được thừa kế một di sản cực lớn, nhưng vì sao trong lòng cô lại khẩn trương sốt ruột như vậy.

Bất kể chuyện gì xảy ra trước kia, cô đều có thể tìm Mục Đình thương lượng, bởi vì cho dù xảy ra chuyện gì thì anh cũng đều có thể giải quyết, nhưng mà bây giờ toàn bộ đầu óc của cô đều loạn, hoàn toàn tìm không thấy người có thể thương lượng.

Hít sâu một hơi, cô đi vào toilet vốc nước lạnh lên mặt, sau khi chờ đầu óc thanh tỉnh một chút, mới nằm trên giường suy tư, tuy rằng không biết hào quang nam chính còn có dùng được hay không, nhưng trước mắt lại là thứ duy nhất mà cô có thể ký thác hy vọng, cô không dám nghĩ đến việc Mục Đình sẽ xảy ra chuyện, bởi vì nghĩ đến đó trong lòng cô liền đặc biệt khó chịu, lúc bắt đầu trở thành nữ phụ, tuy rằng nam chính luôn nói lời lạnh nhạt với cô, nhưng từ trước đến giờ đều không có khắt khe với cô, cho rằng mình không có tiền, còn luôn đưa tiền cho cô xài, tuy rằng sau này có đụng tay đụng chân vào việc ly hôn, nhưng mà từ trước đến nay cô đều không có chịu thiệt qua, cô muốn cảm giác an toàn, đối phương đều cho, thậm chí mang toàn bộ tài sản đến ký hợp đồng với cô.

Trước kia Thẩm Huyền luôn cảm thấy người này đối với mình không tốt, sẽ không dễ dàng cô, sẽ không lãng mạn, cũng sẽ không chủ bồi cô, nhưng hiện tại ngẫm lại, kỳ thật chỉ là do mình trước kia vẫn luôn đều không có phát hiện mà thôi, nam chính đã từng thường xuyên đi công tác, một tháng có một nửa thời gian đều là ở bên ngoài, nhưng mà hiện tại cơ bản đều rất ít đi công tác, khẳng định là bởi vì anh muốn ở lại bồi mình, chỉ là trước nay đều không nói.

Càng nghĩ càng phiền muộn, Thẩm Huyền làm cho mình không cần suy nghĩ nữa, nhưng có chuyện cô cảm thấy rất khả nghi, trong cốt truyện vai ác vì trả thù nam chính, cố ý bán đứng tin tức của công ty, không biết lần này có phải hấn làm hay không?

Gọi điện thoại qua, di động Mục Đình vẫn tắt máy như cũ, cô lại gọi điện thoại cho Mục Dịch, có điều lần này ngược lại rất nhanh đã kết nối được.

“Huyền Huyền?”

Đối phương có vẻ tương đối bình tĩnh, Thẩm Huyền dừng lại, đột nhiên nói: “Tôi có chút việc muốn hỏi cậu, ngày mai cậu đến đây.”.

Hện tại cô không dám ra ngoài, lời nói cũng có chút khó nghe, nếu Mục Đình thật sự đã xảy ra chuyện, mình lại có chuyện gì không hay, công ty liền hoàn toàn rơi vào trong tay người ngoài, có một số người vì mấy trăm vạn đều có thể làm ra chuyện giết người cướp của, vậy thì miễn bàn đến tài sản kếch xù này, cô tuyệt đối không thể để những âm mưu của những người đó thực hiện được.

Người ở đầu bên kia điện thoại trả lời không chút do dự, dường như là biết Mục Đình không ở đó, vô cùng thoải mái đáp ứng, chỉ cần là Thẩm Huyền yêu cầu, hẳn trước nay đều sẽ không cự tuyệt, nhưng trừ chuyện rời khỏi cô.

Cúp điện thoại, Thẩm Huyền ôm chầnгыng ngốc nhìn trần nhà, đột nhiên cảm thấy căn phòng to như vậy lại vắng vẻ đến đáng sợ, hốc mắt không hiểu sao lại nóng lên, cô nhắm mắt lại khiến bản thân ngủ, nói không chừng ngủ một giấc ngày mai tỉnh dậy Mục Đình đã quay về, rốt cuộc đến xe đâm anh cũng bất tử, lần này chắc chắn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vẫn trần trọc khó ngủ như cũ, cô ôm di động rất sợ bỏ qua bất kỳ tin tức gì, khi đang mơ màng sắp ngủ thì đã đến buổi sáng ngày tiếp theo, cô không còn ý thức, nhưng việc đầu tiên vẫn là nhìn di động, có điều mặt trên không có bất kỳ cuộc gọi nhớ nào, cũng không có tin tức gì từ trợ lý Chung, trong lòng cô cũng nảy lên một tia mất mát.

Bởi vì muốn gặp Mục Dịch, cho nên hôm nay Thẩm Huyền không đến bệnh viện, hơn nữa cũng không dám đem chuyện này nói cho ông biết, sợ đối phương lo lắng theo, bây giờ ông tuyệt đối không thể lại chịu bất luận kích thích gì.

Gần đến chiều Mục Dịch mới đến đây, bởi vì không có khẩu vị, nên giữa trưa Thẩm Huyền không ăn gì, dì Vương cho rằng cô muốn giảm béo, nên cắt một đĩa trái cây đặt lên bàn cho cô, có điều sau khi nhìn thấy Mục Dịch đến đây, bà sợ tới mức lại muốn đi gọi bảo vệ, rốt cuộc chuyện lần trước còn rõ ràng trước mắt, Thẩm Huyền lập tức ngăn bà lại, hơn nữa còn nói đối phương đi xuống nghỉ ngơi.

Sợ một mình cô ở đây sẽ gặp nguy hiểm, mấy lần dì Vương muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn đi xuống.

Khi toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại hai người, Mục Dịch ngược lại vô cùng tự tại ngồi ở đối diện cô, có điều trong mắt lại có thêm một chút gì đó khiến người khác không nhìn ra được.

“Từ trước đến nay cậu đều sẽ không gạt tôi.” Ánh mắt cô sáng rực.

Người ngồi ở đối diện thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay gõ lên mặt bàn, biểu tình không đổi, nửa ngày, trên mặt mới dần dần nhiễm một tia ý cười, “Đương nhiên.”

Bộ dạng tuấn mỹ của người đàn ông mang theo một chút phức tạp khiến người khác không nhìn thấu, không hề giống như xưa bướng bỉnh cố chấp như vậy, ngược lại thâm trầm rất nhiều.

Thẩm Huyền cầm lấy gối ôm, thanh âm bình tĩnh, “Vậy cậu nói cho tôi biết, cái người nội gián trong công ty có phải là cậu hay không?”

Cô không muốn chuyện xấu gì cũng đều hướng trên đầu hấn chất vấn, nhưng trực giác nói cho cô, chính là Mục Dịch.

Đối diện với hai tròng mắt chất vấn của cô, ấn đường Mục Dịch gắt gao nhả lại, nửa ngày, mới cười nhạo một tiếng, “Nếu em cảm thấy là anh vậy thì đó chính là anh.”

“Mục Dịch!” Sắc mặt Thẩm Huyền trầm xuống, “Tôi phải nghe chính miệng cậu thừa nhận!”

Toàn bộ đại sảnh đều tràn ngập bầu không khí ngưng trọng, Mục Dịch cúi đầu, lòng bàn tay hơi căng thẳng, “Là anh.”

Thành thật mà nói, Thẩm Huyền cực kỳ không hy vọng là hắn, bởi vì cô không muốn lại nhìn thấy đối phương vì mình mà tiếp tục đi sai đường, nhưng khi một người cố chấp điên cuồng lên, vài câu nói của cô sao có thể thuyết phục được.

Hít sâu một hơi, cô cúi đầu ôm chặt gối, thẳng đến khi khớp xương trắng bệch, thật lâu sau, đột nhiên từ phía sau lấy ra một cái máy ghi âm, ánh mắt đã không còn bất kỳ độ ấm nào, "Lúc trước cậu thuê người lái xe đâm Mục Đình, tôi nói rồi nếu lại có lần tiếp theo tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, tôi không hy vọng cậu lại tiếp tục sai, những chuyện cậu đã làm tôi sẽ nói hết cho Mục Đình, mặc kệ kết cục cuối cùng thế nào, tôi đều đã cho cậu cơ hội, tôi sẽ không tiếp tục dung túng cậu nữa, cho dù cậu luôn miệng nói yêu tôi, nhưng cậu lại không có nghĩ đến, tôi có thể thừa nhận được tình yêu của cậu hay không."

Lúc trước cô không nói, chẳng qua vì có chút không đành lòng, chỉ cảm thấy đối phương cũng là một người đáng thương, nhưng vì sao lại muốn khiến người khác vì sự cố chấp của hắn mà phải trả một cái giá lớn, một quyết định của hắn, sẽ mang đến cho người khác nhiều rắc rối, nếu không phải tại hắn, thì Mục Đình sẽ không xuất ngoại, nói không chừng cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Bốn mắt nhìn nhau, nhận ra trong mắt cô chợt lóe lên tia oán hận, Mục Dịch đột nhiên cười ra tiếng, “Vậy em cảm thấy hắn sẽ quay về sao?”

Dừng lại hô hấp, Thẩm Huyền không dám tin nhìn người đối diện, trên mặt dần dần tràn ngập phần nộ, “Cậu có ý gì? Chẳng lẽ chuyện của

Mục Đình là cậu làm?!”

Cô như thế nào cũng không nghĩ tới việc này lại cũng là do Mục Dịch làm, nhưng nghĩ đến đối phương ở trong sách còn đặt bom vào trong xe nam chính. Đạn đều dám làm, vậy còn có cái gì mà làm không được!

“Nếu em cho rằng đều là do anh làm, vậy thì cho dù anh nói cái gì cũng đều không có tác dụng.”

Mục Dịch cười tự giễu, thần sắc đột nhiên cô đơn, “Anh đã suy nghĩ rất nhiều, thậm chí nghĩ đến việc Mục Đình đã chết em sẽ cùng anh ở bên nhau, nhưng anh lại phát hiện anh cũng không có cao hứng như vậy, anh tự hỏi bản thân vì sao lại như vậy, anh yêu em, điều này là không thể nghi ngờ, trong khoảng thời gian này anh vẫn luôn tự hỏi bản thân vì sao, thẳng đến gần đây mới tìm được đáp án.”

Thẩm Huyền cuộn chặt tay, hoàn toàn không nghe đối phương nói, chỉ nghĩ hận không thể tìm người đem hắc bắt lại.

“Em nói đúng, em vì hắc thay đổi quá nhiều, anh phát hiện ký ức của bản thân còn dừng lại ở ba năm trước đây, hiện tại em sẽ không còn mắng anh là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, cũng sẽ không khiến anh lặn thật xa, ngược lại bắt đầu sợ hãi đến sự tồn tại của anh.....”

Ánh mắt Mục Dịch bỗng nhiên thay đổi, “Giống như ánh mắt bây giờ của em, đã thật lâu rồi anh đã không nhìn thấy, quả thật anh rất thích ánh mắt như vậy, vì ít nhất em còn nhớ rõ anh.”

“Bệnh tâm thần!” Thẩm Huyền rút cuộc nhin không được mắng một câu, đặc biệt là khi nghĩ đến mình còn sẽ bị dây dưa cả đời.

Như là một chút cũng không để bụng sự chán ghét của cô, ngược lại Mục Dịch rất hưởng thụ đứng lên, ý vị không rõ nhìn cô nói: “Em nhớ cho kỹ, điều anh làm hết thảy cũng là vì em, mà không phải bởi vì hắc.”

Lưu lại một câu, hấn liền ra khỏi biệt thự, nếu như ngày thường đối phương nguyện ý tâm bình khí hòa nói chuyện như vậy, Thẩm Huyền nhất định sẽ rất vui mừng, nhưng mà trước mắt cô chỉ có cảm hận, nếu Mục Đình không về được, cô nhất định phải đem người này đưa vào ngục giam!

Còn nói là vì cô, Thẩm Huyền ghét nhất những người đem danh nghĩa là yêu cô đi làm những chuyện hại người hại mình!

Càng nghĩ càng giận, cô càng ngày càng muốn liên lạc với trợ lý Chung đem ghi âm cho anh ấy nghe, tiết lộ bí mật của công ty cũng là vi phạm pháp luật, cái người Mục Dịch này đã điên rồi!

Chỉ cần nghĩ đến việc Mục Đình bởi vì mình mới xảy ra chuyện, trong lòng Thẩm Huyền càng thêm khó chịu, chưa từng hy vọng hào quang nam chính của anh có thể mạnh thêm một chút như vậy.

Không bao lâu sau Bạch Tư lại qua đây, hỏi văn kiện ngày hôm qua đã ký xong chưa, Thẩm Huyền nói quên đưa cho Mục Đình xem, nói Bạch Tư chờ một chút, cũng không dám đem chân tướng nói cho cô ấy biết, chuyện này càng ít người biết đến càng tốt.

Buổi tối vẫn không có ăn uống cái gì như cũ, rất sớm liền nằm ở trên giường, gắt gao cầm di động chờ trợ lý Chung gọi điện, gần mười giờ tối, dì Vương mới tiến vào kêu cô đi xuống ăn một chút gì, nói là giảm béo quá mức sẽ có hại.

Thẩm Huyền rất muốn cười, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cười khổ, cẩn thận tính lại, Mục Đình đã mất liên lạc suốt ba ngày.

Trong miệng khô khốc, cô vẫn lên tinh thần đi xuống ăn một chút gì, chỉ là trong lúc cô xuống lầu, lại phát hiện trên bàn cơm còn có một người đàn ông mặc đồ ở nhà đang ngồi, hiển nhiên đã trở về một lúc, còn đã tắm rửa xong.

Dụi mắt vài cái, sau khi xác định chính mình không có nhìn lầm, cô lập tức phi như bay xuống, sau khi đến gần nhìn bóng dáng của người đàn ông dưới ánh đèn, nhìn không được ôm chặt đối phương, ngữ khí tràn ngập nôn nóng, “Anh không có chuyện gì chứ?”

Gương mặt này là thực sự tồn tại, cũng không phải do ảo giác của cô!

Dì Vương cười quay trở lại phòng bếp, anh buông ly nước, bỗng nhiên nhìn người phía sau: “Quan tâm anh như vậy sao?”

Thẩm Huyền vốn dĩ còn có rất nhiều lời muốn nói, hốc mắt đều nóng lên, nhưng ngay sau đó lập tức trừng mắt giận giữ đá xuống ghế anh, “Em đương nhiên không quan tâm, anh mà chết em đã có thể phát tài!”

Dưới ánh đèn, cặp mắt to tròn kia đã có chút ướn át, dưới mắt cũng phiểm một chút màu xanh lá, có thể thấy được hai ngày này cô cũng không có nghỉ ngơi tốt, khóe môi Mục Đình hơi nâng, giờ tay nhéo khuôn mặt nhỏ của cô, bỗng nhiên từ bên cạnh lấy ra một cái hộp màu hồng.

“Đây là cái gì?” Thẩm Huyền nghi ngờ quét mắt nhìn anh từ trên xuống dưới đánh giá, phát hiện đối phương một chút vết thương cũng không có, mặt cô còn lo lắng như vậy, người ta chính là có hào quang của nam chính đó.

Mục Đình đưa mắt nhìn cô, “Không phải em nói anh đi công tác chưa bao giờ mang quà về.”

Trái tim vừa động, Thẩm Huyền không khỏi ôm lấy cổ anh lẩm bẩm nói: “Tại sao anh không nhận điện thoại của em, em còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 50: Chân Tướng

Edit: Chovay-HVHT

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thẩm Huyền cũng không dám tin đối phương nói về liên về, thế mà lại một chút tin tức cũng không có, cũng không có gọi điện thoại thông báo cho cô, câu trả lời duy nhất chính là anh không muốn nói cho cô.

Nghĩ đến việc mình lo lắng như vậy, kết quả đối phương một chút việc cũng không có, Thẩm Huyền liền cảm thấy đầu của mình chắc chắn là bị cửa kẹp, lần trước mình bị bắt cóc, đối phương đều có thể không cần manh mối mà vẫn tìm được chính mình, lần này sao có thể sẽ mất liên lạc lâu như vậy, hơn nữa bộ dáng trợ lý Chung thoát nhìn một chút cũng không nóng nảy, chắc chắn là cái gì cũng đều biết.

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Mục Đình không nhanh không chậm giải thích một câu.

Thẩm Huyền lại kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc cứ như vậy dò xét người đối diện, càng thêm cảm thấy anh đang làm chuyện gì đó đáng xấu hổ sau lưng mình.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi sao?” Giữa hai hàng lông mày cô nhú lại, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Kéo tay cô lại, Mục Đình sờ đầu cô, ánh mắt sâu kín nói: “Chuyện xảy ra bất ngờ, cho nên không kịp nói cho em.”

Hơn nữa anh cũng có một chút tâm tư.

Không hiểu sao cái mũi đau xót, Thẩm Huyền tránh khỏi tay anh, thật sâu nhìn vào mắt anh, tiếp theo liền bước lên lầu, thoát nhìn ngay cả trợ lý Chung cũng đều biết, mà mình ở trong lòng anh ngay cả một người trợ lý cũng không bằng, ngay cả việc làm ăn bảo mật cũng muốn gạt cô, chứng minh mình ở trong lòng anh độ tin tưởng còn không bằng một trợ lý.

Tắm rửa xong, Thẩm Huyền đem cửa khóa trái, hơn nữa còn khóa thêm khóa sắt, không thể phủ nhận, cô cảm giác mình đối Mục Đình giống như nhiều thêm một chút gì đó, nhưng cô lại không muốn thừa nhận, chỉ có thể bực bội nằm ở trên giường ngủ, hai ngày này cũng chưa được ngủ ngon, rất nhanh cô liền ngủ mất, nhưng lúc nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy trong ổ chăn bỗng nhiên nóng lên.

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác được giữa cổ đột nhiên có thêm một cái đầu, nhìn không được cúi đầu liền cắn vào đầu vai anh một ngụm, cô đã khóa thêm khóa sắt, người này sao lại vào được?!

“Chung Toàn không biết.”

Trong bóng đêm, giọng nói anh trầm thấp liền vang lên ở bên tai, Thẩm Huyền có chút không tin, hơn nữa cơn buồn ngủ kéo đến, chẳng qua chỉ quay người khịt mũi nói, “Anh cảm thấy em sẽ tin anh sao?”

Miệng của đàn ông, đều là quỷ gạt người.

Ôm lấy thân hình nhỏ nhắn, khoe môi Mục Đình khẽ nhếch, đột nhiên cúi đầu ở bên tai cô nói nhỏ vài câu, người nằm trong lòng ngực bỗng nhiên đẩy anh một phen.

Thẩm Huyền đỏ mặt lại dịch xa chút, cô mới không muốn lại nghe những lời hoa ngôn xảo ngữ của anh, nhưng lúc này bên hông đột nhiên thêm một bàn tay, bên tai lại vang lên một giọng nam êm tai, “Anh đã nói trước với luật sư, cho dù có chuyện gì, Chung Toàn sẽ thay em xử lý chuyện cổ phần.”

Mi mắt khẽ nâng, khoe môi Thẩm Huyền bĩu một cái, nhưng vẫn không nói gì, có điều đối với người đàn ông đang tới gần ngược lại cũng không có lại kháng cự.

Trong bóng đêm, cô ôm chặt cánh tay anh, lại lần nữa nặng nề chìm vào giấc ngủ, chỉ còn lại anh ý vị thâm trường nhìn người trong lòng ngực, anh đã nghe Chung Toàn nói toàn bộ, cô rất lo lắng cho mình.

.....

Ngủ một giấc đến giữa trưa ngày hôm sau, chờ khi Thẩm Huyền xuống lầu ăn cơm, phát hiện quả nhiên Mục Đình không ở đây, cô cũng chỉ có thể đến bệnh viện, Bạch Tư cũng đang ở đó, có điều Bạch Tư đã nói cho cô một sự kiện thú vị.

"Hôm nay truyền ra tin tức, Mục Thức bên kia đã cùng Quốc Đạt và Hoa Mỹ đạt thành hợp tác, cuộc họp báo vừa mới kết thúc."

Thẩm Huyền đang gọt táo cho ông, nghe vậy không khỏi lấy di động ra tìm kiếm tin tức, cho dù không hiểu chuyện trên thương trường nhưng cô cũng biết lần hợp tác này đại biểu cho cái gì, nghĩ thầm chẳng lẽ lần này xảy ra chuyện chính là muốn đi bàn chuyện hợp tác?

“Có điều lần này Phương thị sợ là mệt lớn, nghe nói vì muốn đạt được lần hợp tác này, có vẻ như còn hạ cả vốn lẫn gốc, hình như buổi sáng ông Phương đột nhiên vào bệnh viện, có vẻ như không qua khỏi.” Bạch Tư giống như đang nói một chuyện râu ria.

Nghe vậy, tâm tư Thẩm Huyền lại sinh động lên, cô giống như đã hiểu ra cái gì đó, Mục Dịch thực sự đã đem tin tức tiết lộ cho Phương Khâm, lại không nghĩ rằng vẫn chậm một bước, khó trách lần này Mục Đình lại thần bí như vậy.

“Ha ha a.” Ông Thẩm trên giường bệnh đột nhiên nở nụ cười, tất cả các nếp nhăn sát lại với nhau, còn búng tờ báo trong tay, “Xem ra vẫn là mệnh của lão già ta đây cứng rắn.”

Biết ông cô cùng ông của Phương Khâm có xích mích, Thẩm Huyền cũng không nói gì thêm, có điều có vẻ như cô đã hiểu ra một việc, Mục Đình khẳng định không phải mất tích, anh cố ý che dấu tin tức xung quanh mình, chính là vì tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, giống như Bạch Tư nói, hai bên lôi kéo khẩn trương như vậy, nếu như trong lúc nói chuyện bị lộ một chút tin tức nào, vậy hậu quả có thể nghĩ đến được.

Nhưng cô vẫn có chút không rõ, đó chính là Mục Đình có phải đã biết trước Mục Dịch là nội gián hay không?

“Tiểu tử nhà Phương gia kia lúc trước còn càn rỡ đoạt mỗi làm ăn nhà chúng ta, hiện tại phong thuỷ luân chuyển, không được, hạng mục lúc trước chúng ta hợp tác cùng Phương thị thế nào rồi?” Ông Thẩm đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Bạch Tư.

Bạch Tư có chút khó xử, ngược lại Thẩm Huyền cau mày không vui nói: “Ông, bây giờ người chỉ cần dưỡng bệnh thật tốt là được, chờ khi ông hết bệnh rồi muốn thế nào đều được.”

Thẩm Huyền đối với tình lực dồi dào của ông cũng rất bội phục, nhưng rất nhanh đối phương lại nói đến chuyện con cái, cái gì mà chỉ cần cô sớm sinh một đứa bé ra, vậy thì ông khẳng định liền rảnh rồi.

Thẩm Huyền bất đắc dĩ chỉ có thể tìm cơ chuẩn đi, cũng may bác sĩ nói độc tố ở trong cơ thể ông đã dần dần bài xuất, nhưng chuyện càng làm

cho cô lo lắng, là bây giờ Thăm Tất bọn họ đều bị bắt hết, sau này ông chỉ còn ở một mình, khẳng định sẽ thực cô đơn.

Cô ngược lại muốn ở chung một chỗ cùng ông, nhưng mà Mục Đình khẳng định không đồng ý, nghĩ đến Mục Đình, chờ khi Thăm Huyền trở về vừa vặn là bảy giờ rưỡi tối, dì Vương đã làm xong đồ ăn, cô đang muốn lên lầu tắm rửa trước, lại chỉ thấy trợ lý Chung từ thư phòng đi ra, trong tay còn cầm mấy tập tài liệu.

Thanh thế cuộc họp báo hôm nay rất lớn, cái người Phương Khâm này khẳng định tức điên.

“Cái kia..... Ngài đừng hiểu lầm, tôi thật sự không biết.”

Đột nhiên đụng phải Thăm Huyền, trợ lý Chung rất nhanh liền nghiêm túc liên tiếng giải thích, chuyện này từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình Mục tổng biết, hẳn thật sự cái gì cũng không biết, nhưng có điều lúc sau thật ra đoán được một chút, nhưng cũng không dám nói bậy, lần hợp tác này bọn họ đã chuẩn bị rất lâu, một khi thất bại, vậy có thể sẽ thua lỗ lớn, có điều hiện tại Phương thị bên kia khẳng định lỗ lỗ càng thêm lợi hại, hơn nữa ông Phương vừa chết, một đám người lại loạn cả lên, Phương Khâm bên kia có thể thượng vị được hay không còn không biết, hẳn thấy Mục tổng cùng chú hai của Phương Khâm liên lạc rất nhiều, rất rõ ràng chính là muốn ủng hộ đối phương thượng vị, có điều Phương Khâm quả thật là đề tiện.

“Cậu khẩn trương như vậy làm cái gì.” Thăm Huyền quét mắt trên dưới đánh giá hẳn, bỗng nhiên hạ giọng nói: “Nội gián điều tra ra chưa?”

Cô quyết định, muốn đem chuyện Mục Dịch làm nói cho Mục Đình, bằng không nếu tiếp tục dung túng thì hẳn liền tiếp tục điên cuồng đi xuống.

Nghe vậy, biểu tình trợ lý Chung vẫn lộ ra nghiêm cần như cũ, nửa ngày, mới gật gật đầu, “Là Mục Dịch.”

Không nghĩ tới bọn họ lại thật sự điều tra ra, tâm tình Thẩm Huyền ngược lại phức tạp lên, cũng không biết Mục Đình sẽ làm sao.

“Được rồi, cậu cũng đừng luôn cả ngày chạy tới chạy lui, sớm một chút tìm cái bạn gái đi.” Thẩm Huyền liếc đối phương một cái, tiếp theo liền hướng thư phòng bên kia đi đến.

Trợ lý Chung ở phía sau không khỏi cười khổ một tiếng, mỗi ngày đều đi theo Mục tổng, hẳn làm sao có thời gian đi tìm bạn gái.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Mục Đình đang đứng trước bàn sách gọi điện thoại, Thẩm Huyền đi lại cạnh bàn nhìn vài lần, phần lớn đều là chút số liệu báo cáo, vừa thấy đến mấy cái này cô liền đau đầu.

Cúp điện thoại, Mục Đình không khỏi đem ánh mắt dừng lại trên người bên cạnh, môi mỏng hé mở, “Sức khỏe ông thế nào rồi?”

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền dựa vào cạnh bàn nhướng mày, “Rất tốt a, em còn biết hôm nay anh ký được một hợp đồng lớn, thật sự chúc mừng chúc mừng nha.”

Có thể là do chưa trải qua phong ba bão táp ở trên thương trường, nên cô không nhận thức được những chuyện có thể thay đổi trong nháy mắt, nhưng vẫn không thích bị lừa gạt như vậy.

Như không có nhận ra ngữ khí khó chịu của cô, Mục Đình bỗng nhiên kéo người ngồi xuống, bộ dáng lạnh lùng mang theo tia nhu hòa, “Bên trong quả thật là xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên không thể nói cho em.”

Sự tình đều đã qua, hơn nữa cũng là có nguyên nhân, Thẩm Huyền đương nhiên sẽ không năm mãi không bỏ, cũng chỉ nói ngoài miệng mà thôi, lập tức giơ tay xoa vành tai anh, nhẹ giọng nói: “Em lại chưa nói cái gì, đây không phải đang chúc mừng anh sao, còn nữa quà ngày hôm qua mang về đâu rồi?”

Cô còn chưa có mở ra xem.

Bốn mắt nhìn nhau, trên mặt Mục Đình mang theo ý cười, một bên từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp hồng.

Thẩm Huyền vừa mở ra liền thấy, bên trong là một sợi dây chuyền kim cương, kim cương còn đều là màu hồng phấn, kim cương màu hồng phấn lớn như vậy nhưng không thấy nhiều lắm.

Khóe môi cô khẽ nâng, một bên đem hộp đưa cho anh, người sau khẽ dừng lại một bên vén sợi tóc bên tai cô lên, lấy sợi dây chuyền ra thay cô đeo lên.

Mỗi một tắc da thịt trên cái cổ trắng nõn kia đều bóng loáng tinh tế, ánh mắt Mục Đình không khỏi tối sầm lại.

“Em cũng có quà cho anh, có điều bây giờ chúng ta nên đi xuống dưới ăn cơm.” Cô cười ôm lấy eo anh, một đôi mắt sáng trong suốt tất cả đều là ảnh ngược của anh.

Bộ tây trang được thiết kế kia cũng không biết anh có thích hay không.

Bàn tay to giữ lấy ót cô, Mục Đình cúi đầu đối diện với hai tròng mắt của cô, đuôi lông mày khẽ động, “Hiện tại anh không muốn ăn cơm.”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 51: Cầu Xin

Edit: Chovay-HVHT

Nhìn vào ảnh ngược của mình trong mắt anh, Thẩm Huyền như nghĩ đến cái gì, vành tai lập tức nổi lên một trận ửng đỏ, tiếp theo liền gỡ bàn tay bên hông ra, nhưng cho dù cô dùng lực thế nào cũng gỡ không ra.

“Anh sao lại là loại người này.....” Cô đỏ mặt không khỏi nói thầm một tiếng.

Nếu là trước kia, cô tuyệt đối không nghĩ đến nam chính sẽ nói ra loại lời nói này, nhưng hiện tại cô đã hoàn toàn nhìn rõ gương mặt thật của đối phương!

“Anh là người thế nào?”

Mục Đình hạ giọng, yết hầu lên xuống, cúi đầu chậm rãi phủ lên đôi môi phấn hồng của cô, vô cùng nhu hòa lướt qua mỗi một tắc mềm mại, Thẩm Huyền ngả người ra sau, đến khi lưng cô đụng vào cạnh bàn, cô mới chậm rãi lấy lại tinh thần, đôi tay đang đặt ở đầu vai anh, dùng sức đẩy ra.

“Muốn..... Ăn cơm.....” Hiện tại cô đã học được hô hấp khi hôn như thế nào, chỉ là hơi thở như cũ có chút không xong, nhưng cho dù cô tránh né như thế nào, đối phương vẫn dính cô không bỏ.

Từ vành tai đến cổ, nụ hôn dày đặc một đường kéo xuống, mặt Thẩm Huyền đỏ lên, vẫn không ngừng đẩy đối phương như cũ, thanh âm mang theo chút thở dốc, “Em..... Em thật sự đói bụng.....”

Hơi thở ái muội quanh quẩn khắp nơi trong phòng, kết hợp với ánh đèn nhu hòa cũng mang theo tia ái muội, bàn tay to của Mục Đình dọc theo eo thon một đường đi xuống, giữ chặt lấy hông cô ép sát vào thân dưới đang nổi lên phản ứng của anh, Thẩm Huyền đỏ mặt hận không thể đem người trước mặt đẩy ra.

Mục Đình ở giữa cổ cô hít sâu một hơi, thật lâu sau, mới vỗ nhẹ xuống eo cô.

Thẩm Huyền trừng mắt nhìn anh, vội vàng từ trên người anh trượt xuống, người sau cũng tùy tay chỉnh lại quần áo không có nếp nhăn nào trên người, một bên nắm tay cô rồi đi xuống lầu.

Nhìn không nổi bộ dáng áo mũ chỉnh tề của đối phương, Thẩm Huyền vòng ra phía sau anh rồi nhào tới, Mục Đình chỉ có thể thuận thế đem cô một tay ôm lên, giống như ôm một đứa trẻ, Thẩm Huyền rất nhanh kêu anh đem mình thả xuống, nhưng Mục Đình không để ý.

Một đường bị ôm xuống dưới lầu, Thẩm Huyền căn bản không dám nhìn đến ánh mắt trên ghẹo của dì Vương, nhanh chóng tự xới cho mình một chén cơm, có thể là do mấy ngày nay đều không được ăn ngon, cũng không biết có phải đói quá mức hay không, nhìn mấy món yêu thích ngày thường cô ngược lại hết muốn ăn, chỉ có thể tùy tiện ăn chút rau xanh, sau đó nói dì Vương nấu cho cô chút cháo trắng.

Buổi tối một mình cô ngủ trước, cũng không biết Mục Đình bận đến lúc nào, dù sao ngày hôm sau khi cô tỉnh lại bên cạnh cũng đã không có bóng người, thời tiết hiện tại biến lạnh, buổi sáng cô cũng không dậy nổi, cũng may đối phương không có bắt buộc cô phải chạy bộ buổi sáng, có lẽ

gần đây đặc biệt bận, mấy ngày sau cũng cũng chỉ tại thời điểm dùng bữa Thẩm Huyền mới thấy anh.

Vì muốn làm ra sản phẩm hoàn chỉnh, Thẩm Huyền gọi cho Lục Tổ Tổ qua nhà cô lấy bản thiết kế, còn cố ý lừa cô ấy là Mục Đình không ở nhà, bằng không đối phương khẳng định không dám tới.

Giống như mọi khi, việc đầu tiên Lục Tổ Tổ làm là thò đầu vào trong đại sảnh quét vài lần, sau khi xác nhận chỉ có một mình Thẩm Huyền lúc này mới dám đi vào, một bên tháo khăn lụa xuống đi đến sofa ngồi xuống, ngược lại rất quen thuộc gọi dì Vương pha cho mình ly cà phê.

Thẩm Huyền một bên đọc sách rất nhanh đã gật gà gật gù, nhìn thấy Lục Tổ Tổ qua đây, lúc này mới từ trên bàn lấy bản thiết kế qua cho cô ấy "Giúp mình làm nó càng nhanh càng tốt."

Tiếp bản thiết kế từ trong tay Thẩm Huyền nhìn một chút, Lục Tổ Tổ nhướn mày, "Không tồi, gần đây đầu óc được khai sáng sao, lại có thể nghĩ đến làm quần áo cho Mục tổng, nghe thôi cũng thấy lãng mạn."

Thẩm Huyền ngáp một cái, cô còn chưa có đưa cho Mục Đình xem, mặc kệ, chờ quần áo làm xong như thế nào cũng phải bắt anh mặc một ngày mới được.

"Đúng rồi, Tô Họa nhờ mình cảm ơn cậu, Phương Khâm quả nhiên không đến quần lấy cô ấy nữa." Lục Tổ Tổ chợt nhớ ra liền nói.

Nghe vậy, thật ra Thẩm Huyền có chút kinh ngạc, không nghĩ tới nhanh như vậy nữ chính liền phải kết hôn, có điều cái tên Phương Khâm kia gần đây có quá nhiều việc còn lo chưa xong, nào còn có thời gian đi dây dưa nữ chính.

"Còn nữa, tại sao cậu không ghi số đo vào đây, nếu không mình sao có thể kêu người làm cho cậu?" Lục Tổ Tổ đột nhiên liếc cô.

Thẩm Huyền sững sờ, đột nhiên nhớ tới đúng thật là mình không biết số đo của Mực Đình.....

“Có điều hiện tại Mực tổng không ở nhà, cậu có thể đến phòng Mực tổng xem số đo của mấy bộ quần áo khác của..... Mực tổng.....một chút”

Lục Tố Tố ngơ ngác nhìn người đàn ông từ trên lầu đi xuống, trong chốc lát, cả người liền có chút không đúng, kết hợp với thần sắc cũng lộ ra tia quái dị, một bên trừng lớn mắt nhìn Thẩm Huyền, rõ ràng cô nói Mực tổng không ở nhà, vì sao người còn ở nơi này!

Lục Tố Tố sợ Mực Đình, đó là bởi vì cô ấy đã từng tới đây, tuy rằng đối phương không có cùng cô ấy nói chuyện, cũng chỉ là không mặn không nhạt nhìn cô ấy, nhưng Lục Tố Tố vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh nhạt của đối phương, nghĩ đến lời bố cảnh cáo, vậy nên Lục Tố Tố quyết định từ nay về sau sẽ không bao giờ dám lại đây nữa.

Thẩm Huyền nhìn lại, phát hiện Mực Đình, chắc anh xuống dưới pha trà, hôm nay cuối tuần, cho nên anh mới có thể không đi công ty, có điều cả ngày cũng đều bận, lại nhìn bộ dáng căng thẳng của Lục Tố Tố, lập tức cũng thiếu chút nữa là không nhìn được cười ra tiếng, thật ra nam chính có đôi khi thật là rất dọa người.

“Không cần, mình có thước đo, đợi một chút mình sẽ đo cho anh ấy, rồi đem số đo đưa cho cậu.” Cô cười nói.

Ánh mắt nhàn nhạt đảo qua người trên sofa, Mực Đình rất nhanh liền dời đi tầm mắt, xuống lầu liền đi vào phòng khách nhỏ, thật ra Lục Tố Tố bị cái liếc mắt này của anh làm cho mồ hôi lạnh liền ứa ra, đặc biệt là sau khi nghe tin hai cha con Thẩm Dục Dân xảy ra chuyện, sự sợ hãi của Lục Tố Tố đối với Mực Đình có thể nói là tăng gấp đôi.

Mặc kệ Thẩm Huyền nói cái gì, Lục Tố Tố lập tức vội vàng đứng lên, cầm bản vẽ lên liền đi ra ngoài, đến khăn lụa cũng đều quên lấy, cũng

không nói lời nào, dường như muốn đem cảm giác tồn tại giảm xuống thấp nhất.

“Aizzz.....”

Thẩm Huyền không thể gọi Lục Tố Tố ở lại, chỉ có thể nhìn phòng khách nhỏ, phát hiện Mục Đình đã bưng ly trà nóng đi ra, vẫn là bộ dáng lạnh lùng lãnh đạm kia, nhìn qua quả thật là khiến người khác không nhìn thấu anh muốn cái gì, có điều Thẩm Huyền biết, người này cả ngày cũng chỉ nghĩ đến những cái văn kiện này đó của anh, căn bản là không có không để ý tới những người khác, có khả năng đến Lục Tố Tố là ai cũng không nhớ được.

“Anh dọa chạy bạn bè của em rồi!” Cô dựa lưng vào sofa trông mắt nhìn người bên cạnh.

Mục Đình cất bước đi đến sofa ngồi xuống, nhấp một ngụm trà nóng, duỗi tay đem thân hình mềm mại kéo qua, thanh âm bình tĩnh, “Anh lớn lên rất dọa người sao?”

Ôm gối, Thẩm Huyền lườm anh, “Anh ngay cả tiếng chào hỏi cũng không nói, còn có cái bản mặt này nữa, cô ấy có thể không bị dọa chạy sao?”

Cô còn muốn chứng minh địa vị ở nhà của mình một chút, kết quả người đều chạy.....

“Phải không?” Thần sắc Mục Đình bình tĩnh, “Vậy lần sau anh sẽ chào hỏi.”

Thẩm Huyền: “.....”

Vẫn là dừng, nếu anh chủ động chào hỏi, Lục Tố Tố còn không bị hù chết.

“Anh còn chưa hết bận sao?” Cô buồn ngủ không ngừng xoa hốc mắt, nhỏ giọng nói thầm, “Đã nói cùng em đến thăm ông, anh xem đã bao lâu rồi.....”

Đem người ôm vào trong lòng ngực, Mục Đình nhìn chăm chăm đỉnh đầu cô nghiêm túc nói: “Ngày mai liền đi, gần đây em ăn uống không tốt, cũng đi kiểm tra một chút.”

Mỗi ngày không ăn cay thì là ăn lạnh, dạ dày không tốt là chuyện sớm hay muộn.

Mi mắt vừa nhấc, Thẩm Huyền ngáp một cái đem gối ôm đặt ở trên người anh, tiếp theo đầu lập tức đặt lên gối, lải nhải, “Chỉ là do trời lạnh nên em ăn uống không tốt mà thôi, không có chuyện gì sao phải kiểm tra, đúng rồi, đợi lát nữa em sẽ đo kích thước cho anh.”

Cái vòng eo cùng bờ vai rộng này số liệu khẳng định càng mê người.

Nghe vậy, ánh mắt Mục Đình tối sầm lại, bỗng nhiên cúi đầu lông mày khẽ động, “Kích thước của cái gì?”

“Đều có a, ví dụ như bờ vai.....” Thẩm Huyền giống như ý thức được cái gì, tầm mắt lại đối diện với ánh mắt sáng quắc của anh, nháy mắt liền đỏ mặt, lập tức rút gối ôm ra hung hăng ném vào người anh, “Anh như thế nào lại không biết xấu hổ như vậy!”

Không! Đây tuyệt đối không phải là nam chính mà cô biết!

Nắm cổ tay cô, Mục Đình cười khẽ ở trên trán cô hạ xuống một nụ hôn, bộ dáng lạnh lùng mang theo tia chế nhạo, “Cái anh nói chính là vai, em nghĩ cái gì?”

“Anh chính là không biết xấu hổ!”

Thẩm Huyền không nghĩ lại cùng cái người không biết xấu hổ này nói chuyện tào lao, lập tức hung hăng trừng mắt với anh, xong liền đỏ mặt muốn lên lầu ngủ trưa, còn chưa kịp từ sô pha đứng lên, liền nhìn thấy ngoài có hai người quen một trước sau đi vào.

Có lẽ là cũng thấy hai người trong phòng khách, trong lòng hai vợ chồng Mục Diệp càng bất an thêm, nhưng nghĩ đến mục đích của mình, cuối cùng vẫn cứng đầu đi vào.

“Chú Tư như thế nào các người lại tới đây.” Thẩm Huyền nhìn hai người có chút kinh ngạc.

Có điều Mục Đình dường như một chút cũng không ngạc nhiên, vẫn một bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng như cũ, một bên bưng tách trà nóng trên bàn lên, ánh mắt cũng không có bất kỳ biến hóa gì.

Sau khi đi vào, nhìn bên trong biệt thự cũng không có những người khác, Mục Diệp khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn cúi đầu vẻ mặt cầu xin nói: “Chú tới là thay tên súc sinh kia bồi tội, lúc trước không biết tên súc sinh kia lại làm loại chuyện thế này, có điều bây giờ hắn đã bị chúng ta nhốt lại, chỉ cần cháu không truy cứu, chúng ta nhất định đem hắn mang đi, tuyệt đối không cho hắn lại trở về!”

Nói đến đây, người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh cũng không khỏi đỏ hốc mắt, ngữ khí cũng lộ ra khẩn cầu, “Em họ cháu cũng là do nhất thời bị quỷ ám mới có thể làm ra loại chuyện như này, thím cùng chú cũng đã hung hăng giáo huấn qua hắn, nể tình hắn cũng là cháu của ông, liền thả cho hắn một con ngựa đi.”

Nhìn một màn như vậy, Thẩm Huyền có chút kinh ngạc, tiếp theo rất nhanh liền phản ứng lại, xem ra chuyện Mục Dịch là nội gian bọn họ cũng đều biết, tiết lộ chuyện cơ mật của công ty, vậy cũng phải bị ngồi tù, nếu

Mục Đình một hai muốn truy cứu, Mục Dịch khẳng định trốn không thoát, hơn nữa chuyện tai nạn xe lần trước.....

Mí mắt Mục Đình rũ xuống, cũng không có phản ứng gì, thấy vậy, Mục Diệp giống như đã hạ quyết tâm, đột nhiên nghiêm túc nói: “Chỉ cần cháu không truy cứu, chú nguyện ý đem tất cả 10% cổ phần trong tay đều cho cháu!”

Cổ phần tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không quan trọng bằng con trai, hơn nữa hẳn cũng chỉ có duy nhất một đứa con trai này.

“Chú Tư nghiêm túc quá, rốt cuộc cũng đều là người một nhà, có điều việc này quả thật là không dễ làm, có một thì có hai, chú hẳn là biết tính nghiêm trọng của chuyện này.” Mục Đình chỉ nhàn nhạt cười.

Nói xong, Mục Đình bỗng nhiên đem tầm mắt hướng Thẩm Huyền bên cạnh, ánh mắt bình tĩnh, “Em cảm thấy nên làm gì bây giờ?”

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 52: Mang Thai

Edit: Chovay-HVHT

Không hiểu sao Thẩm Huyền cảm thấy sau lưng chợt lạnh, ngay cả ánh mắt cũng dần dần mất tự nhiên, cô không ngốc, đương nhiên biết Mục Đình có ý gì, anh đây là đang thử mình!

Không chút để ý ôm gối, Thẩm Huyền không nhẹ không nặng nói: “Mấy chuyện này em không hiểu, nên thế nào liền thế đấy đi.”

Nếu nói cô đã từng đối với vai ác còn có chút không đành lòng, vậy hiện tại toàn bộ đã biến mất hầu như không còn, người đáng thương tất có chỗ đáng giận, nếu lúc trước Mục Đình không có hào quang nam chính vậy anh ấy sẽ bị đâm chết, hơn nữa lần này để lộ bí mật, đối phương cũng không có đem công ty nhà mình đặt ở trong lòng, vì vậy cho dù thế nào cũng không thể lại dung túng hấn tiếp tục sai.

Nghe vậy, sắc mặt hai vợ chồng Mục Diệp đều trắng bệch, Mục Đình cũng chỉ nhàn nhạt nhìn cô, đối với câu trả lời của cô cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, giống như một chút cũng không ngạc nhiên.

Thật ra trong lòng người phụ nữ trung niên kia ít nhiều cũng có chút oán khí, bà ta biết nếu không phải bởi vì Thẩm Huyền, con trai của mình

cũng sẽ không lặp đi lặp lại sai lầm nhiều lần, hiện tại đối phương lại nhẹ nhàng băng quơ coi như cái gì cũng không có xảy ra.

“Chú tư nói rất đúng, đều là người một nhà, chuyện lần này cháu có thể coi như cái gì cũng không xảy ra.”

Nói xong, không đợi hai vợ chồng Mục Diệp vui mừng, Mục Đình lại trầm giọng nói: “Có điều, cháu cũng không hy vọng lại nhìn thấy hấn xuất hiện ở công ty.”

“Đã biết đã biết, tối nay chúng ta liền đặt vé máy bay cho hấn, bảo đảm không bao giờ cho hấn quay trở lại!” Hai vợ chồng Mục Diệp tất nhiên là liên tục đồng ý, giữa mày cũng lộ ra tia nhẹ nhõm.

Thẩm Huyền cũng kinh ngạc đưa mắt nhìn người bên cạnh, dường như không nghĩ tới anh lại có thể dễ dàng buông tha cho Mục Dịch như vậy, dựa vào tính cách của đối phương, anh hấn là không phải loại người nhân từ sẽ nường tay với đối thủ.

Rất nhanh hai vợ chồng Mục Diệp liền rời đi, giống như là rất sợ Mục Đình đối ý, Thẩm Huyền hơi do dự, cuối cùng vẫn nhìn anh nghiêm túc nói: “Thật ra ..... Em biết vụ tai nạn xe lần trước cũng là do Mục Dịch ra tay.”

Cô không tin Mục Đình cái gì cũng không biết.

Nghe vậy, Mục Đình bỗng nhiên bưng tách trà đứng dậy, môi mông hé mở, “Anh biết.

Thấy anh muốn lên lầu, Thẩm Huyền cũng chạy nhanh theo sau, nghe được lời anh nói cũng không ngạc nhiên, ngược lại nghi hoặc nhìn chăm chăm anh hồi lâu, nếu biết, vì sao còn dễ dàng buông tha cho Mục Dịch như vậy, đây chính là mưu sát.

Đi vào thư phòng, Mục Đình mở laptop ra, ánh sáng từ màn hình phát ra lúc sáng lúc tối chiếu vào gương mặt góc cạnh của anh, nửa ngày, mới ngược mắt bình tĩnh nhìn cô, “Lần này..... Cậu ta giúp anh.”

“A?” Thẩm Huyền có chút ngạc nhiên, nhìn không được liền hỏi, “Không phải cậu ta bán đứng công ty sao?”

Dứt lời, nháy mắt cô liền hiểu ra rất nhiều chuyện, thật ra Mục Dịch cũng không có bán đứng công ty, chỉ là cùng Mục Đình tạo cái bẫy cho Phương Khâm chui vào mà thôi, cho nên Mục Đình mới chậm chạp không có truy cứu chuyện tai nạn xe!

Đột nhiên nhớ tới lời nói lần trước của Mục Dịch, hắn nói việc hắn làm hết thảy đều là vì cô, mà không phải Mục Đình.....

“Chuyện này không đại biểu anh sẽ bỏ qua những chuyện lúc trước, cho nên tốt nhất cậu ta không cần lại xuất hiện.” Mục Đình ý vị thâm trường nhìn cô nói.

Bốn mắt nhìn nhau, mày Thẩm Huyền khẽ dựng, lập tức trừng mắt nhìn anh, “Anh nhìn em làm gì, chuyện hắn không xuất hiện đâu có liên quan đến em!”

Nói xong, đột nhiên cầm lấy một tập văn kiện trên bàn ném vào người anh, lúc này mới khó chịu ra khỏi thư phòng, lòng dạ của người này đã nhỏ đến không có giới hạn, cô biết trong lòng đối phương khẳng định đang so đo quan hệ của cô cùng Mục Dịch, cho nên mới không cho Mục Dịch xuất hiện mà thôi.

Nhưng cô không hiểu vì sao Mục Dịch lại đột nhiên lựa chọn cùng nam chính hợp tác, đối phương cũng không phải là người sợ phiền phức, cho nên chắc cũng không phải bị uy hiếp, không hiểu sao, cô lại nghĩ đến câu nói kia của đối phương, hắn là vì mình mới cùng Mục Đình hợp tác sao?

Trở lại phòng nằm trên giường tâm tình cô vẫn phức tạp như cũ, đúng lúc này di động đột nhiên vang lên, là tin nhắn.

Mục Dịch: Tôi ở quán cà phê ngã tư đường bên ngoài biệt thự chờ em.

Nhìn thấy nội dung trên màn hình, Thẩm Huyền không khỏi nắm chặt di động, lại chậm chạp không nhả lại.

Vừa mới thấy bộ dáng hai vợ chồng Mục Diệp, sợ là cho dù trời cũng sẽ đem Mục Dịch trời đi, cho nên hắn mới nghĩ đến nhìn mặt mình lần cuối sao?

Mà lúc này di động lại vang lên hai tiếng.

Mục Dịch: Tôi nói rồi, việc tôi làm hết thảy đều là vì em, không ai có thể uy hiếp tôi, chính là tôi không thể mặc kệ bọn họ.

Mục Dịch: Tôi chỉ muốn gặp em lần cuối.

Nhìn tin nhắn trên màn hình, Thẩm Huyền phảng phất có thể nhìn thấy bộ dáng cố chấp của đối phương, rất nhanh cô chỉ tắt di động lẳng lẳng nằm ở trên giường nhìn trần nhà, Mục Dịch trong miệng bọn họ hắn là cha mẹ hắn, có thể thấy được hắn còn có thứ cố chấp khác, hắn không sợ bị trả thù, nhưng lại sợ liên lụy cha mẹ, có lẽ hắn cảm thấy Mục Đình sẽ còn trả thù cha mẹ hắn, cho nên mới bất đắc dĩ bắt buộc phải lựa chọn rời đi.

Không biết nằm bao lâu, cuối cùng Thẩm Huyền vẫn lựa chọn tắt điện thoại, cô không thể đi, không thể cho đối phương chút hy vọng nào.

Một giấc ngủ đến tám giờ tối, chờ khi cô mở lại di động lần nữa, màn hình không hiển thị bất kỳ thông báo tin nhắn nào, hiển nhiên đã biết ý của cô, Thẩm Huyền thở dài, tâm tình đặc biệt nặng nề, nếu là nguyên chủ, có khả năng sẽ không để ý tới, ở trong lòng nguyên chủ, vai ác cùng đông đảo người theo đuổi cô ấy cũng không có gì khác biệt, cô ấy cảm thấy chỉ có

nam chính mới có thể xứng đôi với mình, cái ý niệm này đã bắt đầu xuất hiện từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy nam chính.

Buổi tối vẫn không ăn được gì như cũ, không biết có phải do tâm tình làm ảnh hưởng hay không, có điều sắc mặt Mục Đình lại không tốt lắm, dường như cảm thấy do cô luyện tức Mục Dịch, Thẩm Huyền cũng lười cùng cái người lòng dạ hẹp hòi này giải thích.

Thăng đến ngày tiếp theo, đối phương lại không hề thông báo trước với cô, sáng sớm liền cùng cô đến bệnh viện thăm ông, dựa vào lời bác sĩ nói, không bao lâu ông liền có thể xuất viện, chỉ cần chú ý cho kỹ và điều dưỡng tốt là được.

Có điều cô lại bị buộc làm kiểm tra, nhưng có đánh chết cô cũng không chịu làm nội soi dạ dày, cho dù có gây tê vậy cũng không thoải mái, cuối cùng cũng chỉ lấy một ít máu làm kiểm tra mà thôi, Mục Đình một hai phải bắt cô làm kiểm tra toàn thân, Thẩm Huyền mới không nghe, vội vàng chạy đến phòng bệnh của ông.

“Sốt ruột hoảng hốt cái gì giống y như trẻ con.” Ông Thẩm nhin không được cầm tờ báo đập lên đầu cô.

Thẩm Huyền bĩu môi, một mình ngồi bên cạnh gặm táo, “Còn không phải Mục Đình khi dễ cháu, không có việc gì bắt cháu đi kiểm tra, những cái dụng cụ đó cũng có phóng xạ rất lớn có được không, hơn nữa mỗi năm cháu đều có kiểm tra sức khỏe nha, có thể có chuyện gì.”

Dứt lời, ông Thẩm lại dùng sức gõ xuống đầu cô, “Nói nhảm cái gì, nhanh chóng đi kiểm tra cho ông!”

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bỗng nhiên mở ra, chỉ thấy Mục Đình không nhanh không chậm đi đến, nhìn thấy anh, Thẩm Huyền rất nhanh đi ra hành lang bên ngoài ngồi, những người này nói là nhẹ nhàng, nhưng khi

kiểm tra toàn thân liền khó chịu cực kỳ nha, mới vừa lấy tý máu còn không biết bồi bổ đến khi nào mới trở về, hơn nữa cô còn thiếu máu đấy!

Nhìn cô nhanh như chớp liền chạy ra ngoài, ông Thẩm trên giường bệnh không khỏi lắc đầu, nếu không phải nhìn thấy Mục Đình lại đây, ông khẳng định muốn mắng cái nha đầu thú vị không bớt lo này, để cô đi kiểm tra chẳng lẽ còn hại cô sao!

“Ông không cần lo lắng, cháu sẽ làm cho cô ấy đi kiểm tra.” Mục Đình cười nhẹ.

Nghe vậy, lúc này ông Thẩm mới gật đầu, giơ lên ý cười hòa ái, nhìn cháu rể trước mặt càng nhìn càng vừa lòng, ông nói lâu ngày sinh tình vẫn là hữu dụng.

“Gần đây cháu bận rộn như vậy, còn phải giúp cái con bé này quản chuyện công ty, con bé lại còn không khách khí như vậy, đợi lát nữa ông nhất định hảo hảo giáo huấn con bé.”

Ông Thẩm buông tờ báo nghiêm túc nói.

Mục Đình nghe vậy thần sắc không đổi, chỉ là ngữ khí lộ ra ôn hòa: “Nên như vậy.”

Ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Huyền liền ngồi ở ghế dài bên ngoài hành lang, thỉnh thoảng nhìn trộm bên trong, cũng không biết tại sao, ngày thường Mục Đình cũng không nói nhiều lời với cô nhưng khi đối mặt với ông cô lại nói rất nhiều, tuy rằng nghe không được bọn họ đang nói cái gì, nhưng nhất định là đang nói xấu mình!

Không bao lâu sau Bạch Tư liền tới đây, nhìn thấy một mình cô ngồi ở bên ngoài còn có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy người bên trong liền không đi vào, mà là cùng cô nói tình hình gần đây của công ty, cho dù công ty do Mục Đình tiếp quản cô ấy vẫn nói chi tiết toàn bộ tình hình trong

công ty cho cô, Thẩm Huyền biết, bao gồm cả ông, mọi người ít nhiều cũng ôm đềm phòng đối với Mục Đình, có điều cũng rất bình thường, không có người nào sẽ hoàn toàn tin tưởng một người ngoài, cho dù là hiện tại ông đang cười tủm tỉm cùng Mục Đình nói chuyện, nhưng cô tin tưởng thời gian sẽ chứng minh tất cả.

“Đúng rồi, tôi nghe nói đêm qua Phương Khâm xảy ra tai nạn xe, cũng không biết tình huống thế nào, sáng sớm nay Phương thị liền mở cuộc họp hội đồng quản trị, lợi dụng thời điểm Phương Khâm hôn mê bầu ra chủ tịch mới.”

Bạch Tư đột nhiên nghĩ đến cái gì, tiếp theo còn cười nhạo một tiếng, “Gừng càng già càng cay, nghe nói đối phương góp nhặt không ít cổ phần, còn chiếm được không ít sự ủng hộ của người Phương gia, vì vị trí này, lại có thể xuống tay với cả cháu trai của mình.”

Nghe vậy, ngược lại Thẩm Huyền có chút kinh hãi, rất hiển nhiên, nam phụ trước sau đều chỉ là nam phụ, hẳn không có hào quang nam chính đương nhiên sẽ bị thương nặng, có điều chuyện xấu của hào môn quả thật là rất nhiều, không chỉ có trong nhà cô như vậy, mà còn cả những người khác, có điều cũng không có liên quan tới cô, ngược lại cô còn rất vui vẻ, nhìn thấy nam phụ xảy ra chuyện cô đương nhiên vui vẻ.

“Thẩm tiểu thư, đây là kết quả kiểm tra của ngài, bác sĩ Liễu kêu tôi đưa cho ngài, nói đợi lát nữa ngài đi qua một chuyến,”

Lúc này bỗng nhiên một y tá cầm một tờ giấy xét nghiệm đi tới, còn cười một cách mập mờ, “Chúc mừng nha!”

Thẩm Huyền có chút kỳ lạ với những lời này của đối phương, cho dù sức khỏe cô rất tốt vậy cũng không cần cố ý nói câu chúc mừng đi, khiến cho cô cảm thấy mình giống như là người bị bệnh nặng mới khỏi vậy.

Mà khi tiếp nhận tờ xét nghiệm chỉ xem một cái, những cái này đều xem không hiểu, nhưng mấy chữ phía dưới kia lại khiến cô hoàn toàn sửng sồ.

“Đây.....” Bạch Tư kinh ngạc đi qua lập tức cười lên tiếng, “Quả thật là nên chúc mừng, chuyện này lão chủ tịch nhất định cực kỳ vui vẻ.”

Cách một cánh cửa, Thẩm Huyền ngây ngốc nhìn người bên trong, không khỏi nuốt nước miếng, vẫn không thể lấy lại tinh thần, kết hợp với nhịp tim cũng đập theo nhanh hơn, thật ra cẩn thận nghĩ lại, bọn họ không có làm biện pháp an toàn, cũng không sai biệt lắm nên có.

Hít sâu mấy cái, cô chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, đột nhiên đứng dậy đẩy cửa ra, phòng bệnh vẫn tràn ngập mùi nước sát trùng như cũ, Thẩm Huyền đem tờ xét nghiệm giấu ở phía sau, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Mục Đình.

Nhìn thấy cô quay lại, ông Thẩm lập tức cau mày, ngữ khí không tốt, “Mau đi kiểm tra cho ông, đã lớn như vậy rồi còn giống như một đứa trẻ, một chút chuyện cũng không hiểu!”

Vừa nghe tiếng quát lớn của đối phương, Thẩm Huyền cũng suy sụp cúi đầu, quyết miệng nói: “Cháu vốn đang có tin muốn nói cho ông, một khi đã như vậy, cháu đây vẫn là nên đi làm kiểm tra, lại đi chiếu cái CT cùng X quang gì đó, kiểm tra toàn bộ như thế, nếu xảy ra chuyện gì vậy cũng không thể trách cháu,”

Nói xong, cô liền xoay người muốn rời đi, Mục Đình liếc mắt một cái liền quét đến thứ trong tay cô, ánh mắt vừa động, đột nhiên đứng dậy giữ chặt cánh tay cô, giờ tay lấy tờ giấy xét nghiệm trong tay cô.

Thẩm Huyền lùi lại phía sau một bước, không khỏi cúi đầu, vành tai dần dần ửng đỏ, mà bàn tay to kia đang nắm cánh tay của cô cũng đột nhiên căng thẳng, cô bị hoảng sợ, lại ngẩng đầu nhìn người trước mặt, phát hiện

đối phương cũng đang nhìn mình, ánh mắt bình thản dừng trên mặt cô dần dần chuyển xuống bụng cô, ánh mắt đặc biệt phức tạp.

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền không khỏi liếc anh, “Anh không vui sao?”

Người khác làm cha không phải đều rất vui vẻ sao? Vì sao người này một chút phản ứng đều không có?

“Vui.” Mục Đình nắm chặt cánh tay cô.

Nhìn gương mặt trước mắt này, Thẩm Huyền đột nhiên giơ tay chọc khóe miệng anh, có chút bất mãn nói: “Vậy sao anh không cười một chút?”

- - - - -

Xin lỗi về sự chậm trễ này ☹️ ☹️

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 53: Đại Kết Cục

Edit: Chovay-HVHT

Nhảy bèn nhận ra được cái gì, ông Thấm trên giường bệnh nheo mắt lại, nhìn tờ xét nghiệm thô lỗ nói: “Nha đầu thúì, còn dám chơi trò mập mờ với ông!”

Có lẽ là gần đây điều dưỡng quá tốt, tinh thần ông Thấm không chỉ tốt lên rất nhiều, ngay cả giọng cũng cao lên không ít, Thấm Huyền cau mày ai oán nhìn đối phương, cuối cùng vẫn lấy tờ giấy xét nghiệm từ trong tay Mục Đình đưa qua.

Nhìn ánh mắt kỳ quái của tiểu nha đầu này, ông Thấm hồ nghi tiếp nhận tờ giấy kia, tầm mắt đảo qua, khi nhìn đến một hàng chữ phía dưới lập tức trợn to mắt, nhìn chăm chăm hồi lâu, tiếp theo cả người đều lâm vào một trận mừng như điên, cuối cùng vẫn là nhịn không được cười to ra tiếng.

“Ha ha ha không nghĩ tới bộ xương già này của ông lại còn có thể chờ đến ngày chặt ngoại ra đời!”

Nói xong, nhanh chóng vẫy tay với Thấm Huyền, “Mau tới đây cho ông nhìn một cái!”

“.....”

Trước sau khác biệt quá lớn, nhìn bộ dáng ông vui sướng không thôi, Thẩm Huyền không biết nên nói cái gì, cảm thấy mình đã dính hào quang của đứa con.

Không giống với cái trừng mắt giận dữ vừa nãy, lúc này vẻ mặt ông Thẩm từ ái giữ chặt tay Thẩm Huyền, ánh mắt rạng rỡ nhìn chăm chăm cái bụng bằng phẳng của cô, giống như muốn nhìn ra một đóa hoa.

“Tốt Tốt Tốt! Ông không xuất viện, nhất định để cho đám bác sĩ kia quan sát nhiều hơn, nói như thế nào thì ông cũng phải chống đỡ được đến khi đứa cháu ngoại này ra đời mới được, ha ha ha ông so với lão Mục còn may mắn hơn nhiều!” Giữa mày ông Thẩm không che dấu được đắc ý.

Có thể nhìn thấy chặt ngoại là một chuyện, chủ yếu ông vẫn muốn nhìn thấy cháu gái sinh hạ người thừa kế cho Mục gia, cho dù phải chết, ông cũng an tâm ra đi, cho nên ông mới gấp không chờ nổi thúc giục cháu gái sinh con, rốt cuộc ông cũng không còn bao nhiêu thời gian, chưa từng nghĩ ông lại thật sự chờ đến được!

“Ông.....” Vẻ mặt Thẩm Huyền bất đắc dĩ nhìn Mục Đình đứng phía sau, có chút không có biện pháp nào với ông, lúc trước còn gấp không chờ nổi muốn xuất viện, hiện tại mới biết yêu quý cơ thể.

Có điều đây cũng là chuyện tốt, thừa cơ hội này, Thẩm Huyền vẫn là đem chuyện Thẩm Tất nói ra, bởi vì hiện tại trong lòng ông đang hưng phấn, hẳn là có thể bớt được không ít tức giận.

Nhưng sau khi chờ ông nghe xong, cả khuôn mặt nháy mắt trầm xuống, vui sướng mới nãy nháy mắt biến mất hầu như không còn, kể hợp với không khí trong phòng bệnh cũng ngưng trọng theo.

“Thật xin lỗi, vì đã không báo cho ông.” Mục Đình bỗng nhiên lên tiếng, chỉ là trong mắt hiện lên một tia âm trầm.

Nếu như không phải sợ ông Thẩm chịu không nổi kích thích, anh tuyệt đối sẽ khiến Thẩm Tất không còn mạng mà sống.

Trầm mặc hồi lâu, sắc mặt ông Thẩm vẫn đặc biệt âm trầm, giống như đang phải chịu đựng lửa giận cực lớn, nửa ngày, mới thở dài nghiêm túc nói: “Cháu làm không sai, nếu là ông, nhất định sẽ đánh chết cái tên súc sinh lòng lang dạ sói kia!”

Thấy ông tức đến nỗi thân mình đều phát run, Thẩm Huyền nhanh chóng chạy lại giữ chặt tay ông, vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc, “Lúc trước cháu không dám nói cho ông là vì không muốn ông chịu kích thích, sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của ông, có điều không phải bây giờ đã có chỗ ngoại rồi sao, sau này để ông tự mình dạy dỗ nó được không?”

Thẩm Huyền sợ hãi nhìn chăm chăm ông Thẩm, sợ đối phương sẽ chịu kích thích, có điều cũng may ông chỉ tức giận mà thôi, ngược lại cũng không có quá mức kích động, hiển nhiên đã hoàn toàn thất vọng đối với Thẩm Tất rồi.

“Cháu nói rất đúng, ông còn có chỗ ngoại, lão Mục đợi lâu như vậy còn chưa được, điều đó có nghĩa là ông vẫn may mắn hơn ông ấy, sau này khi ông xuống đó ông ấy khẳng định bị chọc tức.” Ông Thẩm cười khổ một tiếng, nhưng cũng may lông mày nhíu chặt cũng nới lỏng chút ít.

Nói xong, lại vỗ vỗ tay cô, “Cháu ra ngoài một lúc, ông có một số việc muốn nói cùng Mục Đình.”

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền nhìn Mục Đình phía sau, người sau mặt vẫn không đổi sắc không có chút ngạc nhiên nào, thấy vậy, cô cũng chỉ có thể ra ngoài phòng bệnh trước, nghĩ đến bác sĩ Liễu kê mình qua đó, cô lập tức đi đến khoa phụ sản một chuyến.

Đơn giản chính là trong thời gian mang thai cần chú một số thứ, còn bảo cô chú ý giữ ấm, đừng để bị lạnh, tốt nhất cách hai tháng lại đến đây kiểm tra một lần, Thẩm Huyền đều ghi nhớ hết ở trong lòng, chờ khi cô quay lại cũng không biết người bên trong nói cái gì nữa, cô cũng chỉ có thể ở bên ngoài chờ một lát.

Không bao lâu Mục Đình liền đi ra, Thẩm Huyền vừa định đi vào, lại phát hiện dường như ông muốn nghỉ ngơi, liền không tiếp tục đi vào, mà là theo Mục Đình cùng nhau trở về.

Người lái xe là lão Triệu. Thẩm Huyền chủ động nâng tấm ngăn trong xe lên, sau đó tò mò nhìn về phía người bên cạnh, “Ông với anh nói cái gì mà lâu như vậy?”

Dứt lời, khuôn mặt nhỏ đột nhiên liền suy sụp xuống, “Khẳng định là ông muốn thả tên lưu manh Thẩm Tất ra đúng hay không!”

Dù sao cũng là cháu trai duy nhất của Thẩm gia, cô biết ông không thể nhẫn tâm!

Nhìn vẻ mặt giận dữ của cô, Mục Đình đang muốn chớp mắt bỗng nhiên duỗi tay đem người ôm lại, bàn tay to thuận thế phủ lên cái bụng bằng phẳng của cô, đặc biệt nhẹ nhàng, “Chỉ là một ít chuyện của công ty thôi.”

Nhường mảy, cô bất mãn hừ một tiếng, “Chuyện của công ty thì sao lại muốn trốn tránh em? Bây giờ em mới là chủ tịch!”

Nhìn cái miệng nhỏ chu lên, còn có thể treo được một hũ dầu, Mục Đình cúi đầu chôn ở giữa cổ cô, thanh âm trầm thấp, “Đừng nói chuyện.”

Cảm nhận được cảm xúc của anh hình như có chút không đúng, Thẩm Huyền cũng để mặc cho anh ôm không dám hé răng, toàn bộ trong xe đều yên tĩnh xuống, cô chưa từng thấy qua anh như vậy, còn tưởng rằng đã xảy

ra chuyện gì mà cô không biết, Thẩm Huyền không khỏi duỗi tay vỗ vỗ lưng anh, tựa như đang an ủi.

Tâm tình Mục Đình có chút phức tạp, anh đương nhiên muốn có con, có điều chỉ cần một đứa là đủ rồi, nhìn một năm cũng đã đủ vất vả.

Thẩm Huyền phát hiện cảm xúc đối phương đặc biệt không đúng, nhưng lại không thể nói không đúng chỗ nào, cô cũng không dám hỏi, vốn tưởng rằng có thể là do anh không thích đứa nhỏ này, nhưng vừa mới trở về lập tức liền mời hai chuyên gia dinh dưỡng đến đây, trực tiếp ở lại gian phòng bên cạnh trong biệt thự, dường như muốn gọi mọi lúc, Thẩm Huyền cảm thấy quá khoa trương, nhưng đối phương căn bản không cho chút đường nào thương lượng, hơn nữa điều khoa trương hơn còn ở phía sau.

Ba ngày sau Lục Tổ Tổ đến đây, còn mang theo bộ tây trang đã làm xong, lần này hình như cô ấy đã hỏi thăm bảo vệ bên ngoài biết rằng Mục Đình không ở nhà, cho nên thoải mái đi vào, nhưng lại chỉ nhìn thấy Thẩm Huyền bưng một chén canh đang uống từng ngụm một, biểu tình đặc biệt thống khổ.

“Cậu còn chưa có ăn cơm sao?” Lục Tổ Tổ tò mò hỏi.

Nhìn thấy Lục Tổ Tổ mang theo một cái túi tiến vào, Thẩm Huyền nhìn xung quanh một cái, sau đó vội vàng lôi kéo Lục Tổ Tổ lại đây ngồi xuống, rồi đem chén canh đưa cho Lục Tổ Tổ, “Nhanh lên uống toàn bộ đi!”

“A?” Vẻ mặt Lục Tổ Tổ mờ mịt.

Thẩm Huyền lại cực kỳ vội vàng nhìn chằm chằm phòng bếp bên kia, hạ giọng nói: “Cậu đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh chóng uống nó, lần sau mình đào cho cậu một nhà thiết kế hàng đầu đến đây!”

Vừa nghe đến nhà thiết kế hàng đầu, Lục Tố Tố trước mắt lập tức sáng ngời, nào còn để ý đến chuyện khác, gần như chỉ cần hai hơi liền uống hết chén canh kia xuống bụng, còn dư lại thịt đều bị Thẩm Huyền nhanh tay nhét vào miệng Lục Tố Tố!

Lục Tố Tố ho khan vài cái, Thẩm Huyền lại nhanh chóng thay Lục Tố Tố chùi miệng, vừa vặn dì Vương từ trong phòng bếp đi ra, thấy Thẩm Huyền nắc một cái, lúc này mới vừa lòng mang cái chén không rời đi.

Thấy vậy, lúc này Thẩm Huyền mới nhẹ nhàng thở ra, trời biết mấy ngày nay cô sống như thế nào, hai chuyên gia dinh dưỡng kia suốt ngày cân nhắc giúp cô làm cái gì bổ thân thể, đủ loại canh, còn có đồ ăn cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị, hiện tại cô vừa thấy những bát canh đó cả người liền buồn nôn, bởi vì thiếu máu, cho nên Mục Đình cũng mặc cho cô bị hai chuyên gia dinh dưỡng kia lẫn lộn, cho dù cô phản kháng như thế nào cũng vô dụng, cuối cùng nói không chừng còn sẽ nháo đến chỗ ông, không chừng còn thảm hại hơn.

“Khụ khụ....” Lục Tố Tố bị một miếng thịt không biết tên làm cho nghẹn, trực tiếp bùng ly nước trên bàn lên uống hơn phân nửa.

Biết khẳng định Lục Tố Tố rất tò mò, Thẩm Huyền chỉ có thể thở dài, bất đắc dĩ xoa xoa giữa trán, “Mình mang thai.”

“Khụ khụ khụ khụ....” Lục Tố Tố lập tức sặc nước, cả người không nhin được liên tiếp ho khan, một bên hoảng sợ nhìn chăm chăm bụng cô.

“Mới phát hiện vào mấy hôm trước, hiện tại mỗi ngày mình đều ở đây chịu đủ loại tra tấn, một chút cay cũng không cho ăn, cậu biết mình có bao nhiêu khó chịu không?”

Thẩm Huyền nặng nề thở dài, một bên lấy cái túi bên cạnh qua từ bên trong lấy ra một bộ tây trang, cùng bản vẽ không khác biệt lắm, cũng không

biết Mục Đình mặc vào có đẹp hay không, nghĩ đến những ngày nay mình sống ra sao, cô đột nhiên không muốn đem quần áo đưa cho người nọ!

“Cậu..... Cậu thật sự mang thai?!”

Lục Tố Tố trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc, lần trước nghe Thẩm Huyền nói như vậy, cô ấy còn tưởng rằng đối phương chỉ nói giỡn, không nghĩ tới lại là sự thật!

Thẩm Huyền chỉ liếc Lục Tố Tố không nói gì, người sau kinh ngạc cảm thán không thôi nhìn chăm chăm bụng cô, trên mặt tất cả đều là không thể tưởng tượng được, “Cậu lại thật sự ngủ với Mục Đình rồi, như thế nào không nói sớm cho mình biết!”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lục Tố Tố hoàn toàn không dám tưởng tượng đến, rốt cuộc lúc trước Mục tổng rõ ràng còn đặc biệt lãnh đạm!

Biết suy nghĩ của Lục Tố Tố còn dừng lại ở quá khứ, Thẩm Huyền cũng lười giải thích với cô ấy, mà hỏi tình hình gần đây của Tô Họa, người sau nhún nhún vai, vẫn là câu nói kia, đối phương quá có tư có vị, cũng tiến bộ rất nhanh, có điều so với Tô Họa, cô ấy đối với cái bụng Thẩm Huyền càng coi trọng hơn, rồi liên tục hỏi cô làm sao có.

Lục Tố Tố không ngừng đặt câu hỏi, Thẩm Huyền đành phải nói Mục Đình rất nhanh sẽ quay về, người sau mới vội vàng nhanh chóng rời đi.

Đem tây trang lên lầu treo, Thẩm Huyền quyết định chờ đến thời điểm tâm tình tốt lại đưa cho Mục Đình, ai kêu anh cả ngày để cô uống vài thứ kia, bổ thân thể là một chuyện, nhưng cũng nên suy nghĩ đến cảm nhận của cô nha, thấy cô còn không cười một chút, thì ra trong lòng đã sớm nghĩ nên tra tấn cô như thế nào.

Chờ đến tối dì Vương lại nghe phương án của chuyên gia dinh dưỡng làm cho cô một bàn đồ ăn nhạt nhẽo vô vị, ngay cả bóng dáng một chút ớt cay đều nhìn không thấy, còn có một chén canh gà đậm đặc.

Miễn cưỡng uống lên một nửa, cô nhịn xuống cổ ghê tởm kia, một bên đem ánh mắt hướng người ngồi đối diện, ánh mắt lộ ra chờ đợi, “Em uống không được.....”

Nói xong, bỗng nhiên cầm chén đẩy qua một chút, vẻ mặt vẫn mong đợi như cũ nhìn anh.

Mí mắt Mục Đình vừa nhắc, liền bình tĩnh nhìn cô chăm chú, người sau vội vàng nghiêm túc nói: “Không phải nói có phúc cùng hưởng sao, anh giúp em uống một chút là được.....”

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ tròn ngập khăn cầu, Mục Đình vẫn là đem canh đẩy qua một bên, “Không có lần sau.”

Thật ra mấy ngày nay cô cũng béo ra một chút, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, trên mặt cũng hồng hào hơn một chút so với trước, nhưng vẫn có chút gầy.

Thấy anh cũng không thích uống canh này, Thẩm Huyền nhịn không được bữu môi lặng lẽ nói thầm một tiếng, chính mình không muốn, đừng đẩy cho người khác, người này hoàn toàn không có một chút tinh thần dân chủ.

Thẳng đến trong chén đột nhiên nhiều ra một miếng thịt, cô mới liếc mắt nhìn người đối diện, cô ăn còn dư lại nửa chén cơm liền không muốn ăn nữa.

Chờ đến lúc tắm xong, cô mới từ tủ quần áo lấy ra một bộ tây trang, quyết định ngày mai đưa cho anh mặc ra ngoài.

Sau khi mang thai Mục Đình liền không cho cô thức đêm, di động cũng không cho chơi nhiều, cho nên rất sớm Thẩm Huyền đã mang theo oản niệm đi ngủ, bởi vì không cần phải chạy bộ, nên cô đã đem đồng hồ báo thức tắt đi, có điều đến tám giờ sáng ngày hôm sau, cô vẫn mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy cách đó không xa có bóng người cao lớn đang thay quần áo, cô lập tức dụi mắt ngồi dậy.

“Anh chờ một chút!”

Cô từ trên giường ngồi dậy, tiếp theo lại lập tức đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ tây trang, sau đó lôi kéo cánh tay anh tựa hồ muốn dính thân mặc vào cho anh vậy, một bên nhẹ giọng nói: "Hôm nay anh mặc cái này đi ra ngoài.”

Khuôn mặt nhỏ vẫn còn chưa tỉnh ngủ, Mục Đình không có phản kháng, ngược lại nghe lời cô đem quần áo mặc vào, không lớn không nhỏ rất vừa vặn.

Thẩm Huyền trên dưới quét mắt đánh giá, khóe miệng nhin không được giương lên một độ cong lớn, không thể không nói, dáng người của người này quả thật là không thể chê, thật sự là hoàn mỹ như người mẫu, thoát nhìn cô thiết kế cũng không có kém như vậy.

Mí mắt Mục Đình rũ xuống, bỗng nhiên tiến lên ôm eo cô, ánh mắt sáng quắc, “Giúp anh thắt cà vạt.”

Bị bắt tiến lên một bước, Thẩm Huyền nhìn cái cà vạt mà anh chưa thắt, một bên vươn tay vụng về thay anh thắt cà vạt, trong miệng còn khó hiểu lẩm bẩm, “Vì sao muốn em làm nha, em cũng không biết.”

Cô trước nay đều không có thắt qua cà vạt, cô cũng chỉ biết lý thuyết, thắt hai ba lần mới được, nhưng thoát nhìn có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, nhin không được lại cười một lần nữa thay anh thắt lại, bằng không cứ như vậy đến công ty khẳng định sẽ bị người khác chê cười.

Thất lại hơn nửa ngày mới miễn cưỡng thông qua, không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên nhón chân ôm lấy cổ anh, khóe môi vẫn cười khê như cũ, “Về sau mỗi ngày em đều thất cả vật cho anh được không?”

Ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, Mục Đình cúi đầu đối diện với cặp mắt sáng nhuộm đầy ý cười của cô, đuôi lông mày khê động, không khỏi giờ tay捏o khuôn mặt nhỏ của cô, thanh âm ôn hòa, “Hai ngày trước không phải còn muốn ly hôn sao?”

Dứt lời, mặt Thẩm Huyền không khỏi đỏ lên, mỗi ngày bị buộc uống những bát canh đó, dưới sự tức giận liên nói muốn ly hôn, nhưng mà này không phải nói giỡn sao, lòng dạ người này thật hẹp hòi.

“Anh đã nói nếu em muốn ly hôn anh liền sẽ đáp ứng, hơn nữa còn ký qua hợp đồng, anh lại gạt em!” Về mặt cô oán niệm đánh cái tay trên mặt mình ra.

Mục Đình nghe vậy chỉ chậm rãi cúi đầu, biểu tình không đổi, ngay cả ngữ khí cũng đặc biệt bình tĩnh, “Hợp đồng ở đâu?”

“Đương nhiên là ở.....” Thẩm Huyền dừng lại, đột nhiên trừng lớn mắt, một tay nắm lấy cà vạt của anh, “Đại lừa đảo! Không biết xấu hổ!”

Hợp đồng đang để ở chỗ ông cô, đời này cô đều đừng nghĩ đến việc lấy về, hoá ra người này cái gì cũng biết, hay là anh đã đặt thiết bị giám sát ở trên người cô!

Thẩm Huyền bấu môi, Mục Đình cười xoa xoa đầu cô, môi mỏng hé mở, “Đừng nháo.”

Nói xong, anh bỗng nhiên ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ em thật sự muốn vứt bỏ gia đình này sao?”

Duỗi tay ôm chặt cổ anh, Thẩm Huyền mới mặc kệ anh nói cái gì, đột nhiên leo lên lưng anh, người sau bất đắc dĩ đem người công lên, Thẩm Huyền lúc này mới để anh công mình xuống lầu, dù sao ngủ không được, vẫn nên ăn chút gì rồi tính tiếp.

Cúi đầu, Thẩm Huyền đột nhiên ở trên cổ anh cắn một ngụm, hút ra một vệt đỏ mới vừa lòng xoa lỗ tai anh, tin tức cô mang thai khẳng định bị trợ lý Chung truyền ra ngoài, cũng để cho người khác xem Mục tổng bọn họ có bao nhiêu cầm thú, đến bà xã đang mang thai cũng không buông tha!

MỖI NGÀY ĐỀU PHẢI LY HÔN (HÔM NAY LẠI KHÔNG CÓ LY HÔN)

Ngã Yêu Thành Tiên

dtv-ebook.com

Chương 54: Ngoại Truyện

Edit: Chovay-HVHT

Không tới nửa tháng ông Thẩm liền xuất viện, không giống như trước đây, đối phương bây giờ cái gì cũng đều nghe bác sĩ, hơn nữa lại còn có thể cai rượu, giống như thật sự muốn bắt đầu giữ gìn sức khỏe.

Thời điểm mang thai được ba tháng Thẩm Huyền liền về nhà ông ở, do không đành lòng nhìn thấy ông một mình lẻ loi ở nhà, còn nữa chủ yếu là vì muốn thoát khỏi móng vuốt của Mục Đình, có điều có thể nào cô cũng không nghĩ tới, ông cô so với Mục Đình càng thêm điên cuồng!

Dường như đồ nào bổ cũng đều hướng cô nhét, sau khi rời giường bắt đầu chính là ăn ăn ăn, đặc biệt là sau khi nghe nói cô thiếu máu, ông lại càng khẩn trương, phi... nói cái gì mà cô thiếu máu thì đứa bé sẽ không hấp thu được chất dinh dưỡng, cho nên càng thêm điên cuồng nhét các loại đồ bổ cho cô.

Thẩm Huyền tìm cơ liên dọn trở về, còn tiếp tục như vậy, cô sẽ điên mất, tuy rằng Mục Đình vô cùng chuyên chế, nhưng cô giả bộ đáng thương còn có thể qua ải, còn ông thì hoàn toàn là nói một là một hai là hai, nhất định phải nhìn chăm chăm đến khi cô ăn xong mới được rời đi.

Bởi vì Mục Đình đi công tác, chính vì vậy nên anh mới cho phép mình dọn qua ở, sau khi Thẩm Huyền trở về Mục Đình vẫn còn chưa trở về, cô nghĩ rốt cuộc cũng có thể trải qua vài ngày nhẹ nhàng, tiếp theo liền gọi Lục Tố Tố qua đây, để cô ấy xem vài bản vẽ thiết kế thời trang của cô dạo gần đây.

Cũng giống như lúc trước, đứng ngoài cửa nhìn nửa ngày Lục Tố Tố mới dám tiến vào, khi nhìn thấy đồ cô vẽ, liền cười không nổi, cô ấy còn tưởng Thẩm Huyền vẽ phong cách thời trang trưởng thành.

“Thế nào, đến lúc đó cho dù là con trai hay con gái đều có thể mặc, mình quyết định rồi, về sau quần áo của con mình đều phải là do chính mình thiết kế.” Thẩm Huyền căn quả táo một bên lại đưa cho Lục Tố Tố mấy bản vẽ, nếu đã có đủ điều kiện, vậy đương nhiên mình phải làm cho càng có ý nghĩa hơn.

Nhìn bức vẽ đưa bé đang đút tay vào túi quần, Lục Tố Tố cười gật gật đầu, “Cũng đúng, dù sao cậu nhàn rồi không có việc gì làm, bà Mục đây không cần làm cái gì cũng có tiền, đâu giống cu li như chúng mình phải đi làm công, liều sống liều chết cũng chỉ được mấy đồng tiền.”

Khóe mắt thoáng nhìn, Thẩm Huyền lấy một cái gối liền ném qua Lục Tố Tố, “Cậu còn không biết xấu hổ mà nói, mình đã đào cho cậu nhà thiết kế hàng đầu, cậu lại để cho người khác chạy!”

Cô phí không ít sức lực mới tìm người tới, kết quả tên gia hỏa Lục Tố Tố này chưa đến ba ngày liền ngậy ngốc để người ta bỏ đi.

“Chuyện này sao có thể trách mình, cô ta căn bản là chướng mắt nơi này của chúng ta, còn không phải là Tô Họa vừa tiết kiệm tiền còn dùng bừa!” Vừa nói đến đây, Lục Tố Tố cũng giống như có chút phần uất.

Thẩm Huyền không giỏi về việc nhìn người, có điều nữ chính quả thật có tài, bây giờ đã có thể tự mình ra mặt, nhưng trước đó vài ngày hôn lễ của

cô ấy cùng nam ba Thẩm Huyền không đi, mà tên Phương Khâm bị tai nạn xe hình như là bị thương ở chân, phải điều trị một khoảng thời gian, tuy nhiên bây giờ nội bộ Phương thị đang rối loạn, cả đồng phiên phức đang chờ hăn, nếu không cướp được vị trí chủ tịch, chắc chắn sẽ không có nhiều tâm tư đi tìm nữ chính.

Thẩm Huyền có cảm giác, việc Phương Khâm không thể thương vị thành công khẳng định có liên quan đến Mục Đình, bởi vì cô thường xuyên nhìn thấy đối phương cùng một người ở Phương gia gọi điện thoại, chủ yếu là nói về Phương thị, thật ra có đôi khi nam chính vẫn rất âm hiểm.

Nghe nói Mục Đình đi công tác chưa về, Lục Tố Tố liền đề nghị ra ngoài ăn cơm, Thẩm Huyền nghe xong đương nhiên là rất vui vẻ, mấy tháng này có trời mới biết thứ cô ăn toàn là canh súp, còn có một số loại canh kỳ quái, vừa nghĩ tới mùi vị nồi lẩu trái tim liền muốn bay lên.

Nhưng khi cô vừa mới thay xong quần áo đang chuẩn bị ra cửa đến tiệm ăn, ngoài cửa bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn đang tiến vào, dù cho bên ngoài tuyết đang bay tán loạn, anh cũng chỉ mặc một bộ tây trang màu đen, trong tay còn cầm thêm một cái túi nhỏ màu lam, kết hợp với bộ dáng lạnh lùng của anh lại càng đặc biệt không hợp.

Nhìn thấy người tới, trong lòng Lục Tố Tố liền nhảy dựng, giống như không nghĩ tới mình lại không may mắn như vậy, lúc này ngay cả chào hỏi cũng không dám nói, vội vàng từ cửa đi ra ngoài.

Thẩm Huyền cũng sửng sốt một hồi lâu, rất nhanh liền hồi phục, ra vẻ trấn định cầm lấy áo khoác trong tay đối phương, có chút oán trách nói: “Em vừa định cùng Tố Tố ra ngoài đắp người tuyết, thế nhưng anh lại đem người dọa chạy!”

Liếc nhìn áo khoác vàng nhạt trên người cô, Mục Đình cũng không nói gì thêm, chỉ kéo tay cô, một bên hướng trên lầu đi, “Trở về lúc nào?”

Nhìn mình một thân trang bị đầy đủ có vẻ hơi khó giải thích, Thẩm Huyền chớp chớp mắt, biểu tình vô cùng tự nhiên, “Cũng chưa về bao lâu, ông không cho em ngủ lâu một chút, cho nên em liền quay về, cái kia... Hôm nay dì Vương về nhà có việc, hay để em nấu cơm cho anh được không?”

Dì Vương quả thật là đã về nhà, cho nên cô mới dám ra ngoài ăn cùng Lục Tổ Tổ, nào biết lại xui xẻo như vậy, lại đúng lúc người này quay về!.

“Chúng ta đi ra ngoài ăn.” Mục Đình ôm eo cô, một bên đem cái túi màu lam đưa qua.

Liếc mắt nhìn người bên cạnh, cảm giác hiện tại người này hiểu chuyện hơn nhiều, mỗi lần đi công tác đều sẽ mang quà về cho cô, Thẩm Huyền tự nhiên là cười nhận lấy, chờ khi vào phòng, trong lúc chờ người nào đó thay quần áo, lúc này mới lấy cái hộp bên trong mở ra.

Đây là một chiếc lắc tay bằng bạc, ngoại trừ khắc một chuỗi chữ nước ngoài cô nhìn không hiểu, thì nhìn qua không còn cái gì đặc biệt, có điều đồ người này đưa khẳng định không phải là đồ bình thường, hôm nào cô đưa cho trợ lý Chung xem chút là được rồi.

Thấy anh đang thay áo sơ mi, Thẩm Huyền đột nhiên đi qua nhón chân treo ở trên lưng anh, thanh âm mang theo khẩn cầu, “Hôm nay chúng ta ăn món cay Tứ Xuyên được không?”

Lại ăn những món canh suông đó nữa, cô sẽ phát điên mất!

“Em cảm thấy sao?” Dư quang Mục Đình đảo qua, tiếp tục cài nút áo.

Mày nhăn lại, Thẩm Huyền không khỏi có ý muốn trả thù đang muốn duỗi tay hướng đầu anh, ý đồ đem đầu tóc gọn gàng của anh cào loạn, nhưng ngay sau đó cánh tay đột nhiên bị người cầm, Mục Đình cúi đầu đối diện với hai tròng mắt của cô, thanh âm ôn hòa, “Không được nháo.”

Bầu môi, Thẩm Huyền xoay đầu hừ nhẹ một tiếng, không muốn nói chuyện.

Nhìn khuôn mặt nhỏ tròn đầy vẻ không cam lòng, cặp mắt sáng trong dường như còn hiện lên một tia phản uất, Mục Đình ôm lấy eo cô chớp mũi đặt trên trán cô, mi mắt rũ xuống, bỗng nhiên giơ tay nâng lên cái cằm trắng nõn của cô, cúi đầu phủ lên bờ môi đỏ bừng, trần trọc mút, bàn tay to cũng không biết từ khi nào đã phủ lên cái bụng hơi phồng lên của cô, Thẩm Huyền hô hấp có chút không xong, đột nhiên hung hăng cắn lên khóe môi đối phương, mỗi ngày bắt cô ăn canh suông nhạt nhẽo, hiện tại lại còn muốn chiếm tiện nghi của cô!

Mục Đình hơi dừng lại, ngay sau đó bắt đầu cướp đoạt trắng trợn hết sự ngọt ngào của cô. Một bên đem người đè ở trên tử quần áo, bàn tay lớn dọc theo chiếc eo thon của cô một đường mò xuống, ánh mắt một mảnh nóng rực.

Đột nhiên nhớ tới người này đã ghen mấy tháng, Thẩm Huyền sợ tới mức vội vàng giơ tay đầu hàng, “Em..... Em không ăn, anh nói ăn cái gì liền ăn cái đó.....”

Cô thở hổn hển, Mục Đình còn hai cú áo chưa cài, dường như có thể nhìn thấy đường cong cơ bụng rõ ràng ở bên trong, cô nuốt nước miếng, cô tuyệt đối sẽ không bị dụ hoặc!

Chôn ở giữa cổ cô hít sâu một hơi, bàn tay lớn không ngừng vuốt ve bên hông cô, Mục Đình nhắm mắt lại điều chỉnh xuống cổ xúc động, nhưng thanh âm vẫn trầm khàn như cũ, “Có nhớ anh hay không?”

Cắn răng, vẻ mặt Thẩm Huyền cứng đờ hít sâu một hơi, “Nhớ!”

Đại trượng phu có được dẫn được, một ngày nào đó cô muốn xoay người làm chủ!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Giấy Thỏa Thuận Ly Hôn

Chương 2: Cảm Ơn Ông Chủ

Chương 3: Hẳn Không Chịu Ly Hôn

Chương 4: Cô Có Bệnh

Chương 5: Phí Chạy Vặt

Chương 6: Gặp Được Nữ Chính

Chương 7: Xem Bệnh

Chương 8: Vai Ác Cố Chấp

Chương 9: Phá Vỡ

Chương 10: Không Kiên Nể Gì

Chương 11: Tôi Không Có Bị Bệnh

Chương 12: Ký Tên

Chương 13: Uống Một Ly

Chương 14: Cổ Phần Công Ty

Chương 15: Nói Toạc

Chương 16: Mâu Thuẫn

Chương 17: Qua Đời

Chương 18: Oan Gia Ngộ Hẹp 1

Chương 19: Lễ Vật

Chương 20: Có Ý Định Câu Dẫn

Chương 21: Bị Thương

Chương 22: Ở Riêng

Chương 23: Điện Thoại

Chương 24: Đàm Phán Thất Bại

Chương 25: Xảy Ra Tai Nạn

Chương 26: Hôn Môi

Chương 27: Nghi Ngờ Bản Thân

Chương 28: Chọc Tức Nữ Phụ Hai

[Chương 29: Âm Mưu](#)
[Chương 30: Vả Mặt Nam Phụ Hai](#)
[Chương 31: Hạ Dược](#)
[Chương 32: Không Nỡ Bỏ](#)
[Chương 33: Em Muốn Anh Công Em](#)
[Chương 34: Hồ Giấy](#)
[Chương 35: Kiểm Tra](#)
[Chương 36: Câu Hỏi Kiểm Tra](#)
[Chương 37: Thích](#)
[Chương 38: Khuyên Giải](#)
[Chương 39: Trở Mình Thất Bại](#)
[Chương 40: Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 41: Cứu Người](#)
[Chương 42: Tiền Tiêu Vật](#)
[Chương 43: Bị Vợ Quản Nghiêm](#)
[Chương 44: Keo Kiệt](#)
[Chương 45: Ghen](#)
[Chương 46: Dấu Vết](#)
[Chương 47: Hàng Đặt Theo Yêu Cầu Độc Nhất Vô Nhị](#)
[Chương 48: Xây Ra Chuyện](#)
[Chương 49: Trở Về](#)
[Chương 50: Chân Tướng](#)
[Chương 51: Cầu Xin](#)
[Chương 52: Mang Thai](#)
[Chương 53: Đại Kết Cục](#)
[Chương 54: Ngoại Truyện](#)